

# **ДЖАКЛИН БРИСКИН ХРОНИКА НА СТРАСТТА**

Превод от английски: Кунка Георгиева, 1998

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Много преди да бъде съградена къщата, просторната територия бе свещено място за индианците от Южна Калифорния. Около дванадесет декара шафран се простираха между хълмовете. Там миролюбивите племена шошони се събираха, за да се любуват на своята гигантска плодородна долина, която се спускаше стръмно към Тихия океан. После шепа испанци, които сновяха нагоре-надолу из западната страна на континента, я обявиха за собственост на своя крал. Дон Томас Гарсия бе награден от краля с небрежно съставена карта, която му даряваше голяма част от долината, по-обширна от което и да е европейско княжество. Той избра свещената земя, за да построи там своята хасиенда<sup>[1]</sup>. Нарече я Паловерде<sup>[2]</sup>. През пролетта синапът избуяваше толкова високо, че скриваше главите на добитъка, който можеше да бъде забелязан само по движението на златните цветове. Както бе обичаят, дон Томас закла стадата, за да използва маста и кожите, а месото остави на мишеловите. Забогатя. Пристрояваше все нови и нови стаи, докато широко разположените странични крила на къщата заеха платото.

След като Калифорния бе присъединена към Щатите, американските пришълци нагодиха данъците в своя полза. Това, което Винсенте, синът на дон Томас, не можа да проиграе на комар, отиде за покриване на разорителните такси. Десет години по-късно огромното ранчо бе разпокъсано. Семейството се премести в близкия град и запази само хълмовете, заобикалящи постройката. Паловерде се рушеше. Част от червените керемиди бяха изгнили и зимните порои измиваха ворта от тухлите.

Хасиендата постепенно изчезваше и се сливаше с платото.

---

[1] Имение (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Зелено дърво — от palo — дърво и verde — зелен (исп.). — Б.пр. ↑

# КНИГА 1

## ЖЕЛЕЗНИЦАТА: 1884

*„Ако в Лос Анджелис някой може да прави пари, то това е компанията.“*

Полковник Тадеуш  
Дийн, главен директор на  
Южнотихоокеанската  
железопътна линия в Лос  
Анджелис

# ГЛАВА 1

## 1

В онзи септемврийски ден на 1884 година нажеженото до бяло жестоко слънце бе хванало града в капана на летаргична неподвижност. Кафеникавите хълмове чернееха на север. По широкото пясъчно корито на реката не пропълзяваше нито едно гущерче, над напоителните канали не прехвъркваше нито едно водно конче. Новите дървени къщи на американците примамваха жегата, но и по-старите домове с дебелите си тухлени стени не можеха да запазят естествената си хладина. Релсите на Южнотихоокеанската железница блестяха в оранжево, сякаш се топяха.

Слънчасалият град бе смесица от грубоватата грозота на Запада и по-старото нежно испанско влияние. Преди малко повече от сто години единадесетте основатели pobladores<sup>[1]</sup> бяха кръстили помпозно новия си дом El Pueblo de Nuestra Senora la Reina de Los Angeles de Porcunciula. Според испанските и мексиканските правила името бе съкратено на El Pueblo — градът. Американците избраха друга част от дългото наименование и през 1884 година четиринадесетте хиляди жители, от които само половината говореха английски, обикновено го назоваваха Лос Анджелис.

---

[1] pobladores (исп.) — Преселник, колонист (исп.). — Б.пр. ↑

През онзи заслепяващ следобед единственото раздвижване в града бе в гробището „Роуздейл“. Около изкопания гроб се бяха събрали към триста души. Жените си пазеха сянка със слънчобрани и си вееха с ветрилата. Мъжете бършеха потните си чела. Жегата продължаваше повече от седмица и ако не беше случаят, всички щяха да са по домовете или канторите си, отпуснати и изтощени. Присъствието на толкова много хора предполагаше, че мъжът в масивния бронзов ковчег бе или обичан, или много уважаван, или пък и двете заедно.

Но хората стояха злокобно скупчени от южната страна на зеещата жълтеникава дупка. Много от тях се бяха покатерили по околните височинки, откъдето можеха да виждат по-добре. Никой не носеше черна лента на ръката или на ревера си. Зачервените от горещината лица се взираха жадно, все едно че се очакваше публична екзекуция.

Нямаше никакви цветя, освен вехнеците червени рози, които украсяваха ковчега на полковник Тадеуш Дийн. Опърпан епископален свещеник, от чието измъчено лице се стичаше пот, четеше бързо текста от краткия молитвеник. Той не познаваше покойника. Бяха го повикали, след като тукашният пастор бе заявил, че е твърде изтощен от горещината, за да проведе службата.

Тълпата се бе наредила така, че да може най-добре да наблюдава трите облечени в черно жени, които стояха до гроба. Вдовицата, мадам Дийн, както сама се наричаше, бе висока и елегантна. Въпреки че черната копринена воалетка на шапката ѝ скриваше лицето, само млада жена, сигурна в своя чар, можеше да се облече точно в тази черна копринена рокля, украсена с панделки и сложно драпирана предница, и да държи черния си слънчобран на точно премерен ъгъл. От време на време тясната ръка на мадам Дийн, скрита в черна ръкавица, поднасяше обримчената в черно кърпичка под воалетката, за да я допре до очите ѝ.

От лявата ѝ страна възрастна жена потръпваше в хълцане. Мадмоазел Кьостлер, гувернантката, носеше плътен дълъг траурен

воал, типичен за родния ѝ Елзас.

Отдясно стоеше дъщерята, опъната като струна девойка, която още носеше къси рокли. Амели Дийн едва бе навършила петнадесет години. Късият воал, спускащ се от шапката ѝ, бе тънък и затова много от хората бяха насочили любопитството си към нея. Прозрачният воал по-скоро подчертаваше, отколкото скриваше бледите ѝ деликатни черти, които бяха толкова изпити, че беше невъзможно да се каже дали наистина бе красиво дете. Излъчваше само много скръб и ожесточена, горда решимост да скрие скръбта си, да не би присъстващите да я видят да плаче.

Някъде по средата между опечалените и любопитните стояха четирима души, които очевидно бяха роднини: мъж, съпругата му и двамата им големи синове. Това бяха семейство Ван Влайът, техни съседи.

Доня Есперанса ван Влайът, едра, мощна жена, бе облечена в черна коприна, дълга до земята. И въпреки че роклята бе нова, следваше модната линия от началото на десетилетието. Тя винаги се обличаше в този отминал моден стил. Над ясното си високо чело носеше странна шапка, която, както и останалото ѝ облекло, не съответстваше на сегашната мода. Изглеждаше като чужденка от царствено потекло, а всъщност бе истинска коренячка в сравнение с всички останали. Доня Есперанса бе от рода Гарсия, а именно те бяха притежавали Паловерде, обширното ранчо, простиращо се по протежението на реката към Тихия океан.

Нейният съпруг Хендрик ван Влайът, който се потеше във високата си яка и фрак, бе як холандец с невъздържан характер. Русата му коса едва стигаше до ушите. Несръчно държеше копринения си цилиндър с палеца и малкия пръст на дясната ръка. Останалите три пръста бе загубил в борба с отровна змия през 1858 година, прекосявайки Панама. Лицето му бе набраздено от бръчки на дълбок размисъл. Правеше му чест, че в сините му очи не можеше да се види и намек на задоволство, защото погребваха човека, който преди осем години едва не го разори.

Двамата му сина имаха голяма разлика помежду си.

По-големият, Хендрик Джуниър, наричан Бъд, бе на двадесет и четири години и всичко в него подчертаваше самоувереността му. Това обаче бе приятна самоувереност на човек, постигнал всичко сам.

Силното му мускулесто тяло, както и необикновеният контраст между тъмната кожа, живите сини очи и блестяща руса коса, излъчваха необикновена жизненост. Бъд имаше вид, а всъщност и беше мъж с неизчерпаема енергия, включително полова. Въпреки че не беше красив в общоприетия смисъл на думата, по него особено много въздишаха и тръпнеха. Родителите му знаеха, че е редовен посетител при Шарлота, и въпреки това никога не се чу нещо за него и някое от онези „хубави“ момичета. Канеха го на всяко събиране.

По-малкият син бе пълна неговата противоположност. Винсънт ван Влайът бе кръстен на дядо си дон Винсенте Гарсия и най-често го наричаха 3-те В. На седемнадесет години бе над един и осемдесет и израснал изведнъж, носеше височината си с неудобство. Приличаше на майка си с меката черна коса, която се спускаше на вълни назад от високото чело, овалното лице и черните вежди. Беше зачервен от горещината. Дебелият костюм бе част от гардероба, който щеше да отнесе на изток като първокурсник в „Харвард“. Тъничките му черни мустачки също бяха отскоро, та непрекъснато ги докосваше, докато втренчено гледаше младото момиче, застанало до гроба на баща си. Нежните му кафяви очи бяха изпълнени със състрадание. Искаше да я успокои. Амели не погледна нито веднъж към 3-те В, нито към някой друг.

— И сега предаваме тялото му на пръстта — продължаваше да мрънка свещеникът. — Пръст в пръстта, пепел в пепелта, прах в прахта, с увереност и надежда за възкресението за вечен живот.

Нямаше кой да придружи ковчега. Тълпата негодуваше, защото в Лос Анджелис това бе традиция и дори най-презрения просяк не погребваха, без негови близки да изпълнят това последно тъжно задължение. Четирима възрастни мъже се потътриха иззад измамната сянка на един черен паметник. Бяха известни като индианските гробокопачи Габриелино. Чувстваха се безкрайно неудобно в необичайните за тях черни дълги раса. Наредиха се по двама от двете страни на бронзовия ковчег, хванаха сребърните ръчки, задъхани от усилието. Вдигнаха го и пристъпиха напред, но единият се спъна в железната ограда на семеен гроб. Изпусна ръчката, ковчегът се наклони и всичките цветя се изсипаха встрани. Чу се шум — тежък, потискащ.

Тялото на младото момиче трепна, като че ли някой го бе ударил по гърба. През тънкия воал се видя как притвори очи и пухкавите меки устни се свиха.

3-те В конвулсивно преглътна.

Индианците вдигнаха ковчега отново и тялото пак се премести. Девойката сви юмруци под брадичката си — вековечен жест на скръб.

Одобрителен шум премина през жегата. Хората се скупчиха напред, като се блъскаха и препъваха в гробовете, мърморейки, потейки се, проточвайки вратове, за да видят по-добре.

— Време беше и тя да покаже някакви чувства — каза една жена на висок глас.

— Може би вече не обича баща си.

— И не би трябвало. Той бе тръгнал срещу Бога.

Тъничкото тяло на Амели Дийн отново зае гордата си стойка. Тя вдигна високо глава и през ветрилото погледна към заслепяващото небе.

Четиримата възрастни мъже, потънали в пот, бяха надянали широко въже, за да спуснат ковчега в зеещата дупка. И отново се чу как тялото се премести. Удряйки се няколко пъти в стените на гроба, ковчегът тупна на земята. Надигна се жълт прах. Гробарите изтриха набръчканите си чела с прашните ръкавици и вдигнаха лопатите. Това поне можеха да правят. Сухи облаци глина заудряха по ковчега с глухо плющене. Вдигнаха се облаци прах. Мадам Дийн насочи чадъра си, за да се предпази. Възрастната гувернантка се обърна настрана. Амели не помръдна.

Всичко свърши.

Трите опечалени жени тръгнаха към каретата, обвита с черен креп. Пасторът не ги придружи. Вървяха сами.

С поглед, отправен към родителите и по-големия му брат, 3-те В като че ли питаше кой ще тръгне с него към каретата. Но остана на мястото си, когато Бъд пристъпи напред.

Като се придвижваше напред с мъжки елегантни големи крачки, Бъд безстрашно понесе стотиците погледи, втренчени в него. Притежаваше истинската щедрост на силните. Не женският чар на мадам Дийн го теглеше към нея, още повече че тя беше негов враг, враг на баща му. Дори да беше стара и грозна, той пак би отишъл при нея.



Жените бяха крехки същества и мадам Дийн се нуждаеше от помощта му.

— Мадам Дийн — обърна се той почтително през прозореца на каретата. — Аз съм. Бъд ван Влайът, вашият съсед. Бих искал да поднеса моите съболезнования и тези на родителите и брат ми за тежката загуба. Периодът е труден и ние сме готови да ви помогнем, за да го понесете по-леко. По всяко време. З-те В заминава утре, но майка ми, баща ми или аз ще се отзовем винаги.

— Много сте любезен, мистър Ван Влайът — отговори мадам Дийн с френския си акцент.

— Съседи сме — добави Бъд — и искаме да ви помогнем.

— Нали семейство Влайът са много мили, *ma chere*? — обърна се мадам Дийн към дъщеря си.

Девојката, която все още не се бе качила в каретата, направи лек реверанс.

— Да, мамо. Благодаря ви, мистър Ван Влайът. — Гласът ѝ не бе приглушен, както той бе очаквал, от скръб. Звучеше ясно и приятно.

Украсените с черни пера коне потеглиха с каретата от гробището „Роуздейл“. Тълпата се разотиваше бавно, уморена от жегата, се разпадаше на приятелски групички. Защото въпреки случките напоследък, които говореха точно за обратното, Лос Анджелис беше приятелски настроен град.

Доброжелателното отношение се дължеше на факта, че много от хората бяха новопристигнали.

Преди осем години, през 1876, когато двойните стоманени линии на Южнотихоокеанската железница достигнаха Лос Анджелис и го свързаха с останалата част от страната, в града живееше по-малко от половината от сегашното население. Железопътната линия изигра ролята на вестоносец, привличайки хората на запад с помощта на изложби, брошури, статии в списанията. Написани бяха дори романи, чиято цел бе да се запълнят дървените вагони с преселници. И те дойдоха — заможни семейства, които нахлуваха на запад като топлите ветрове на Света Ана, и градът ги поглъщаше.

От самото начало полковник Дийн управляваше местния клон на железницата. Мъж с мощно телосложение, склонен към напълняване, с кестенява коса и добре оформена червеникава брада, той ръководеше работата със скъперничеството на собственик. Безмилостно провеждаше политиката на железницата, изнудвайки всеки, който трябваше да превозва някакъв товар. Полковникът с червена брада бе станал причина за банкрута на множество фермери и бизнесмени и бе докарал много други, както например железарията на Ван Влайът, до ръба.

Мадам Дийн се противопостави на обичаите и прекарваше по седем-осем месеца от годината в Париж сама. Всяка година през май полковникът отиваше в Ню Йорк, за да доведе съпругата и дъщеря си. Необичайната привързаност на полковника към малкото момиченце го правеше малко по-човечен. Нито мадам Дийн, нито дъщеря ѝ канеха гости в претенциозната къща, която полковникът бе построил в южния край на града. Те рядко напускаха красивата градина около нея.

Поведението на хората на гробището обаче не беше отмъщение за твърдата политика, която бе водил. Жителите на Лос Анджелис, както и всички в тази страна, приемаха печеленето на пари като сериозно занимание. Причината, довела в страшната жега толкова много хора на гробището, бе нуждата да проникнат в тайната, която забулваше смъртта на полковника.

Хендрик ван Влайът дръпна поводите на Поли и каретата спря на Спринг Стрийт в търговската част на града. Подаде ги на по-малкия си син.

— Дръж здраво — нареди му той. — И внимавай с дупките, когато пресичаш Четвърта. Кажу на Хуан да даде две кофи вода на Поли. — Горещината бе изнервила набития холандец и тонът му бе заповеден.

З-те В, който се чувстваше необяснимо потиснат, въздъхна:

— Добре, татко.

— Помни дупките и не се унасяй във фантазиите си, защото ще забравиш.

З-те В се сви още повече в дебелото сако.

— Няма, татко.

Хендрик слезе и за момент спря, загледан в сградата пред себе си. Беше разделена на два магазина — бакалницата на братовчед му Франц ван Влайът и неговата железария. Над тях имаше два етажа с високи прозорци, а нагоре се извисяваше фалшива фасада и в центъра пишеше: „Сграда на ван Влайът 1874“.

Притежанието на такава сграда означаваше успех. Хендрик я бе построил, после бе принуден да я продаде. Миналата година Бъд му бе помогнал да я купи отново.

Неотдавна табелата над магазина му бе подновена: „Железария на ван Влайът“. Ако човек се вгледаше по-внимателно, под яркозелените букви можеше да различи и още нещо: „Доставка на петролни сонди“. Колкото и често Хендрик да подновяваше боята на надписа, думите избиваха като призрак спомен за провала му.

Докосна върха на копринения цилиндър, за да се сбoguва с жена си. На лицето му се изписа същото гордо изражение, каквото излъчваше лицето на съпругата му.

Беше известен в града с проницателния си поглед за хубавото. Още осемнадесетгодишен, когато срещна тази висока вдовица без деца, четири години по-голяма от него, тя беше истинска лейди. Той беше беден, току-що пристигнал в града чиновник. И въпреки това

започна упорито да я ухажва. И през целия следващ четвърт век не преставаше да се учудва на факта, че доня Есперанса бе приела да му стане жена. Отнасяше се към нея винаги с огромно уважение, дори когато бяха заедно в широкото семейно легло.

— Много е горещо, господин Ван Влайът — каза доня Есперанса. — Защо не се приберете по-рано днес?

— Мъжът трябва да работи. Но вие... — последва пауза. — Вие си полегнете, скъпа.

— Ще си почина — съгласи се тя.

Но и двамата знаеха, че тя никога не лягаше следобед.

3-те В хвана юздите на Поли, железните колела изтрополиха по черния път и вдигнаха облаци жълт прах, който ги обви целите. Той го усети в ноздрите и очите. Новото му широко сако бодеше, жегата изцеждаше пот от цялото му тяло, но той се радваше на физическото неразположение, защото отвличаше мислите му от вътрешното напрежение.

— Толкова зле ли се чувстваш? — Доня Есперанса погледна сина си, а лъчистите ѝ очи се изпълниха със загриженост.

— Как можах да не отида?

Тя въздъхна.

— Отиде Бъд — добави горчиво 3-те В.

— Винсенте, Винсенте! — Когато бяха сами, доня Есперанса произнасяше името на сина си на испански, но никога не се обръщаше на галено към по-големия си син. — Бъд е мъж.

— Предполага се, че и аз съм мъж!

— Разбира се, че си мъж. Аз все забравям. — Ниският ѝ гърлен глас звучеше напълно сериозно.

— Как ще си спомняш, като не постъпвам като мъж?

— Но Бъд предложи помощта на семейството ни. Ти тръгваш за „Харвард“ утре сутринта. — В сериозния успокоителен тон се чувстваше нотка на задоволство. — Бъд ще бъде тук и ние с баща ти. И тримата сме готови да помогнем на мадам Дийн.

— Бъд никога не се е срещал с тях. Амели е моя приятелка.

Доня Есперанса извади кърпичка от обшитата с мъниста чантичка и избърса челото си. Каретата се заклати и тя се пресегна с ръката си в ръкавица, за да се хване. 3-те В бе оставил Поли да ги води

в дълбокия неравен коловоз, където старите следи от колела се бяха спекли на слънцето.

Преминаха дълбоките следи по пътя пред конюшната на Джейк Ливъри с многобройните облаци мухи и силен мирис на коне. Между постройките започнаха да се появяват и къщи. В застиналите градини дърветата бяха прашни, лозите висяха отпуснати, а тревата беше пожълтяла.

— Няма да замина утре — заяви внезапно 3-те В. — Тя... Амели... няма други приятели тук.

Майка му го погледна разтревожена. 3-те В беше наследник на рода Гарсия, а те винаги бяха правили големи жестове, зарязвайки всичко друго.

— 3-те В — несъзнателно се обърна към него с пръкора му, — всъщност истинският дом на мадам Дийн и Амели не е тук. Те скоро ще заминат за Париж.

— Ще остана, докато заминат.

— Амели е малко момиче и постъпката ти няма да е почтена. Може да я компрометиращ.

— Мадам Дийн няма да знае защо съм останал, нито пък някой друг.

— Но Амели ще знае, а е твърде млада, за да я поставят в това положение.

3-те В мълчеше. Беше стиснал устата си и приличаше на инатливия си баща. Когато завиха, за да поемат по улица Форт, и двамата се обърнаха, за да погледнат назад. Оттук се виждаше замрелият в слънцето град, обграден от кафеникави хълмове. Повечето от тях не бяха заселени, а на билото на хълма Паундкейк се издигаше кулата с часовник на училището, което 3-те В току-що бе завършил.

Придвижиха се под сянката. Местността Уифскил се напояваше от каналите и изпаряващата се влага понижаваше температурата и изпълваше въздуха със сладкия мирис на цитрусови плодове. 3-те В водеше коня по-бавно.

Обърна се към майка си:

— Като че ли тя, искам да кажа, Амели, мадам Дийн и мадроазел Кьостлер бяха изправени на гилотината. Но гилотинирането беше набързо и затова по-милостиво към тях.

Доня Есперанса въздъхна. Тя също бе много впечатлена колко крехка изглеждаше Амели.

— Ти беше там, 3-те В, видяха те. Присъствието ти беше успокоение за тях. А надеждата, че даваш успокоение, е най-важното в такива тъжни моменти.

Доня Есперанса познаваше скръбта. Първият ѝ съпруг, среден на възраст лекар от Шотландия, сам бе поставил страшната диагноза на заболяването си и я бе оставил три години след брака им, за да умре в родния си Единбург. Една година след женитбата ѝ с Хендрик бе починал любимият ѝ баща дон Винсенте. Беше родила три дъщери след Бъд, първородния ѝ син, и 3-те В — последния. Нито една от тях не бе жива. Всяко от момиченцата преди шестия си рожден ден умираше от някоя детска болест. Това се считаше за нормална загуба, но майчината скръб на доня Есперанса бе жестока. Тя потупа 3-те В по коляното. Връзката между нея и малкия ѝ син бе дълбока и силна. Поведението ѝ на солидна дама криеше нейната стеснителност, а новият, шумен, пълен с хора Лос Анджелис я ужасяваше. 3-те В беше нейният истински Гарсия и по някакъв начин я свързваше с изисканото минало на Калифорния. На тази земя обичаше най-много него, но се държеше така, че нито Хендрик, нито Бъд подозираха нещо.

3-те В въздъхна:

— Амели е невероятна. Най-гордото същество, което познавам.

— Точно заради това не трябва да я обвързваш със себе си.

— Тя беше много привързана към баща си. Нямам предвид обикновената привързаност, както при момичетата от Паундкейк. — Намекваше за своите сантиментални съученички. — Знам, че татко не одобрява приятелството ни.

— Това няма нищо общо с Амели. Свързано е с начина, по който полковникът се отнасяше към него.

— Всички мразеха полковника. Но татко не потърси днес възмездие.

— Разбира се. Всички тези пришълци нямат представа какво значи истинско държание.

3-те В знаеше, че доня Есперанса реагираше по същия начин винаги, когато искаше да осмее американските преселници в Калифорния.

— Разбира се, Амели е малко момиче. И въпреки това е единствената в града, с която си струва да разговаряш. Мамо, когато е в Париж, тя винаги ходи на опера. Гледала е господин Гуно да режисира своя „Фауст“, слушала е мадам Гали-Марие<sup>[1]</sup> да пее Кармен в семейната ложа на Ламбал. Говори френски и немски без никакъв акцент. Знае гръцки и латински. Представяш ли си! И се отнася към всичко това с прекрасно чувство за хумор. Чете поезия, и то истински поети като Суинбърн. — 3-те В се изчерви още повече, защото Суинбърн се считаше за поет-декадент, и понеже майка му не го знаеше, той не смяташе Амели отговорна, че ѝ разрешаваха да чете тая поезия, дори обвинението да беше реално. — Тя е най-умна от всички, които съм срещал. Представям си, че дори в Париж, Амели стои над другите.

Доня Есперанса, която рядко се усмихваше, сега не издържа. Обърна се настрани, за да не я види синът ѝ.

3-те В обаче беше изключително чувствителен и разбра, че майка му се забавлява.

— За дете е наистина необикновена — добави той.

Разбира се, той не мислеше за Амели като за дете. Мислеше за нея с онова особено прикрито уважение, с което се отнасяше към всички добри момичета. Все още не се бе срещал с другия вид, предмет на други желания. В Лос Анджелис за красиви се приемаха пълничките момичетата с розови бузи и къдравии коси. Амели бе много елегантна, лицето ѝ имаше цвят на перла. Гъстата ѝ дълга коса беше с необикновения цвят на топаз и стигаше под кръста, но, уви, не беше къдрава. Единственото оправдание, което 3-те В можеше да представи на обществото, бе нейното великолепно държание. Той обаче рядко се влияеше от общественото мнение. Знаеше, че Амели притежава необикновен характер, интелигентност и ум. Тя може би не отговаряше на съвременния идеал за красота, но притежаваше нещо много по-рядко от красотата — жизнената сила на чара.

— И като казвам, че ще остана, значи ще остана. Знаеш ли, вече имаше случай, в който не можах да ѝ помогна. — Гласът му заглъхна от мъка. — Тя знаеше, че полковникът има някакви неприятности, и смяташе, че са свързани с работата му. Зададе ми няколко въпроса. Познаваш ме. Бизнесът е истинска загадка за мен. Не можах да ѝ помогна. А тя наистина имаше нужда от помощ.

— Нито Амели, нито ти можехте да помогнете на полковника. Спри да се обвиняваш.

Бяха стигнали до тяхната къща с червен дървен покрив. Големи веранди заобикаляха двата етажа. Розови и червени олеандри засенчваха долния етаж. Сега зад тяхната къща и зад тази на Дийн се издигаха други, но преди няколко години улица Форт стигаше дотук — до храсталаците и мръсния пясък.

3-те В закара Поли до каменната пристройка и изсвири с два пръста. Хуан се появи изотзад, като придърпваше мръсната си бяла риза. Беше един от тези, които семейството наричаше „хората на мама“, индианец, живял в Паловеерде. При испанското и мексиканското господство индианците бяха роби, макар и не в истинския смисъл на думата, защото не ги продаваха и купуваха. Много векове те бяха живели и умирали мирно в своя собствен малък свят и тези, които бяха надживели испанското покръстване, едрата шарка, венерическите болести, бяха останали по родните си места като слуги, на които не се плащаше. Всъщност, който притежаваше земята им, притежаваше и тях. Дон Винсенте Гарсия, въпреки че беше добър господар, беше лош скотовъдец и още по-слаб картоиграч. Имението, което беше наследил, бе десет левги, над 180 000 декара. Формата му наподобяваше дълга котка, чиято опашка лежеше в река Лос Анджелис, а езикът ѝ ближеше Тихия океан. Около една трета бе в планините Санта Моника, но в равнинната ѝ част растеше зеленина и букови гори и беше пълно с дребен дивеч. Няколко от племената шошони<sup>[2]</sup> се бяха изхранвали от нея. Плодородната част обаче дон Винсенте загуби заради неплатени данъци и дългове от хазарта.

Американците, които я купиха, нямаха никаква представа за стария начин на живот. Наслагах се навсякъде табели, с които забраняваха минаването през собствеността им, и използваша пушките си срещу всеки срещнат индианец. След смъртта на дон Винсенте мъжете и жените, които някога бяха живели в Паловеерде, идваха боси до задния вход и молеха доня Есперанса за медицинска помощ — тя бе добра медицинска сестра и акушерка, — за пари да си купят царевица, да платят някой помен или много често просто искаха да си поговорят с нея. Тези объркани възрастни хора никога не си бяха мислили за нея като за издънка на техните поробители. За тях доня Есперанса беше единствената им подкрепа в новата и сурова американска земя. Хуан,



който се бе родил в коридора на голямата стара къща, бе от племето йанг на, чието село се е намирало точно на мястото, където сега бе центърът на Лос Анджелис. Той подаде ръка на доня Есперанса.

— Добре дошла, доня Есперанса. Не беше ли твърде топло за теб?

— Не прекалено, благодаря ти, Хуан. Но наистина се радвам, че съм в къщи.

Говореха на испански, единствения език, който говореше Хуан. Той отведе Поли, а доня Есперанса и 3-те В влязоха в къщата.

Предните стаи, затъмнени от олеандъра и жълтите навеси, бяха обзаведени с масивни мебели от чам и постелки в естествен цвят, каквито правеха в Паловерде. Хълтналите столове от конски косъм и диваните се бяха появили преди няколко десетилетия. Като малко момче 3-те В приемаше покъщнината от някога огромното Паловерде така романтично, както страниците от романите на Уолтър Скот, но същевременно се чувстваше потиснат, че неговият дом бе толкова различен от претенциозните натруфени домове на съучениците му. Поне в това отношение притеснението и романтизмът на 3-те В се бяха изпарили и сега считаше дома си за приятно място.

Доня Есперанса тръгна към втория етаж, за да свали веднага официалните си дрехи. Висока и достолепна, тя се спря в овала от разноцветна светлина, която падаше от цветното стъкло на стълбите. Погледна надолу.

— Утре заминаваш — каза тя. — Тук нямаш абсолютно никаква работа.

---

[1] Френска певица, мецосопран (1840–1905), първата изпълнителка на Кармен — Б.пр. ↑

[2] шошони, команчи, юта, хопи и др. — Б.пр. ↑

3-те В тръгна през кухнята към задната веранда.

Мария беше коленичила до каменното корито и мелеше царевица с каменна точилка, а тялото ѝ ритмично се движеше напред-назад. Тя също принадлежеше към хората от Паловерде. Никой, освен нея, не знаеше годините ѝ, но когато доня Есперанса се бе родила, тя вече беше зряла жена. Бялата ѝ коса бе опъната назад от набръчканото лице. Тъмната кожа бе потънала около беззъбата ѝ уста, високите скули бяха изпъкнали и лицето ѝ приличаше на потъмнял череп. Върху свободната черна блуза висеше тенекиен кръст. Под блузата, между увисналите си гърди, носеше торбичка от заешка кожа, в която имаше фигурка, направена от мидена черупка, парченце зелен нефрит, перо от ястреб, кожа от саламандър, нокът от колибри. Това бе нейният амулет. За Мария се знаеше, че е наследила онези тайнствени сили, с които местните племена са били известни преди идването на испанците.

Тя наблюдаваше 3-те В как взима стомната. Изчака го, докато пиеше на големи глътки студената вода.

— Значи отиде на погребението? — попита тя. Както и Хуан, тя говореше само испански.

— Знаеш, че бях — отговори 3-те В също на испански.

— И?

Той намокри челото си.

— Много ли страдаха опечалените? — попита Мария.

— Много.

— И на пришълците това им хареса?

— Да.

— Детето не заплака — добави тя.

3-те В я погледна. Понякога наистина вярваше, че е магьосница.

— Изненадан си, че знам ли? — Мария си играеше с царевичните зърна. — Тя има забележителен дух, благороден и много горд.

— О, престани! Никога не си я виждала! — каза 3-те В на английски. Остави стомната на сянка. — Съжалявам, Мария — продължи той на испански. — Просто не желая да говоря за мис Дийн.

— Вашите съдби са свързани.

Той отново се ядоса.

— Та тя е само на петнадесет години! — На рождения ден на Амели преди седмица той ѝ бе подарил „Идилията на кралете“. — Съседи сме. Омръзна ми да ме занасяте с нея!

— Кой те занася?

— Всички. Татко се сърди. Бъд казва, че тя е още бебе.

— Брат ти си мисли, че знае всичко за жените. Но всъщност не знае нищо.

Тя говореше точно, но все пак с уважение. Всички индианци от Паловерде смятаха Бъд за наследник на дон Винсенте. Това вбесяваше 3-те В, защото знаеше, че той е истински калифорниец, а и повече от очевидно бе, че Бъд е типичен американец.

— Кара всички да се влюбват в него.

— Целува красивите и спи с курвите. И си мисли, че вече е научил всичко. — Мария се изсмя треперливо. — Не се бой, ще се научи, всичко ще научи от една жена.

— Ти винаги говориш така, като че ли виждаш бъдещето.

— Може би го виждам. Ти ми вярваш и това е единственото, което има значение. Слушай ме. Не трябва да мислиш, че брат ти е един от тях или пък че ти не си. Кръвта се е смесила. — Лицето ѝ стана сериозно и беззъбата уста се сви. — Много по-добре щеше да бъде и за теб, и за него — тя кимна към дома на Дийн — тази къща да не я бяха строили. Но тя е тук. И това е бъдещето.

3-те В целия настръхна.

— Двете къщи имат свързваща линия помежду си — добави Мария. — И тази линия е начертана с кръвта на твоето семейство. Ти ще страдаш, брат ти ще страда, но няма нещо или някой, който да предотврати бедата.

— Каква беда?

— Казах твърде много.

— О, аз би трябвало да знам повече от теб и да не стоя тук да те слушам — 3-те В погледна сърдито към възрастната жена.

— Върви да свалиш този костюм — отговори спокойно Мария. — Притеснява те. — И отново се наведе над коритото.

Цяла седмица доня Есперанса приготвяше багажа на 3-те В. Малката му стая бе запълнена със стария сандък, един голям куфар и кожена пътническа чанта, която стоеше отворена, за да поеме още нещо в последната минута. Щеше да я вземе със себе си във вагона „Пулман“ по време на осемдневното пътуване до Масачузетс.

Когато 3-те В погледна багажа, настроението му се развали. „Единственият начин да докажа приятелството си е да остана тук“ — мислеше си той. Хвърли тежкото влажно сако върху леглото, свали нагръдника и докато се бореше с копчетата на твърдата си яка, погледна през прозореца.

Необичайната липса на всякакво движение правеше къщата на Дийн неприветлива. Всички завеси бяха спуснати. Конете не се виждаха през отворената врата на пристройката. Двамата градинари от племето сонори, които сновяха непрестанно из красивата градина, бяха изчезнали. Като че ли невидим магьосник бе вдигнал ръка и бе лишил всичко от живот. Безжизнените слънчеви лъчи се отразяваха в железните върхове на оградата и докосваха бронза по затворената порта. Оградените градини бяха рядкост в Лос Анджелис, още по-рядко се срещаха порти. Тази преграда още повече отличаваше къщата с украсените с орнаменти фронтони и острите кулички от останалите. Тази най-претенциозна къща в града полковникът наричаше „обикновена малка вила“, вероятно за да я различи от още по-великолепната си къща на хълма Ноб в Сан Франциско.

Загледан в къщата на Дийн, 3-те В си мислеше за бурния изблик на клюки, обгръщащи смъртта на полковника. Ненавиждаше всяка изречена дума. Мадам Дийн произхождаше от аристократичното семейство Ламбал и 3-те В оприличаваше Амели с красивите и крехки жени от миналото. Неслучайно бе споменал думата гилотина.

Ненавиждаше мисълта, че грубите американци надничаха в уединението и мъката ѝ.

Но и той самият откри, че се интересува от загадката. Защо полковникът се беше прострелял? Амели смяташе, че някакъв финансов проблем бе тормозил баща ѝ. Но нали полковникът

притежаваше една четвърт от компанията, бе собственик в Южнотихоокеанската железница, най-мощната сила на запад. Без нея Лос Анджелис щеше да си остане малко селце, а жителите му приковани към няколкото мили разстояние. Железницата беше единствената връзка на Южна Калифорния с останалата част от страната. Полковникът определяше размера на таксите за всичкото жито, месо, селскостопански продукти, машини и нефт, които идваха или напускаха областта. Властта му бе толкова огромна, че не можеше да бъде премерена. Власт върху живота и смъртта. „Същински Бог — мислеше си З-те В. — Но дали един бог може да вкара пистолет в устата си и да дръпне спусъка?“

Аmeli обожаваше баща си.

От прозореца си З-те В я наблюдаваше — слабо момиче с дълга светла коса, което прескачаше препятствия с дебеличкото си пони, за да достави удоволствие на червенобрадия полковник, или пък седеше в скута му. По-късно беше виждал малката, гордо изправена, в красиви бели рокли, да разговаря оживено и да стиска пухкавата ръка на полковника, докато се разхождаха между зелените сенки.

До това лято З-те В не бе разменил и дума с нея.

През юни се срещна с нея и гувернантката ѝ в книжарницата на Бърам и в библиотеката. Амели попита коя книга е взел. „Аталанта в Калидон“, беше отговорил той и се изчерви. Но разбра, че на нея ѝ разрешават да чете Суинбъرن. През целия път до дома си говореха. След това и му беше разрешено да посещава къщата на Дийн два пъти седмично. Обикновено мадмоазел Кьостлер беше с тях. Но тя беше любезна възрастна жена, чието присъствие се усещаше само по куркането на червата в болния ѝ стомах.

За З-те В лятото бе наниз от тези прекрасни следобеди.

Той бе чувствителен и възприемчив. Притежаваше характер на единак, типичен за съзидателния ум. Амели бе първият човек след доня Есперанса, с който можеше да разговаря свободно. Амели, парижанката фру-фру, беше будно дете, попиваше всяка негова идея, колкото и несвързано да бе формулирана, и спореше по всяка нейна точка, като повдигаше красиво оформените си вежди и грациозно движеше нежните си рамене и малките си ръце.

Преди около месец нещо в Амели се промени. Чувствителен към настроенията, З-те В се разтревожи от неспособността си да анализира

положението. Тя все така бързо изстрелваше аргументите си, острият ѝ хумор бе същият. Неуловимостта на промяната се добавяше към неспокойствието на З-те В.

Един следобед тя го попита нещо за залози и полици. Въпросът ѝ не бе настоятелен и все пак обичайният тон на гласа ѝ поддаде малко, както резонансът се променя, когато кристалната топка се удари на различни места.

— И залогът, и полицата означават заем — отговори той.

— И все пак има разлика — настоя Амели. — Залогът е да отдадеш нещо срещу пари, а полицата е документ за поето задължение. Но какво още?

Тя вече знаеше повече от него. Притеснен от невежеството си, З-те В отговори:

— Никога не съм бил добър в тази област. Защо не попиташ полковника?

— Именно него не желая да питам — отговори тя и бързо промени темата.

Оттогава никога повече не му натрапи тревогите си.

Когато една сутрин З-те В чу за смъртта на полковника, изпита страшна вина. И нищо не можеше да се направи. Не успя да се извини. И четиримата от семейство ван Влайът отидоха до съседната врата, за да изкажат съболезнования като на обикновено американско семейство. С тях разговаря мадмоазел Кьостлер, която имаше страхотни проблеми със стомаха си, и бе отговорила, че мадмоазел Дийн и мадам Дийн са съсипани от скръб. Единственият път, когато З-те В бе видял Амели след самоубийството, бе този следобед на погребението. Можеше малко да се реабилитира, поне пред себе си, ако бе отишъл при тях. Но той не бе го направил.

Едно врабче се спусна към оградата, после се върна, като че ли усети смъртта. З-те В въздъхна. „Само Бъд отиде до каретата“ — помисли си той.

За З-те В постъпката на Бъд бе унижаваща. Неговото едностранно братско съперничество датираше доста от отдавна. Винаги, или така му се струваше, бе обичал брат си, бе му се възхищавал и горчиво го бе мразел. Бъд безмилостно го дразнеше и З-те В винаги се хващаше на въдицата. Бъд беше известен, беше човек на действието. Но той никога не ровеше в собствената си душа по този

глупав, безсмислен начин. Всички в Лос Анджелис уважаваха постиженията на Бъд в работата, ловните умения на Бъд, грацията на Бъд по излъсканите бални подове. Бъд го бе защитавал, когато имаше нужда, и все още заставаше между него и баща им, когато онзи биваше особено ядосан. Той бе най-големият кръст, който по-малкият брат бе принуден да носи: вечно покровителстващият го по-голям брат, чиито стъпки бе невъзможно да се следват.

В светлината на постъпката му днес следобед 3-те В виждаше своята собствена слабост. Не можеше да се утешава с мисълта, че никой друг от града не бе имал смелостта и почтеността да измине малкото разстояние до каретата на Дийн. Бъд го бе направил.

3-те В заплака с дрезгаво даване, изпълнено с отчаяние. Плачеше заради собствената си безпомощност и страхливост. Облегна буза на грапавата каса на прозореца, притисна се силно и се помъчи да успокои болката в гърлото си.

Доня Есперанса бе планирала специална вечеря, тъй като това бе последната вечер на 3-те В вкъщи. Той чу, когато баща му и Бъд се върнаха от магазина, но не слезе долу. Остана в стаята си, проснат върху леглото.

Около седем часа се чу почукване на вратата.

— Аз съм, братле — обади се Бъд.

— Не съм гладен.

— Тогава призови апетита си, защото вечерята е след десет минути.

— Кажи на мама.

— Кажи й го ти, когато слезеш. — В безгрижния теноров глас на Бъд се чувстваше смях. — Имаш бележка от момичето на съседите.

3-те В се изправи.

— Тя си има име, дявол да го вземе!

— Какво? Бебе ли?

— Казва се Амели Дийн — отговори 3-те В и гърлото му се стегна.

— Дете, дете. Трябва да се научиш да не си слагаш всяко нещо на сърцето.

Секунда по-късно бележката се плъзна под вратата. Беше без плик. Листът беше с емблемата на Ламбал и сгънат на две. Вътре имаше две изречения:

„Благодаря ти, че беше там. Мама ми разреши да ти пиша в «Харвард».“

„А“

3-те В седна на леглото и помисли, че ще заплаче, но сълзите не идваха. Той все още беше нещастен, но когато опипваше с показалеца си релефното изображение на знака, се почувства успокоен. „Всичко е премислила“ — си каза той. Приблужи писмото до гърдите си,



разбирайки изключителния жест на това момиче, което току-що бе навършило петнадесет години и в най-лошия ден от живота си бе намерило думи, които да дадат опрощение на греховете му. И най-накрая си разреши да помисли за думата любов. „Обичам я“ — реши той и не се почувства глупаво. Само да беше достатъчно голяма, за да ѝ го каже.

Въздъхна, отиде в голямата четвъртита баня и наплиска обилно лицето си с вода. После намокри гъстата си черна коса. Върна се в стаята, сложи яката, връзката, нагръдника и сакото и слезе долу.

Яде малко. Прехвърляше храната от чиния в чиния, без да говори. Наум съчиняваше писмата, които щеше да пише на Амели.

Преди да си легне, доня Есперанса го погледна сериозно, загрижено:

— Готов ли си?

— Да, мамо. Готов съм.

През нощта както обикновено температурата спадна. Хладината и песента на щурците влизаха през отворения прозорец. З-те В дълго лежа буден и мислите му се въртяха около Амели. „Веднага след като стане на шестнадесет, мога да ѝ го кажа“ — помисли си той, преди да потъне в сън.

На сутринта слънцето пак блестеше съсипващо. З-те В отново изобилно се потеше в новия си костюм. Напусна Лос Анджелис с Южнотихоокеанската железница.

## ГЛАВА 2

### 1

Една седмица след заминаването на 3-те В по време на вечеря на вратата се почука. Бъд остави салфетката и отиде да отвори. Съседи и приятели често пристигаха по това време, поканени да прекарат вечерта тук. Преди две години в Лос Анджелис се появиха телефони, но досега бяха инсталирани само деветдесет и един поста. Повечето от хората, включително и Хендрик, считаха, че звъненето на апарата поврежда слуха. На вратата черният прислужник на семейство Дийн подаде плик, адресиран до господин Хендрик ван Влайът. Бъд донесе писмото на масата и Хендрик го отвори с ножа за плодове. Мадам Дийн бе написала:

„Ще отделите ли един час от времето си тази вечер, за да ми помогнете във връзка с бизнес дела?“

Хендрик се закашля. Температурите бяха паднали. Всяка нощ падаше мъгла и гърлото го болеше. Закашля се отново.

Доня Есперанса погледна разтревожена съпруга си.

— Искаш ли аз да отида, татко? — попита Бъд. Хендрик, тайно доволен, че има извинение, за да не влезе в леговището на стария си противник, подаде бележката на сина си:

— Ти също си Хендрик ван Влайът.

По-късно, когато Бъд стягаше връзката си пред огледалото, плътните му, весело усмихнати устни излъчваха чувственост. Мислеше си за известната безнравственост на французойките. На погребението бе предложил помощта си на мадам Дийн и сега щеше да се заеме със случая, дори и тя да беше стара вещица. Но тя не беше много по-голяма от него и той си мислеше, че ще помогне на една чаровна млада вдовица, при това французойка. Така неговият дълг на съсед щеше да е

безкрайно по-приятен. „Досега не съм имал връзка с жена, на която да не съм плащал — помисли си той. — Освен Роуз.“ Приятният израз се стопи, лицето му стана сериозно, дори измъчено.

Мадам Дийн го прие във всекидневната. Маслените картини в тъмни багри, огромното палисандрово пиано, на което свиреше Амели, червените тапети и обзавеждането в различни нюанси на червеното излъчваха тържественост. Бъд намираше помещението за много красиво.

А вдовицата! И тя бе много, много красива.

Предпочиташе по-закръглените, но въпреки това мадам Дийн беше забележителна жена. Украшение от черно кадифе обгръщаше високо елегантната бяла шия, великолепно прилепнатата рокля от черна коприна бе с дълбоко, украсено с къдри V-образно деколте, а на тънкия ѝ кръст бе закачено ветрило от черна коприна.

Въпреки че траурното облекло стоеше еднообразно, черното далеч не изглеждаше потискащо. То беше само допълнение към безпомощната ѝ женственост и в комбинация с фините аристократични черти и големи кафяви очи ѝ придаваше вид на напрегната и уязвима. Но тя не бе нито напрегната, нито уязвима, нито пък безпомощна.

Когато Бъд влезе, големите ѝ очи се разтвориха още повече.

— А, господин Ван Влайът. Колко любезно от ваша страна да пристигнете точно навреме. — Френският акцент не издаваше изненадата ѝ.

— Не исках да ви карам да чакате — отговори Бъд. — Освен това сме съвсем близо.

— Така или иначе, постъпката ви е много великодушна. Моля, седнете тук.

— Домът ви е великолепен. Отива ви.

Тя се усмихна.

— Харесва ли ви? Полковникът направи всичко това. Горкият човек, доставяше му такова удоволствие да подрежда къщата заради мен.

— Нищо чудно — отвърна Бъд, навеждайки се напред. Вратата се отвори. Влезе Амели. Бъд се ядоса, че го прекъсват точно сега, когато започваше да опознава красивата францужойка. Изправи се нехайно.

— Господин Ван Влайът, вече се срещнахте с дъщеря ми, но позволете ми да ви я представя официално. Това е Амели.

Момичето също бе облечено в черно. Бялата фуста, поръбена с черна дантела, се показва леко, когато тя направи учтив реверанс. Косата ѝ бе вързана с черна панделка. Беше много бледа и цветът на лицето в комбинация с траурното облекло превръщаше косите ѝ с необикновения топазеножълт цвят в блестящо дълго украшение.

— Мамо — каза тя. — Мислех, че си поканила възрастния господин Ван Влайът.

— Амели! Господин Ван Влайът, моля да извините дъщеря ми.

— Разбирам — отговори Бъд, но си помисли, че брат му си губи времето с това досадно момиченце. — Баща ми е болен от грип — добави той. — Но уверявам ви, Амели, не съм толкова глупав, колкото изглеждам. Всъщност съм доста добър, когато става въпрос за бизнес.

Бъд се беше научил да бъде добър. На петнадесет години, през трудните дни за Хендрик, сам бе спасил объркания си баща от банкрут и от присмеха на целия град.

Той бе поел отговорността за семейството и „хората на мама“. Това бе огромно бреме за неукрепналите рамене на едно момче. Бъд не притежаваше чувствителността на 3-те В. Беше див, дързък и сладък характер, но голяма част от тези му черти бяха изчезнали завинаги. Уменията му бяха укрепнали. Като състезател по канадска борба, той знаеше кога по време на преговори трябваше да вдигне ръка, за да наруши баланса на противника. Знаеше точно момента, в който да го притисне. Бореше се добронамерено, с широка усмивка и лекота. Говореше със спокоен западняшки глас, но когато бе необходимо, тонът му ставаше метално остър, а очите му пронизително сини. Първоначално победата бе необходимост. По-късно, когато това задължително условие отпадна, остана порив. Той трябваше да победи, просто трябваше. Тази напориста нужда го натъжаваше. И въпреки това всяка загуба, макар и незначителна, караше Бъд да си мисли, че семейството му ще умре от глад, че всичките му кости се разрушават, като че ли умираше.

Амели одобрително повдигна нежните си рамене.

— 3-те В каза, че сте добър.

Стомахът му се сви от гняв. „Коя е тази малка досадница, че да ме преценява?“ Усмихна ѝ се добродушно.

— Амели, това не е доказателство. Аритметиката е най-слабият предмет на 3-те В. — Той се обърна към очарователната вдовица. — Сега, мадам Дийн, кажете ми как мога да ви помогна?

— Както знаете, тук сме сами. Уви, моите братя са във Франция. Имам нужда от някой, който да ми обясни как най-добре да изпълня последните желания на съпруга ми.

— Може би някой адвокат? — попита Бъд.

— Нашият адвокат мистър О'Хара ще бъде утре сутринта в Лос Анджелис.

— Мамо, ако господин Ван Влайът ще ни помага, той трябва да знае цялата истина. — Бъд чу ясения глас на момичето, но не го погледна. — Мистър О'Хара не ни представлява, господин Ван Влайът. Той е съветник в Южнотихоокеанската железница.

— Той беше адвокат на баща ти и негов приятел, *ma chere* — обърна се мадам Дийн към нея. — Просто ми трябва друг мъж, който да говори с него.

— Тогава това съм аз, — намеси се Бъд, — другият мъж. До утре трябва да разбере как стоят нещата.

— Не можете да си представите какво означава вашата любезност — продължи мадам Дийн, като се отпусна грациозно назад в креслото и повдигна дантелената кърпичка към очите си, които бяха сухи. — Амели, *ma chere*, би ли показала документите на баща ти на господин Ван Влайът.

— Те са в библиотеката, господин Ван Влайът.

Тя запали газовия фенер в стаята, пълна с лавици с книги. Не затвори вратата. Оглеждайки хола, нареден с мраморни плочки, Бъд видя тъмна тежка фигура, седнала на един от столовете с висока облегалка. Беше гувернантката. „Какво си мисли тази възрастна жена, че ще направя — помисли си той. — Че ще изнася това отвратително момиче?“

Голямото бюро и тежката дъбова маса бяха покрити с прилежно подредени документи.

— Всичко е тук — каза Амели.

— Сега ще погледна.

— Мама наследява всичко, с изключение на къщата в Сан Франциско. Татко я е оставил на мен. — Последните думи бяха изпълнени с копнеж.

— Ще прочета завещанието. — Думите му означаваха, че може и да си тръгне.

— Притежаваше най-вече акции в Южнотихоокеанската железница, около двадесет хиляди дяла. Поне такава е сумата в удостоверенията.

— Ще ги сметна веднага щом като погледна документите.

— Не всичко е в документите, господин Ван Влайът. Мистър О'Хара вече беше тук.

Бъд взе един от документите и започна да развързва червения конец. И пак все едно че ще си тръгва.

— Татко е платил дяловете си. Важно е да знаете...

— Момент.

— ... че баща ми не беше истинският собственик.

Най-накрая Бъд се ядоса. Тия жени изобщо не разбират законите.

— Амели, полковникът сигурно ви е учил да му помагате? Негова помощничка ли бяхте? — Той говореше с приятен, закачлив глас, като натъртваше думите.

Намеренията му бяха ясни. Искаше да я постави на мястото ѝ.

Тя пое дълбоко въздух и фината памучна материя се опъна, очертавайки нежни девически гърди. „Не е съвсем дете“ — помисли

си Бъд и се засрами. Придвижи се към полиците, като че ли търсеше някаква книга. Беше с гръб към него. Бъд, както и всеки в Лос Анджелис, знаеше колко близки бяха полковникът и дъщеря му.

— Мила, съжалявам — каза той и пристъпи към нея. Тя се обърна. С усилие, което той все още не можеше да си представи, успяваше да не заплаче.

— Нямах намерение да ви чета лекция, господин Ван Влайът. Но тук има толкова много документи, а времето е толкова малко. И си помислих...

— Помислихте си, че съм като брат ми.

— Зная, че не сте като него.

— Това добре ли е или зле?

Тя погледна към документите, прилежно подредени върху бюрото и масата.

— В този случай е добре — отвърна тя, като се усмихна малко заговорнически. Но после лицето ѝ отново се натъжи. — Вие бяхте толкова мил и смел — добави тя.

— Смел?

— Вие ни поднесохте съболезнованията си. Вие бяхте единственият, който... — Тя внезапно избяга от стаята.

Бъд слушаше леките стъпки по мрамора, затихващи нагоре по стълбите. Усилието на Амели да не заплаче пред него му се видя странно. Харесваше момичета, които открито плачат. Когато 3-те В се върне следващото лято, ще му намери подходящо момиче. И все пак, мислейки това, Бъд ясно си представи как някъде над главата му едно дете плаче само, потънало в горда скръб.

Затвори вратата на библиотеката. Гувернантката си бе отишла и той седна на бюрото на полковника. Изглежда, полковник Дийн бе поддържал документите си в изряден вид или мадам Дийн ги бе подредила. „Не — реши Бъд, — по-скоро девойчето го е направило.“ Точно пред него имаше голяма тенекиена кутия, боядисана в черно и с малко ключе. Той я отключи. Видя тесне писма, всичките адресирани до полковника с еднакъв твърд, ъгловат почерк. „Тук няма нищо съществено“ — помисли Бъд.

Върху бюрото бе оставен сребърен поднос, шише с бренди и една чашка. Наля си малко и прочете завещанието.

Както му бе казала Амели, полковникът бе оставил къщата на хълма Ноб на нея. Мадам Дийн получаваше всичко друго. Основната част от нейното наследство бяха голям пакет акции от Южнотихоокеанската железница. Изучавайки ги, той се намръщи. Преди шест години на полковника му е била дадена възможност да купи двадесет хиляди дяла от забранения за продажба капитал на компанията на по-ниска пазарна цена. Срещу това той бе подписал полица за 150 000 долара и я бе изплатил през юли тази година. Какво имаше предвид детето, когато каза, че полковникът не е истински собственик?

Бъд се зарови в другите документи. Мадам Дийн притежаваше още няколко акции, тази къща, нищо повече. И въпреки това дяловете от железницата, които беше наследила, бяха цяло състояние, струваха няколко пъти повече от истинската им цена.

Когато свърши, беше почти полунощ. Мадам Дийн седеше в червения салон и пиеше чай. Наля и на него.

— Колко благородно от ваша страна да отделите толкова време — каза тя. — Наистина сте много мил.

— Кога очаквате мистър О'Хара?

— В десет и половина. Удобно ли ви е?

— Съвсем — увери я той.

„За щастие по това време децата отдавна са в леглото“ — мислеше Бъд, докато разговаряше с мадам Дийн на втора чашка чай.



Каза лека ноц и излезе, като си подсвиркваше.

Амели беше будна. Чу проскърцването на бързите стъпки по чакъла и подсвиркването на Бъд. Помисли си, че той бе единственият човек в този отвратителен град, който бе казал, че съжалява за смъртта на баща ѝ. Дори З-те В не бе се насилил да го каже. Господин Ван Влайът също не съжаляваше за баща ѝ, но бе проявил достатъчно храброст и благородство, за да произнесе думите, и то пред всичките тези ужасни хора.

Мислите ѝ за несправедливостта в живота смесваха неутешимата скръб на жена и объркването на дете. Амели тъжеше за баща си със силата на голям човек и не можеше да се храни, нито да спи. От погребението насам мразеше всичко и всички в Лос Анджелис с абсолютната и сляпа вяроност на малко дете. „Презрян и грозен малък град — разсъждаваше тя, — радвам се, че нямам приятели тук.“ Амели предполагаше, че мадам Дийн ще продаде къщата тук и тази в Сан Франциско, където Амели имаше много приятели, и ще остане да живее постоянно в Париж. Там всички намираха Амели умна и приятна. Където и да отидеше, привличаше хората с ведрото си настроение. До смъртта на полковника тя беше жизнено, щастливо момиче, може би малко разглезено заради произхода на майка си, но и гордо, вярно и много почтено.

Свирукането замря, в далечината се хлопна врата. Често бе дразнила З-те В за брат му. Сега видя господин Ван Влайът като голям мъж. „Ядосах го — помисли си тя. — Никак, не ме хареса.“ Беше учудена, че този факт ѝ причини болка.

С отчаяна детска решителност си мислеше: „Радвам се, че не ме харесва. Мама е права. Никой в Лос Анджелис не струва и пукната пара.“

Бъд дойде отново в къщата на Дийн точно в десет и половина. Мадам Дийн го покани в библиотеката. Документите бяха струпани така, както ги бе оставил, липсваше само черната кутия.

Дълъг като вършина мъж стоеше до прозореца, загледан навън. Лиам О'Хара, главният съветник в Южнотихоокеанската железница, беше ерген. Живееше като монах и бе посветил часове и години от живота си на железницата. Вярваше, че служи на бога на прогреса, и затова си позволяваше съвсем съзнателно да лъже, да краде, да руши. Полковник Дийн бе правил същото, но с малката разлика, че осъзнаваше своята амбициозност и знаеше, че амбициите водят хората и железопътните компании до седма глуха.

Когато мадам Дийн представи Бъд, Лиам О'Хара го погледна така съсредоточено, че Бъд се почувства като зле натъкмена част от релса. Този кокалест мъж представляваше най-мощната сила в западната част на Съединените щати. Бъд се наостри. „Трябва да победея — реши той. — Не само заради мадам Дийн, а заради мен самия.“

Тя излезе и двамата мъже останаха загледани във вратата.

— Жена — каза О'Хара. — Заради приноса на починалия й съпруг към вашия град моите работодатели искат да постъпят благородно с нея.

— Благородно? Тя притежава голяма част от тяхната компания. — Той отиде до бюрото, намери полицата и му я подаде.

Лиам О'Хара не посегна към листа. Отвори сребърната кутия за пури на полковника и извади една, за да я помирише.

— Хавански. Тадеуш определено е обичал лукса. — Върна пурата на мястото й. — Помислихте ли си, господин Ван Влайът, как — той погледна към листа в ръката на Бъд — е била платена тази полица?

— С пари.

— Чии пари?

— На полковник Дийн.

— Господин Ван Влайът, аз съм човек, който не говори празни приказки. Затова ще изложа фактите пред вас. Тадеуш Дийн получаваше годишна заплата десет хиляди долара. Добра сума, много добра, но моите работодатели смятаха, че той я заслужава. Когато постъпи на работа при тях, той имаше малък капитал. Семейството на мадам Дийн е с благороднически произход, но няма пари. Тадеуш живееше добре. — Адвокатът погледна многозначително към лавиците, пълни с книги в кожени подвързии, бронзовите статуи, кадифените завеси на прозорците. — Как си представяте, че е платил полица за сто и петдесет хиляди долара?

Бъд едва си поемаше дъх. Но не бе изненадан. „Важно е да знаете, че татко не беше истинският собственик“ — беше казала Амели. Странното раздражение, което детето бе предизвикало у него, го бе лишило от разум. Не беше пожелал да вникне в думите му. Значи полковникът беше само служител. За да го накарат да даде всичко от себе си, му бяха предложили възможност за избор, една залъгалка. Разрешили са му да купи акции, за които се е предполагало, че не може да плати.

„Разбира се — разсъждаваше той. — Защо иначе такъв безскрупулен човек като полковник Дийн ще си пръсне черепа? Хванали са го да бърка в касата.“

Като че ли следвайки мислите на Бъд, Лиам О’Хара добави:

— Платил е дяловете си с пари на компанията.

— Това е достатъчно сериозно обвинение — каза Бъд, за да спечели време.

— Работодателите ми подозираха, че той може би фалшифицира документите. Но освен че Тадеуш Дийн бе ценен, доверен служител на железницата, той бе и техен приятел и затова те си мълчаха до този момент. Миналата седмица прекарах няколко дни в местното бюро. Каретата ми е тук. Ако желаете, бихме могли да погледнем счетоводните книги.

Този път Бъд нямаше никакви колебания. Той не беше като Хендрик — да не отстъпва от мнението си. Знаеше кога да спре да губи. „Полковникът е злоупотребявал с парите. Добре, нека да започнем оттук“ — помисли си той.

— Вярвам ви — отбеляза Бъд.

— Нашият починал приятел е харчил много повече, отколкото е печелил — продължи О'Хара. — Тази къща, къщата в Сан Франциско...

— Мистър О'Хара — прекъсна го Бъд, — вярвам на това, което казахте за счетоводните книги, но и вие трябва да повярвате на това, което ще ви кажа. Хората в Лос Анджелис са доброжелателни, сърдечни и сантиментални. Няма да е добре за компанията ви да остави една вдовица и едно дете без дом, без средства. — Обикновено любезният му тон сега бе станал остър. — Вие и вашите работодатели трябва да отчетете общественото мнение тук. През следващата година или по-следващата линиите от Ачисън, Топика и Санта Фе ще стигнат дотук. Семейството ми, приятелите ми ще са склонни да подкрепят линията, за която и моят баща е съдействал да свърже Лос Анджелис. И все пак...

Двамата мъже се погледнаха. И двамата разбраха какво предлага Бъд. В случай че убедеше мадам Дийн да забрави за дяловете, компанията трябваше да забрави миналото. Трябваше да ѝ оставят къщата и другите приходи. Срещу това, когато конкурентните линии стигнеха до града, Бъд щеше да подкрепи Южнотихоокеанската железопътна компания.

— Господин Ван Влайът, вие сте способен млад човек. Честно казано, не очаквах да открия такъв предприемчив ум тук, в страната на кравите. Ако мадам Дийн постъпи разумно, ние няма да оказваме никакъв натиск върху нея.

„Компанията успех да убедя — радваше се възбудено Бъд. Но сигурно е, че ще бъде по-трудно да убедя една жена.“

След като каретата на Лиам О'Хара потегли, мадам Дийн, Амели и Бъд отидоха в зимната градина, заоблена като шлифована кристална купа от страни на къщата. Вътре се усещаше влажен свеж аромат на палми и други растения.

Бъд седна на ниския стол и започна да обяснява на мадам Дийн, че всъщност не е наследила нищо от Южнотихоокеанската железопътна компания. Амели стоеше настрана. Листо от папрат засенчваше бледата блестяща кожа на бузата ѝ.

— Господин Ван Влайът? — обърна се тя към него. Бъд я погледна и в сините му очи се появи раздражение.

— Сред документите има едно уведомление за задълженост, касаещо известен брой дялове от компанията. Това ли е полица? — запита тя. — Върху него има печат, който го прави невалидно. Не означава ли това, че татко е платил своите дялове?

— Ma chere, не бива да ни прекъсваш — отбеляза мадам Дийн. — Съжалявам, господин Ван Влайът. Моля ви, продължете.

— Това, което казва Амели, е истина. Има изплатена полица за двадесет хиляди дяла. Но мистър О'Хара има съмнения за изрядността на счетоводните документи на компанията, които са били водени от полковника.

— Бедният ми съпруг! Работеше ден и нощ. Как можеше да е изряден? И с тази неквалифицирана помощ, която получаваше в пустинята. О, господин Ван Влайът, нямах намерение да оскърбявам родното ви място.

Амели се приближи до тях.

— Значи мистър О'Хара обвинява татко в измама? — Гласът ѝ звучеше спокойно.

— Да. Казва, че баща ви е платил дяловете си с пари на компанията.

Дългите ѝ мигли се спуснаха, като че ли да скрият болката, която ѝ бе причинил. Очакваше, че възраженията ще дойдат именно от нея.

Ала мадам Дийн изплака:

— Но това е абсурдно! Клетият ми съпруг живееше за железницата! И сенаторът Станфорд, мистър Хънтингтън и мистър Крокър бяха негови скъпи приятели. И сега, когато е мъртъв, те искат да избягат от задълженията си! О, какъв мръсен свят!

— Мамо... ако са прави?

— Не са!

— Й все пак?

— Лъжат, ма chere. Това е всичко.

— Моля те, мамо. Татко харчеше толкова много. Построй две къщи, издържаше ни в Париж. Той харчеше, ние харчехме. Как е могъл да плаща толкова много разходи?

Веждите на Бъд литнаха нагоре. „Значи тя е мислила за това и преди — размишляваше той. — Тя разбира всичко.“ Испита съжаление към детето. И все пак точното, аналитично, честно отношение го безпокоеше. Жените не бяха предназначени да се изправят срещу истината. Те трябваше да приемат хитруването и смекчените фрази, които им представяха мъжете.

— Ма chere, това е въпрос, свързан с бизнеса, а никоя жена не разбира от бизнес — твърдо отсече мадам Дийн.

— Мистър О'Хара се пазари, мамо. Ако ние се откажем от претенцията си, че притежаваме част от железопътната линия, те ще си замълчат за татко. — Тя хвърли отчаян въпросителен поглед към Бъд.

Той кимна. Беше удивен колко бързо е схванала основния въпрос.

— Баща ти притежаваше част от Южнотихоокеанската компания и предсмъртното му желание бе ние да я наследим — каза мадам Дийн.

— Не можем да наследим нещо, което не е било негово.

— Но ние притежаваме документи за това, нали?

— Мамо, ти познаваш мистър Хънтингтън и останалите. Те няма да се спрат пред нищо. Ще опетнят името на татко.

— Това е невъзможно.

— Ще докажат, че е злоупотребявал с пари.

— Амели!

— Мамо, моля те. Не бих могла да понеса името на татко да бъде опетнено. Умолявам те! — Амели внезапно замълча. Като че ли се бе свила в себе си и бе станала още по-млада. Пое разтреперано въздух. — Извини ме, мамо, господин Ван Влайът — каза тя с безизразен, но

все още ясен глас. Извървя покрития с тухли под и веднага след като затвори вратата след себе си, се чуха леки стъпки, които бързо заглъхнаха нагоре по стълбите.

Мадам Дийн въздъхна:

— Горкото дете. — На лицето ѝ бе изписана истинска тревога. — Толкова е разстроена. Господин Ван Влайът, моля ви настоятелно да я извините. Скърби много по баща си. Обикновено е много приятно малко момиче.

„Приятно“ бе последната дума, с която Бъд би характеризирал Амели, но скръбта ѝ го трогна.

— Разбирам, мадам Дийн.

— И така, докъде бяхме стигнали?

Бъд се наведе напред и започна да обяснява отново на чаровната францужойка, че ако тя продължи да настоява за дяловете си в компанията, може в скоро време да бъде въввлечена в съдебен процес с най-мощната общност в западната част на страната. Малката ѝ дъщеря имаше право. Всичко, което щяха да постигнат, бе да опетнят доброто име на полковника.

— На колко се оценяват дяловете?

— Два милиона.

— Толкова много?

— Или приблизително толкова.

— Нямах представа.

— Няма начин да ги запазите.

Цял час още той отново и отново обясняваше едно и също. Но отново и отново мадам Дийн го гледаше втренчено с големите си кафяви очи и повтаряше:

— Как мога да се откажа от последното желание на моя съпруг?



Бъд си тръгна в един без пет. У тях винаги обядваха в този час и Хендрик държеше на това. Крачеше енергично по алеята, насипана с чакъл, но мускулите на бедрата му бяха като гумени и стомахът го свиваше. Побутна шапката назад и изтри потта от челото си. Това беше слабост, която го обхващаше всеки път, когато загубеше. Независимо колко дребна беше загубата, тя винаги се изразяваше чрез тези симптоми. „Подходих неправилно към мадам Дийн — разсъждаваше той. — Двете с девойчето ще останат без нищо. Провалих се.“

Намери баща си сам на сложената за ядене маса. Беше възмутен, че точно сега бяха извикали доня Есперанса да изражда внучката на стария Игнасио.

Бъд започна да се храни и разказа на баща си за срещата с О'Хара.

— Значи полковникът ги е мамил? — запита Хендрик.

Бъд кимна.

Хендрик, който не беше отмъстителен, само се изсмя на кашата, която неговият стар враг бе забъркал.

— И защо си така оклюмал? — запита той. — При тези обстоятелства си постъпил сравнително добре — изрече най-високата си оценка. — Добре ще е да запази къщата и другите си капитали.

Бъд не каза нищо, защото пак изживяваше пристъпите на загубата.

— Много хубава жена — добави Хендрик, поглеждайки към сина си. Но през последния един час Бъд бе загубил всякакви плътски желаниа към мадам Дийн. Сви рамене.

— Значи ще продължиш да ѝ помагаш? — запита Хендрик.

— Как да ѝ помогна? Тя е абсолютно сигурна за тези дялове. Настоява, че са нейни. Тя няма нужда от мен, татко, а от най-добрите адвокати в страната.

За да води битката си, мадам Дийн избра най-добрия.

Мейхю Копард, нейният адвокат, бе от Ню Йорк, с отлични връзки във Вашингтон и отгоре на всичко вдовец. Преди да поеме делото, той знаеше, че обвиненията в злоупотреба са реални и че Южнотихоокеанската компания не бе загубила нито едно дело в Калифорния. От друга страна, мадам Дийн разполагаше с изплатена полица за два милиона долара, което бе стойността на дяловете. Претегли всичките възможности върху везните, които не бяха задължително везните на справедливостта.

Имаше спечелени една красива вдовица и два милиона долара. От името на своята клиентка предяви иск към Южнотихоокеанската компания за двадесет хиляди дяла.

На предварителното изслушване на Лиам О'Хара с глас, излъчващ трезва справедливост, обвини полковник Дийн в злоупотреби и морални простъпки.

Започна най-дългият, най-сензационният процес в историята на Лос Анджелис. Евтините стаи в хотелите „Пико Хаус“ и „Реми Надо“ бяха претърпени от репортери.

Читателите винаги се интересуваха от живота на богатите и в този случай имаха възможност да научат всичко за полковник Дийн. Можеха едновременно да осъждат и да се забавляват от неговата екстравагантност. Бяха очаровани от стойността на вината в избата му, колко бе похарчил само за розите в градината си. О, а дрехите му? Цяла седмица в съда изслушваха показанията на шивач от Савил Роу, чиито пътни разноски от Лондон дотук бяха платени от компанията.

Щом Копард сметнеше, че присъствието им ще е полезно, мадам Дийн довеждаше Амели в съда — едно нежно момиче до една безпомощна вдовица. Жителите на Лос Анджелис винаги ги бяха приемали като чужденки, жените ги зяпаха и клюкарстваха. А мъжете, които дъвчеха тютюн през цялото време, и репортерите ги разглеждаха отвсякъде още по-безмилостно и открито говореха по техен адрес.

Мадам Дийн не питаеше особени чувства към паметта на починалия си съпруг. Непрекъснато се съветваше с адвоката си. Беше

заложила на карта два милиона долара.

Репортерите пишеха. Лос Анджелис говореше.

Амели усещаше погледите на всички върху себе си и ѝ призляваше от всяко разкритие за баща ѝ. Но точно тази уязвима гордост ѝ помагаше да не променя израза на лицето си. Приличаше — както казваха мъжете — на хубавичко малко френско лепенце. Подхвърляха с хихикане неприлични думи, които тя не можеше да разбере.

Идеята за отмъщение, която неизбежно се роди в главата ѝ, не бе насочена към нейните мъчители. Не. Нейното отмъщение щеше да бъде да реабилитира баща си.

## ГЛАВА 3

### 1

Процесът Дийн продължаваше вече втора седмица, когато в съботния следобед на месец декември падна първият силен дъжд за сезона. Насред сухото корито на река Лос Анджелис потече вода. Черни облаци скриха планината Санта Моника. Хълмовете над града придобиха неопределения жълт цвят, който предшестваще скорошното появяване на зеления. Както обикновено проливният дъжд принуждаваше всички да си стоят по домовете, а търговците бяха доволни, че това необходимо зло се появи в събота, когато, така или иначе, магазините бяха затворени.

Около два следобед дъждът премина в лек ръмеж, приличен на мъгла. Двуколката на Бъд ореше меката кал на улица Форт.

— Господин Ван Влайът! — Изпод дърветата се появи тъпичка фигура в черно.

Беше детето на Дийн. Той спря коня.

— Амели Дийн. Къде е твоят дракон?

— Добрите дракони понякога спят — отговори тя и леко се усмихна. — Мога ли да говоря с вас?

— Разбира се. — Той се наведе, за да ѝ помогне да се качи в двуколката, но тя се справи сама. — Не са ли ви учили за ползата от мъжете на този свят? — пошегува се той с леко раздражение. — Да помагат на дамите да се качват в двуколките.

— Очевидно е тогава, че вие имате по-висша цел.

— Със сигурност.

— Господин Ван Влайът, дори и през зимата имате мургав тен като на индиански вожд.

Знаеше, че тя го казва като комплимент. Но нейното убеждение, че всеки американец би се зарадвал, ако го сравняха с индианец, бе толкова необичайно и наивно, че Бъд се развесели.

— Може пък да съм такъв — отговори той. — Обичам да ходя на лов, оттам е.

Двуколката се наклони и той се пресегна да успокои нетърпеливия кон.

— Господин Ван Влайът, казахте, че сте готов да ни помогнете по всякакъв начин, стига да можете. Това означава ли, че бихте помогнали и на мен? Само на мен?

Бъд винаги се бе затруднявал да отхвърли молба за помощ, но вече беше решил, че няма да се намесва отново в обърканите дела на Дийн. Освен това момичето беше много схватливо, много умно. Дразнеше го по начин, по който не можеше да си спомни някой друг да го бе дразнил. Раздразнението му имаше мека сърцевина от съжаление, което тя отказваше да приеме, а това бе още по-дразнещо. Беше готов да ѝ откаже. После видя колко силно малките ръце в ръкавици стискаха чантичката.

— Какво мога да направя за вас?

— Най-напред трябва да прочетете това. — Тя извади пет плика, завързани с тясна панделка. — Има още — добави.

— Какво е това?

— Ще разберете, когато ги прочетете — отговори тя. — Харесвам мъже с тен.

Бъд се обърна да я погледне.

— Амели Дийн, флиртувате ли с мен?

Тя се засмя с ясен, красив смях. И преди още да ѝ бе подал отново ръка, слезе от двуколката и изтича под капките на дърветата.

Вечерта Бъд нареди пликовете върху бюрото си. Върху първото писмо, което извади, с едри букви над датата бе написано: ДА СЕ УНИЩОЖИ! Беше адресирано до „приятеля Тадеуш“ и подписано с „твой работодател К. П. Хънтингтън“. Хънтингтън бе написал до своя приятел и служител, че трябва да спечели доверието на един сенатор, който е от изключителна важност за каузата.

Сенаторът имал вкус към: жени, които носели много тънки и много високи токчета.

Бъд се загледа през прозореца. Тихият дъждец блещукаше на светлината от прозорците на Дийн. Когато момичето бе прочело за жените с много тънки, много високи токчета, дали си бе задало

някакъв въпрос? Разсеяно измъкна друго писмо от плика му. Коя ли стая беше нейната?

Стаята на Амели гледаше към стаята на Бъд, тя също бе седнала на бюрото си и пишеше:

„Скъпи З-те В,

Процесът е много по-ужасен, отколкото си го представях. В съда разместват костите на татко, да не би да пропуснат и най-дребната лоша черта в характера му. Прилича на средновековно изтезание.

Извън съда светът е пълен с гласове. Навсякъде, абсолютно навсякъде, говорят за нас. Когато с мадмоазел Кьостлер сме принудени да пазаруваме или да излезем по друга работа, говорим само на френски, усмихваме се жизнерадостно и се преструваме, че наоколо няма никои, освен нас двете. Твоят брат е единственият човек, който ни поздравява. Останалите само ни наблюдават и говорят. Най-лошите, мръсни думи не ги разбирам. А те искат да чуя точно тях.

Всеки ден си говорят около оградата ни, като че ли са на цирк — обсъждат на висок глас как татко е плащал за това или онова. Мама е великолепна. Не обръща внимание на никого. Искрено се надявам, че наистина не ги чува. Непрекъснато нещо обсъжда и планира. Има си мистър Копард.

Аз, разбира се, си имам мадмоазел Кьостлер, но тя е толкова мила с мен, че се страхувам да не загубя самообладание пред нея. Защото, ако стане така, ще се случи нещо ужасно. З-те В, не зная какво е това ужасно нещо, но то ме плаши. Досега никога не ме е било истински страх. Страхът е грозно нещо. Деградиращо.

Страхът те променя.

Сега вали. Дъждът размеква почвата като сдъвкания тютюн, който плюят близо до нас.

Този град е най-жестокото място. Мразя грозотата, изплютия тютюн, непавираните улици. Тук няма музика, няма будни хора, жените са дебели, зле облечени и имат лоши очи. Мразя всичко това тук. Само татко да беше жив, бих могла да...“

Заплака. Накъса писмото. Звукът от раздирането наподобява рев на далечно животно. Хвърли парченцата в огъня, използвайки машата, за да побутне и последните, които не бяха изгорели. Щом станаха на пепел, взе друг лист.

Изтри сълзите си и написа:

„Скъпи З-те В,

Получих писмото ти от 27 ноември. Най-напред ти поправих синтаксиса. След това последвах съвета ти. Чета «Идиот». Прав си за руснаците. Техните романи са както по-задълбочени, така и по-обхватни от нашите. За мен Достоевски е най-задълбоченият. И не е идиот.“

Това ѝ беше навик. Пишеше едно писмо, което унищожаваше, и второ, по-леко и забавно, което изпращаше. Изпълни няколко страници с красивия си почерк.



Валя тихо цялата нощ. Най-накрая спря в неделя следобед. В понеделник беше топло. Бъд беше в склада. Свали сакото си и нави колосаните чисто бели маншети. Златистите косми по ръцете му блестяха на слънчевата светлина, проникваща през отворената врата.

Първоначално сградата с плоския покрив съхраняваше запасите от нефт на Ван Влайът. Намираще се малко на запад от двете главни търговски улици на града, в съседство с евтини магазинчета, работилници за щавене на кожи и конюшни в подножието на хълма Бънкър. Самият хълм не беше населен, наклонът му бе твърде стръмен за конете. Койоти и елени слизаха, за да похапнат разпилян фураж. Веднъж Бъд уби гърмяща змия, свила се в ръждясала кофа.

Като момче се прехласваше от работата на това място. Работниците от нефтените сонди предизвикваха у него почти сексуална възбуда, като говореха надълго и нашироко за стачки и за слухове за стачки. Очите им искряха, когато си избираха най-доброто от магазина, за да превърнат мечтите си в реалност.

През 1876 година, когато железницата стигна до Южна Калифорния, на Хендрик му хрумна, за първи и последен път, рискованата идея да прави доставките за разрастващата се в района нефтена промишленост. И тя щеше да даде резултат, ако полковник Дийн не бе сложил разорително високи такси за превоза на тежкото оборудване. Начинанието му пропадна и оттогава Хендрик считаше всяко нещо, свързано с нефтените сонди, за глупаво начинание.

Бъд проверяваше товарителницата за последната пратка, когато чу ясен женски глас:

— Господин Ван Влайът?

Въведе я в малката дървена пристройка, която баща му ползваше навремето. Когато тя извади от чантичката си още една връзка писма, затвори вратата.

— Разбирам, че сте чели тези писма — каза той. — Амели, какво искате да направя? Да изнудя Южнотихоокеанската компания да плати дяловете на майка ви?

Погледна го стреснато.

— Какво? — повтори той.

Тя се поколеба.

— Господин Ван Влайът, изпитвали ли сте някога нужда да отмъстите за някого?

Бъд бе готов веднага да отговори отрицателно. Не, разбира се, не. Отмъщението е загуба на време. Тогава съзнанието му като филмова лента го върна назад към онзи Бъд ван Влайът на петнадесет години, пиян в същата тази сграда, когато крещеше, че никога няма да пропадне, че винаги ще успява във всичко.

Силно загорялото му лице се изкриви: миналото сякаш го поля със студен душ. Спомняше си всичко — първата година, когато напусна училището на хълма Паундкейк, за да започне да работи по цял ден в магазина на баща си и до късна нощ в склада. Още по-усилено бе работил всяка неделя на нефтената сонда в Нюхол. Дванадесет часа работа за едно момче, което беше вече уморено! Но го правеше да не би някой в Лос Анджелис да си помисли, че Хендрик ван Влайът получава милостиня от братовчед си бакалина. И пак заради гордостта на баща си не искаше хората да знаят, че именно той помагаше на семейството си. Той се грижеше за клиентите, той изпитваше страха от банкрут заради всяко решение, което взимаше. А бяха близо до банкрута.

Това бяха две много трудни години. Но работата в железарията на Хендрик ван Влайът потръгна, а Бъд успя да натрупа малка сума от бума с недвижими имоти през 1882 година. Дори и сега продължаваше да изстиска всичко, което магазинът можеше да даде. „Защо не се заех да правя нещо сам? Та аз дори не харесвам тази еднообразна счетоводна работа“ — мислеше си той. Но Бъд не беше човек, който да различава мотивите си. В този смразяващ момент обаче си призна, че обичайки дълбоко баща си, бе пожелал провала на Хендрик ван Влайът да бъде погребан под планина от успехи. Той най-вече разбираше синовната нужда да отмъстиш. Докосна с пръсти повърхността на бюрото. Беше старо и напукано.

— Трябва да прочетете всичките писма — настоя Амели. — В тях дават указания на татко как да контролира конгресмена, как да купи съдията, да извърти изборите и как да ръководи Лос Анджелис и Южна Калифорния.

— Е, и? — Бъд едва успя да си отвори устата.

— За всеки порок, в който господин О'Хара обвинява баща ми, те са хиляди пъти по-виновни — заяви тя. — Писмата доказват, че баща ми е правил само това, което те са му нареждали.

— Амели, повярвай ми, така нищо няма да постигнеш.

— Светът ще узнае, че обвинителите на баща ми са много по-брутални, по-изпечени и безскрупулни и неговите простъпки ще бъдат погребани под тежестта на техните. — Тя сграбчи писмата. Устните ѝ бяха побелели.

— Миличка, да не ти е лошо?

— Единствените ми проблеми са възрастта и полът ми. Не мога да го направя аз.

— Но аз не съм човекът, който ти трябва — отвърна Бъд колкото можеше по-нежно.

В продължение на една дълга минута се гледаха втренчено. На Бъд му се струваше, че тези леко скосени светлокафяви очи проникваха през плътта му и тя вижда онова петнадесетгодишно момче, което живееше в кожата му. Реши, че в погледа ѝ имаше нещо плътско, и се почувства неудобно, засрами се от мислите си. Тя беше дете. Дете!

Амели тупна връзката върху олющеното бюро. Отвори вратата и излезе, без да каже довиждане. През изпръсканото с кал стъкло на прозореца видя елегантните ѝ крака под черната дреха. Дълго време не помръдна.

След вечеря Бъд накара Хуан да оседлае новия му жребец Кипър и тръгна на югозапад към Селскостопанския парк. Светлините на къщите проблясваха сред тъмното поле. След скорошния дъжд нощният въздух бе особено приятен. Стигна до заведението на Шарлота.

Красива и мила жена, която обичаше подсладено със сметана кафе от цикория, Шарлота предлагаше чиста къща с чисти момичета. Обстановката беше възбуждаща. При Шарлота никога нямаше проблеми.

Като придържаше свободно юздите на коня, Бъд се загледа към бледата светлина на верандата. Чу приглушен звук от китара, женски смях. Облиза си устните. Но внезапно смушка коня и пое обратно пътя към къщи.

Извика Хуан, ала той рядко се появяваше след вечеря. Бъд свали седлото на Кипър и го напои. Заведе го в конюшната и сипа овес в яслата.

— Господин Ван Влайът?

Някак си бе очаквал този глас. Затвори конюшната и вдигна фенера, за да освети слабата фигура, застанала на входната врата.

— Не мога да ти помогна, Амели. Компанията ще ме смачка, както направи с баща ми.

— Вие сте по-силен и по-решителен от всички тях, господин Ван Влайът.

— Значи гадаенето по характери е едно от многобройните ти умения. — Светлината на фенера разкри усмивката му. — На колко години си?

— Петнадесет.

— Само толкова?

За разлика от другите момичета тя не се притесняваше от младостта си. Стоеше и го наблюдаваше сериозно. Той усещаше аромата на парфюма ѝ. „Петнадесетгодишните момичета не употребяват парфюм“ — помисли си той. После се сети, че е половин

французойка. Беше без шапка и дългата ѝ коса бе скрита под яката на палтото.

Постави фенера на земята и с две ръце разпиля снопчета коса по раменете ѝ.

— Правех това на момичетата, когато ходех на училище — обясни той. Почувства как тя потрепери. „Спри се!“ — казваше си той, но пръстите му оставаха вплетени в хладните коси.

— Бъд — едва чуто произнесе името му тя. За първи път го нарече на малкото му име.

— Какво правите, когато се виждате с брат ми?

— Разговаряме.

— За какво?

— За книги... поезия.

— Целувал ли те е?

Тя поклати глава.

— А друго момче?

— Не — отговори тя.

Той усети по-скоро трепета на дъха ѝ, отколкото думите. Ръцете му обхванаха раменете ѝ. Под дебелилото палто усещаше крехките кости.

— Странен пропуск за жена като теб, която знае толкова неща.

Струваше му се перверзно да целуне ученичка. Лудост беше да я целуне, както бе лудост и намерението да ѝ помогне да отмъсти. Щеше да я целуне нежно. Винаги целуваше хубавите момичета нежно. Това щеше да е първата целувка на едно младо момиче, какво толкоз?

Устните му срещнаха нейните с настървение, което го учуди. Устните ѝ се разтвориха, ръцете ѝ обхванаха кръста му и тя се притисна към него. Усещаше ударите на сърцето ѝ, луди удари, които можеше да почувства през дрехите ѝ, сърцето под напъпилите девически гърди. Предпочиташе едри, женствени гърди, но сигурно и тези бяха хубави. Без да иска, ръцете му се придвижиха нагоре и палците му подхванаха основата им, а показалците нежно докосваха пълките. „О, Господи — помисли си той, — какво правя?“

Ужасен от действията си и от грубото, болезнено желание, което усещаше в слабините, той се опита с шега да се справи със силата на порива си.

— Ти си наистина страшна жена — издишайки смутено, каза той. — Но хубавите момичета не се целуват така.

Тя го погледна и той видя сълзи в очите ѝ. Бързо се поправи:

— Скъпа, вината е моя. Не биваше да казвам това. Ти наистина си едно хубаво момиче. Някой път ми се иска да получа най-доброто. Не плачи. Моля те, не плачи.

— Не плача — тихо отвърна тя.

Той преглътна.

— Ще те изпратя.

— Не, благодаря — каза тя и приглади косите си. — Оставила съм страничната врата отворена. Ако мама разбере, че съм излязла, мадмоазел Кьостлер ще има неприятности, а аз не искам това. Господин Ван Влайът, беше ли благороден отговорът ми?

— Много благороден. Но аз никога не съм се интересувал от благородни жени.

— Тогава много жалко.

„Значи всичко е наред“ — зарадва се той. Вдигна фенера.

— А за писмата ще ти помогна.

— Благодаря ви. — Светлината отразяваше озареното ѝ от щастие лице.

— Но мисля, че малко трябва да се изчака. По-късно, когато процесът вече ще се е проточил, ще ни обърнат повече внимание.

— И аз мисля така.

— И никакви такива работи повече.

— Прелъстителна ли съм?

— За годините ти, — да.

— И затова ли искахте да получите най-доброто?

— Хвана ме натясно, скъпа.

Тя се засмя с приятния си млад смях и той отново се почувства спокоен. „Бъд ван Влайът да се занеса с ученичка?“ Той се усмихваше, докато тя тичаше по пътеката и се скри в черните сенки на къщата.

Пъшкайки, следващата вечер мадомоазел Кьостлер донесе у Ван Влайът черна тенекиена кутия. Бъд я позна веднага. Беше същата, на която не бе обърнал внимание, когато преглеждаше документите на полковник Дийн. Ако тогава беше разбрал какво е съдържанието ѝ, нямаше да се поколебае да използва писмата, за да сключи сделка с Лиам О'Хара и компанията. Тогава победата му щеше да е неоспорима и нямаше да има процес по случая Дийн. Дали затова Амели бе поставила кутията точно на това място върху бюрото, за да разгледа най-напред съдържанието ѝ? Не беше сигурен.

— Мис Дийн каза, че е ваша, господин Ван Влайът.

— Да, благодаря. Моля, благодарете ѝ, че ми я върна.

Облече колосаната си риза и новия фрак и отиде да танцува на рождения ден на Мери ди Франко. След това отиде с приятели при Шарлота. Останалите непрекъснато го поднасяха за новото момиче от Сан Франциско, било много изискано. За Бъд тези изпълнения бяха банални и механични. Жената беше стара и гърдите ѝ бяха увиснали.

Напусна къщата на Шарлота така нервен, както и бе дошъл.

## ГЛАВА 4

### 1

В началото на март вътрешното напрежение на Амели изби. През един влажен и студен ден тя беше в съда, когато някакъв аптекар даде показания, че полковник Дийн носел колан заради хернията си. Целта му обаче бе да докаже екстравагантната му склонност към коприненото бельо. Съдията Морадо непрекъснато удряше с дървеното си чукче, за да възпира саркастичните подмятания и смях. Амели седеше на първия ред. Арогантното държане на публиката я караше да повдига още по-високо брадичката си, за да скрие вътрешното си вълнение. Времето не бе успяло нито да притъпи, нито да скрие скръбта ѝ. От уютната детска стая тя бе попаднала в свят, където вулгарни жени и размъкнати мъже я гледаха втренчено и на висок глас се подиграваха на баща ѝ. Всеки нов изблик на смях за различните му потребности отекуваше замъглено в съзнанието ѝ.

Вкъщи, останала сама в спалнята си, припадна. Съвзе се и усети топлите и влажни дрехи върху себе си. „Загубила съм контрол — помисли тя. — Ако това бе станало пред тях... ако... още веднъж опозорят татко, ще умра.“

Не каза на никого за случилото се.

Припадна още два пъти в стаята си. А в неделя, докато свиреше на пиано пред мистър Копард и майка си в червената всекидневна, замайването започна отново.

Амели жестоко прехапа бузата си отвътре, но въпреки това един акорд на Моцарт рязко замря, когато се смъкна от стола. Мадам Дийн, студена жена, прекалено заета с главната драма на живота си, въпреки всичко обичаше дъщеря си. Разтревожена, изпрати да доведат доктор Уидни.

Лекарят прегледа момичето. То трепереше и затваряше очи, като че ли искаше да изчезне. Лекарят си спомни голямата ѝ скръб край смъртното легло на полковника.



Помисли си колко много животът ѝ бе изложен на атаките на хората навън. Беше добър човек.

— Това е от нервното напрежение — каза той на мадам Дийн. — Трябва да се натовари физически. Яздиш ли, Амели?

Амели кимна.

— Да, разбира се.

Яздеше, когато беше в Париж. Лекарят се усмихна на Амели.

— Тази млада госпожица може съвсем спокойно да язди и тук. Няма да ѝ позволим да потъне още повече в меланхолия, нали така? Предписвам ѝ езда.

Бъд препускаше между обвитото в прах опасно стадо от мучащи животни. Смушка наетия кон, наведе се настрана и с плавно движение хвърли ласото върху младата юница. Слезе и бързо завърза краката ѝ с въже.

Като всички *vaqueros*<sup>[1]</sup>, Бъд бе вързал през лицето си кърпа, за да предпази носа и устата си от прахта. И шапката му бе като техните, с широка периферия и плосък връх, и дрехите му — панталоните му бяха от Леви Щраус в Сан Франциско, синята му памучна риза бе избеляла и толкова прашна, че изглеждаше безцветна.

Начервеното до бяло желязо обгори задницата на юницата и Бъд трябваше да напегне всичките си мускули, за да удържи диво съпротивляващото се животно. После миризмата на опърлена кожа и изгорено месо се усили. Сложиха специален мехлем върху мястото и Бъд отвърза въжето. Юницата бясно се впусна сред скупченото шумно стадо.

Той се качи на коня, смесвайки се отново в безредно движещата се маса от добитък и мъже, оседлали коне. Прахта, миризмите, препускащите копита, оглушителното мучене на стадото бяха част от него.

Слънцето бе вече високо, когато върна коня под навеса. Натопи главата си в кофа с вода. Пръхтейки високо, се изми и отиде до кухненския фургон, за да хапне фасул и питка от царевично брашно. После оседла Кипър и се насочи към Лос Анджелис.

Сутрешното упражнение го бе успокоило и той се наслаждаваше на красивия ден. Зимата тази година бе влажна и растителността бе избуяла. Препускаше на изток, през онази част на планината Санта Моника, която някога бе принадлежала на дедите му.

---

[1] *vaqueros* (исп.) — Кравар. — Б.пр. ↑

Планината Санта Моника се издигаше помежду равната долина на Сан Франциско и равното поречие на река Лос Анджелис. Склоновете ѝ бяха стръмни и само на няколко места имаше проходи. Дори и в най-слънчевия ден в криволичетните каньони падаше тайнствена сянка. Санта Моника винаги бе давала убежище на онези, които искаха да се скрият.

Аmeli бе коленичила, а кобилата пасеше наблизко. Наблюдаваше голяма паяжина, която ѝ напомняше на бродирания шал от тюл, подарък от баща ѝ. Чу шума от копита в далечината. Обикновено, ако друго човешко същество се появише, тя се скриваше в някой от каньоните, но когато вдигна глава, видя Бъд ван Влайът да се приближава към нея.

Не беше разговаряла с него от онази нощ преди три месеца, когато я бе целунал. Беше мислила много за тази целувка, разсъждавайки върху многобройните и особени реакции на тялото си. Във всеки случай не бе влюбена в Бъд. Амели бе половин европейка, отгледана в изолирания снобски свят на мадам Дийн. Смяташе се с високо обществено положение от Бъд. Та той работеше в склада с навити ръкави? Пък и 3-те В ѝ беше казал, че Бъд се труди допълнително като наемен работник. И все пак той единствен бе проявил съпричастност на погребението на баща ѝ. Беше се съгласил да ѝ помогне да отмъсти за баща си. Когато я бе целунал онази нощ, той се бе отнесъл към нея като към дете. Но в допира му бе усетила нежност. Сега мислеше за него като за приятел. Той дръпна юздите на коня и спря.

— О, Амели Дийн, здравей! Какво толкова интересно има там долу?

— Паяжина, която се къдри и извива. — Тя се изправи и направи лек учтив реверанс: — Господин Ван Влайът.

Той бе вързал червената кърпа на врата си. Слънцето блестеше в светлата му разрошена коса. Усмиваше ѝ се.

— На лов за гризли ли бяхте?

— Помагах на говедарите да подбират добитък.

— 3-те В ми е казал, че припечелвате като наемен работник. — Тонът ѝ бе снизходителен.

„Ти, малка снобке“ — помисли си Бъд развеселен.

— Не, скъпа, тогава работех на сондите. Днес просто помагах и всичко, което заработих, бе паница запържен боб, защото трябваше да си тръгна рано. Имам среща.

— По работа?

— Не съвсем. Трябва да придружа Мери Ди Франко до Котилъон.

— Тя ваша годеница ли е?

— Мери? Не, просто една от моя харем.

Като чу това, Амели забрави резервирания тон. Засмя се за първи път от много седмици насам.

— Голям ли е харемът ви, господин Ван Влайът?

— Средна работа.

— Къде криете жените си?

— В Паловерде. Била ли си някога там?

— Не. 3-те В ми е разказвал. Там е била семейната къща на вашата майка, хасиендата.

— Точно така. Ако твоят приятелски настроен дракон не бълва твърде много огън, мога да те заведа там.

— Имам разрешение да яздя сама, господин Ван Влайът. — Тя се качи върху ниската кобила с лекота.

Бъд смушка Кипър със стремената и се понесе в галоп по склона. Изненада се, че тя го последва без никакво затруднение. Той отново ускори ход и така яздиха близо половин километър. И въпреки че Амели се движеше редом с него, започна да се безпокои да не би конят да я хвърли от седлото.

— Предавам се — извика той.

Спряха конете.

— Скъпа, ти си добра ездачка. Може би трябва да ти разреша да се присъединиш към моя харем.

— Трябва да откажа щедрото ви предложение. — Кожата на лицето ѝ лъщеше. Лешниковите ѝ очи блестяха. — Втората цел в живота ми е да напусна Лос Анджелис.

— А първата?

— Да се справя с железниците.

— Тук съм, за да ти помогна.

— Да. И след това си отивам вкъщи, в Париж. — Говореше малко задъхано и устните ѝ бяха разтворени. Бъд си спомни колко са нежни и примамващи.

— И ще живееш щастливо?

— Мама казва, че с разкошната зестра, която ще ми даде, ще съм добра партия. Разбира се, мама ще загуби делото и няма да има никаква зестра. Но аз не желая да се омъжвам за някой много дебел, много възрастен буржоа, така че...

— Монахиня ли ще станеш?

— Ще стана, *grande courtisane* като Дамата с камелиите.

Бъд така бурно се засмя, че конят се стресна. Потупа го по шията и каза:

— Интересен избор.

— Париж е пълен с писатели, музиканти, хора с интересни идеи. Всички те ще идват в моя салон. Разговорите ще бъдат остроумни, блестящи и никой няма да иска да се прибира вкъщи, за да си ляга.

Той потисна усмивката си. Тя така явно не разбираше начина, по който дамата печелеше своите камелии.

— А вие, господин Ван Влайът, какво искате?

— Просто да си остана тук, скъпа, и да бъда с приятелите си.

— Звучи доста обикновено за такъв предприемчив човек като вас.

Флиртуваше с нея, както правеше и с останалите момичета. Но сега тонът му стана по-задушевен.

— Виждаш ли този храст тук? — запита той. — Казва се мансанита, типичен е за Южна Калифорния. Принадлежи на това място, както и аз. — Посочи напред: — А точно пред нас е Паловерде.

На платото между два меко спускащи се хълма се простираха развалините. Червените плочи на покрива бяха пропаднали на места, а в източното крило липсваха.

Сиво-кафявите стени бяха разрушени. Построен с тухли от глина, Паловерде се връщаше в земята.

— Но аз съм минавала оттук много пъти.

— Като че ли си разочарована.

— З-те В го описваше като нещо подобно на палат.

— Описанието е било специално предназначено за теб.

— Голямо е.

— Скъпа, няма нужда да си учтива с мен. Това е просто едно разрушено ранчо.

— На кого е сега?

— Мое. Покупката на земя е едно от страничните ми занимания. Може би аз съм твоят дебел буржоа.

— Никога не бих могла да живея в Лос Анджелис — отговори Амели, без да се усмихва.

Около масивната затворена врата се беше събрал боклук. От керемидите бе израснала трева, подобна на зелена коса, иззад износените от времето глинени тухли стърчеше слама. Заобиколиха източното крило и минаха през обрасла някогашна градина. Слязоха от конете във вътрешния двор.

— Красиво, но изоставено — каза Амели. — Защо е ваше, а не на майка ви?

— Когато бизнесът на баща ми замря, трябваше да го продадем, но миналата година го откупих. — Беше платил повече пари, отколкото струваше, и не беше сигурен какво ще прави с тези руини и скатове на осем километра от града. И все пак трябваше да го купи. — Ще го разгледаме ли?

Подаде ѝ ръка. Мислеше си, че изглеждат много странна двойка — тя в широката претенциозна рокля, той — в измачканите си дрехи на vaquero.

В първото помещение, в което влязоха, бяха останали само дебелите стени.

— Тук е била трапезарията — заразказва Бъд. — Най-напред е била построена тя, но тъй като са имали нужда от още помещения, индианците започнали да строят нови. О, не! Забравил съм. Още от началото е била построена и тази стая. — Минаха в следващата. Срецу тях в стената зееше извитият отвор на пещта, където още висеше ръждясал ръжен. — Трябвало е да имат и кухня. А тук е бил килерът. Бил е винаги заключен и майка ми носила ключа у себе си. А тази стая можеш ли да се сетиш каква е?

Тя се надигна, за да надникне през счупеното стъкло.

— Тази четвъртита дупка прилича на миниатюрна римска баня.

— Много добре. Това е била банята.

Продължиха нататък. Държеше я за ръката през цялото време и не я пускаше дори когато се спираше да обяснява. Продължаваше да си спомня целувката. „Тя е дете — повтаряше си той, — просто дете. Защо не мога да мисля за нея като за дете?“

— А това е салонът — каза той. Сега трябваше да я пусне, защото не можеше да отвори тежката врата с една ръка.

— А това? — попита тя, като посочи към купчината в ъгъла.

— Fazardas — одеяла. Оставил съм ги за краварите. Лагеруват тук, защото това е единственото помещение, където покривът не тече. Виждаш ли рисунките по гредите?

Тя влезе вътре, като се оглеждаше.

— Fleur-de-lis<sup>[1]</sup> — каза тя.

Той я последва.

— Говорите френски като францужойка, скъпа — обърна се той към нея.

Гласът му отекна в празната стая.

— Харесва ми вашият испански.

— Харесвам косите ти — продължи той, като докосна тежкия водопад изпод шапката ѝ за езда. — Срещал съм няколко куртизанки, по grande — той го произнесе на френски, както го бе казала тя, — винаги е от най-висока класа, като теб, скъпа.

— Така ли наричате всички в харема си — скъпа?

— Само някои, скъпа.

Той обхвана раменете ѝ. Усети, че трепери. „Не трябва — си каза. — Не започвай отново.“

Този път нейните устни докоснаха неговите. Ушите му забучаха.

— Не — едва произнесе той с устни върху нейните.

— Не искаш да се целуваме?

— Обясних ви твърде нашироко.

Прекара ръка по брадичката и шията му, отново го целуна. Целувката и бавният проследяващ допир на ръката ѝ излъчваха такава нежност, която никога не бе изпитвал — нито с местните девственици, които държаха телата си, пристегнати в корсети, така изправени, като че ли се предпазваха от евентуално нападение, нито от курвите, които преминаваха направо към действие, нито пък от Роуз, първата му приятелка. Целувките на Амели бяха нежни, изпълнени с копнеж. Бяха целувки на дете.

— Бъд, искам двамата да... Искам това, което другите правят.

Той затвори с трясък вратата. Ръждясалите панти изскърцаха, разнесе се прахоляк. Обхвана с две ръце кръста ѝ и целуна разтворените устни.

„И аз искам — помисли той. — Нека поне веднъж в живота ми този акт да бъде без жертва и без победител. Нека бъде само тази сладка тъга, която изпитвам към нея и която тя изпитва към мен.“

— Добре — пошепна той и започна да се бори с множеството малки копчета по роклята, като я целуваше. Долната ѝ камизола бе нанизана на тясна бродирана панделка. Видя, че под нея нямаше нищо друго. Преглътна.

— Скъпа, желая те така, както не съм пожелавал друга жена, но не бива. Ти трябва да ме спреш. Амели, моля те, спри ме.

Погледна го с влажните си светлокафяви очи. „Не, това не са сълзи“ — помисли си той. Свали бродираните презрамки и пред него се появи фина фигурка без никаква излишна плът, каквато повечето от мъжете желяеха. И въпреки това уязвимостта на слабичките ѝ рамене, деликатните ѝ гърди го трогнаха дълбоко.

Скоро около тях бяха нахвърляни грубоватите му дрехи, бельото му. И двамата трепереха неудържимо. Той я повали върху натрупаните одеяла.

Този момент бе по-труден за Бъд, отколкото за Амели. Той поемаше риск, от който изпитваше вроден ужас: на курвата се плаща в брой, на красивото момиче се плаща цял живот. За момент си спомни как се беше изкривила устата на Роуз, когато бе извикала: „Не, не искам индианското ти копеле.“

„Спри — помисли си той. — Спри.“

Но не можеше да спре.

— Не искам да те нараня.

Тя пое дълбоко въздух и го притисна по-силно към себе си.

— Ти си красив, много красив — прошепна тя. Очите ѝ бяха затворени, ръцете ѝ проследяваха мускулите на раменете и гърба му, докосвайки части от тялото му, за които той не знаеше, че могат да бъдат докосвани с нежност. Ръцете му изследваха нейното тяло. Нямаше никаква борба, чуваше се само дишането им. И изведнъж се чуха само нейните възклицания: — О, Бъд, Бъд, Бъд, Бъд...



И светът се завъртя и се разтресе около него. Тя отвори очи и срамежливо, учудено докосна устните му.

Бъд знаеше всичко за жените. Жените никога не изпитваха оргазъм. Това бе научен факт и съвременната медицина го потвърждаваше. Курвите, разбира се, се преструваха, но Бъд го приемаше, и въпреки това Амели бе изпитала същата наслада от тялото му, каквато той бе изпитал от нейното.

Той бе реагирал така жарко, но тя бе останала спокойна. Не беше успял да се въздържи. Тя го бе желала така, както и той нея. Беше намерила удоволствие у него, както и той у нея. „Трябва да ѝ се отдам така, както тя ми се отдаде“ — размишляваше той. Уплашен, прибягна в мислите си към възприетите схващания за половите отношения. Жената не можеше да бъде равна с мъжа. „Пък и клюките в Лос Анджелис може би бяха верни — мислеше той. — Амели Дийн е чужденка... различна.“

Когато Бъд и Амели се понесоха към града, Санта Моника бе затъмнена от морската мъгла. Бяха се срещнали в планината и беше глупаво да крият срещата си. След като разрешиха този въпрос, нямаше повече какво да си кажат. Яздеха мълчаливо. Амели бе обзета от мислите и чувствата си, които все още не можеше да определи. Бъд бе потиснат, размишляваше върху глупостта, която току-що бе извършил.

„Това няма да се случи отново — мислеше той. — Довечера ще бъда с Мери“ — но не изпитваше никаква радост. Мери ди Франко, сестрата на приятеля му, с който ходеха на лов. Мери, чийто баща бе собственик на сградата Ди Франко срещу тази на Ван Влайът. Мери с подскачащите руси къдрици, червени бузи, дълбоко деколте и закръглени ръце. Беше на двадесет години и се водеше за най-хубавото момиче в Лос Анджелис — умееше добре да убеждава другите с ласкателства и да плаче чаровно. Мери, която очаква Бъд ван Влайът да я попита.

---

[1] Fleur-de-lis (фр.). — Хералдическа лилия. — Б.пр. ↑

От времето, когато започна процесът Дийн, улица Форт бе станала любимо място за разходки на американците в града, за да погледат през железните върхове на оградата. Амели вече не смееше да излиза в двора. Стоеше в зимната градина сред зеленината и ароматите на влажната почва и си въобразяваше си, че е навън.

Този следобед бяха седнали с мадмоазел Кьостлер доста далеко една от друга. Гувернантката шиеше нещо в гергефа си с червен копринен конец, а Амели се беше втренчила в стиховете на Бодлер. Само че не четеше, а мислеше върху случилото се вчера.

Чувството за чест, което Амели притежаваше, не търпеше никакви компромиси. Тя никога не рисувахе миналите събития в по-светли тонове. Винаги търсеше истината и разбра, че причината за случилото се бе, че никой вече не я докосваше. С приятелите си тя винаги се държеше много сърдечно. Във Франция имаше голямо семейство, което я обичаше. Отношенията с баща ѝ бяха много топли. Те се бяха докосвали много често. Когато се разхождаха заедно, тя го хващаше за плътната топла ръка; вечер сядаше на пода, опряла гръб в крака му. От самоубийството му животът се бе превърнал в истинско нещастие, отрязана бе връвта на неговия допир. Сега всяка вечер целуваше ухаещата на парфюм, изплъзваща се страна на майка си. Всяка събота мадмоазел Кьостлер измиваше косата ѝ с розова вода и яйца, но през останалото време пазеше необходимото разстояние между тях. Понякога Амели обгръщаше с ръце собственото си тяло, за да се увери, че е от плът.

С Бъд бе различно. „Страст“ — мислеше тя, изчервявайки се. Но и в този случай постъпваше честно. Тя не свързваше случилото се в Паловерде с любовта. Вече бе познала любовта. Любовта бе онова всеотдайно чувство, което изпитваше към баща си.

„Страст“ — върна се тя пак към мисълта си. Стегнатото тяло на Бъд, топлината му, ароматите му и допирът му бяха непознати и приятни. Частта от него — топла, пулсираща, твърда като желязо и едновременно с това копринено гладка, напълно я бе удивила. Беше се учудила от самата себе си, от треперещото си тяло, от сърцето си,

което, лудо биеше в гърдите ѝ. А накрая това странно спокойствие, като че ли се намираще в дълбок, спокоен басейн, после басейнът се бе раздвижил, а тя представляваше движещата се химерична вода. Реакцията ѝ бе неволна, както и припадъците. Припадъците я ужасяваха, но тя все пак не се бе уплашила. Не разбираше. Знаеше само, че заедно с Бъд в Паловерде бе посетила единственото място, където със сигурност можеше да оживее.

„Всеки от нас направи това, което искаше — мислеше тя. — Но той съжاليا. Загубих единствения си приятел в този ужасен град.“

Гърбът ѝ продължаваше да е изправен, но чертите на лицето ѝ се уедриха — детско лице, задушено от неизплакани сълзи, израз на скръб и ужасна самота. Усети, че мадмоазел Кьостлер я наблюдава. Стана.

— Бодлер не... порочен, глупав е. — Избра друга книга от купчината на масата.

Не можеше да сподели нещастията си с никого. Разбиранията на Амели не ѝ позволяваха да натовари някой друг — и ако понякога изглеждаше високомерна и строга, а тя знаеше, че това се случва, го смяташе за по-почтено, отколкото да постави проблемите си пред някого, все едно че му подава хлъзгава тухла. Отвори книгата, където бе сложила разделителчето. Думите потънаха пред очите ѝ. „О, Господи, след това той ме погледна така, както и всички останали тук.“

Дребната кобилка бе във вътрешния двор, а до нея имаше малка купчинка трева. Бъд се усмихна. Така правят само децата — да даде на коня да яде, докато чака.

Амели бе седнала в края на коридора и четеше. Когато той слезе от коня, тя отбеляза мястото, където бе стигнала, и затвори книгата.

— О, Амели Дийн! — Той приближи шапката към сърцето си и се поклони. — Каква изненада.

— Аз също съм изненадана, господин Ван Влайът. — Изправи се и докато той завързваше Кипър, тя галеше коня по носа.

— Бъд, преди да влезем вътре, искам да обясня нещо. В положението, в което се намирам, нашите срещи трябва да се считат като нещо отделно от всичко останало. Със сигурност разбираш защо. Ако ти желаеш това, ако искаш да продължим, а аз го искам наистина много, срещите ни трябва да бъдат толкова тайни, все едно сме на луната. — Тя говореше бързо, като че ли рецитираше наизуст текст, който беше заучила.

Притеснението ѝ изненада Бъд. Гласът ѝ звучеше съвсем по женски, глас на изискана млада жена. Но всъщност тя беше малко момиче и той отново се почувства виновен.

— Амели, сигурна ли си, че разбираш какво се случи между нас?

— Нали бях тук? — отвърна тя.

Нейната опереност го ядоса.

— Тогава ти се намираш далеч оттук, на луната, щом не се тревожиш, че може да сме си направили бебе.

Пръстите продължаваха да гаят носа на Кипър.

— Не знаеше ли?

Тя поклати глава.

И той още веднъж трябваше да си спомни, че е още дете, но този път се изпълни със закриляща, мъжествена нежност.

— Бъд, как се разбира?

— Месечният цикъл спира. — Той никога не бе говорил за менструация с която и да е жена, дори с курвите. Целият се изчерви.

И тя бе облята от червенина, но го гледаше право в очите.

— Веднага след това дойде.

— Добре, скъпа. Този път ще се погрижа нищо да не се случи.

— Което означава, че не искаш да се срещаме, така ли?

— Разбира се, че искам да се срещаме.

Тя му се усмихна неразбиращо, но щастливо.

— Нали и двамата сме дошли тук за едно и също нещо? — попита, той и се доближи до нея.

Тя отстъпи назад, като продължаваше да го гледа право в очите.

— Не мисля, че е точно така — промълви най-сетне тя.

— Мисля, че аз искам повече.

Той се намръщи.

— Повече?

— Бих искала да си мой приятел.

— Какво?

— Приятел. Откакто 3-те В замина, нямам приятели в Лос Анджелис.

Педантичното ѝ отношение към въпросите на честта го трогна.

— Скъпа — отговори той нежно. — Аз вече съм твой приятел.

— Наистина ли?

— Наистина.

И отново на устните ѝ се появи ослепителна усмивка.

— Бъд, благодаря ти.

— De nada<sup>[1]</sup> — отговори той, като я повдигна — лека като перце, за да стъпи в коридора на къщата, без да измества ръце от кръста ѝ.

— Само за това място — добави тя.

— Разбирам. А ти не очакваш ли нещо, ами, за постоянно?

— За постоянно? — нежните ѝ устни се свиха. — В момента, в който този процес приключи, напускам Лос Анджелис. Как би могло да има нещо постоянно между нас?

---

[1] De nada (исп.) — За нищо. — Б.пр. ↑

Срещаха се в Паловерде по три пъти седмично. Ако тя останеше там повече от час и четиридесет и пет минути, можеше да възникнат съмнения. Затова Бъд закачваше златния си часовник на пращия трегер. Докато часовникът отмерваше минутите, чувствата, погребани дълбоко в душата на Бъд, започваха да изплуват нерешителни и срамежливи като малки нощни животни.

— Бъд, какво има?

— Какво да има?

— Изглеждаш тъжен.

В продължение на повече от месец се срещаха в Паловерде и сега лежаха голи един до друг върху одеялата.

— Имам толкова много приятели, но никой от тях не ме е питал как се чувствам. Винаги съм весел. Много уравновесен.

— Съжалявам — добави тя с неудобство. — Нямах намерение да се натрапвам.

Той се раздвижи и отдели от нея. Сложи ръце под главата си.

— Мислех за едно момиче — обясни. — Казваше се Роуз.

Амели леко се прокашля, но не каза нищо.

— Роуз беше първото ми момиче. — Бъд замълча за малко. — Предполагам, 3-те В не ти е казал, че баща ти почти успя да разори нашия баща?

— Не — отговори Амели тихо, без да се учуди.

— Случи се през 76-та, веднага след като прекараха линията. Баща ми се захвана с доставка на петрол. В Лос Анджелис няма петрол, но баща ми смяташе, че градът е център на Южна Калифорния. Това с петрола си беше авантюра, но баща ми не мислеше така. Считаше, че идеята е добра и има перспектива. И смешното беше, че се оказа прав, или по-точно щеше да е прав, ако не беше полковникът.

Замълча отново. Не искаше да обиди Амели, но вече беше почнал да разказва.

— Машините бяха много скъпи и понеже баща ми нямаше достатъчно капитал, убеди братовчед си Франц и един от мамините

роднини да бъдат негови тайни партньори. Купи най-доброто качество и трябваше да успее. Полковникът обаче повиши таксите за тежките машини до небето и баща ми губеше от всяка закупена част. За три месеца бяхме свършени, а трябваше да връщаме и взетите от роднини пари. Напуснах училище и започнах да работя. Но и това не стигаше. Трябваше да работя и в неделя и си намерих работа в ковачницата на сондата в Нюхол. Не можех да си позволя да плащам билетите си и затова изчаках някой от последните товарни влакове в събота вечерта извън града, а рано в понеделник се връщах по същия опасен начин. Роуз беше дъщеря на шефа ми. Бях на петнадесет, а тя бе няколко години по-голяма. Разбира се, излъгах я за годините си. О, Роуз беше красиво момиче, закръглена там, където трябва. Другите мъже се въртяха около нея, но тя предпочете мен. След като свърших работа, излизахме. С една дума, тя ми се отдаде. — Бъд спря, за да си спомни радостта от нейното отдаване. — Та аз бях още дете и фактът, че имах отношения не с курва, а с добро момиче като Роуз, можеше да ми създаде големи неприятности вкъщи. Не казах на никого и досега не съм го казвал на друг. И после, една неделя, Роуз ми каза, че е бременна. Не можех точно да определя какво друго чувствам към Роуз, освен страст и благодарност. Но мисълта за бебето ме гъделичкаше, не знам защо. Исках това бебе. Мислех си, че след като работя да издържам семейството си, ще мога да издържам и тях двамата. О, Господи! Как е възможно човек да е толкова млад и толкова глупав! Казах на Роуз, че няма проблем. А тя... — Бъд преглътна инстинктивно. — Тя каза, че не желае индианско копеле.

— Индианско?

— Смяташе, че съм индианец или поне имам индианска кръв. А аз съм испанец. Испанският корен на семейство Гарсия може да се проследи назад във времето.

Но това беше начинът, по който Роуз искаше да ми каже, че не означавам нищо за нея.

Разбира се, тогава той не бе приел така спокойно думите ѝ. Напротив, не беше на себе си от болка. Роуз ясно му бе показала, че не желае нито него, нито детето му. Беше взел пари назаем, за да ѝ даде за аборт. И когато след седмица отново бе отишъл в Нюхол, не намери нито Роуз, нито баща ѝ. Беше починала при аборта. Той остана без работа.

— Мразя я — каза тихо Амели, — защото е поискала да убие бебето ти.

Бъд бе изненадан, когато разбра, че именно тази фанатична вяност бе отговорът, който желаше да чуе от нея. Обърна се към Амели, привличайки крехкото ѝ тяло към себе си. Нежният допир на пръстите ѝ върху раменете му бе внесъл успокоение в многогодишната му мъка по изгубеното дете.



## ГЛАВА 5

### 1

Влакът се движеше към Лос Анджелис, като тракаше ужасяващо и посипваше всичко по пътя си със сажди. 3-те В седеше в дървения вагон, в единия край на който имаше печка, а в другия — тоалетна. Челото му се удряше в мръсното стъкло. Около него пришълците в Южна Калифорния си говореха за „истински портокали, които растат на истински дървета“.

3-те В, както и повечето от пътниците, бе изминал осем дневното пътуване и като тях бе съсипан от умора. При скорост тридесет и пет километра в час дори и най-живописният пейзаж ставаше отегчителен.

За да се разсеят, пътниците разговаряха. И повечето от разговорите се въртяха около процеса Дийн.

През този месец коментарите отново се бяха разгорещили.

Една госпожа от Сан Франциско, Софи Бел Дийн — както сама се бе нарекла, — се представяше за вдовица на полковника, а двете ѝ дъщери — за негови пълноправни наследнички. Това беше нещо ново за 3-те В. Амели никога не бе споменавала за тях, а в кратките ѝ очарователни писма никога не пишеше нищо за процеса Дийн.

3-те В уверяваше спътниците си, че има само една мадам Дийн, френска аристократка, за която всички знаеха. А Амели Дийн бе единственото законно дете на полковника.

Месеците, които бе прекарал далеч от Амели, не бяха променили чувствата му към нея. Когато влакът навлизаше вече в покрайнините на града, той мислеше върху възможността да ѝ разкрие любовта си, преди да е навършила шестнадесет години. „Тя може да е малка — продължаваше да разсъждава той, — но аз съм по-голям.“

3-те В си беше купил нов вълнен костюм, мустаците му бяха вече оформени. „Харвард“ бе разширил кръгозора му. Естествено, не можеше да спомене пред Амели за слабичката шапкарка и петте срещи върху скърцащото ѝ легло.

Разбираше, че мислите му са незрели. Любовта му обаче бе истинска и нежна. „Ще ѝ кажа — мислеше си той. — Защо да не ѝ кажа?“

Свирката изпищя, носачът минаваше през купетата и викаше: „Лос Анджелис! Лос Анджелис!“ Влакът изпухтя и спря на гарата.

Видя семейството си да маха с ръце от претъпкания перон. Родителите му изглеждаха смалени и по-възрастни, а Бъд изглеждаше по-жизнен и по-силен в сравнение с това, което той си спомняше.

3-те В забрави за новото си положение в обществото и позволи на доня Есперанса да го притисне към пълното си тяло. Както винаги тя ухаеше на дива лавандула.

Той се наведе, избягвайки високата ѝ шапка, за да я целуне.

— О, мамо, мамо. Колко много ми липсваше.

Хендрик сграбчи ръцете му, поглеждайки го със сините си очи за първи път с гордост. Бъд сърдечно се ръкува с него:

— Добре дошъл вкъщи, хлапе. Добре дошъл в Лос Анджелис.

3-те В забеляза, че Бъд не бе облечен толкова официално, колкото всеки бизнесмен на Изток се обличаше. Без никакво съмнение принадлежеше на Южна Калифорния.

Оставиха Хуан да се занимава с багажа. Бъд хвана юздите на конете пред новата карета и 3-те В седна до него.

— Сега отново семейството е цяло — каза Бъд. — Можеш да си свалиш ръкавиците.

— Всички носят ръкавици.

— Не и през най-прекрасния ден на юни.

3-те В разбираше, че закачайки се с него, Бъд показваше, че е по-големият брат. Но все пак отговори:

— На Изток господата ги носят през цялата година. Лос Анджелис е провинциален град.

В чест на 3-те В пиха червено вино и имаше обилен обяд. Хендрик отиде да полегне малко, Бъд се върна на работа, а 3-те В се излегна във ваната, подпряна на крачета като лапи на животно. После облече новия си костюм, който Мария беше изгладила, приглади черната си коса с помада, среса мустаците си и тръгна надолу по стълбите, като си подсвиркуваше.

Доня Есперанса кърпеше чорапи на долната веранда.

— Винсенте, нямахме време да поговорим за учението ти в колежа.

— Мамо, ще ти разкажа всичко на вечеря. Тогава и татко и Бъд ще бъдат тук, за да чуят.

Целуна я по посивяващата коса. Тя го проследи с поглед как слиза по стълбите, слага си ръкавиците и се насочва към оградата на Дийн.

— Томас Харди? — запита Амели. — Разговарял си с Томас Харди?

— Не съвсем — отговори 3-те В, който преди малко бе заявил точно обратното.

— Лекция ли изнасяше?

— Тъ, да — допълни той, като се изчерви.

Бяха седнали близо един до друг в зимната градина, а мадмоазел Кьостлер бродираше в другия ъгъл. Амели весело му се усмихна.

Притеснението му се стопи.

— Нека да излезем навън — предложи 3-те В. — Поне времето тук е хубаво.

— Не може — отговори Амели. Той проследи погледа ѝ през прозорците и видя няколко двойки да се разхождат пред къщата, зяпайки в градината.

— Предложих на мама да купи няколко камили и слон — добави Амели. Гласът ѝ звучеше презрително.

— Винаги ли е така?

„Как ли щях да се чувствам, ако непрекъснато се взираха в мен?“ — запита се 3-те В. Видя стиснатите юмруци, ноктите, които се впиваха в дланите ѝ. И усети нездравото любопитство, което я заобикаляше. Но хората в Лос Анджелис не бяха чудовища. Те просто погрешно взимаха нейната гордост за арогантност. Амели беше много млада, крехка, привлекателна. Ако им беше показала само малко от скръбта си, уязвимостта си, лесно можеше да спечели симпатията им. Но той нямаше намерение да я променя.

— Мама е права. Те са селяни. — Изразът ѝ се промени. Цветът изчезна от страните ѝ. Изглеждаше като болна. — А и тази жена и дъщерите ѝ страшно ме ядосват. Това е такава отвратителна лъжа.

— Железниците няма да се спрат пред нищо — съгласи се 3-те В. Но не само той мислеше така. Много от хората, а и вестниците приемаха „новата“ вдовица и нейните „дъщери“ като подставени лица.

— Ще свидетелства в съда в четвъртък и тогава ще разберем докъде ще стигнат.

— Но майка ти не бива да разрешава да присъстваш на всичко това!

— Мама не желае да присъстваме, но мистър Копард смята, че ще е най-добре да сме там.

— Майка ти е права.

— Не, не е, ако не отидем, как съдията Морадо ще види истинското семейство на баща ми? — Амели леко сви рамене.

До болка искаше да ѝ помогне, но какво можеше да направи? А и Амели бе решила, че присъствието ѝ по някакъв начин ще извини полковника по новите обвинения.

З-те В въздъхна. Беше дошъл да впечатли Амели и всичко, което постигна, бе да разрови нещастieto ѝ и да почувства собствената си безпомощност. „Бих могъл поне да ѝ кажа какво чувствам към нея. При първа възможност ще ѝ го кажа.“

Трябваше да си тръгне, защото Амели имаше час при зъболекаря.

Когато излизаше, две дебели лелки надничаха през оградата, за да го огледат. Опита се да не им обръща внимание, но походката му стана някак вдървена и той чуваше стъпките си да отекват по чакъла. „Четвъртък — мислеше си той. — Какво ще стане в четвъртък? Във всеки човек съществува уникална и загадъчна пропаст, зад която той не може да бъде избутан. Амели вече е на ръба на тази опасна пропаст.“

Бъд вървеше по улицата с Лусета Удс.

Бащата на Лусета се бе преместил тук от Балтимор по здравословни причини. Като част от рекламата на областта, Южна Калифорния бе превърната в огромен оздравителен курорт. По-възрастните идваха заради ставните си болести, страдащите от астма усещаха моментално подобрение, както и много болни от туберкулоза.

Мистър Удс имаше болни гърди и голямо богатство. Лусета бе считана за богата наследничка. Двамата се бяха засекли преди няколко минути в банката и тя бе заявила, че отива в техния магазин, за да купи за майка си една от новите топлоизолиращи чаши, които предлагаха там.

Лусета и Бъд приближаваха сградата на Ван Влайът, когато каретата на Дийн спря до павирания тротоар. Двете слязоха, Бъд повдигна за поздрав шапката си към мадмоазел Кьостлер и Амели. Минувачите се спряха да ги гледат.

— О, Амели Дийн, здравей — усмихна ѝ се той. „Скъпа, о, да, така, оо.“

— Господин Ван Влайът — Амели направи лек, детски реверанс. „Бъд, Бъд, сега Бъд.“

Той ги представи на мис Лусета Удс. Лусета спря да мига и открито се втренчи в младото момиче. Амели не направи реверанс към нея. Стоеше с прибрани до тялото ръце и с безизразно лице. Мадмоазел Кьостлер бързо я хвана за лакътя.

— Хайде, Амели — ѝ каза с гърления си елзаски глас. Обърна се към Бъд: — Трябва да ни извините. Закъсняваме.

— Това незаконната дъщеря ли е? — провлечено запита Лусета.

— Скъпа, какво разбираш ти от тези неща? — Бъд както винаги говореше с любезен глас, но погледът му стана унил и сърдит.

— Е, всички в Лос Анджелис говорят за това. Тя е едно студено малко същество, нали? Сигурно знаеш всичко за нея? Нали ти е съседка? Разкажи ми! Всичко, което знаеш!

— Трябва да се връщам на работа — отговори Бъд. С разсеяно повдигане на шапката и без да каже довиждане, той я остави пред

магазина.



Следващия следобед Бъд пристигна пръв в Паловерде. Беше от нетърпеливите. „Бързай, Амели Дийн.“

Когато се закачаше с нея, винаги използваше двете ѝ имена. Рядко си спомняше, че е дъщеря на червенобрадия мъж от железопътната компания, рядко си спомняше, че е част от най-големия скандал в западната част на страната. По всякакъв начин отказваше да я свързва с големия цирк, наречен процесът Дийн.

И ако това беше трик за заблуда на ума на един практичен човек, то той беше осъществяван много просто. За Бъд разрушената хасиенда бе станала свят, населяван от двама души, и Амели така доминираше в този свят, че той не можеше да я възприеме като реално съществуваща извън него. Както и реалният свят, светът на Паловерде имаше своя история, език, шеги, обичаи, празници. След като ѝ бе разказал за Роуз, продължи да ѝ разказва и други случки от живота си и тя винаги го слушаше сериозно.

Но все по-трудно ставаше да я изолира в света, който си бяха създали в Паловерде. Мисълта за нея го преследваше навсякъде — в магазина, в леглото му през нощта, а вчера и на улицата. Изправена пред погледа на Лусета и любопитните минавачи, за миг тя изглеждаше страшно беззащитна, едно малко момиче, облечено в тъмни дрехи. „Всички те гледаха, Амели — мислеше си той. — Моята Амели.“ Инстинктивно щеше да посегне, за да вземе ръката ѝ в своята, да я защити от обиждащите я очи. Но преди да успее, гувернантката я бе отвела. Лусета продължи да говори, той отговаряше — думи, много думи, но се обърна, за да види краката ѝ под късата траурна рокля, елегантните крака, които често целуваше, когато сваляше черните копринени чорапи.

И в момента, в който вратата на каретата се отвори, двата свята на Бъд ван Влайът се сляха безвъзвратно. Амели бе изпълнила и двата.

Чу приближаващия тропот на копита. Забърза към входа на ранчото. Лицето на Амели бе на петна. Очевидно бе плакала. Той я вдигна от седлото страшно засрамен.

Как бе могъл досега да не разбере на какво бе изложена тя?

Амели бе напрегната, но когато ръцете му започнаха да я успокояват, се сгуши в него и заплака. Той също искаше да заплаче заради онази сляпа част от неговото съзнание, която не бе могла да разбере как изкусно това смело, гордо, смешно, дразнещо го понякога момиче бе скривало мъката си дори и от него — това момиче, което три пъти в седмицата в продължение на час и четиридесет и пет минути го бе изпълвало целия — за пръв път в целия му съзнателен живот досега.

Продължаваше да я прегръща с едната ръка, докато завързваше кобилата с другата. После влязоха вътре. Затвори вратата след себе си, седна върху *fazardas* и я придърпа в скута си. Взе кърпичката с инициалите ѝ и избърса страните.

— Ето. Така е по-добре — прошепна той. — Мила, какво има?

— Утре.

— Утре?

— Ще бъда на представлението.

— В съда — поправи я той. Жената, която се наричаше Софи Бел Дийн, щеше да свидетелства.

— Като че ли не изровиха всичко за баща ми. Дори заболяванията му.

— Никога не съм си представял колко тежко е било това за теб.

— Фактите са нещо почтено, Бъд. Дори и да нямат реална представа дали мама притежава дяловете. Но защо трябва да измислят лъжи?

Бъд знаеше, че мъже като полковника често имаха неофициални семейства, но си замълча. Амели продължаваше настоятелно.

— Каква може да бъде целта им?

Бъд продължаваше да мълчи.

— Бъд?

— Размишлявам — отговори той тихо. — Това е същото, както желанието ти твоите писма да бъдат представени за доказателство. Ти искаш да ги дискредитираш и те искат да го дискредитират.

— Но те вече успяха. Напълно. Ако искат да го обесят, нека го търсят в гроба. Това поне ще е честно. Но да водят лъжливи свидетели! Ще унищожат и това, което ни е останало с мама. — Тя замълча за миг и после продължи: — Той винаги ми е казвал, че съм единственото му дете. Никога не ме е лъгал. Просто нямаше да ми го

казва. Никога не лъжеше. Бяхме много по-близки, отколкото други дъщери с бащите си. Казваше, че е така, защото съм неговото пиленце. Каква глупава фраза. О, Бъд, колко ми липсва.

Той притисна бузата си о нейната.

— Трябваше да говорим за това.

Тя поклати глава.

— Аз ти разказвах за моите чувства. Защо ти да не ми разкажеш за твоите?

— Да, но — Тя въздъхна. — Тук бе единственото място, където можех да забравя всичко. Всъщност не мога да обясня. Но когато се изкачвам нагоре по хълма, имам чувството, че татко е още жив. Тук, в Паловерде, светът изглежда безопасен.

— С мен си в безопасност.

Тя като че ли не го чуваше.

— Утре ще трябва да се изправа лице в лице с тази жена и момичетата ѝ. Ами ако припадна?

— Да припаднеш? — Бъд остана учуден. Мислеше, че тя деликатно му намеква, че неговият метод за предпазване от бременност се бе провалил. Гърлото му се стегна от такава голяма радост, че не можеше да преглътне. Детето щеше да е тяхно. Щеше да прекара целия си живот с Амели. — Защо ще припаднеш, скъпа?

— Вече няколко пъти припадам. Тогава доктор Уидни каза, че имам нужда от движение и чист въздух. Разбра, че трябва да се махна от втречените в мен погледи и шушуканията. Той е много мил човек. Никога ли не си се чудил защо мама ме пуска да яздя сама?

— Просто ѝ бях благодарен, това е всичко.

— Няма нищо общо с описанията в книгите. Ужасно е. Мехурът ти се изпразва. Ако това се случи, ще умра.

Той свали лявата ѝ ръкавица за езда, допря дланта ѝ до бузата си и каза:

— Обичам те. — Той го бе казвал често, но само когато бе вътре в нея. Тя никога не бе произнасяла тези думи. — Амели, обичам те много. Искам да бъдеш непрекъснато с мен. Завинаги. Обещавам, нещата ще се променят в момента, в който разберат, че ще се оженим.

— Да се оженим? — Измъкна ръката си от неговата. — Да се оженим? Но аз живея само за деня, в който ще мога да напусна този презрян град.

— Амели...

— Казват, че съм надута. А как да се държа? Да се унижавам? Това ли искат — доказателство, че са ме наранили? О, колко са ужасни! Приятелите ми у дома никога не биха говорили това, което тук говорят за баща ми.

Той галеше косите ѝ.

— Права си, скъпа. Грешката е моя. Трябваше да ги накарам да се държат другояче пред теб. Не мога да си обясня как не съм разбрал всичко това досега. Поставях Паловерде някак си отделно. Има неща в мен, които не разбирам. Защо да не можем да се оженим веднага?

Когато Амели заговори, ясният ѝ глас бе приглушен:

— Толкова бях объркана. Тук съм си аз, но на други места мозъкът ми отказва да работи. Дори и най-дребните неща изглеждат невъзможни. Не можах да реша дали да направя реверанс за мис Удс. Очите ѝ бяха толкова студени. Снощи имах проблем да реша дали искам да хапна от суфлето или не. Мадмоазел Кьостлер трябваше да вземе решението вместо мен. Щом не мога да решавам неща като тези, как да реша какви са чувствата ми към някого?

Бъд просто не вярваше на отказа ѝ, но беше дълбоко наскърбен. Мускулите на лицето му се опънаха.

— Някого, така ли? — запита той.

— Нямам предвид теб. Ти значиш много за мен. Но аз не мога да живея в Лос Анджелис! Не мога! — викаше тя. — Не трябваше да идвам тук, за да се срещам с теб. Аз съм виновна, не ти. Не мога да понеса да те направя нещастен. Това ще бъде безчестен начин да отговоря на твоето приятелство... Лошо ли звучи всичко това? Бъд, аз не бих могла да те нараня. Моля те. Мислех си, че си голям мъж, а аз, аз съм твърде млада. Бъд, как съм могла да те наскърбя! Моля те, моля те, не мога да живея тук.

Поемаше въздух на пресекулки. Очите ѝ бяха празни. Никога не я бе виждал такава. Дори по-рано, когато плачеше, дори обзета от страст, във вчерашното ѝ объркване никога не я бе виждал лишена от гордост, без деликатното чувство за самата себе си. И той отново се засрами.

„Господи, какво правя? Вече достатъчно са я притискали. Защо да не мога да изчакам, за да убедя момичето, което обичам и което вече съм имал, да се омъжи за мен?“

Взе ръката ѝ и нежно ухапа показалеца.

— Ето така — каза той. — Върнах си за нараняването. Сега сме квит.

Тя премигна неразбиращо.

— Ние сме приятели, Амели — продължи той. — Не. Самата ти няма да избереш за приятел човек, който би могъл да постъпи така с едно дете. — Той се отпусна назад и двамата легнаха върху избелелите одеяла. — Ти си едно малко момиче, което трябваше сега да е в Париж и да играе любимите си игри. И все пак, ако наистина си малка, защо си толкова умна? Кажи ми, как така си умна и смела? Кое малко момиче се е противопоставило на Южнотихоокеанската железница? И ако си малка, защо не заплака преди? Казвал ли съм ти колко са сладки, като твърди летни праскови? Наистина ли искаш да бъдеш приятелка с един голям мъж, достатъчно унижен, за да казва това на едно малко момиче? А, ето! Сега се усмихваш. И искаш да се засмееш. Разбираш ли, че ти говоря всичките тези глупости само за да се засмееш? Всичко в теб е толкова красиво. Хайде, нека да сваля това. Искам да махна и това. Да, направи го. Харесва ми, когато правиш така... ах, скъпа, толкова си съвършена и аз принадлежа към това място.

За известно време остана тихо. За първи път Бъд се страхуваше от отговора ѝ. Не можеше да си представи живота без нея. Тя започна да трепери, да вика името му и той навлизаше все по-навътре и все по-бързо, изпълвайки я с мечтите си, с надеждите си, любовта си и всяка частица от себе си. В последния момент извика силно.

Дълго време не помръднаха. Лежаха прегърнати, устните му притиснати към бузата ѝ. Очите ѝ бяха затворени, а неговите отворени.

Беше донесъл няколко портокала без семки и започна да бели единия. Сокът му пръсна гърдите ѝ, той изтри капчиците, после ѝ подаде пръста си, за да го оближе.

— Утре ще дойда с теб и с майка ти в съда.

Тя гръсна глава.

— Ако съм там, ще мога да ги спра да приказват.

— Не мога да ти позволя — отговори тя тъжно, но решително. — Няма да е честно.

— Защо?

— Защото така ще се възползвам от твоите чувства.

— Това е свършено различно. Ние сме приятели. — Той раздели портокала на две половинки и ѝ подаде едната, като че ли да потвърди думите си. — С всеки друг приятел още от самото начало щях да бъда там.

Това бе истина. За приятелски акт Бъд не очакваше награда. Никога не бе приемал израза „ти на мен, аз на теб“. Не приемаше дори елементарна благодарност.

Гледаше го въпросително.

— За приятелите никога няма пречки — продължи той. — Престани да бъдеш толкова горда и толкова почтена. Имаш нужда от някой, който да ти подаде амоняка. Ще бъда там независимо дали това ти харесва или не.

Тя поднесе парченце портокал към устните си и го изненада с прекрасна, малко изкривена усмивка.

Вятърът шумолеше в храсталаците с онзи безспирен, безсъдържателен звук, който 3-те В беше забравил. Знаеше, че Амели излиза да язди, и затова беше оставил коня да се движи бавно, надявайки се да я срещне. „Ще бъдем сами поне този път, за да мога да ѝ кажа, че я обичам.“ Движеше се на запад, по посока на Паловерде. Не беше ходил там почти цяла година и ранчото го зовеше. Бъд го беше купил, но 3-те В считаше себе си за собственик. В края на краищата той беше истински Гарсия.

3-те В слезе от коня под огромното дърво, което засенчваше входния портал. Масивните врати бяха затворени и затрупани до някъде с пръст. Придвижи се към лявото крило и видя два коня, завързани във вътрешния двор — жребеца на Бъд и хубава малка кобилка, оседлана странично. Първоначално понечи да извика, но после се отказа. Бъд щеше да се сърди, защото явно беше там с момиче.

„Кое е момичето? Лусета Удс? Мери ди Франко? Може да бъде всяка една от дузината красавици на града. И все пак дали Бъд би довел тук някое свястно момиче. Той никога не се закачаше с тях. Може би не е от Лос Анджелис?“

3-те В се почеса по тила, загледан в затворената врата на помещението. „Те са вътре“ — мислеше си той. Не го интересуваше кое е момичето и все пак тихо пресече обраслия вътрешен двор. Сети се за едно място, откъдето можеше да погледне.

Спря и се послуша. Чуваше вятъра и пръхтенето на конете, но никакви гласове. Дебелата кирпичена тухла не пропускаше звуците. Взе един кол и се вдигна на верандата. Не му се искаше да продължи нататък, но въпреки това вече надничаше през стъклото, което беше дошло от Европа. Беше старо изпъкнало стъкло и той имаше чувството, че наднича през тайнствени очила в далечна земя.

Тя лежеше по гръб, пъхнала едната си ръка под главата. Бъд, седнал с кръстосани крака до нея, белеше портокал. Тази делнична сцена говореше много повече за техните интимни отношения,

отколкото завързан възел от преплетени крака. В първия момент 3-те В си помисли: „Колко са красиви и двамата.“

3-те В не можеше да отдели очи от Амели. Никога не бе виждал гола жена, Шапкарката в „Кеймбридж“ никога не си свалеше нощницата. Бялото тяло на Амели привличаше светлината от тъмното като опал. Бъд докосна цепката между гърдите ѝ, поднесе пръста си към устните ѝ и каза нещо, което 3-те В не можа да чуе.

Оттегли се от прозореца и допря буза до дълбоко поддалата тухла. Груби сламки нараняваха лицето му. „Колкото е по-фин умът, толкова е по-силно възприятието — помисли си той. А ето я тук с Бъд. Бъд, който никога не бе чувал за Хенри Джеймс, който доброволно не бе прочел нито една книга през живота си и който смяташе, че жената е само за това. О, Господи, тя въобще не е образ от роман, а е обикновена жена, която се поти, има месечен цикъл и разтваря широко краката си. И татко е много прав. Аз съм един побъркан идиот. Да ѝ говоря за книги, да я чакам да порасне, за да ѝ спомена думата любов. Бъд не страда от моята глупава чувствителност. Бъд не говори, той действа. Много подло от страна и на двамата“ — продължаваше да размишлява той, знаейки, че не може да ги съди.

Завиждаше им, но не можеше да ги мрази. Вместо това щеше да им покаже кой е той. Мисълта го нападна изведнъж. „Ще им покажа аз кой съм“ — повтаряше си той, препускайки на запад, далечно от града.

Под него в долината, опираща в стръмните скали на Тихия океан, се простираше река Лос Анджелис с лозята, бобените насаждения, цитрусовите градини. Над него хълмовете бяха покрити с ниски дървета, зелени от зимната влага. Юката бе избуяла с кремавите си цветове до човешки ръст. Някъде се обади пъдпъдък, стрелна се елен. „Как не съм забелязал тази красота досега? — чудеше се той. — Нима съм обречен?“

Нима съм прогонен? Завинаги?

Продължи да язди. Преброи парите в джоба си. Седем долара и тридесет цента, по-малко, отколкото получаваше за седмица в „Харвард“. Не стигаха, за да започне живота си сам.

„Така ще бъде“ — помисли си той и продължи пътя си през прохода Кауенга, далеч от Лос Анджелис.



Часовникът в хола удари четвърт час.

— Осем и петнадесет — каза доня Есперанса.

— Мамо — обади се Бъд, — спомняш ли си колко често закъснявах? Понякога не се прибирах по цяла нощ, а бях по-малък от 3-те В.

— Бъд, ти не си 3-те В — възрази доня Есперанса.

Под очите ѝ имаше тъмни сенки.

— 3-те В беше цяла година в „Харвард“ — отбеляза Хендрик. — Вече е мъж. Трябва да свикнеш с това, скъпа.

Бъд се изправи.

— Ще отида до съседите за малко. Мислех си, че мадам Дийн може да има нужда от придружител утре.

— А, да — обади се Хендрик. — Другата съпруга е тук.

— Детето... — колебливо каза доня Есперанса. — Мислиш ли, че 3-те В е с момичето?

— Дъщерята на Дийн? — обади се Хендрик. — Мила моя, тя е скъпа стока, Мадам Дийн и старата гувернантка бдят над нея като орлици. Може би са разрешили на 3-те В да разговаря с нея следобед, но повече, не, не. Малката ще бъде контеса, а нашият 3-те В ще се прибере след час. Помни ми думите.

— По-добре да тръгвам, за да заваря мистър Копард.

Входната врата се отвори и затвори.

— Хубава жена е мадам Дийн — отбеляза Хендрик.

— Момичето... — Доня Есперанса не се доизказа. Тя никога не бе клюкарствала или обсъждала някого със съпрузите си и затова въпросът ѝ остана недоизказан. И все пак ѝ се струваше, че забеляза някакво пламъче в очите на Хендрик, когато каза, че тя е скъпа стока. „Но може би се заблуждавам — продължаваше да разсъждава тя. — Момичето е твърде младо дори за моя Винсенте.“

Доня Есперанса запали дълга кафява пуричка. Нито Бъд, нито 3-те В я бяха виждали да пуши. Знаеше, че американците не гледаха с добро око на приятния навик на калифорнийските жени да запалват

пуричка след храна. Тя вдъхна ароматния тютюнен дим, а главата ѝ се наклоняваше всеки път, когато доловеше някакъв шум навън.

Хендрик се бе скрил зад вестника. Четенето на английски така и не му се отдаваше, но всяка вечер той упорито прелистваше страниците. Имаше голяма статия за процеса Дийн.

Съдът на Лос Анджелис бе настанен в сграда, която първоначално е била строена за пазар, затова пред нея нямаше нито площад, нито статуя за украса, само часовникова кула с две въртящи се петлета.

Репортерите и зрителите вече влизаха в залата, където естествено не присъстваха жени. Въпреки това няколко от богатите дами в града се разхождаха пред съда по улица Темпъл. Бъд поздрави мисис Ди Франко, която се чувстваше задължена да му съобщи, че с мисис Удс били тръгнали на пазар. Мъжете нямаше нужда да си търсят извинение.

— Хей, Бъд, днес сигурно ще бъде интересно. Искаш ли да ти запазим място?

Бъд само кимна на приятелите си и изчака каретата на Дийн.

Когато тя спря пред съда, пръв слезе Копард и после двамата мъже подадоха ръка на Амели и мадам Дийн.

— Здравей, Амели Дийн. — В този момент Бъд се мразеше заради покровителствения тон, с който се обърна към нея.

— Добро утро, господин Ван Влайът — отговори добре възпитаната Амели с ясен глас.

Мадам Дийн хвана Бъд под ръка и тълпата им направи път.

— Момичето на Дийн е облечено с нова рокля — забеляза някаква жена. — Иска да изглежда красиво заради сестрите си.

Цигареният дим вече се стелеше в залата.

— Господин Ван Влайът, бихте ли седнали между мен и Амели? — попита мадам Дийн.

Копард и помощникът му разтваряха папките с документите.

В този момент настъпи раздвижване. В залата влезе съветникът на Южнотихоокеанската железница. Високият ъгловат О'Хара подчертаваше закръглената фигура на жената, която вървеше до него. Беше набита, пристегната с корсет, косата ѝ бе прибрана под шапка с пера, прихлупена силно напред, и по нищо не приличаше на мадам Дийн. Траурното облекло и прическата ѝ обаче представляваха смешно копие на парижката елегантност на мадам Дийн. След нея се втурнаха

две дебели момичета с червени коси — едното на дванадесет, другото на четиринадесет години, облечени в сиви ученически пуловери. По-голямото вървеше много изправено и представляваше жестока и недодялана пародия на грациозната стойка на Амели.

Мадам Дийн вдигна лорнета си, изучавайки трите фигури, като че ли представляваха нов, неизвестен вид червей. Металните писци пишеха. Гласно се коментираха прилики. Всички в залата бяха извърнали глави, с изключение на Амели. Репортерите оживено коментираха.

Шерифът удари с чукчето, всички се изправиха и съдията Морадо влезе. Беше нисък човечец, видимо деформиран с тогата си. Едното му рамо бе по-високо от другото. Куцаше. За да противодейства на физическата си слабост, той презираше моралната слабост у другите. От началото на процеса смело бе удържал на невероятния натиск, който политици и негови колеги — всеки, когото железопътната компания можеше да купи или разори — му оказваха. Съдията Морадо бе изключително честен човек.

Той седна и присъстващите в залата го последваха.

— Доста по-мощнички са от нашата Амели — чу Бъд шептенето зад себе си и се обърна.

— Джордж, още една дума, и вестникът ти никога няма да види реклама от Ван Влайътови — нито за железарията, нито за бакалницата на братовчеда. Шефът ти ще пита защо. — Гласът му бе нисък, но много категоричен. Прозвуча почти като команда.

— Но, Бъд, за Бога, аз... честно, не исках.

Бъд прекъсна извиненията му с усмивка. Никога не прекаляваше, освен ако не се налагаше.

Лиам О'Хара се изправи и произнесе думите, които всички очакваха:

— Призовавам мисис Софи Бел Дийн.

Мейхю Копард се изправи до масата.

— Възразявам — провлече глас той.

— Срецу какво, мистър Копард?

— Ако съдът желае да приеме възражението ми: че госпожата не е мисис Дийн.

Беше необходим цял час, за да се вземе решение — свидетелката на защитата да бъде назовавана мисис Софи Бел Маршан.

Свидетелката излезе напред, пълна, съвсем обикновена жена, за която не можеше да се каже дали някога е била красива или не. Амели, принудена да погледне към нея, въздъхна шумно.

Бъд се наведе към нея.

— Мисли за нещо друго — прошепна той.

Тя прехапа бузата си отвътре, без да покаже, че го е чула. Беше стиснала здраво ръцете си в ръкавиците.

Противоречиви желаниа обзеха Бъд. Виждаше се в атака със своя уинчестър срещу зрителите в залата, нейните врагове и негови приятели. Виждаше се как сграбчва малката ръка и извежда момичето от съда, за да стане негов заложник в Паловерде. „Трябва да направя нещо“ — повтаряше си той непрекъснато. Мразеше да бездейства. И все пак, нали й беше обещал да бъде тук само като неин приятел, нищо повече.

Безсилен гняв блестеше в очите му.

В хотел „Пико Хаус“ имаше две трапезарии, едната за гостите на хотела, другата за външни посетители. Местните бизнесмени се хранеха вкъщи, така че тези, които бяха насядали в голямата зала с многобройни прозорци, бяха проспериращи собственици на ферми, юристи, лекари и търговци от близките околности. Някои от тях бяха женени в Калифорния, свързани по родствена линия с доня Есперанса. Повечето бяха приятели на Бъд, които, поздравявайки го, се опитваха да не гледат алчно към мадам Дийн и Амели.

— Попаднали сме сред ваши роднини, господин Ван Влайът — подхвърли Копард, докато заемаха местата си.

— О, да, Гарсия е моминското име на майка ми, а нейните предци са участвали в завладяването на тези земи.

— Можем ли тогава да приемем, че вашите предшественици са били чергари? — запита Амели, усмихвайки се закачливо. Това бяха първите думи, които тя произнесе, след като го бе поздравила сутринта.

Той се усмихна.

— Със сигурност може да се каже така, но моят прапрадядо накрая се завърнал с *diseno* — карта, която му дарявала тези земи.

— А защо са го прокудили от родината му? Какъв е бил ужасният грях, който е извършил?

— Амели! — извика мадам Дийн. — *Ma chere!* Трябва да се извиниш на господин Ван Влайът.

— Ако някой трябва да се извинява, това съм аз, мадам Дийн, заради лошото поведение на моите съграждани.

През залата премина шепот.

Върху червения брюкселски килим на входа бяха застанали Лиам О'Хара и до него жената, която се наричаше Софи Бел Дийн. Двете й дъщери надничаха в залата и се оглеждаха.

Амели продължаваше да се усмихва красиво, но малко зловничко на Бъд, макар и пребледняла. Той я докосна с крак. През облеклото усети как трепери.

— Извинете ме за момент — каза и бързо отиде при управителя:  
— Артуро, всички места са заети.

След това се обърна към О'Хара:

Мистър О'Хара, храната в хотел „Надо“ е отлична.

Мисис Софи Бел Дийн посочи масата в ъгъла:

— Тази е свободна.

— Резервирана е — отговори Бъд. — Баща ми с негови приятели ще празнуват тук.

Артуро потвърди лъжата с кимване. Знаеше кой плаща. Бъд отново се обърна към адвоката на компанията:

— Мистър О'Хара, последния път, когато се срещнахме, вие ме уверихте в желанието си да ми помогнете. Мисля, че съдебното заседание не бива да продължи и тук...

Лиам О'Хара кимна в знак на съгласие.

— Елате, мисис Дийн. Ще опитаме да намерим място в „Надо“.

Бъд се върна на масата и отново допря крака си до Амели. Тя направо се тресеше.

— Амели, добре ли сте?

— По-скоро бих искала да си почина, отколкото да се храня — отговори тя.

— Ще ви заведем къщи.

— Мамо, с твое разрешение?...

— Скъпо дете, оценяваме присъствието ти тази сутрин в съда — обади се Копард.

— Отново същото ли, ma chere?

— Мамо, моля те.

Разтревожена, мадам Дийн се обърна към Бъд:

— Нали няма да ви затрудни много, господин Ван Влайът?

— Ни най-малко. В два и половина ще се върна в съда.

— И направо в стаята си, ma chere!

— Да, мамо.

Излязоха навън.

— Бъд, трябва да седна някъде.

Бъд вдигна ръка към приближаващата се карета:

— Домът на Дийн на улица Форт.

Тя потъна в ъгъла и затвори очи. Бъд притисна ръка до бедрото ѝ. Вчера, когато ѝ бе казал, че не поставя условия за помощта си, бе съвършено искрен.

Приятелството имаше някакви граници, но не и любовта. Не можеше да понесе факта, че не бе могъл да ѝ помогне в съда. Фантазиите, към които бе прибегнал — за отвличане, за пушка, насочена срещу шумните зрители в залата, — му изглеждаха по-рационални, отколкото претекстът, че тя е дете, а той — голям човек.

Чувстваше се на годините на Амели и нещастен като нея.

— Добре ли си, скъпа? — прошепна той.

Тя кимна. Продължаваше да държи ръката си върху крака и. Тя отвори очи.

— Бъд, какво мислиш за тях? За момичетата?

Той разбираше същността на въпроса. Знаеше, че е въпрос на живот и смърт за Амели да бъде единственото дете на полковника.

— Просто момичета, нагласени така, че да приличат на теб — отговори той.

— А червените им коси?

— Дебели и грозни — добави той твърдо. — Въобще нямат нищо общо с теб.

— И аз мисля така. Всички правеха сравнение. Оглеждаха ни като коне за продан.

— Амели, не мога да спра проклетата компания да представя свидетели пред съда. Но има нещо друго, което мога да направя. Мога да накарам хората тук да се държат по различен начин.

— Ти се опита — промърмори тя.

— Смяташ, че това е всичко, което исках да направя? Та те са мои приятели, искаше ми се да ги убия.

— Не трябваше да те намесвам. Ще спрем да се виждаме в Паловерде.

— Какво говориш?

— Не трябва да усложняваш нещата. Моля те, Бъд.



— Но, Господи, ти самата каза, че това е единственото място, където се чувстваш в безопасност.

— И затова и двамата знаем, че се възползвам от твоите чувства.

— Но това е лудост. Мъжът е този, който плаща на жената заради нейните чувства.

— Бъд, забрави всичко.

— А ти можеш ли да забравиш?

— Тя погледна към ръката му върху бедрото си и отчаяно поклати глава.

— Значи ще продължим.

— Не.

— Но защо?

— Защото това ще означава, че те използвам — въздъхна тя.

Той се загледа в бледото ѝ лице и се опитваше да разбере какво означават думите ѝ. Тя го искаше, знаеше, че ѝ е необходим, за да може да съществува, но не искаше да го използва. „Можеше да каже, че ще се омъжи за мен, и да ме изостави, когато процесът приключи. Но не и тя. Моята Амели. Толкова глупава, почтена и толкова мила.“ Изведнъж той осъзна силата на любовта си.

Само преди няколко месеца щеше да се посмее добре, ако някой му бе казал, че той — укротителят на кравите — публично ще падне на колене пред някое момиче. А ето сега го правеше, измъквайки се от кожената седалка на тясното пространство пред Амели. Гърбът му изправен, челюстите му бяха здраво стиснати.

— Знаеш ли какво правих снощи? — попита той. — Седях на верандата откъм твоя прозорец. Чаках, чаках. При теб беше светло. Въобще не можах да заспя. Амели, никога преди не бях се замислял за душевните вълнения на другите хора. Но сега седя, гледам прозореца ти и мисля за теб. Не аз бях инициаторът. Ти дойде при мен с писмата. Ти флиртуваше с мен и искаше да бъда твой приятел. Смеехме се заедно, шегувахме се. И сега, когато се любим — ти си съвсем различна от останалите жени. Те не изпитват наслада от акта. Може би не ме обичаш, но това няма значение. („О, Господи, разбира се, че има“ — помисли си той.) Но все пак изпитваш нещо към мен, знам, че е така. Обещавам ти, че с мен ще бъдеш щастлива. Или е така, както казваше? Само ме използваш? Само това ли си правила досега?

Писмата, всичко, което правим в Паловерде, смехът ни, шегите ни — с всичко това си ме използвала?

Видя как тя едва си пое дъх, после пошепна:

— Аз... не мога... Бъд, говори с мама тази вечер.

— Наистина ли?

— Кажи й, че съм ти дала дума. — Гласът й замря.

— Амели, това означава, че завинаги ще останеш да живееш тук.

— Кажи на мама, че съм ти дала дума.

— Благодаря ти. Мила, обичам те толкова много. — Той се наведе напред и допря устни до гърдите й. Усещаше ударите на сърцето й, парфюма й. Седна до нея и я прегърна.

Когато стигнаха къщата на Ван Влайът, той потропа на стъклото:

— Спрете тук.

Даде щедър бакшиш и каза:

— Предай на Артуро да обясни в компанията, че имам спешна работа и няма да мога да се върна. Можеш ли да запомниш?

— Да, сър, мистър Ван Влайът.

— Виждаш ли? — прошепна той на Амели. — Вече те вкарвам в моята бърлога. — Очакваше остроумен отговор. Застанала под дървото, тя се обърна с лице към него. Изглеждаше точно така, както и вчера — изразът й бе недвусмислен: едно дете, което толкова много е било бито, че вече не може да разбере какво става.

## ГЛАВА 6

### 1

Седнала в спалнята си, доня Есперанса чу, че външната врата се отваря и затваря, но не можеше да отдели поглед от листа, който държеше в ръцете си. Преди половин час едно парцаливо мексиканче ѝ бе донесло написаната с молив бележка, а тя вече знаеше думите наизуст.

„Моя най-обична мамо,

Пиша на теб, защото татко никога не би разбрал. Омръзна ми «Харвард», омръзна ми Лос Анджелис, омръзна ми да бъда дете. Време е да порасна. А единственият начин едно момче да стане мъж, е да се грижи сам за себе си.

Татко ще каже, че съм глупак, защото зарязвам дома си, шанса си да получа образование, всичко. И все пак какво е животът — кесия, която да се пази и изразходва пестеливо ли?

Идва време, когато трябва да се рискува всичко, и моето време е сега. Ще тръгна на Запад. Може би ще търся сребро и злато. Недей да се натъжаваш от решението ми, някои ден ще се гордееш с мен.

Обичам те много. Винаги твой,  
Винсенте (не 3-те В)“

— Винсенте, защо — пошепна тя. — Защо?

Седна на стария стол, направен от дърводелеца в Паловерде. Взираше се в писмото, с което по-малкият ѝ, любим син доброволно се изолираше от тях, и между веждите ѝ се появи бръчка на съмнение. „Защо?“ — мислеше си тя.

Час по-късно доня Есперанса слезе бавно по стълбите, като се държеше за перилата. През летните горещини краката ѝ се подуваха. От кухнята се чуваше равномерният звук на ножа, явно Мария режеше зеленчуците. Отиваше да провери какво става с гозбите, за да бъде сигурна, че всичко е направено както го обича Хендрик.

Влезе в трапезарията и замръзна на място. Момичето на Дийн спеше на диванчето с ръка под бузата. Завито бе със сакото на Бъд, а той бе седнал наблизко.

„Значи между тях има нещо — помисли си доня Есперанса. — Ето защо 3-те В е избягал.“

Причерня ѝ пред очите. Нежна и срамежлива жена, тя никога досега не бе изпитвала силна ярост. Подутите ѝ крака се подкосиха. Пред очите ѝ се появиха петна и замъглиха погледа ѝ.

Бъд вдигна очи и като я видя, долепи пръст на устните си.

„Но може да е нещо невинно — продължаваше да мисли тя, като се опитваше да диша дълбоко. — Бъд винаги помага на хората, защото е силен, и аз му се възхищавам.“

Шумът от кухнята се усили, девойката се размърда и объркана отвори очи. Порозовяла от съня, с разпиляната дълга светлоруса коса по раменете, тя бе много по-хубава, отколкото доня Есперанса си я бе представяла. Сакото на Бъд се плъзна и когато Амели посегна да го вдигне, видя доня Есперанса. Объркването ѝ премина в страх. Бъд бързо се запъти към нея и тогава гневът на доня Есперанса се насочи към сина ѝ. „Тя е на 3-те В — помисли тя. — И Бъд го знае!“ Не можа да потисне молитвата си към Бога да накаже този преуспяващ рус мъж, нейния син.

Той се бе хванал за облегалката на дивана, заобикаляйки момичето, и доня Есперанса не можеше да види израза на лицето му, но виждаше покровителствената извивка на раменете му.

— Това е майка ми, Амели — пошепна той и се наведе, челото му докосна косите ѝ. — Скъпа, всичко е наред.

Вдигна сакото си и се изправи срещу доня Есперанса. Тя никога не бе виждала този умоляващ израз на лицето му. Дори като малко

момче той никога не бе молил за нищо. Беше упорито, независимо дете.

— На Амели ѝ стана лошо — обясни той. — Мамо, тя е толкова млада за всичко това, имам предвид процеса.

Шумът от кухнята замря. Бъд продължаваше да я гледа със същия странен поглед. Доня Есперанса въздъхна дълбоко. Помисли си за 3-те В и силна болка преряза гърдите ѝ.

После традиционното калифорнийско гостоприемство надделя и доня Есперанса ван Влайът и Гарсия запита Амели дали би пила чай.

— Чудесна идея — проговори Бъд, а гласът му трепереше. — Благодаря, мамо.

— В този див град се женят деца — плачеше мадам Дийн.

Беше във всекидневната си с Мейхю Копард. Преди четиридесет минути, когато завърши разговора с Бъд ван Влайът, бе изпратила да извикат адвоката ѝ. Обичаше дъщеря си повече от всеки, когото беше обичала през живота си. Изпитваше собственическа радост от косата на Амели, нейното лице, тесните китки на ръцете и изящните глезени на краката ѝ, умението ѝ да свири на пиано, интелигентността, остроумието, стойката и волевите ѝ правила за чест дори когато по детски я дразнеше. И ако това бе изгодна женитба — с титла или състояние във Франция, — щеше да преглътне младостта ѝ. Но тя нямаше намерение да се разделя с най-рядката и ценна своя собственост заради един чиновник в железарски магазин в този сбутан град.

— Тя е още дете! — добави мадам Дийн.

Мейхю Копард също смяташе Амели за приятен, ако не и шикозен придатък, залепен за полите на мадам Дийн. Самият той бе възприемал Бъд за свой съперник, но обиграният израз на лицето му не подсказваше за шока, изненадата и задоволството, които изпитваше.

— Скъпа моя, успокойте се, успокойте се. Той е просто буен младеж. Ще поговоря с него.

— Колко сте добър. Какво щяхме да правим без вас? — Мадам Дийн изтри сълзите си. — Току-що говорих с Амели. Тя смята, че след като е дала дума на господин Ван Влайът, трябва да се омъжи за него.

— Значи е увлечена по него.

— Това е най-странното. Изглежда, че не е така.

— Тогава, скъпа моя, моят съвет е много прост. Изпратете я да замине.

Мадам Дийн вече го бе решила.

— Смятате ли, че трябва да го направя? — запита тя.

— Това е единственият начин.

— Амели е представителка на рода Ламбал — въздъхна мадам Дийн. — Настоява, защото вече е обещала. Познавам я. Никога няма да се махне оттук. Никога. Освен... — Гласът ѝ затихна.

— Освен какво?

— Ако научи истината.

Красивата вдовица и изтънченият адвокат се вгледаха един в друг. Той знаеше какво мисли тя. Полковникът бе признал на съпругата си, че е имал връзка със Софи Бел Маршан и че е баща на двете момичета. Мадам Дийн бе съобщила този факт на адвоката си и той, предупреден, бе потърсил доказателства. Неговите хора не бяха открили нищо. Този път полковникът бе успял да заличи всичко, освен самата Софи и момичетата.

Най-накрая той наруши мълчанието.

— До тази сутрин не бях разбрал колко много момичето е обичало баща си. Вие бяхте права, скъпа. Не трябваше да ходите в съда.

Мадам Дийн въздъхна.

— Мистър Копард, много ми е трудно да взема такова решение. Но когато Амели разбере, че е бъркала по отношение на баща си, ще осъзнае колко малко знае за живота.

— След като толкова много обича баща си, ще повярва ли, скъпа моя?

— Ще повярва, ако вие ѝ го кажете.

— Аз? — Копард бе шокиран. — Практически чужд човек.

Мадам Дийн зарови лице в кърпичката си.

— Колко е ужасно да бъдеш сам.

— Но вие не сте сама, скъпа — възрази Мейхю Копард като прекоси с тежки стъпки стаята, за да позвъни.

На вратата се почука.

— Мадам Дийн и мистър Копард ни викат във всекидневната. — Гласът на мадмоазел Кьостлер зад вратата прозвуча заплашително мило.

— Благодаря, мадмоазел — извика Амели. — Ще бъда готова след минута.

„Те не са деца на татко — мислеше тя. — Не. В никакъв случай. Въпросът е приключен. Ако попитам, ще бъде нечестно. Край.“

Погледна се в огледалото. Добре ли бе сресала косата си? Взе гребена отново. После пак го остави на тоалетката. Не знаеше какво да прави. Седна на столчето и закри лицето си с ледени ръце.

Със затворени очи виждаше Бъд. Отдавна бе приела факта, че работи с навити ръкави. „Бъд си е Бъд, с ивицата руси косми на гърдите и стегнатия корем. Зъбите му са прави и равни, с изключение на един. Иска непременно да печели всеки спор, всяка игра, и обикновено го постига по начин, който е нещо средно между безчувственост и хумор. Притежава сладка и едновременно мощна сила. Дори потта му е остра и има вкус на сол. И това другото, което прилича на белтъка на сурово яйце. Когато го поех в гърлото си, треперех цялата, а той викаше «скъпа, скъпа» и после попита откъде знам как се прави това, а аз му отговорих, че в Паловерде знам всичко, и после се усмигнахме един на друг.

Харесва ли ми? Обичам ли го? Щом не мога да реша дали пак да се среща, мога ли да реша какво точно изпитвам към него?

И какво значение има това? Всичко бе решено в каретата, когато той целуна кървящото ми, ужасено сърце. Ако престъпя думата си, няма да съм аз, както няма да съм аз, ако татко е баща на онези момичета.“

Тя бързо взе гребена. Приглади косата си и я върза с панделка. Прехапа бузата си отвътре, за да преглътне гаденето.

Мадмоазел Кьостлер я чакаше пред вратата.



Гувернантката седна в далечния край на стаята. Държеше в скута бродерията си, но не шиеше. Елегантният Мейхю Копард се бе облегал на камината, а Амели стоеше изправена до един стол.

— Ma chere — започна мадам Дийн, — трябва да разбереш, че не постъпвам безотговорно. Можем да загубим процеса, защото твоето присъствие тук бе особено полезно, но двете с мадмоазел Кьостлер трябва да заминете при вуйчо ти Раул и леля ти Тереза. — Изборът ѝ бе много хитър. Знаеше, че Амели много обича овдовелия си вуйчо и сестра му, жизнерадостна стара мома, която поддържаше домакинствата на брат си в Нормандия и на улица Свети Оноре.

— Забравяш, мамо — Амели се насили да се усмихне, — че скоро ще станеш тъща.

— Господин Ван Влайът няма нищо общо с решението ми.

— Тогава защо?

Мадам Дийн погледна безпомощно своя адвокат с големите си кафяви очи.

— Мое дете — започна Мейхю Копард с дълбоката нотка в гласа си, която използваше, когато трябваше да съобщи на клиента си за неговата смъртна присъда. — Мое мило дете. Страхувам се, че този процес ще става все по-потискащ. Предстоят свидетелски показания, от които майка ти иска да те предпази, и с право.

Амели се вкопчи в облегалката на стола.

— Повярвай ми, пътуването до Франция е най-доброто решение на въпроса.

— Аз... Мистър Копард... какви показания?

— Двамата с майка ти пазехме в тайна неприятните новини.

— Не се отнасят до двете дъщери, нали? — В ясният ѝ глас прозвуча болка.

Мадам Дийн премигна, а мадмоазел Кьостлер изпусна бродерията си.

— Той е признал, и то на собствената си съпруга — съобщи Мейхю Копард.

Амели се обърна към майка си. Мадам Дийн се поколеба, но после кимна.

Очите на Амели се разшириха.

— Не! — извика тя. — Не може да е вярно.

— В свидетелствата им за раждане не го пише, но е вярно — допълни Копард.

— Железопътната компания им плаща! Господин Копард, всички казват, че компанията им плаща за това!

— Мило дете, искаше ми се да не е истина.

Амели сграбчи облегалката на стола така, че орнаментът отгоре се отчупи. Погледна дланта си и извитото парченце дърво.

— Мамо, съжалявам.

— Това може да се поправи. Ма chere, нарани ли се?

— Затова ли не искаше да отидеш в съда днес?

Лицето на мадам Дийн придоби студен израз.

— Баща ти е живял с тази жена, която е била негова любовница в продължение на много години. Затова не исках да отида и защо да ходя? За да видя как тази груба, семпла жена ми се присмива? На теб беше ли ти приятно да наблюдаваш тези две дебели, престорено усмихващи се момичета, сестрите, с които те е дарил? — Това беше болезнен въпрос и за мадам Дийн и тя не съжаляваше за презрението, с което говореше. — Той достатъчно се посвещаваще на тези две грозни деца. Посещаваше ги винаги когато отидеше в Сан Франциско, и прекарваше с тях доста време. Взимал ги е в скута си и им е разказвал същите неща, които е разказвал и на теб. Купувал им е същите подаръци, които е купувал и на теб, целувал ги е за лека нощ. Те са били част от живота му, негови любими деца.

— Не — пошепна Амели.

— Крил е тази тайна от теб. Ти никога не си подозирала за тяхното съществуване. Разбираш ли сега, че все още не знаеш достатъчно за мъжете, за да вземеш сама решение?

Амели въртеше парченцето дърво в ръката си, като че ли не разбираше какво е. Мадмоазел Кьостлер отиде до нея и ѝ го взе.

— Всичко е наред — каза тя и се обърна към мадам Дийн. — Можете да бъдете по-деликатна.

— А на вас повече нямам доверие — отговори мадам Дийн на френски. — Не успяхте да опазите дъщеря ми. Веднага след като я

предадете на грижите на барон дьо Ламбал, се считайте за освободена от работа.

— Мамо, моля те, моля те. Мадмоазел Кьостлер няма никаква вина.

— Как мога да държа гувернантка, която не може да те опази, та chere?

— Ще ѝ се подчинявам изцяло.

— Ако изпълниш обещанието си — реши мадам Дийн, — може да остане.

— Благодаря, мамо. — Амели преглътна инстинктивно.

Мадам Дийн въздъхна.

— Най-добре е да вземете ранния влак утре сутринта.

— Бъд...

— Мистър Копард ще уведоми господин Ван Влайът. След като заминете.

Амели поклати глава.

— Някой трябва да му каже, та chere.

— Аз ще му кажа — прошепна Амели.

— Ти! — възкликна мадам Дийн.

— Мило дете, няма да бъда нелюбезен, обещавам ти — обади се мистър Копард. — А и господин Ван Влайът сигурно разбира, че си твърде млада, за да се обвържеш.

На лицето на Амели се появи напрегнато изражение. Тя отиде до канапето, където бе седнала мадам Дийн.

— Достатъчно ужасно е човек да наруши обещанието си. Трябва ли да постъпя и като страхливка?

Забележката бе изречена надменно, с тон, който мадам Дийн бе чувала хора от нейния кръг да използват. Испита огромна гордост за дъщеря си. Това я накара още по-решително да постъпи така, че момичето да не бъде погубено.

— Можеш да му го кажеш.

Бъд последва черния прислужник към хола. Наетата карета, спряла отвън, означаваше, че Мейхю Копард го очакваше със своите възражения и откази. Наум повтаряше защитната си реч. „Много я обичам. Дори и без бизнеса на баща ми не съм беден. Ще има всичко. Знаем, че е млада, но тя има нужда от мъжка защита. Ще я даря с щастие.“ Възвешенията на кандидата за женитба бяха толкова далечни за Бъд, че той дори се усмихна. И все пак бе напрегнат. Мисълта, че може да я загуби, въобще не беше му хрумвала. До снощи, когато баща му бе споменал за качеството на стоката, която бе избрал, на Бъд не му бе хрумвало, че мадам Дийн може да погледне на него от тази страна. Предварителното знание е половин успех. Ако Мейхю Копард поставеше този въпрос, той щеше да му противопостави семейство Гарсия.

Винаги бе смятал предците на майка си за обикновени неуспели животновъди, но все пак Land Grant<sup>[1]</sup> навяваше минала слава. Щеше да каже всичко, което трябваше да бъде казано.

Слугата отвори вратата на приемната с две ръце. Енергията, която винаги предхождаше битките му, изпълни Бъд. Влезе в стаята и видя, че Мейхю Копард не е сам.

Беше шокиран. Срещу адвокатата седеше мадам Дийн. Сенките поглъщаха дебелината стара гувернантка. Амели бе седнала на отоманката с изправен гръб и бледо лице.

Като кимна на останалите, той се приближи към нея.

— Мис Дийн има да ви съобщи нещо — каза Мейхю Копард и Бъд отбеляза официалното мис Дийн.

— Заминавам — каза Амели. Ясният ѝ глас бе безизразен, като че ли говореше език, който не знаеше.

— Къде? — запита Бъд.

— Във Франция.

— Париж?

— Отивам при вуйчо и леля — отговори тя.

— Изпращат те като колет, нали?

— Доставка вкъщи. — Шегата бе изречена със същия монотонен глас.

Той изтръпна.

— Амели, какво става?

Тя не отговори.

— Но твоят дом е тук — продължи Бъд. — Ти си родена тук, в Калифорния.

— Трябваше аз да ти го съобщя — продължи тя.

— Колко време ще останеш там?

Беше свела глава.

— Мис Дийн се опитва да ви обясни — намеси се Копард, — че няма да се върне.

— Истина ли е това, Амели?

— Да.

— А обещанието ти?

— Никога преди не съм нарушавала думата си.

„Всичко свърши?“ — мислеше той. Не вярваше. Не можеше да повярва. Обзе го страх, чиято сила се увеличаваше и както винаги се превръщаше в ярост.

— Много мило, че ме удостояваш с вниманието си.

Тя наклони глава и светлината от червения лампион огря челото ѝ. Обикновено подвижното ѝ лице сега беше безжизнено. Разтревожен, Бъд бе обзет от тревога и нежност.

— Забрави това, което казах. — Говореше спокойно. — Днес те притиснах. Няма никакви обещания, скъпа, така че не си нарушила думата си.

— Господин Ван Влайът — обади се Копард, — не можете да разговаряте така с мис Дийн.

— Амели, какво става? — попита Бъд.

— Мис Дийн заминава утре сутринта. — Адвокатът смени тона, като се обърна към Амели: — Няма никакъв смисъл да удължаваме срещата. Останалата част от разговора ще бъде между мен и господин Ван Влайът.

Амели послушно тръгна към вратата, която нервната гувернантка ѝ отвори.

Бъд се придвижи бързо напред и я спря на изхода.

— Моля те, не заминавай. Ще възстановим отношенията ни, както бяха в началото. Може да се виждаме съвсем рядко.

— Всичко това няма нищо общо с теб.

— Напускайки Лос Анджелис, напускаш мен.

Тя се извъртя настрани и излезе. Той я последва. Не го интересуваше нищо. Когато тя стигна до стълбите, той хвана ръката ѝ.

Двамата се гледаха като че ли през замръзнало арктическо пространство, заслепяващо празно, където всичко беше замряло. Гневът му се върна. Несъзнателно вдигна ръка. Опита да се спре, но все пак я удари и звукът проехтя в хола. Този звук оповестяваше физическата им близост. Плесницата беше изповед за онези следобеди, когато бледата светлина се бе процеждала през старото стъкло, за да огрее лъщящите им голи тела.

Бузата ѝ побеля, после се появи червено петно. Тя вдигна ръка, за да скрие следата.

И от този жест Бъд реши, че разбира какво се бе случило. „Объркана е — помисли си той. — Това е. Смутена, че престъпва думата си и заминава.“

— Добре, скъпа — последваха жестоките му думи. — Добре си изигра ролята. Сега заминавай за Париж! Или за Перу! Или където искаш, по дяволите!

Обърна се, прекоси хола и затръшна тежката дъбова врата след себе си. Спусна се по четирите стъпала. Сърцето му, което той нито можеше да контролира, нито да разбере, биеше яростно. Чу, че вратата се отваря. Обърна се. Беше черният прислужник.

— Забравихте това, сър — и му подаде шапката.

---

[1] Land Grant (англ.) — Държавна земя, дадена за строежи, пътища, обществени сгради и др. — Б.пр. ↑

Без мисъл и без цел Бъд се понесе по улица Форт. Мина покрай съда, прекоси площада и потегли към презрения квартал с червените фенери, наречен Сонора Таун.

Тук, сред бордеи и коптори, бяха останали няколко рушащи се стари калифорнийски къщи. Те блещукаха в мъглата като перверзни духове на изисканото гостоприемно минало. Проститутки с изпити от глад лица минаваха край Бъд, подканвайки го с черните си очи. Много от хората на улицата бяха просто бедни. Тук живееха и китайци. Край една врата група пияни индианци се блъскаха. Тук идваше доня Есперанса да помага на „своите хора“.

Бъд едва не стъпка слабичко индианче, голо под скъсаната ризка. Защо пикаеше в мръсотията през тази студена нощ? О, да. Наблизо бе седнала майка му с протегната за милостиня ръка. Без да мисли, Бъд бръкна в джоба си и изсипа в ръката на жената сребърни и медни монети.

После погледна момченцето.

Точно в този момент на пълно отчаяние изпълзя дълбоко скритата грозна постъпка. Както гледаше индианчето, в съзнанието му се появи спомен от ранното му детство. Мария слугинята, Мария вещицата държеше малкия Бъд в скута си и с дъх, вонящ на вино, му разказваше една случка, която, той предполагаше, бе срамна тайна. Никога не я разказа на никого. Дон Томас Гарсия и доня Гертрудис няколко години нямали деца. После отишли заедно с индианката, слугиня на доня Гертрудис, в един манастир в град Мексико, за да се помолят за рожба. Върнали се след година с бебе, пълничко и мургаво, което приличало на дон Томас. Това мургаво дете бил неговият працядо дон Винсенте — горд прахосник на добитък и земя. До този момент тайната бе стояла дълбоко заровена в съзнанието на Бъд.

„Роуз е разбрала по някакъв начин — мислеше си Бъд. — Тя е знаела какъв съм. Мръсен индианец.“

Той се отдалечи от полуголото дете, пресичайки релсите на Южнотихоокеанската железница, навлизайки в тесни улички, които миришеха на урина. Още един завой, и се изправи срещу двуетажна

съборетина. Никога не бе идвал тук, но знаеше за нея. Тук грехът не бе така приятен, както при Шарлота. Зад тези стени мъжете си купуваха деца или наблюдаваха жени, които се сношаваха с животни, биеха и бяха бити, горяха и бяха горени, изпълняваха всяко тяхно тайно и перверзно желание.

„Тя ме целуваше навсякъде и аз нея“ — мислеше Бъд.

— О, Господи, никога няма да я видя повече — произнесе той на глас.

Удари с юмрук по изронената боя на вратата, после втори, трети път. Някой му отвори. Тъмнината го погълна.

Беше заспал между две курви, когато сутрешният влак напусна Лос Анджелис. Мадмоазел Кьостлер и Амели отпътуваха с него.



Той отново и отново се връщаше в публичния дом в Сонора Таун.

След едно от тези похождения се върна вкъщи и се качи на тавана, където спеше Мария. Беше след два часа и той бе в онова пиянско състояние, в което усещанията изчезват и после се завръщат със свръхестествена яснота. Тук нямаше газово осветление, а само една керосинова лампа. Мария седеше и държеше амулетите в скута си.

— Разкажи ми за дон Винсенте — каза той без предисловие.

Тя не изглеждаше изненадана от появата му, нито от въпроса му.

— Ти знаеш всичко за праядо ти. Той беше собственик на Паловерде и той ни владееше. Като господар беше добър и щедър.

Бъд пристъпи, поклащайки се в кръга от светлина.

— Веднъж ти ми разказа нещо за него. — Гласът му беше студен, заповеднически.

Мария слагаше вълшебните съставки в торбичката и го наблюдаваше.

— Пиеш твърде много — отбеляза тя.

— Което правя, си и моя работа. Ще потвърдиш ли, че доня Гертрудис не... негова майка.

— Аз също пия доста.

— А слугинята?

— Слугинята?

— Знаеш за кого питам.

Мария приближи мидата до очите си.

— Беше от племето йанг на, вече възрастна жена, когато се запознах с нея. Бях още момиче. Често пъти възрастните разказват разни случки само за да впечатлят младите.

— Точно това... случката, впечатляващата, която ме интересува.

Мария потърка някакъв вълшебен знак върху мидата с набръчкания си пръст.

— Бяхме клекнали заедно да стриваме царевица. Беше след като прапрабаба ти беше починала. Дон Винсенте бе плакал много за майка

си и бе палил много свещи. Беше довел двама души, за да правят параклис на нейно име. Минаха покрай нас и старата жена ми каза: „Той се преструва, че му е майка, но добре знае истината. Доня Гертрудис ме даде на дон Томас, за да ми направи тяхното дете. О, бях красиво момиче, със светла кожа и много млада. Отидохме в големия град Мексико и там родих сина им, хубаво здраво бебе. Като награда ми позволиха да се грижа за него. Те нищо не му казаха, но аз му казах. Той, дон Винсенте, знае, че е един от нас.“

— Това изненада ли те?

— Мен нищо не ме изненадва, пък и бях го чула вече от други хора. Една година по-късно, през пролетта, възрастната жена умря и дон Винсенте я погребва на мястото под овощната градина. Там погребваха само членове на семейството. Беше прекалено очевидно. Обясни, че го е отгледала и желае, когато умре, тя да бъде до него.

Земята под градината беше продадена много преди да се роди Бъд, а костите на рода Гарсия бяха преместени в оградената територия на гробището „Келвъри“ на улица Норт Рорт. „Дали и тя е там?“ — Бъд вдигна фенера. Сенките се залюляха. Нямах мистични наклонности, но му се струваше, че и той и Мария гадателката бяха движещи се образи извън времето и цивилизацията, и двамата заедно, с еднаква кръв, кръвта на хората, които бяха живели някога на тази земя, сега град, без никаква мисъл за притежание или собственост. Той, тя, градът, всичко беше едно цяло. „Много съм пиян“ — мислеше си Бъд.

— Мама знае ли?

На лицето на старата жена се появи тревога.

— Това са приказки. Празни приказки. Приказки на стара жена! Сеньор Бъд, никога не трябва да споменавате това пред доня Есперанса. Никога!

Мария обичаше майка му повече от когото и да е било. Бъд остави фенера на пода.

— Да кажа на мама? Не виждаш ли, че съм много пиян, за да запомня всичко това?

— Няма никакъв смисъл да пиеш — добави Мария. — Ти доби грешно мнение за момичето, но...

— Затваряй си устата!

— ... Тя оценява твоя кураж и щедрост — продължи Мария спокойно. — Ти ще стигнеш по-далече от всеки друг от рода Гарсия.

Тя иска теб, а не Винсенте.

— 3-те В? — Веждите му литнаха нагоре. Старата очевидно говореше глупости. — Те са приятели. Нищо повече. Говорят си за книги, това е всичко.

— Той избяга заради нея.

3-те В изпращаше писъмца до майка си от различни места в Невада. Пишеше, че търси сребро. По това време големите залежи в Невада се считаха за изчерпани, но все още беше обичайно млад мъж да изследва Запада, с цел да преуспее. Тези мъже, някои от които бивши студенти от добри семейства, тръгваха сами, избирайки да копаят земята, учеха се да ловят риба и да залагат капани за дребен дивеч. Избягваха градовете и рядко оставаха на едно място за повече от няколко дни. Това беше начинът да възмъжеят. Връщаха се по домовете си след по-малко от година, загорели от слънцето и готови да поемат хомота, който животът им надяваше.

Именно това поддържаше надеждата в семейство Ван Влайът.

— Той се беше побъркал по идеята да намери нещо — изстреля думите си Бъд. — Затова замина.

Мария окачи торбичката на врата си.

— Има още време, докато и той заеме мястото си в трагедията.

— Дойдох, за да науча историята на моя прадядо, а ти ми говориш някакви безумия за 3-те В — скара ѝ се той.

Залитайки пиянски, слезе надолу по стълбите, мислейки си само за наличието на индианска кръв в жилите му. Останалото беше забравил.

Дебелият плик лежеше на масата в хола заедно с останала му поща. Марките и адресът на изпращача бяха френски, а градът Онфльор, за който не беше чувал, нито пък тя го беше споменавала. Почеркът не беше нейният. Качи се с писмото в стаята си и го отвори. Вътре имаше няколко листа тънка хартия и още един плик, адресиран до него — Хендрик ван Влайът — с нейния ъгловат, красив почерк. Беше заминала през юни, а сега бе септември. След три месеца най-накрая беше намерила време да пише.

„Бъд,

Мама ме помоли да не ти пиша без нейно знание, така че изпращам това писмо в нейното и тя ще ти го препрати. Сигурна съм, че не искаш и да чуеш за мен. Какъв странен начин за начало на писмо.“

Объркан, Бъд спря да чете и отново погледна първия плик. Искаше да се увери, че марките са френски. След това продължи да чете.

„Двете с мадмоазел Кьостлер се качихме на кораба «Нормандия» в Ню Йорк. Девет дни по-късно бяхме посрещнати в Хавър от вуйчо Раул. Споменавала ли съм ти някога, че имам двадесет и двама първи братовчеди? Всички са от страна на мама. Вуйчо Раул, подпомогнат от вече починалата му съпруга, е създал девет от тях. Леля Тереза, най-голямата сестра на мама, се грижи за рода.

Живея заедно с тях в провинцията. Стаята ми е с изглед към вътрешния двор. Ширината ѝ е същата като на коридора и това не е случайно, защото някога е била коридор. Прозорците с изпъкналите си оловни стъкла правят поляните и гората да изглеждат като че ли са под

вода. Или може би тази морска гледка се дължи на дъжда? Не е спряло да вали, откакто сме дошли. Чувам плющенето на дъжда по старите камъни.

Бих желала да мога да ти опиша, че е нещо като грамаден замък, каквито ги обичаш. За съжаление моят родов дом е френски вариант на Паловерде, по-малък, но в малко по-добро състояние. Виждаш, че живея в разкош.

Моят най-голям братовчед, наследникът на това великолепие, непрекъснато спори с мен, за да може умът ми да реагира. Най-малката, Линет, обича да бъде прегръщана и някой (който и да е) да ѝ чете. Само на четири години е, а има вкус към Текери. Тъй като превеждам на френски в момента, в който чета на английски, мистър Текери може да има проблеми с разпознаването на «Панаир на суетата». Вуйчо Раул е упорит и много разсеян. Винаги крещи на някой от нас да му намери очилата. Леля Тереза прилича на него, но няма мустаци. Прекарва голяма част от времето си в разговори с готвачката.

Не приличат особено на мама, нали?

О, ето мадамозел Кьостлер, която ми носи топъл шоколад. Храни ме насила.

Аз съм една гъска от Страсбург.

А.“

„Кой го е еня как изглежда стаята ѝ и колко братовчеди има? Сигурно е писала писмо до някоя своя съученичка и го е преписала дума по дума, за да ми го изпрати. Не. Онова глупаво начало, мисли си, че ми дължи това писмо.“ Той го скъса на две и го хвърли на пода.

Извади бутилка бърбън от шкафа, наля си солидна доза и отвори останалите писма. Изабела (Бети) Бостуик го канеше да присъства на соаре с музика на мандолина.

Дължеше 2 долара и 35 цента месечна такса на спортния клуб Лос Анджелис, който с негови приятели бяха основали преди пет години. Лусета Удс искаше да ѝ прави компания на някакво празненство.

„Дяволите да я вземат“ — промърмори той отново. После се сети за другите листа в писмото. Разгъна ги и зачете.

„Уважаеми господин Ван Влайът,

Мис Дийн ме помоли да изпратя това писмо в плика, адресиран до майка ѝ. Между другото, мадам Дийн ми каза, че на мис Дийн не ѝ се разрешава да Ви пише. Ето защо, сигурно се досещате, изпращам това писмо директно до Вас, за да го получите. Правейки това, нарушавам доверието, което моята работодателка ми е гласувала и рискувам работата си. Но случилото се през последните месеци ме накара да направя заключението, че има неща, които са по-важни от работата и дори от доверието.

Естествено, не съм чела писмото на мис Дийн. Но съм сигурна, че тя не Ви е занимавала с нейното заболяване. По време на пътуването ни с влака до Ню Йорк беше много апатична, рядко се раздвижваше и още по-малко разговаряше. Накратко казано, въобще не беше на себе си. В Ню Йорк телеграфирах за състоянието ѝ на мадам Дийн. Поради затруднената комуникация тя реши, че морският въздух може да подобри настроението на дъщеря ѝ.

За съжаление случаят не беше такъв. Скоро след като «Нормандия» отплува, я втресе. Само след един ден треската ѝ взе тревожни размери и от време на време изпадаше в кома. Лекарят на кораба определи диагнозата ѝ като мозъчно възпаление. Аз имам свое собствено мнение по въпроса.

Рядката деликатност на мис Дийн не ѝ позволява да натоварва другите със своите проблеми. Няма нужда да Ви казвам колко много ѝ липсва полковникът. Вероятно Вие не знаете, че процесът със своите покварени разкрития бе станал кръст, твърде тежък за нея.

Мадам Дийн, желаейки дъщеря ѝ да напусне Лос Анджелис поради причини, които и двамата разбираме, смете за необходимо да разкрие истината на мис Дийн за

полковника и отношенията му с жената, която се наричаше негова съпруга. Мисля, че мис Дийн, която всъщност е още дете, не може да понесе тези последни разкрития.

Отклоних се. На кораба треската ѝ продължи. На петия ден загуби съзнание за двадесет и четири часа. Лекарят я отписа. Беше голям циник, неверник, но все пак коленичи до мен и молеше милостивия Бог да я спаси. Когато пристигнахме, тя беше дошла отново в съзнание. Барон дьо Ламбал има къща близо до Хавър и именно тук я докарахме.

Треската отминаваше бавно. Все още не е никак добре. За разлика от другите болни тя не стана нито раздражителна, нито претенциозна. Единственото нещо, което поиска през последните две седмици, бяха писалка и хартия. Днес е първият ден, в който лекарят ѝ разреши да остане седнала, докато напише писмото.

Господин Ван Влайът, не мога да знам какво е в сърцето Ви. Ако сте си помислили да дойдете тук, Ви моля да не го правите. Тя трябва да се възстанови както физически, така и да излекува душата си, за да може да вземе някакво решение. Ако, от друга страна, имате желание да продължите взаимоотношенията си, Ви моля само да бъдете така великодушен, както е Господ. Тя е толкова крехка. Но едно писмо, макар и кратко, би я ободрило.

Надявам се, че не съм се натрапила.

Винаги на услугите Ви

Матилде Кьостлер

P.S. Ако решите да пишете, надявам се да не споменавате за това писмо или съдържанието му.“

При други обстоятелства Бъд щеше да се изсмее на благочестивата сантименталност на старата жена. Но сега бе стиснал зъби. Вдигна двете половини от писмото на Амели и ги нагласи една до друга върху бюрото. Това, което му бе изглеждало като девическо остроумие, сега прочете като смелост. На места буквите бяха леко

изкривени. Значи си спомняше последната вечер. О, Господи! Не объркана, а смъртно ударена. Спомни си собствените думи: „Сега заминавай за Париж! Или за Перу! Или където искаш, по дяволите!“ О, Амели!

Той отиде до прозореца и остана загледан в продължение на няколко минути в къщата на Дийн. Пердетата в стаята на Амели бяха спуснати от деня, в който бе заминала. Върна се на бюрото си и потърси хартия.

„Скъпа,

Най-напред, какво те кара да мислиш, че не бих искал да получа писмо от теб? Заради последната ни среща, когато те ударих? Това бе услуга на приятел. Според мен ти никога дотогава не бе удряна, а беше крайно време.

От думите ти разбирам, че си попаднала на много приятно място с всичките тези красиви братовчеди, дебели и весели лели и вуйчовци и мадроазел Кьостлер, която ти носи разбита сметана. Нищо чудно, че предпочете Франция.

Какво друго? О, да. Колко много ми липсва някой, който да ме ръководи и... (Тук смени писалката с молив.) Перото се счупи. Натисках твърде много, опитвайки се да бъда смешен. Никога не пиша писма, освен на З-те В. Всички, които имат някакво значение за мен, са в Лос Анджелис, освен него и теб.

Амели, откакто замина, аз съм един луд човек. Не ми останаха приятели. Сбих се с Оли Грант заради процеса. Той беше най-добрият ми приятел още от двегодишна възраст. Ударих го и се радвах, че го направих. Скъпа, исках да ти помогна и да те защитя. Но ти ме нарани. Трябваше да ти го върна. Аз не съм добър човек.

Знаеш, винаги искам да побеждавам. Сега загубих много. Загубих теб. Загрижен съм за теб. Много съм загрижен. Никога не съм си представял, че мога да бъда така загрижен за една жена. Като казвам загрижен, искам да кажа, че те обичам. Обикновено съм достатъчно умен,



за да накарам хората да правят това, което аз искам. Но като че ли има двама души, върху които не мога да упражня никакъв контрол. Върху теб и върху себе си.

Спомням си един следобед. Разказвах ти как всяка вечер семейството, хрантутниците и индианците се нареждали в голямата стая, за да целунат аметистовия пръстен на моя праядо. И тогава ти целуна пръста ми. Навън имаше вятър и беше студено, затова бяхме под fazardas. Спомням си много неща. Като например малката бенка на лявото ти рамо, мириса ти и колко дребни и фини са костите ти при допир, и как блестят очите ти, когато ти разказвах за стария фермер.

Спомням си какво правехме преди и след. Бих искал точно този момент да се върне. Бих дал всичко, за да бъде под fazardas, изсъхналите вейки на лозата да удрят по прозореца, а ти да целунеш пръста ми.

Нямам намерение дори да прочета какво съм написал. Не смятам, че е нещо смислено, но се чувствам точно така.“

Не се подписа.

„Бъд,

Днес пристигнаха две писма. Едното е от теб и другото от мама. Даде разрешение да си пишем, но има условие. Всеки от нас може да напише по едно писмо на седмица и тези писма трябва да бъдат прочетени от някой друг. Надявам се, че ще се съгласиш, тъй като (1) тя ми е майка и (2) много искам да получавам писма от теб. Много, наистина много.

Мадмоазел Кьостлер е лицето, което ще чете нашите писма. Не трябва да ми ги дава неразпечатани, въпреки че направи точно това. Бъд, не се срамувам от срещите ни в Паловерде, но не можем да ги обсъждаме в писмата си. Това само ще смути мадмоазел Кьостлер и тогава ще трябва да ти връща писмата. В противен случай ще загуби работата си и вината ще е моя.

Имах малко треска и отрязаха косите ми. Приличам на момче. Ако запомниш това, може би следващото ти писмо няма да бъде толкова лично.“

Следваха още доста изписани страници. Накрая беше написала:

„Трябва да не забравяш, че мадмоазел Кьостлер е задължена честно да връща твърде лични или твърде много писма.“

## ГЛАВА 7

### 1

Никога не си лягаше, без да ѝ пише. Пишеше за дивите цветя, за песента на птичките в шубраците, за vaqueros, за бавните сини облаци мъгла, прииждащи от океана, за всичко, което можеше да насочи спомените ѝ към Паловерде. Каквото и да напишеше, листът оставаше между него и въпроса: Ще се върнеш ли? Една нощ изля съмненията си. Имаше вече навик да събира листовете от цялата седмица и да занася дебелия плик на пощата. Специално този целият бе върнат обратно без коментар.

В най-добрия случай трансатлантическата поща отнемаше осемнадесет дни и често ставаше задръстване. Ако минеше една седмица без писмо от нея, обхващаше го непреодолимо желание и той пишеше писма дори в съня си.

Тя също пишеше някакъв вид нощен дневник, забавни описания на Париж и на старата къща на улица Свети Оноре, където фамилията Ламбал прекарваше зимата. Пишеше за книги, за музиканти и художници, които той не познаваше.

От това, с което се занимаваше, той разбираше, че се е възстановила.

Ето защо, без да изпитва угризения, желаше тя да го понатовари. Защо не промъкнеше сред останалите и едно вдъхващо му вяра лично писмо? Знаеше, че след като е дала дума на майка си, няма да я наруши. Искаше тя да бъде обвързана не с честта, а с него.

Никой от тях не пишеше за процеса Дийн. Жената, която се беше нарекла Софи Бел Дийн, отдавна бе дала показанията си, оставяйки вълнуващите въпроси без отговор. След ваканцията за Коледа на 3 януари 1886 година започна шествие от счетоводители с доказателства за наличието на две главни счетоводни книги.

Мейхю Копард разпита свидетел на обвинението, Лиам О'Хара възрази. И понеже счетоводството бе отегчително, публиката загуби

интерес.

В една дъждовна сутрин през февруари Бъд остави мокрия си чадър при другите вътре в съдебната зала. Възрастен свидетел с очила слушаше, докато Мейхю Копард четеше дълъг списък въпроси. Бъд свали шапката си, мина по страничната пътека, кимна на приятелите си и седна на предния ред до мадам Дийн.

— Мадам Дийн — прошепна той.

Тя наклони елегантната си шапка с черни пера.

— Господин Ван Влайът.

И двамата се загледаха в свидетеля.

Откакто Амели бе заминала, всеки ден, в който мадам Дийн удостояваше съдебната зала с присъствието си, Бъд идваше за около час и сядаше до нея. Беше спрял да се разправя грубо и гласно с другите. Отначало заради болката и унижението му беше трудно да я погледне, но след писмото на мадамозел Кьостлер вече успяваше.

Никога не разговаряха повече, освен да разменят обичайните поздрави. И ако понякога баща му не го придружаваше, това щеше да е достатъчно, за да почнат хората да говорят. Хендрик излъчваше кръглия си корем и разказваше на всеки, който попиташе, а и на тези, които не питаха, че са тук със сина си, за да предложат мъжката си защита на своята съседка.

Беше започнала дълга престрелка между Лиам О'Хара и Мейхю Копард.

Мадам Дийн се обърна към Бъд.

— Господин Ван Влайът — запита тя тихо, — кажете честно, мислите ли, че аз уведомявам дъщеря си за вашето присъствие тук?

— Мисля, че никога не сте споменали името ми — отговори той.  
— Аз също не съм споменал нищо за това.

— Не ви разбирам. Защо идвате?

Отговори й откровено:

— Обещах на Амели, че каквото и да се случи между нас, ще озаптявам хората да не говорят.

Големите леко изпъкнали очи на мадам Дийн го наблюдаваха. Той се чудеше как е могъл да я смята за чаровна.

— В самото начало — продължи тя — вие бяхте единственият, който ни предложи помощта си. Много бяхте любезен. Но това нищо не променя. Амели не се интересува от вас. — Тонът ѝ бе доста тъжен и това обърка Бъд. — И никога няма да се интересува от вас.

Той ѝ се усмихна уверено, но всъщност не се чувстваше никак уверен. Облегна се на дървената пейка и си помисли, че трябва да отиде в Париж. Представяше си огромно френско легло от месинг и себе си до тялото на Амели. „Това ще реши въпроса“ — разсъждаваше той. Често си го мислеше, но и сега както винаги в съзнанието му се появи набръчкано индианско лице. Индианец.

„Не мога да отида в Париж. Трябва да я накарам да се върне тук. Но как? Как?“ И после си спомни писмата в черната тенекиена кутия.

Офисът на Бъд в сградата на Ван Влайът бе в едно от ъгловите помещения. Стените бяха облицовани с лакиран чам. Огромното му бюро имаше толкова многобройни преградки, колкото бюрата в офисите на Уелс Фарго Банк. Посрещаше посетителите си на разтегателната маса. Имаше цялата необходима декорация, която тук се полагаше на преуспелия бизнесмен: килим от Измир, тъмни маслени копия на известни картини.

Няколко дни след разговора с мадам Дийн слънцето през високите тесни катедрални прозорци осветяваше среброто и кристала на бутилката, от която Бъд наливаше брендите. Мейхю Копард бе седнал на стола за посетители.

— Как върви процесът? — попита Бъд. Въпросът беше риторичен, защото той много добре знаеше какво става.

— Ако трябва да бъда искрен, господин Ван Влайът, зле. Много зле.

— Срам за мадам Дийн.

Мейхю Копард опита брендите и остана доволен. Двамата мъже знаеха, че това бе двоен срам. Интересът на Мейхю Копард към вдовицата францужойка бе намалал съответно с трудностите в процеса. Но все още се отнасяше любезно към нея.

— Не утежнявам състоянието на госпожата с тази тема.

— Какво ще се случи, ако попаднете на нови доказателства?

— Такива няма.

Бъд отвори тенекиената кутия. Извади жълт плик с ръждясали следи от писец.

— Погледнете това.

— Прочели сме достатъчно писма за доказателства.

— Но нито едно като това.

Мейхю Копард бе хванал чашката с питието в дясната си ръка, за да поддържа температурата му. Разтърси листа, за да го отвори, и погледна написаното.

— Мистър Хънтингтън нарича полковник Дийн „приятелю Тадеуш“. Какво доказва това?

— Че са били толкова близки, колкото могат да бъдат двама крадци. — Бъд взе писмото. — Слушайте.

„Приятелю Тадеуш, разговарях с нашите момчета във Вашингтон. Всички горят от нетърпение да подпомогнат нашата кауза, освен едни. Това е Виктор Кларк от някакъв град в твоята страна на кравите. Като че ли разбира положението не така, както трябва. Виж какво можеш да направиш с този упорит човек.“

— Бъд взе друг плик и извади лист хартия. — Това е написано една година по-късно, когато са се опитвали да получат федералната подкрепа.

„Всички калифорнийци в конгреса свършиха първокласна работа, освен този Кларк. Той смята, че до Калифорния трябва да има два железопътни маршрута. Глупав е като магаре. Искам да го поставиш на място.“

— Нищо не би ме зарадвало повече — отговори Мейхю Копард — от това да се съглася, че разкриването на подобни измами ще ни помогне да спечелим делото.

— В тази кутия има двеста четиридесет и едно такива писма — допълни Бъд. — Повечето се отнасят до различни политици, които са били подкупвани, разорявани, повишавани в длъжност. Тук има сумите с точност до цент. Ако някой не е можело да бъде подкупен, а е имало неколцина такива, тогава са направени разходи, за да бъдат разорени.

— За съжаление това, което трябва да докажа, е, че полковникът не е злоупотребявал със средства.

— Тези факти са важни.

— Наистина, но без значение за моето дело.

— Ще прочетете писмата.

— Господин Ван Влайът — Копард остави чашата на масата и се изправи. — Не е необходимо да изтъквам, че вие не сте мой клиент.



— Тогава ще бъда принуден да ги дам на моите приятели репортери.

— О!

— Няма да е добре.

— Спестете ми информацията, че вашето семейство е добре окопано в Лос Анджелис.

— Не е само градът. Щатът, по дяволите, цялата страна и целият свят ще смята, че компанията ви плаща.

Оскърблението стегна зачервеното лице на Копард.

— Мадам Дийн е единствената ми клиентка!

— Няма да изглежда така.

Двамата мъже се гледаха. Мейхю Копард пръв отмести поглед.

— Ще излъжете?

— Мислите ли, че ще се наложи? — запита Бъд. — Ако дам писмата на пресата, няма ли хората сами да стигнат до свои собствени изводи?

В далечината камбаните на Плаза забиха. Мейхю Копард пак седна. Въздъхна и си наля още бренди.

— Не сте такъв, какъвто ви смятах.

— Това е заради лосанджелиската слама в косата ми — усмихна се той. — Честно казано, писмата не бяха ме впечатлили, докато Амели не ме накара да ги прочета внимателно. Тя беше права. Общият ефект е зашеметяващ.

Мейхю Копард също се засмя. „Какъв е този мъж в края на краищата? Добре изглеждащ млад селяндур, който се опитваше да впечатли едно оперено младо момиче.“

— Значи всичко е заради мис Дийн?

Бъд върна писмата в кутията и не отговори.

Скучните счетоводители бяха опразнили съдебната зала. В четвъртък 2 март репортерите се бяха разположили вътре, дъвчеха тютюн и драскаха по листовете. Когато Бъд влезе, вдигнаха глави. Досега го бяха приемали за даденост и затова се върнаха към заниманията си.

Мейхю Копард се изправи.

— Мога ли да поискам разрешението на съда да прочета кореспонденцията, с която разполагам?

— Има ли връзка с процеса, мистър Копард?

— Има, ваша чест.

— Продължете.

Мейхю Копард нагласи очилата си:

— Приятелю Тадеуш...

— Възразявам! — Лиам О'Хара скочи. — Възразявам!

— На какво основание, съветник? — запитва съдията Морадо.

— Писмата не са свързани с процеса.

— Съдът ще прецени това, съветник.

Лиам О'Хара се обърна, за да прошепне нещо на помощника си, и младият мъж бързо напусна залата, докато Лиам О'Хара отговори:

— Щом съдът желае...

Този следобед залата на съда бе препълнена. Някой бе пуснал слух, че ще се случи нещо важно. Правните спорове продължиха малко след три часа, когато съдията Морадо, тази уникална личност, калифорнийски съдия, който някак си бе избягнал примамките на железницата, разпореди, че писмата имат същото отношение към делото на ищеца, както Софи Бел Маршан към защитата. Ако това бе въпрос на морално обвинение от страна на полковник Дийн към собствениците на Южнотихоокеанската железопътна компания, то и двете страни трябваше да бъдат изслушани.

В три и пет на 2 март 1886 година, шестнадесет месеца след началото на делото, Мейхю Копард се изправи, за да прочете първото от писмата.

Писмата на Дийн предизвикаха един от онези скандали, които изригват от време на време като гореща лава в американската политика. През следващите седем седмици те бяха публикувани във всеки вестник, излизащ в Лос Анджелис, както и в „Сан Франциско Кроникъл“ и „Ню Йорк Уърлд“. Стигнаха и до най-малките американски селца, и до европейската преса. Писмата, предназначени само за очите на приятеля Дийн, издаваха прямота, рядко срещана в служебната кореспонденция. Хората почти не говореха за друго, освен за пороците и подкупността на надлежно избраните сенатори, конгресмени, съдии и шерифи. Но всъщност железопътната компания, която се възползваше от човешките слабости чрез пресметливо изчислената цена на всеки човек, си навлече омразата на обществото.

Хората винаги бяха готови да мразят железницата.

В края на краищата обаче Мейхю Копард щеше да излезе прав. Писмата на Дийн въпреки техните разкрития нямаха никакво отношение към делото на неговата клиентка. Тъпите счетоводители бяха успели да убедят съдията Морадо. Когато след три месеца той прочете своята присъда, полковник Дийн бе обвинен, че е платил с пари, откраднати от компанията. Мадам Дийн не притежаваше нищо от Южнотихоокеанската железопътна компания. Беше загубила два милиона долара и нов съпруг.

За компанията това бе пирова победа, защото нейните загуби бяха много по-големи от тези на францужойката. През следващите години всеки неин опит да прокара закони, благоприятни за нея, бяха очерняни от журналистическо напомняне за писмата на Дийн. Нито един политик не можеше да си позволи да бъде докоснат от изцапаната с мръсотия компания. Хватката на най-голямата сила на Запада бе разкъсана.

Аmeli бе спечелила своята малка война. Отключвайки черната кутия пред света, по особен начин бе реабилитирала червенобрадия полковник. За в бъдеще щяха да си спомнят за него само с едно словосъчетание, проклинащо компанията: писмата на Дийн.

Докато четеше откъси от писмата на Дийн, З-те В видя в съседна колонка друго заглавие: „Всекидневието на процеса“, под което се съобщаваше, че мис Амели Дийн вече не живее в Лос Анджелис. Може би това го накара да адресира картичката си не само до майка си, а до цялото семейство.

Написа, че е в Силвър Сити, Ню Мексико, на около четири дни път с муле до мястото, където беше заградил свой периметър. Беше намерил някакви минерали и бе сигурен, че е открил висококачествен сребърен сулфид, или поне така се надяваше. През тези няколко месеца бе научил повече, отколкото през цялото време на обучението си, включително и в „Харвард“. Няколкото реда, които беше написал, звучаха искрено. Хвалбата му бе лишена от всякаква самонадеяност. Имаше достатъчно силна интуиция, за да приеме, че съдбата, отнемайки му Амели и дома му, му беше предоставила работата, която щеше да е същността на живота му.

Беше започнал да разбира, не безболезнено, разбира се, че неговата творческа натура нямаше нищо общо с писането на поезия или романи, а с разкриване богатствата на земята. Той откриваше себе си.

Пощенската картичка бе от вида, който правеха фотографите. З-те В беше втъкнал палците си в ниско закопчания колан, краищата на крачолите му бяха затъкнати в импрегнирани обувки с двойни подметки, раменете му бяха заякнали. Черните му мустаци бяха станали дълги и рошави. Щеше да изглежда като млад закоравял златотърсач, ако химическата плака не бе регистрирала завинаги погледа на изгнаник в дълбоките му мечтателни очи.

Доня Есперанса сложи картичката в бронзова рамка и я държеше на нощното си шкафче. Всеки път, щом я погледнеше, я побиваха тръпки. Мислеше си, че той никога няма да се върне вкъщи.

Мейхю Копард извиси глас:

— „Приятелю Тадеуш...“

Шумът затихна, перата на репортерите драскаха по хартията и двеста четиридесет и първото писмо, последното, отиде в историята. Бъд се измъкна покрай наблъсканите един в друг посетители и напусна залата на съда.

Тръгна наляво по улица Спринг, движейки се енергично под сянката на навесите на магазините. „Ами ако не дойде — повтаряше си той, — тогава какво? А по-добре ли щях да се чувствам, ако ги нямаше тези пролетни следобеди в Паловерде? Какво щях да правя, ако беше умряла? Никога не съм имал навика да си задавам въпроси, на които не мога да намеря отговор. Какво ще стане, ако не се върне при мен?“

Качваше се по дървените стълби към канцеларията си. Зеленият лампион във вестибюла бе запален и главният продавач в магазина Милфорд беше седнал на едно столче. Явно го чакаше.

— Бъд, дошли са две дами.

— Господин Ван Влайът. — Мадмоазел Кьостлер се изправи от пейката, цялата в черно, пълна, но някак безплътна като пушека на отминаващ влак. Погледна я.

— Амели?

— Тя е в канцеларията ви.

— Мадам Дийн не каза нищо.

— Не знаеше точно с кой влак ще пристигнем. Прашният въздух във вестибюла изпълни дробовете му и устата му бе съвсем пресъхнала, та да може да благодари на любезната възрастна жена.

Амели стана от стола до масата. Слънцето грееше през прозорците и за момент не можа да я види. Ръката му изпусна дръжката на вратата, която се затвори след него, и от течението листата по бюрото се разпиляха.

Гледаше право в нея. В съзнанието му бе останала или гола, или като младо момиче в траурни дрехи. Тук виждаше шикозна парижанка. Бялата ѝ копринена рокля, напръскана със светлосиня бродерия, очертаваше елегантните извивки на тялото. Изпод шапката, украсена с

пера, се виждаше късата ѝ коса. Дори и в това състояние Бъд за първи път успя да я види такава, каквато баща му я бе оценил — високо качество. Пред него стоеше най-финото и елегантно момиче от всички останали в града.

Твърде много и твърде дълго бе мислил как да я накара да се върне тук, но никога не бе мислил какво ще се случи, когато си дойде.

Лешниковите ѝ очи търсеха неговите.

— Притеснява ли те косата ми?

— Не приличаш на момче. Много ти отива.

Тя се усмихна с облекчение.

— Благодаря.

— De nada.

— Трудно ли ти беше да накараш мистър Копард да представи писмата в съда?

Той поклати глава.

— Разбра замисъла. — На лицето му се изписа притеснение. — Каза, че това няма да повлияе на процеса.

— Не ме интересува. Сега хората знаят какви хора обвиняваха татко. — Амели се огледа. — Въображението ми е твърде бедно.

— Моля?

— Представях си толкова много варианти на тази среща. И все пак никога не си бях представяла, че ще застанем един срещу друг от двете страни на масата. Бъд, наистина много ти благодаря, че успя да убедиш мистър Копард.

— Затова ли дойде тук? Да ми благодариш? — Думите му бяха откровени, но някак недодялани.

— Очаквах ти да ме намериш — отговори тя хладно.

— Тогава защо не ме покани? Ти беше наясно точно как се чувствах. — Говореше в минало време. — Доколкото знам, мразиш Лос Анджелис и не се интересуваш много от мен.

— Бъд... — гласът ѝ замря. — Писах ти.

— Нито едно писмо.

— Всяка нощ.

— Всъщност пишеше на мадмоазел Кьостлер.

— Бях обещала на мама.

— Беше обещала и на мен.

— Държанието ми... непростимо — отговори тя, опирайки се с ръце на масата. — Бъд, когато се качих на влака, исках да ти обясня какво се е случило. Толкова много исках, но бях обещала на мама. Ако ти бях писала, мама щеше да освободи мадмоазел Кьостлер. Пътувахме в отделен вагон „Пулман“. През цялото време пишех името ти по стъклата, пишех, че съм виновна, пишех обясненията си на всяка гара. — Погледна го, за да се увери, че е разбрал малката й шега. — Когато минавахме през пустинята, всъщност не мога да ти го обясня, мозъкът ми се изпразни. Стана гладък като лед. Мислите ме напуснаха. Изчезна всичко, което се бе случило в Лос Анджелис, злото, което ти бях причинила, дори най-обикновените мисли. Ядях това, което ми даваше мадмоазел, поглеждах това, което тя ми посочваше, събличах се, когато ми кажеше, че леглото е готово за лягане. А на кораба, писах ти, бях болна.

— Да, зная, че си била болна. — Болеше го от желание да докосне косата й.

— Преди да тръгна, научих истината за баща ми. Той често не беше етичен с другите хора, но бе толкова добър към мен. Вярвах му с цялото си сърце. И когато открих, че бе пазил в тайна от мен част от живота си, не можах да го понеса. — Сви рамене в знак на извинение. — Знам, че в цялата ми постъпка има много мелодраматизъм, но искам да разбереш защо се разболях. Просто се оставих на течението. Беше толкова лесно...

Хванат в капана на срама, нежността, любовта, облекчението, Бъд искаше да я докосне, да я целуне. Тя ще бъде негова съпруга и покъсно, в леглото — когато нищо друго няма да има значение, — той ще й каже. Държейки я в ръцете си, ще й разкаже историята, която чу от Мария. „Не — мислеше той, — няма да й казвам. Това са брътвежи на стара жена.“

— Не можех да понасям света без теб — прошепна той.

— Значи чувствата ти не са се променили?

— Промениха се.

— Промениха се?

— Да, станаха още по-силни.

Тя се усмихна.

— Тогава защо не дойде при мен? Всеки ден очаквах да почукаш на вратата на вуйчо Раул и да ме хвърлиш на рамото си. Надявах се, че

ще ме откраднеш. Това, че не дойде в Париж, ме ужасяваше. Толкова нетипично за теб.

— Но те накарах да дойдеш тук, нали?

— Да, писмата — отговори тя. — Когато се появила във „Фигаро“, знаех, мислех си, че изпълняваш обещанието си. Рицарска галантност.

— Прекалена галантност.

— Казах на вуйчо Раул, че трябва да дойда в Лос Анджелис. Той се изкашля и отговори — тя се опита да имитира гласа му: при майка си ли отиваш? А аз му отговорих: не, при господин Ван Влайът. Така че съм тук пред теб и ти предлагам себе си.

— Знаеш ли, значи си попаднала точно на място, защото си настанила прекрасното си тяло в стола за клиенти.

Тя се засмя.

Знаеше, че не може да чака. Запита грубо:

— Какво ще бъде отношението ти към мен, ако ти кажа, че във вените ми тече и индианска кръв?

Ноздрите ѝ се разшириха.

— Бъркаш ме с онова нещастно, глупаво и мъртво момиче.

— Имаш ли нещо против?

— Искаш да ми кажеш, че твоите родители са намерили русо индианче с нос като на баща ти и вежди като на доня Есперанса?

— Мама не знае и никога не трябва да узнае. Баща ѝ, дон Винсенте, на когото е кръстен З-те В, е полуиндианец.

— Този, който е имал пръстен с аметист?

— Да. Майка му не е могла да има деца и е потърсила услугите на своята слугиня индианка.

— Толкова много незаконни неща в нашите семейства — тя се усмихна тъжно. — З-те В знае ли?

Бъд поклати глава.

— Мисля, че не знае. Бях чул историята много отдавна и никога не я бях разказвал на никого. Дори я бях забравил, но си спомних, когато ти замина, и разпитах Мария, която я потвърди.

— Вярваш ли ѝ?

— Тя е истинска вещица. Предполагам, че всички слуги знаят.

— Тези картини — тя се огледа наоколо. — Някой насила ли ти ги даде?



— Струват цяло състояние — отговори той, опитвайки се да се защити. После се сети, че тя не даде отговор на въпроса му. — Попитах те нещо много важно?

— И аз ти отговорих. Това, че си наполовина местен, не значи нищо за мен. Дори не ме интересува, но, Бъд, твоят вкус, о, Бъд!

— Местен, местен. Тук, в този град, фактът, че имаш малко индианска кръв, е по-страшен, отколкото ако си мулат в южните щати. Много, много по-лошо.

— Никога не съм мислила за теб по този начин.

— Просто защото не си израснала тук — отговори той. — Винаги са се отнасяли с подозрение към хората с испански имена. Имах големи проблеми в училище.

— Това все още ли има значение за теб? — Очите ѝ бяха натъжени.

— Колкото повече мисля, толкова по-малко ме интересува, освен когато става дума за теб. По дяволите, не съм никакъв индианец. Сам изградих живота си и съм толкова добър, колкото всеки друг мъж тук.

— Ти си толкова по-добър от останалите. По-силен, по-всеотдаен. Всички се събират около теб, за да черпят от топлината ти и да се възползват от закрилата ти.

— Гнил плод — допълни той, усмихвайки се със задоволство.

— И затова не дойде в Париж?

— Да.

— Толкова... глупаво. Едно от най-хубавите ти качества е, че никога не си задаваш въпроси. Твърде уверен си в себе си.

— Наистина бях доста уверен, но виждаш ли какво направи любовта от мен?

— Любовта — тя пое дълбоко въздух. — Именно заради любовта трябва да остана и да живея тук.

Любовта я бе привлякла обратно в града, където бяха постъпили жестоко с нея, където бяха сложили баща ѝ на позорния стълб. Любовта я бе принудила да напусне града с най-висока култура в света.

— Ти си прекалено почтена, а аз съм индиански кучи син, така че — ще се борим — вметна Бъд. — И не през цялото време, и все още не. — Гласът му пресипна. — Скъпа, сега за първи път от момента, в който тръгнах вратата на твоя дом досега, се чувствам на мястото си.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Знак, който той познаваше твърде добре.

Навън се чуваше шумът от преминаващите карети, ударите на църковните камбани на Плаза.

— Косата ти е прекрасна — чу той гласа си. След това чуваше само шума в ушите си. После се пресегна през масата, за да докосне косите ѝ. Ръката му трепереше.

## КНИГА 2

### ПЕТРОЛЪТ: 1891

*„Откриването на петрола наложи разрушителна, макар и радостна промяна на града. Сондажните кули затъмниха западната страна на Лос Анджелис. Десетки мулета теглеха възетата на сондите, браздейки някогашните зелени градини, поливани грижовно от стопаните си.“*

Ч.К. ван Влайът,  
Откривателите: История  
на „ПалOVERде Ойл“

Пет години по-късно, яздейки по посока на ПалOVERде, човек не можеше да забележи никакви промени. Само проницателното око можеше да различи поправките на кирпичената сграда, по-тъмния червен цвят на керемидите. Всъщност външните стени бяха скривали вътрешния свят на ПалOVERде. Сега той се беше променил. Широкият коридор, опасващ сградата от вътрешната страна, бе постлан с керамични плочки, изгнилите подпорни стълбове бяха заменени с нови, издялани от секвоя. Цялото източно крило бе напълно обновено. От задната му страна бяха посадени бързо растящи дървета. Те скриваха водната кула, осигуряваща вода за вътрешния водопровод, нечуван дотогава лукс за извънградска къща, в каквата се бе превърнал ПалOVERде за преуспяващото семейство на Бъд ван Влайът. Приятелите им бяха единогодушни, че запазвайки първоначалния чар на ранчото, двойката го бе превърнала в съвременна къща с всички най-нови придобивки, характерни за домовете в Лос Анджелис.

## ГЛАВА 8

### 1

В края на 1891 година Лос Анджелис вече бе преминал през „големия бум“. На 19 ноември 1885 година първият локомотив от Ачисън, Топика и Санта Фе бе влязъл в града, украсен с цветя и знаменца. Дотогава цената на билетите от долината на Мисисипи бе 125 долара, но Южнотихоокеанската железница се бе зарекла, че нито една друга линия няма да може да ги конкурира. Това беше декларация за война. Двете железопътни компании започнаха да намаляват цените, докато на 6 март 1887 година билетът до Лос Анджелис струваше един долар.

Примирието доведе до договаряне на средна цена от четиридесет долара.

Заселниците буквално се изсипваха, спекулациите със земята достигнаха невероятни размери. Градчетата се скупчваха в пустинните местности, покрити само с бодливи храсталаци. Набързо се заколваше вол, пиеше се местно вино, после някой основател на селището се качваше върху фургон и произнасяше реч. Стотици гъмжащи от живот селища се появяваха като зайци от копринен цилиндър на фокусник.

След големия бум през 1889 година вече се бяха оформили няколко близки селища, които придаваха на Лос Анджелис атмосферата на безкрайно село. На други места белите колове, отбелязващи мястото на бъдещите жилища, изчезваха, недостроените фасади на хотели, които никога не видяха бял свят, се рушаха.

Южна Калифорния бе зашеметена. Щастливците като Бъд ван Влайът, които имаха чувство за времето, в което живееха, успяха да се измъкнат от бъркотията. Други банкрутираха, трети се самоубиваха. И въпреки всичко населението на Лос Анджелис се бе утроило и стигнало до петдесет хиляди. Бременен със своята плодовитост, Лос Анджелис дремеше сред портокаловите градини и лозя и чакаше устремния напор на промишлеността.

В един студен слънчев вторник на месец октомври 1891 година З-те В слезе от влака на новия перон на Южнотихоокеанската железопътна линия.

Беше търсил първо сребро, после злато. През тези шест и половина години се бе превърнал в огромен мъж. Мускулите му като на мечка бяха силни, но някак отпуснати. Износеният му костюм от рипсено кадифе висеше свободно върху тялото му. Високата му колосана яка бе истинско мъчение. Прерязваше гушата му там, откъдето започваше черната къдрава брада. Кафявите очи обаче не бяха се променили. Имаше замечтания поглед на поет, на новатор, на светец. Излъчваше нежната интелигентност на човек, който не можеше да извлича полза за себе си.

Подаде ръка на набита жена, загърната в шал, която слезе след него. Юта Кингдън ван Влайът. Бяха се оженили преди четири дни, беше бременна в третия месец.

— Ще потърся носач.

— За какво ни е носач?

— За багажа.

— Досега се оправяхме добре, благодаря. — Юта, изглеждаща от горе до долу закръглена, като се почне от кафявата шапка тип Помпадур на главата, до тялото ѝ с едри гърди, пристегнато в корсета, имаше горещ темперамент, отговарящ на фигурата ѝ. — Колко пари трябва да изхарчим?

З-те В се извини:

— Права си. Не мога да се оправям с парите.

Беше истина. Както повечето от хората, впуснали се да търсят богатството в естественото му състояние, той нямаше реална представа за парите. Те го притесняваха. И все пак в тъмния тунел на мината, с блещукащата карбидна лампичка на каската си, той виждаше блясъка на широката ивица руда. Но гледката не предизвикваше никакви усещания. Защото З-те В разбираше, че живее за момента от вечността, когато се реализираше една човешка саможертва, знаеше, че отхвърля живота си, за да се докаже. „Моят голям удар ще покаже

на всички на какво съм способен“ — мислеше си той. Под всички имаше предвид Бъд и Амели, които още си спомняше голи в стаята. Тази неспираща плътска ревност го изненадваше. Сексът не го изкушаваше. Най-много четири пъти годишно обладаваше по някоя грозна пияна курва в някое от малките градчета около мините.

Беше срамежлив с жените, дори и с тези, на които плащаше. Юта притежаваше топлината на кухненска печка в студена нощ. Беше я срещнал в евтино хотелче, където беше камериерка. Бивша жена на златотърсач, загубила съпруга и бебето си, за които не скърбеше открито. Вечно се суетеше, караше се, утешаваше. И причината, поради която преди няколко месеца З-те В я бе убедил да се премести в отдалечената му колиба, бе страхотният аромат на препечената захар, с която правеше кейкове, и едрото набито тяло под памучната ѝ нощница.

Преди десетина дни доня Есперанса му бе изпратила кашон с книги. Между страниците на книгата от Оскар Уайлд бе сложила изрезка от вестник.

„Семейство Ван Влайът ще направи голямото си пътешествие.

Тази толкова известна двойка, мистър и мисис Хендрик ван Влайът младши, се забавляваха в голямо разнообразие от чествания, след приключването на които бързат да отпътуват за Европа. Мистър и мисис Ван Влайът смятат да прекарат четири месеца в Париж, Франция, където ще посетят тъщата на мистър Ван Влайът, графиня Мерсие, която старите жители познават като мисис Дийн. Двойката ще се наслаждава на посещенията си в Юнгфрау<sup>[1]</sup>, Флоренция, Рим, Венеция, Лондон и Стокхолм. На щастливата двойка пожелаваме приятен път.“

З-те В дълго се бе взирал в изрезката. Майка му, която знаеше причината за неговото бягство, сега го уведомяваше, че може да се завърне. „Ще мога да видя отново родителите си“ — мислеше си той в изблик на радостен копнеж. Беше духнал свещта и се бе вмъкнал в широкото легло.

— Юта, ще отида до Лос Анджелис. Ще се забавя само около седмица и после ще се върна.

Юта бе съобщила новината си твърде категорично:

— Точно като миналия път е.

И ето го сега женен мъж, промушващ се между групите по перона, малко изнервен от присъствието на толкова много хора, с чанта в лявата ръка и друга, доста по-тежка, закрепена на рамото му, следван от съпругата си, която носеше завивките си, свити на руло. Въпреки че щяха да отсъстват само две седмици, тя се страхуваше да остави вещите си в колибата.

Извън гарата се спря, примигвайки от силното слънце, после се насочи към наредените файтони.

Юта кимна към електрическите тролей.

— Защо не се качим там?

— Имаме твърде много багаж — отговори той, мъчейки се думите му да прозвучат правдоподобно.

Досега не беше му останало време да й разкаже за семейството си. Всеки път, когато се бе опитвал да започне, гласът му замираше в гърлото. Моето семейство е заможно, щеше да прозвучи грозно, все едно казваше, че има връзка с камериерката им. И сега прекалената му деликатност го спираше да й каже истината. Мислеше си, че ще бъде по-лесно, когато видеше постройката на Ван Влайътови.

Нагласи багажа до кочияша с набръчкано лице и му каза:

— Тръгни по улица Спринг и когато стигнеш храма, завий по Форт.

— Това е най-дългият път — отговори възрастният човек със звучна испанска интонация.

— Вярно е — отвърна учтиво 3-те В на испански. — Знаете ли къщата на Ван Влайът?

— Доня Есперанса?

— Да. На улица Форт.

— Улица Форт — повтори възрастният човек — сега се нарича Бродуей. Всичко, всичко се е променило, сеньор.

Всичко се бе променило.

Електрическите возила се захранваха от дървени стълбове с дълги рамена, заради които улиците изглеждаха като наредени с бесилки. Бяха павирани до хълма Кортхаус. Нямахше пустоши, не се

виждаха крави да пасат между сградите. Витрините на елегантни магазини образуваха поредица от красиви фасади. На запад, в подножието на стръмния хълм Бънкър, където навремето се гушеха стари складове, се бяха наредили големи къщи, а между субтропическите им градини бавно се движеха прътите на тролейбусите. На изток отвъд празното есенно корито на реката се извиваше огромен газов завод. Около него фабриките ръсеха сажди в чистия октомврийски следобед.

Мъже и жени, облечени в тъмни градски дрехи, се движеха забързани. Всякакви видове транспортни средства трополяха по улиците, забързан чистач прибираше конските фъшкии. Малкият дремещ полукалifornийски градец бе изчезнал. На негово място се издигаше нов американски град.

3-те В се облегна назад. Писмата не бяха успели да го подготвят за тези промени. Лос Анджелис се беше променил неузнаваемо, а паметта му бе запечатала старото. Спомни си едно стихотворение:

*„И ето във родния дом най-подир  
морякът прибра се от морската шир,  
ловецът се върна от лов.“*

— Ван Влайът? — прочете Юта. — Имаш ли някаква връзка с тях?

Движейки се по улица Спринг, бяха стигнали пресечката между Трета и Четвърта улици. Когато бе тръгнал, там нямаше никакви постройки. Сега едно до друго се издигаха високи здания. 3-те В се наведе през прозореца. Сградата принадлежеше на Бъд. Под трите етажа канцеларии блестяха витрините на голям железарски магазин.

— Да не е някой твой богат чичо?

— Не, баща ми е — измърмори 3-те В.

— Баща?

— Да, магазинът е на баща ми.

— Не може да бъде — започна да се ядосва Юта — Този огромен магазин?

— Сега е два пъти по-голям от времето, когато тръгнах на Запад. Преместили са се тук по време на големия бум преди три години.



— Ти се шегуваш с мен. — Сега гласът ѝ бе станал дрезгав от възмущение, — 3-те В, кажи ми, че това е лъжа.

— Истина е — въздъхна той.

— Кажи на файтонджията да спре при някой хотел. Няма нужда да им казваш за мен.

Шалът ѝ скриваше яркочервената рокля, купена много отдавна с част от парите, които бе успял да събере бившият ѝ съпруг. Евтината украса на шапката ѝ се бе смачкала. 3-те В считаше нейното облекло и своя опърпан работнически костюм като доказателство на неговия провал.

— Те не са човекоядци — тихо промълви той. — Юта, ще те харесат. И Бъд ще те хареса.

— Бъд?

— Моят по-голям брат.

— Той с родителите ти ли живее?

— Не, той е женен.

— Трябваше да предположа, че си джентълмен. Всичките тези книги. — Гласът ѝ се стопи. — Просто не искам да се срещам с тях. Не знаят за мен. Не знаят, че си идваш. Остави ме някъде и не им казвай нищо.

За един кратък и грозен миг той се изкуши.

— Юта, не ставай глупава. Ние сме женени. Ще дойдеш с мен. Стига си се притеснявала.

— Брат ти и съпругата му... — тя заекна. — Трябва ли да се срещам с тях?

— Няма да ти се наложи — отговори той. — Те са в Париж.

— Във Франция?

— Да. Ще бъдат на гости у майката на Амели. Тя живее там, францужойка е.

— Значи тази Амели е францужойка?

— Наполовина.

— Хм — изръмжа Юта. Тя бе католичка и силната ѝ вяра не бе просто обикновена религия, а страшна битка със силите, които невежиат свещеник в нейното детство бе считал за грях. Франция бе опетнена с грях. 3-те В не я упрекваше. Тя имаше нужда от помощта му.

— Ти си моя жена и това е най-важното — отговори той и взе ръката ѝ в своята, за да ѝ вдъхне увереност.

---

[1] Юнгфрау — Връх в Бернските Алпи. — Б.пр. ↑

Улица Форт, не, улица Бродуей беше станала по-широка и дърветата бяха изчезнали. Около къщата на Дийн вече нямаше градина. Заобиколена от сгради в неоготически стил, тя изглеждаше някак си смачкана и твърде голяма за парцела, който ѝ бяха оставили. Нямаше ги кипарисите, палмите, нито младото момиче със светлорусата коса и бялата лятна рокличка, което ту се бе появявало, ту се бе скривало в зелените сенки.

З-те В затвори очи, преди да погледне към собствения си дом. Дървеният покрив бе прясно боядисан. Олеандрите все още запълваха верандата, священото място на неговото юношество, изпълнено с поезия. Знаеше, че предните стаи тънат в неясен полумрак. Когато посегна към чукчето на вратата, едва дишаше.

Мария отвори. Древната тъмнокожа жена с изпъкнали скули не беше изненадана.

— А — каза тя. — Време е историята да продължи. — И беззъбата ѝ уста се разпъна в усмивка. Протегна ръце, за да го притисне в прегръдката си с миризма на зехтин.

— Мисис Ван Влайът? — попита Юта.

— Не, това е Мария — отговори той, представи ги една на друга на английски и испански и после млъкна.

Доня Есперанса слизаше по стълбите, а светлината от цветното стъкло падаше така, че З-те В не можеше да види лицето ѝ. Но въпреки това усети изминалите години. Косата под големия гребен от костенурка бе побеляла. Бавната грациозна походка бе станала тежка. Тя се спря и встрещено погледна надолу, хванала с една ръка перилото, а другата сграбчила черните къдрички около деколтето си.

— Винсенте? — прошепна жената.

— Мамо — нежно изрече той. Взе стъпалата по три наведнъж. На площадката тя го притисна до себе си с пълните си меки ръце, после го отдалечи от себе си, после пак го прегърна.

— О, моят З-те В, моят Винсенте. Колко много приличаш сега на баща ми. — Бавният спокоен глас и уханието на лавандула го върнаха назад в детството.

— Мамо, мамо, колко е хубаво, че те виждам.

От цветното стъкло струяха сини и червени лъчи. С ръка на кръста ѝ двамата слизаха смутено по стълбите. Долу Юта стоеше с преплетени пръсти. Доня Есперанса погледна въпросително към сина си.

— Мамо, това е Юта. Съпругата ми.

— Съпруга? — прошепна доня Есперанса, забила пръсти в ръкава на кадифения костюм.

— Оженихме се в събота — отговори З-те В.

— Юта?

— Както е наименованието на щата, госпожо — отговори Юта.  
— Но, мисис Ван Влайът, ако моментът не е подходящ, ще дойда по-късно.

Пръстите на доня Есперанса останаха впити в ръкава на З-те В, но гласът ѝ бе приятен и ясен.

— Това е твоят дом — каза тя. — И, Юта, детето ми, наричайте ме мама или доня Есперанса, както ви е по-лесно. Амели, другата ми снаха, ме нарича доня Есперанса.

Седнаха около масата. З-те В и доня Есперанса си спомнях пиперовите храсти по улицата. Юта си белеше парче плод с ножа, пълната ѝ ръка бе вдървена от напрежение, а толкова лесно ѝ бе да носи пълните кофи с вода или тежкия наръч дърва.

Хендрик отрязва голямо парче сирене „Гауда“. Той не вярваше в изненадите. Но след шока, който изпита, чувайки гласа на З-те В и ядосан и объркан от звъна на телефона, който вече беше нещо обичайно за заможните семейства в Лос Анджелис, сега истински се радваше. Върхът на носа му се бе зачервил, очите му блестяха.

— Ето, З-те В, опитай. По-добро е от холандското. Една мандра в Анахайм го прави специално за Ван Влайътови.

— Благодаря, татко.

— Нашият братовчед Франц със синовете си имат колониал — обясни той на новата си снаха.

Поглеждайки към него, тя възкликна впечатлена:

— О! — и продължи да бели крушата. Юта беше произнесла само няколко думи тази вечер. Беше вперила кръглите си зеленикави очи в заобикалящото я великолепие на Ван Влайътови.

„Не е толкова зле — мислеше си Хендрик. — Едра е, с хубаво налято тяло и кръгло котешко лице. Е, дрехите ѝ!“ Тук очите му, свикналите с доброто качество, възроптаха. На места шевовете на яркочервената дреха се бяха разнизали. Под напрегнатата ѝ дясна ръка на ръкава се виждаше малка дупчица. Хендрик отклони погледа си, като помисли за Амели. Светлите цветове просто плуваха около дребната ѝ елегантна фигура, а блясъкът ѝ идваше не от бижутата, с които Бъд непрекъснато я даряваше, а от очите и смеха ѝ. „Как можаха двама братя да изберат толкова различни жени?“ Хендрик потисна въпроса си. Беше изключително справедлив човек. Тази Юта също му беше снаха. Той отрязва второ парче от червеното калъпче сирене и го сложи в чинията ѝ.

— Е, Юта? — попита я. — Как намираш Лос Анджелис?

— Голям град. Като рая.

— З-те В, чу ли?

— Тук сме само на гости — отговори той.

— На гости?

— Да, следващата седмица се връщаме вкъщи.

— Толкова малко? — възкликна доня Есперанса.

— Нещо като сватбено пътешествие, мамо.

— Вече не си дете — обади се отново Хендрик. — Време е да се установиш на едно място. Някой ден ще дойдат и децата. А те трябва да ходят на училище, да имат свой дом.

А доня Есперанса, преодоляла свенливостта си, реши, че новата ѝ снаха се изчерви, като чу да се говори за деца. Но бракът е за това.

— Тук е мястото, където трябва да отглеждате децата си. — Доня Есперанса погледна мъжа си.

— Когато му дойде времето, разбира се — добави той. Юта остави ножа със седефената дръжка и въздъхна дълбоко.

— Времето е дошло — натърти тя. — Искам да кажа, че двамата с 3-те В ще ви направим дядо и баба.

Във внезапно настъпилата тишина проехтя часовниковият звън, отмерващ четвърт час. „Защо, защо им каза“ — мислеше 3-те В. Не бе възнамерявал да я засрамва, като каже на родителите си, поне докато можеше да се премълчи. После щеше да им телеграфира от най-близката поща, че синът или дъщерята са добре. А Юта им каза! Юта, за която грехът означаваше да гориш в ада. Странно, никога не бе му хрумвало, че идването ѝ в колибата му може да противоречи на някакви схващания, защото топлината ѝ бе по-силна от нейната религия. Сега обаче по челото му изби пот и той упорито търсеше очите ѝ. Тя обаче не го поглеждаше.

Доня Есперанса изпусна ножа, който глухо тупна върху килима, тъкан в Паловерде. Не се наведе, за да го вдигне.

Хендрик машинално закри устни със салфетката си, закачена между горните бутониери на сакото му.

— Е, Юта, това е добра новина — каза той. — Изненада, но наистина добра.

— Да, да — добави доня Есперанса. Леко набръчканите торбички под очите ѝ сега изглеждаха почти черни.

— Ето, 3-те В, прав ли съм?

— Детето няма да промени положението — отговори 3-те В.

— Разбира се, че ще го промени. Трябва да живееш в Лос Анджелис, и това е. З-те В...

— Не... — З-те В се опита да го прекъсна. Хендрик обаче продължаваше да говори:

— ... мъжът има отговорности, когато се появят децата. — При тези думи лицето на Хендрик изразяваше някакво нетърпение. Той бе натрупал години, тегло, малките нещица, които се считаха за част от възрастта и положението му. От любов към Бъд и Амели никога не си бе позволил да спомене нещо за липсата на внуци, но мисълта си стоеше — висящо въже, недовършено изречение, недоразказана случка. Беше дошъл да живее в този див свят с мечтата да има голямо семейство. Мъжът не трябва да се ограничава само със синовете си.

— Мила моя — обърна се той през масата към доня Есперанса, усмихвайки се като онова развълнувано, упорито момче, което бе дошло тук преди около четиридесет години, — представяш ли си, нашият първи внук!

— Да, наистина — пошепна доня Есперанса, защото тази мисъл ѝ мина и на нея. — Да.

З-те В продължаваше да се вглежда в Юта, а тя продължаваше да отбягва очите му.

Бяха в неговата стая. Внесоха старото желязно легло на Бъд за Юта. З-те В загаси лампата.

— Защо им каза? — попита той в тъмното.

— А ти защо дойде тук? — отговори тя с въпрос на въпроса му.

— За да се видя с родителите си.

— Не си се връщал тук почти седем години?

След известно време З-те В отговори:

— Сега брат ми го няма.

— Какво общо има?

— Казах ти. Той е собственик на сградата, която видя, и кой знае още на какво. — З-те В знаеше, че той притежава Амели. Мисълта предизвика болка и той се обърна в леглото. — Аз съм по-малкият, винаги се опитвам да го настигнал.

— Мразиш ли го?

— Не, обичам го.

— Тогава го ревнуваш. — Присъдата на Юта не беше твърде строга, защото тя самата се бореше срещу завистта, този човешки грях.

— Да — призна З-те В.

— А той?

— Бъд! Той дори не знае значението на тази дума. Той просто излиза и получава това, което иска.

— Хващам се на бас, че си по-добрият — ядоса се Юта. Любовта ѝ към З-те В беше покровителствена, пристрастна.

— Какво ще постигна аз, е отделен въпрос. Няма да останем в Лос Анджелис.

— Ти чу какво каза баща ти. Той иска да останеш. — Гласът ѝ изразяваше загриженост. — Послушай ме. Въобще няма какво да се притесняваш за този Бъд. Едва ли е толкова велик. Пък и тази францужойка, неговата съпруга — дребно, слабичко същество. — Юта бе хвърлила поглед на подвързания с червено кадифе семеен албум, който лежеше на масата в хола. — Нищо чудно, че няма деца.

Това бе огромно облекчение за З-те. Без дете Амели оставаше някак сама, неопетнена, без белега на Бъд върху нея. Оставаше негова,



когато не я виждаше до брат си.

— Юта — каза той твърдо, — замълчи. Тръгваме си следващата седмица, и толкова.

— Този Бъд, от когото толкова ревнуваш. Не видя ли как светна лицето на татко ти, когато чу за бебето? Сега ти си главният — син и негов наследник.

— Аз? Наследник? — изхриптя З-те. — Бъд създаде Ван Влайът. По едно време бяхме стигнали до банкрут. Той работеше ден и нощ, а беше само на петнадесет години. Работеше и в неделя. Напусна училище... — Гласът му затихна. „Как да кажеш на жена, която е ходила на училище само една година, че брат ти си е жертвал образованието? Всичко е относително. А това тук явно й изглежда като рай.“ — Той въздъхна и каза: — Омъжила си се за златотърсач. Съжалявам, ако тази къща, след като я видя, те прави нещастна. Но ти ме хареса такъв, какъвто съм. Човек с лопата. Юта, един ден, обещавам ти, ще имаш много повече от това.

Когато Юта заговори, гласът ѝ бе приглушен:

— Бяхме вече трети месец в Калифорния. Нямахме нищо, никакви пари. Мъжът ми си намери работа в мина „Независимост“. — З-те В вече бе чул тази история.

— Настанихме се в една от бараките, след като успях да запълня дупките по стените. Снегът завая. Бебето беше много болно. Не беше болнаво, но сега изгаряше.

Обтривах малкото му телце със сняг. Това трябваше да намали треската, но не помогна. Коремчето му се изду. Беше добро момченце, не плачеше. Просто си лежеше, цялото зачервено от треската, и след три дни очите му станаха бели като снега. Може би лекар можеше да го спаси. Може би, но каква е ползата от „може би“? Лекарят беше в Колумбия, на повече от тридесет километра път. Нямахме пари да платим, за да го доведат. Всички останали миньори бяха китайци. На тях плащаха по-малко, така че и те нямаха пари. Бебето ми въздъхна само веднъж, съвсем лекичко. И беше мъртво. Държах го в ръцете си, докато изстина. Следващия месец щеше да стане на две годинки.

— Юта...

— Мъжът ми се напи. Сама изкопах гроба. Всичко беше замръзнало и лопатата дрънчеше, като че ли удрях в камък. Никога няма да забравя този звук. Нямахме свещеник, нямаше нищо. И три

седмици след това основите на мината пропаднаха. Мъжът ми потъна в нея. Недей да мислиш, че го обвинявам или нещо друго...

З-те В стана от леглото и приседна на нейното. Потупа рамото ѝ.

— Бях омъжена за златотърсач — продължи тя. — Всичко е само обещание. Някой ден. Някой ден ще намеря злато. Някой ден ще живееш в палат, някой ден ще носиш кожи и кадифе. И бебето ти умира без лекар, без свещеник дори.

— Обещавам ти, че това никога няма да се случи. Никога.

— Вече седем години си там. Спечелил си не повече от двадесет долара — каза тя и въздъхна. — З-те В, не е само бебето. Днес за първи път се качих на файтон, за първи път използвах нож за плодове. Никога не съм влизала в такава къща дори за да почистя. Помисли и за мен.

З-те В разтърка с пръсти износената, избеляла нощница:

— Разбирам, Юта. Всичко ще е наред. Разбирам.

— Как ще разбираш? — прошепна тя, притиснала топлата си буза във врата му. — Ти не си изпитвал чувството, че си никой.

Следващата сутрин 3-те В и Хендрик тръгнаха да обядват в хотел „Аркадия“ на брега при Санта Моника. Железопътната линия отиваше директно от Лос Анджелис до новата гара на хотела. Пътуваха половин час. Хендрик искаше да изпълни този ден със съдържание заради завърналия се блуден син.

— Снощи разговаряхме с Юта. Тя мисли много за Лос Анджелис.

— Искаш да кажеш, да живеете тук?

— Да останем за няколко месеца — отговори 3-те В и целият се сви. Беше затворен в капана на силното си състрадание към Юта, но и на собствените си проблеми. „Как бих могъл да остана тук с Амели и Бъд?“ — питаше се той.

— Какво ще правиш?

— Още не съм решил.

— За вас има място у Ван Влайътови.

— Благодаря, татко. Но само за едно съм сигурен. Няма да се занимавам с бизнес. Не ставам за това.

— Обсъди ли го с жена си?

— Юта мисли като теб...

— Тя е добро, разумно момиче, и това е най-важното за брака. Двамата с майка ти много се зарадвахме за бебето. — От момента, в който 3-те В спомена, че ще остане в Лос Анджелис, Хендрик виждаше неговото бъдеще в магазина. Нямаше значение какво е мнението на 3-те В. Момчето приличаше на рода Гарсия и не знаеше кое е най-доброто за него. Но къде да го сложи? Да подвиква на конете ли? — разсъждаваше той.

Хотел „Аркадия“, разположен в прекрасна местност, имаше стаи за повече от двеста гости. Знамената плющяха на осмоъгълната кула, чайките се стрелкаха около прясно боядисаните тавански прозорчета, двойка в бели костюми тичаше по тенискорта, пориви на вятъра отвяваха разноцветната дъга на фонтана към палмовите дървета. Това беше един от новите хотели в околните курорти, в които богати хора от Изтока предпочитаха да прекарват зимата в Южна Калифорния, вместо

да заминават по минералните бани в Европа. Хендрик се оглеждаше, а на лицето му бяха изписани загриженост и скептицизъм. Като че ли хотелът бе изграден от някой магьосник. Разкошът му спрямо малкия крайбрежен град Санта Моника изглеждаше нереален.

Обядът беше по меню, състоящо се от шест ястия. Заливът разкриваше блестящи ленти от водната повърхност. Хендрик непрекъснато наблюдаваше 3-те В, изпълнен с бащина гордост. Размишляваше върху бъдещето на сина си. 3-те В си мислеше колко му бе липсвал неговият упорит баща, холандец по произход.

За да се разтоварят от обилния обяд, тръгнаха да се разхождат по защитената от вятъра веранда. Хендрик извади пура и се обърна така, че да потърси завета на сградата. Пълната му ръка с липсващи пръсти драсна кибритената клечка. Тя угасна. Той опита отново. 3-те В сви длани, за да му помогне, и Хендрик докосна рамото на сина си в знак на благодарност. Усмихнаха се един на друг и продължиха разходката си — понатежалият Хендрик, облечен в официалния си редингот и с хаванска пура в ръка, и високият, с черна брада 3-те В в износения си кадифен костюм. Дватама бяха толкова различни, но походката им бе еднаква, патешка, тежка.

— Мислех си за твоето място във Ван Влайът — каза Хендрик.

— Татко, казах ти. Не желая да работя в магазина.

— Но жена ти го иска — отвърна той. — Освен това къде другаде може да работи моят син!

— Толкова време бях сам. Предпочитам да продължа по същия начин.

— Разбирам те, но и тук ще бъдеш самичък. — Хендрик се спря. — Ти беше в „Харвард“, учен човек си. Трябва ни някой, който да се занимава със счетоводните книги.

„Счетоводител!“ Беше толкова абсурдно, че 3-те В щеше да избухне в смях.

— Винаги трябваше някой да ми помага по аритметика, не си ли спомняш? Но нали Бъд върши тази работа?

— Него го няма. Пък и вече не му остава време. А ти трябва да работиш нещо. — Бяха думи на загрижен баща. Хендрик отново докосна рамото му. — Искам да бъдеш до мен. — От соления морски въздух очите му блестяха. — Имам нужда от теб, 3-те В.

З-те В никога не бе чувствал така силно бащината си обич. Още в най-ранните му спомени топлото отношение на Хендрик към него винаги бе примесено с леко раздразнение. Но идеята да работи като счетоводител бе нелепа. З-те В обменяше златния прах и получаваше пари. Харчеше ги, но никога не бе водил сметки. Цифрите бяха за него мъртви като камъните. Само мечтите му бяха живи.

И все пак тази топлина в очите на баща му! Юта и бъдещето дете! „Размекнал съм се“ — помисли си той и докосна ръката на баща си.

— Никога не ти писах колко много ми липсваше, татко — рече той.

## ГЛАВА 9

### 1

Вратата на железарията беше огромна — горната половина от прозрачно стъкло с преплетени букви В, долната половина от резбован дъб. Когато 3-те В бутна солидния портал, камбанката издрънча и към него се обърнаха погледите на половин дузина продавачи, облечени в зелени сака. Ранна следобедна дрямка царуваше в магазина и вътре имаше само един клиент. С несигурна усмивка на лицето 3-те В влезе вътре. Усещаха се миризмите на различни бои, но най-остро се усещаше миризмата на терпентин. 3-те В не хранеше особено уважение към материалните неща, но още с влизането в магазина отвсякъде го лъхна самороден търговски талант. Талантът на Бъд.

Правейки планове за своята сграда, Бъд бе направил проект и на магазина. С развитието на града неговият характер се бе променил. Хората искаха да виждат изтънченост в градския живот. Магазинът на Ван Влайът бе по-люксов и по-добре зареден от който да е друг подобен магазин в целия Запад. Стените бяха запълнени с безброй кутии с пирони, винтове, болтове и водопроводни части, а над тях бяха лавиците с инструменти и строителни материали. На определено разстояние висяха дълги пръчки с куки на горния край, за да могат да се достигат кофите и други дребни неща от най-горните лавици, 3-те В тръгна по пътеката, оформена от повдигнати изложбени платформи, на които имаше голямо разнообразие от газени печки. Къщите в Лос Анджелис нямаха огнища, а много малко от тях бяха обзаведени с камини, така че през зимата тези малки тумбести печки бяха единственият източник на топлина.

Мина и покрай най-новия и необикновен щанд в магазина. Над него висеше голям надпис: „Фини домашни потреби“ и на лавиците бяха наредени множество стоманени и сребърни прибори за хранене, стъклария и голямо разнообразие от фаянсови изделия, като се почне от мексиканските глинени купи и се стигне до най-финия английски

костен порцелан. Откриването на този щанд бе по идея на Бъд. Хендрик беше възразил: „Кой е чул в железария да се продава костен порцелан?“ Но скоро след това сам се хвалеше, че домакинските уреди носели повече приходи, отколкото всичките други щандове, взети заедно.

Хендрик обичаше да наблюдава своя малък свят и Бъд му бе оформил със стъкло малък ъгъл във вътрешния край на магазина за канцелария. З-те В влезе в помещението, свали шапката и сакото си, надяна кепето с козирка и целулоидните ръкавели. Отвори подвързаната счетоводна книга, надписана отгоре с големи, излъчващи решителност, но по момчешки написани букви: „Домашни потреби“.

Отбелязвайки с молив, З-те В проверяваше колонката цифри, които тази сутрин бе добавил на отделно листче. Общата сума излизаше с три цента по-малко от сумата, която беше сметнал преди.

Въздъхна и вдигна глава. Видя мисис Ди Франко и дъщеря й Мери ди Франко на щанда за домашни потреби. Мери му махна с ръка, а мисис Ди Франко леко кимна. З-те В отвърна на поздрава им. Целият настръхна. Размърда се на стола си, за да се нагласи така, че да не го виждат от магазина. Въпреки това и клиентите, и продавачите го виждаха.

При третия опит да изчисли сумата получи два цента повече.

— Господи, да пряхосаш цял ден за нищо — промърмори той. Рязко захвърли кепето и ръкавелите, изхвъркна от магазина и се нареди в „Пайъниър Ливъри“ да си вземе бира.

Той се отдалечи от шумните търговски улици и тръгна на запад към хълма Бънкър на улица Колтън, който се намираше на две пресечки от булевард Уотър, където с Юта бяха наели евтина малка къщичка. Но 3-те В не се прибра вкъщи. Имаше нужда да бъде извън сгради и улици, искаше да бъде там, където няма хора.

Безличната маска, която носеше на лицето си пред хората, бе свалена. Беше сбръчкал широките си вежди и умът му работеше. Движейки се по широката, тиха и непавирана улица, той имаше вид на човек, който страда. Ръката му докосна джоба на панталона, където усещаше писмото, което беше получил миналата седмица от Бъд. „Сега сме в Лондон — пишеше Бъд. — Такъв студен, влажен град. На 16 май се връщаме при слънцето. С нетърпение очакваме да видим теб, Юта и малкия Ван Влайът, който тя носи.“

Те щяха да се върнат след два месеца и 3-те В щеше да е още в Лос Анджелис. Родителите му, Юта и бебето, което трябваше да се роди през април, го бяха задържали тук. След два месеца трябваше да срещне Бъд и Амели. Страхуваше се от тази среща. И двамата завинаги бяха опетнени от онази сцена в Паловерде. Никога не можеше да си помисли за Амели, без да изпита страст, нито пък за Бъд, без да изпита плътска ревност.

А те как ще погледнат на мен — питаше се той, като имаше предвид какво бе направил през тези седем години: няколко унции злато, иззети от скъперническата земя. Или ще видят в мен едно животно в стъклена клетка, което се опитва да смята колони цифри и не може да стигне до крайния сбор?

Улица Колтън се виеше сред ниски хълмове. Беше стигнал до малка долинка с формата на купел, където алчен предприемач бе разположил шестнадесет малки къщички. На пет от тях имаше надпис „продава се“. Малките парцели земя около къщичките бяха обрасли с бурени, прегорели от слънцето, по верандите имаше изсъхнали листа, стъклата на прозорците бяха потъмнели от прах. Приличаха на стари моми около дансинга, вече разбрали, че нямаше да бъдат поканени на танц. Улицата завършваше с малка пътека, където надпис обявяваше



всичко за продан при „Райън Риалтърс“. „Никога няма да ги продадат — мислеше З-те В, — тук ужасно мирише на катран.“ После изведнъж клегна. Вляво от него на около метър разстояние имаше малко езерце с катран.

За хората от Южна Калифорния прашните черни катранени течове не бяха нещо ново. И все пак З-те В гледаше като хипнотизиран. Плътен мехур си пробиваше път нагоре, привличайки светлината като оптическа леща, докато се пукна.

Местните индианци наричаха катрана charopote. С него мажели канутата си и стигали до островите много по-бързо от днешните бели хора с техните кораби с платна и с пара. Испанската дума за катрана, зифта е brea. С него калифорнийските жители мажели покривите на къщите си, за да не протичат по време на дъждовния период. Американците знаеха, че катранът е отпадъчен продукт на петрола, а петролът значи пари. Но в Лос Анджелис никога не бе имало петролни кладенци.

З-те беше много малък, когато опитът на Ван Влайът да продават части за сондите се беше провалил. Всъщност З-те В само смътно си спомняше, че Бъд бе работил по дванадесет часа в неделя на сондата в Нюхол. Това, което бе научил за нефта, бе от втора ръка, но познанията му бяха задълбочени. Богатствата на земята го очароваха. Разпитваше миньорите, четеше книгите и списанията, които си поръчваше от източната част на страната. Поглъщаше специализираните издания със същото удоволствие, с което четеше романи. Знаеше и за големите вълнения на работниците по сондите на Изток. Обаче Южна Калифорния от геоложка гледна точка бе нова земя, със скали и образувания, чиито пластове бяха разместени. Човек можеше да копае сред лабиринт от скали и да достигне някой сух кладенец. „Досега в Лос Анджелис не е имало нито един петролен кладенец“ — продължаваше да разсъждава З-те В.

Той се огледа, преценявайки релефа. „Някога тук са текли поточета и затова сега са пластове алувиална почва. Нефтът е над скалните пластове, тук е“ — мислеше си той. Нямаше никакви спестявания, защото даваше цялата си заплата, щедрата сума от сто долара, на Юта. А най-евтината сонда струваше около хиляда и петстотин долара. Но мислите на З-те В винаги се впускаха напред,

правейки дори еретични скокове в бъдещето, прескачайки и по този начин забравяйки трудностите.

Наблюдаваше образуването на нов мехур и с него мислите му препуснаха напред. „Това е нефт — убеждаваше се той, — не е много надълбоко. Нямам нужда от специални инструменти. Бих могъл да изкопая обикновен кладенец.“ Изправи се и забърза обратно към града. „Копай, за да намериш нефт, копай, копай“ — мислите отекваха в съзнанието му като удари на конски копита.

Хендрик все още не се бе върнал в магазина. 3-те В нито за момент не се замисли за омразата, която баща му изпитваше към всичко, свързано с петрола. Коленичи до касата и изброи сумата на месечната си заплата. Беше взел една банкнота повече, върна я в пачката, сложи ластичето и затвори касата.

Отиде при „Райън Риалтърс“ и въобще не се пазари. Той никога не се пазареше. Със стотен долара купи малкия парцел с къщичките. Парцелът с езерцето от катран.

— Не те чух добре — попита Юта, — какво може да се направи?

— Може да се копае с кирка и пръстта да се изхвърля с лопата.

— За петрол се пуска сонда — рече тя, — не се копае.

— Племето сенеки са използвали петрола за лек срещу ревматизъм и просто са копали при склоновете.

— Индианците? — в гласа на Юта имаше укор. — Какво очакваш?

Този зимен следобед мракът бе паднал рано и в кухнята светеше лампа. Юта слагаше дърва в печката, която беше намазала сутринта. Тя поддържаше малката си къща безукорно чиста. Всеки ден чистеше, миеше, лъскаше трапезарията, която все още не беше напълно обзаведена, хола и двете спални отзад. През цялото време, докато чистеше малката баня и кухнята, пееше. Никога преди това не бе живяла и не бе чистила къща, която имаше течаща вода вътре. За нея тези две помещения бяха най-важните.

Разрови огъня с ръжена, после с престилката си вдигна капака на тенджерата. В кухнята се разнесе аромата на агнешко задушено.

Юта беше в последния месец. Едра и висока, бременността я бе направила огромна. Килограмите, които беше качила, я радваха, защото смяташе, че това е добре за бебето. Ще бъде момче. Наследникът на Ван Влайът.

Върна капака на мястото му и се обърна към 3-те В, който седеше до масата с ръце, сплетени върху червената мушама.

— Говореше нещо за нефт? — запита тя.

Изразът на лицето ѝ бе шеговит. Още не разбираше, че той говори сериозно. Аргументите ѝ бяха най-обикновени, възразяваше му меко, майчински. Две години по-голяма от него, тя го смяташе за много по-малък от нея. Гледаше на енциклопедичните му познания като на опасна играчка. Понякога си мислеше, че Господ ѝ бе отредил да го защитава от този лекомислен начин на фантазиране.

— Възможно е да се стигне до него само с копаене — продължи той.

— Какво означава това?

— Означава, че петролът е над скалните пластове. Залагам си живота. Почвеният слой е много дълбок. Някога там са се съединявали две реки. Това значи, че много пластове почва са се свлекли от планината. В края на улицата това личи много добре.

— На две пресечки оттук?

Той кимна:

— Там е моят парцел.

— Твоят какво?

— Парцелът с катрана, който купих. — Кафявите очи на 3-те В искряха от възбуда. — Именно по него разбрах, че там има петрол.

— С какво го плати? — запита Юта.

— С парите от заплатата, която трябваше да получа.

— Парите за този месец? — По пълните ѝ бузи избиха червени петна. Трескаво огледа уютната кухничка, като че ли тя изчезваше пред очите ѝ. — 3-те В — рече ядосано тя, — утре отиваме и казваме, че се отказваш.

— Няма да го бъде — отговори той, а възбудата се стопи в очите му. — Утре започвам да копая.

— Кога? Рано сутрин? След работа?

— Юта, напускам Ван Влайът. Това е големият ни шанс.

Тя подпря ръце на хълбоците си.

— И защо? За да умрем от глад?

— Няма да умрем от глад. Не разбираш ли? Трябва да копая по цял ден. Искан нефтът да е бликнал в кладенеца, преди... — гласът му замря.

Юта знаеше продължението на думите му — преди да са си дошли. След първата нощ в Лос Анджелис 3-те В никога повече не спомена за чувствата си към Бъд. А и не беше необходимо. Всеки, който изпитваше и най-малка ревност, можеше да познае нейните симптоми у другите. А Юта изпитваше страшна ревност към Бъд и Амели.

Наистина родителите на 3-те В бяха много щедри и мили към нея. С доня Есперанса бяха станали близки. Въпреки очевидните разлики имаха много сходни съдби. И двете бяха овдовели млади, бяха се омъжили повторно за по-млади от тях съпрузи, обичаха да готвят добре и да се наслаждават на хубавата храна. И двете бяха католички,

набожни, и двете обожаваха З-те В. Но всеки път, когато Хендрик хвалеше Бъд, Юта с мъка премълчаваше думите си: „З-те В също е ваш син! И З-те В е умен! Той ще ви направи дядо!“ И двамата говореха за Амели като за някаква принцеса. Но Амели имаше един голям недостатък, за да е истинска принцеса. Нейното безплодие.

— Разбирам колко много искаш да постигнеш нещо голямо. Повярвай ми. Но начинът, по който го правиш, е неразумен. Единственият ти шанс е да останеш в магазина.

— Мразя тази работа — отговори З-те В с тих, изпълнен с мъка глас. — Не мога да я върша добре. Нямам отношение към нея и не виждам никакъв смисъл.

— Смисълът е в това да работиш и да печелиш.

— Откакто напуснах дома си, съм се справял с живота така както съм искал — отговори той все така тихо.

— Сега не сме само двамата. Някой ден момчето — тя сложи ръка върху корема си — ще получи всичко това от дядо си.

— Магазинът на Ван Влайът принадлежи на Бъд — отговори З-те В. — Бъд помогна на баща ми да го създаде. Не. Нещо повече, той го създаде сам.

Винаги щом чуваше това, Юта се паникьосваше. Мислеше, че неизбежно Бъд ще изгони З-те В оттам, ако З-те В сам не се оттеглише. И тогава къде ще отидат те?

— Наслушах се на приказките за този твой брат! Какъв голям и умен човек е! И колко е прекрасна тази Амели в парижките си дрехи! — Страхът увеличаваше яростта на Юта. Тя пое дълбоко въздух, опитвайки се да се успокои. — З-те В, нямам нищо против брат ти. Може би наистина е толкова умен. Но едно нещо знам със сигурност. Баща ти толкова пъти ми повтаря как ще бъдеш добър търговец само да успееш да се ориентираш.

— Той знае, че никога няма да стане.

— Тогава защо го казва?

— Баща ми е известен с това, че защитава загубени каузи.

— Не искам да се ядосвам! — Говореше високо. — Не ме карай да загубя търпение!

Юта мразеше моментите, в които не можеше да се укроти. След това й ставаше лошо и се чувстваше грешница, като че ли бе нарушила законите на Бога. Блажени кротките... Но сега, когато над дома им бе

надвиснала заплаха, когато бебето можеше да бъде лишено от наследство заради глупавите идеи на 3-те В да върви и да копае в катрана! Беше сигурна, че Бог не насърчава покорството в такива моменти.

— Юта — продължи 3-те В спокойно, притискайки пръсти в мушамата. — Вече съм решил.

— 3-те В...

— Миналия път отстъпих — прекъсна я той. — Оставането ни в Лос Анджелис бе грешка. Работата ми за Ван Влайът бе грешка. Знаеш, че се чувствам нещастен, но не исках да спорим. Е, с това се свърши. Парцелът остава и ще работя през цялото време там, ще копая. Нека да не спорим.

— Аз не споря! — изкрещя тя.

— Ще станем богати.

Тя чувстваше как гневът ѝ расте, набъбва.

— И по кой начин смяташ да ни направиш богати? О, забравих! Ще копаеш катрана като измрелите индианци, нали?

— И докато ти копаеш, за да намериш това богатство, ние с бебето какво ще ядем?

— Вие с бебето винаги ще имате всичко, от каквото се нуждаете. Вече ти обещах.

— И преди съм чувала обещания.

— Никога не съм те излъгал, нали?

— Няма и шест месеца, откакто сме женени.

— Юта, моля те, остави ме на мира. През живота си не съм искал да се занимавам с тези счетоводни книги. Приличам на семейството на майка ми. Гарсия никога не биха се затворили в магазин. — Той вдигна поглед към нея, а на лицето му бе изписана умоляваща нежност.

Но именно тази нежност дойде като капак на всичко. Когато се ядосаше, първият съпруг на Юта я удряше с големите си, обрасли в червеникави косми юмруци. Но отговорите на втория ѝ съпруг бяха много по-жестоки. За нея тази нежност бе присъща само на аристократите. И както ги обожаваше страстно, така страстно ги презираше. Те бяха по-висши същества и едновременно с това сбъркана и глупава форма на съществуване. Отказват се от собствените си права по рождение и лишават и децата си от тях. „Да — мислеше

Юта, — той захвърля богатството, което принадлежи и на детето.“ При тази мисъл гневът изби.

Пристъпи тежко към печката.

— Ти-няма-да-напускаш-магазина! — изкрещя тя и с голи ръце сграбчи тежката лята тенджера. Вдигна я над главата си и за момент остана така като богиня на отмъщението. З-те В скочи от стола и протегна ръка към нея. С мощно движение тя захвърли тенджерата върху линолеума.

Вдигна се пара. Месото, зеленият фасул, морковите, картофите, лукът — всичко се разхвърча. Гъстият сос заля полата ѝ. Тежкия съд, една от най-модерните стоки в магазина на Ван Влайът, се завъртя като пумпал, преди да спре на пода.

Юта отскочи назад. Щеше да падне, ако З-те В не бе я хванал за раменете. Притегли я към себе си. Гърдите и коремът ѝ бяха мокри.

— Добре ли си?

Тя пое дълбоко въздух. Устните ѝ побеляха. Поотдалечи я малко, за да я разгледа по-добре.

— Хайде, скъпа, ела да полегнеш. — Подхващайки кръста ѝ със силната си ръка, я повлече през тясното холче. Тежките им стъпки отекваха по голия под.

Помогна ѝ да легне на двойното легло.

Тя се опита да го отблъсне.

— Почини си малко — каза той.

— Трябва да почистя — пошепна тя.

— Остани тук, аз ще почистя.

Когато се върна в полутъмната стая, тя лежеше опъната на леглото. В едната си ръка държеше влажна кърпа, синята ѝ шевиотена пола бе почистена, беше сложила парче вестник под високите си обувки, за да не изцапа юргана. Без да вдигне глава от възглавницата, каза:

— Опитвам да се преборя с характера си, З-те В, наистина се опитвам.

Той приседна на ръба на леглото.

— Съсипа задушеното, това е всичко.

— Грях е да се ядосвам така.

— Сигурна ли си, че не си се наранила?

— Само тук — посягайки с ръка към лявата си гърда.

Той не разбра.

— Детето ли? — уплаши се той.

Тя поклати глава.

— Сърцето ми. Исках само да те спра от грешна стъпка. Не исках да избухвам. Всеки път, когато избухна, се притеснявам, че ще си отидеш.

— Никога няма да те оставя — каза той и въздъхна. — Искаш ли чаша чай?

— По-късно. — Тя се пресегна към ръката му. Пръстите ѝ бяха горещи. — 3-те В, ще се върнеш в магазина, нали?

— Опитай се да ме разбереш, Юта. Някои мъже стават моряци, други се катерят по планините, за да изследват земята. Някои рисуват, други пишат книги. Аз имам способност да откривам това, което другите не могат да видят. Трябва да опитам с кладенеца.

— Ами ако няма нищо? Тогава?

Цялата му жизненост изтече от едрото силно тяло. Светлината угасна на лицето му. Не каза нищо.

— Недей да униваш — каза Юта бързо. — Гледай за два месеца да го намериш. Имам нещо настрана.

— Ти си спестила някакви пари?

— Ненапразно бях и съм омъжена за златотърсач. Седемдесет и един долар и някакви центове.

Брадатото лице се оживи отново, в очите му се появи плам и топлина.

— Жената — каза той, наведе се и я целуна, — жената си е жена.



— Това е лудост — изрева Хендрик.

— Но нефтът е там. Повярвай ми, разбирам от геология.

Бяха в канцеларията на баща му. Той крачеше напред-назад с късите си тежки крайници и стъклените стени се тресяха.

— Тогава геологията е другото наименование на лудостта.

— Татко, полковник Дийн те беше притиснал. Това не означава, че в петрола не се крие богатство.

— Никой не печели от петрол — отвърна му Хендрик рязко.

— Много хора са спечелили. Рокфелер, например.

— Но не си видял мистър Рокфелер да копае тук, в Калифорния, така ли е? И дори в източните щати скоро ще се провали, помни ми думата. — Хендрик пое дълбоко въздух. — Само ако брат ти се бе върнал! Бъд щеше да те вразуми!

Гняв опъна лицето на З-те В.

— Искаш ли да довърша месеца?

Хендрик спря да се разхожда. Седна на бюрото си. Гладките му увиснали бузи се поклацаха. Опитваше да се успокои.

— Ще те повиша — допълни той. — Започваш да се справяш по-добре.

— Затова ли всяка вечер проверяваш това, което съм свършил?

— Просто бъркаш сметките, това е всичко. Разбери, знам, че ако се съсредоточиш, можеш да вършиш тази работа. Мисля да те направя отговорник за домашните потреби. — Хендрик погледна към тълпата от ранни посетители на щанда в дъното. — Доставяме най-хубавата стока в Лос Анджелис, а ти винаги си имал артистични наклонности.

— Не мога да стоя вътре, чувствам се като в затвор.

Към яда на Хендрик се прибави и обидата от сравнението на неговия лелеян магазин, най-добрия в областта на Скалистите планини, със затвор.

— Добре — отсече той. — Винаги си приличал на рода Гарсия. Зарязваш всичко. Заряза „Харвард“, сега зарязваш и работата си. Носи си отговорността!

— Можем да се виждаме често — започна З-те В, придърпвайки стола към баща си. — Юта много ви обича с мама. Искам заедно да се радваме на бебето.

— Недей да очакваш никаква помощ от мен. Нито от майка си.

Имаше периоди по време на скиталческите години, когато З-те В гладуваше, но никога не поиска помощ от родителите си.

— Моля само да се отнасяте сериозно към мен, това е всичко, което искам от вас.

— Кой взима на сериозно неща, свързани с петрола? — възрази упорито Хендрик.

По-късно З-те В излезе от дома си и тръгна по булевард Уотър към парцела на улица Колтън. Носеше кирка и лопата. Беше на километър-два от сградата на Ван Влайът. Виждаше къщите на хълма Бънкър, където Бъд бе построил красива „къщичка“ в стил кралица Анна за Амели. Ако викнеше високо, Юта можеше да го чуе през две пресечки в грозната им дървена къщурка.

Беше облякъл избелели памучни панталони и износена риза. Спря на метър от езерцето с катрана и остави лопатата. Вдигна кирката и я заби в обраслата с бурени почва.

Изваждайки кирката от земята, произнесе на висок глас:

— Пускай сондата! — Това бе местният израз, който използваша при започването на нов кладенец.

Отметна назад лице и високо се засмя. Веселият смях нямаше нищо общо с нуждата да извърши огромно дело, преди да се върнат Бъд и Амели, нито с жаждата за богатство. З-те В се веселеше, защото правеше това, което сърцето му диктуваше. Той започваше да разкрива това, което никой досега не бе открил, навлизаше в непознатото. Започваше процеса на съзидание.

На 5 април, когато детето се роди, валеше „дъждът на щурците“, така американските преселници наричаха леките пролетни превалявания. Както бяха убедени и двамата, детето беше момче. Родено няколко седмици преди термина, тежеше над три килограма и половина. Раждането бе така яростно и кратко, както и гневът на Юта. Тя изкрещя, потъна цялата в пот и скъса кадифените въжета, които доня Есперанса бе вързала отстрани на леглото. Наддаде животински вой и доня Есперанса, която бе изродила толкова много деца, пое в ръце първородния си внук.

Имаше дълги крайници, снопче черна коса, абсолютно черни очи и бебешки черни вежди.

— Прилича на 3-те В — обяви доня Есперанса. Обикновено сериозното ѝ лице се грееше в усмивка.

Хендрик раздаде парична надбавка на всеки от служителите на Ван Влайът, потегли в дъжда към малката къщичка и гордо застана до люлката. Новороденото бе облечено в шест ката дрешки, които баба му и майка му бяха ушили от най-фин памучен плат. Но и с тях енергично махаше с ръчички и краченца.

— Силен е — рече 3-те В.

— Хубаво момченце — съгласи се Хендрик и се обърна към сина си. — Сега разбираш ли какво исках да ти кажа? Време е да забравиш глупавите си идеи и да се върнеш на работа.

Почти всяка вечер, откакто 3-те В беше напуснал магазина, Хендрик пристигаше с двуколката си. 3-те В му липсваше. Не можеше обаче да признае слабостта си и се правеше, че идва, за да изразява неодобрението си от плановете на 3-те В.

— Татко, нека да не спорим днес.

Хендрик не можеше да спре и протягайки пълната си, само с два пръста ръка към детето, продължи:

— А отговорността ти към него? — Бореше с раздразнението, което изпитваше към 3-те В, и радостта от раждането на първия му внук. Радостта победи. — Прилича на майка ти — допълни той сияещ.

Извади от джоба на самото си плик и го подаде на З-те. — Сто за момчето и сто за родителите му.

— Татко, благодаря ти, но това е твърде много.

— Нека Юта ги прибере. Тя знае цената на парите.

Лицето на бебето се сбръчка и почервеня и под дрешките телцето му се напрегна. Наддаде остър писък, после втори.

Уплашен, З-те В попита:

— Какво му става?

— Синът ти казва, че е гладен — отговори доня Есперанса. Наведе се и взе бебето.

След малко се появи от стаята на Юта.

— Сега можете да влезете — каза тя. Бебето спеше в прегръдката на Юта.

— Как решихте да го кръстите? — попита Хендрик.

— Чарли Кингдън — отговори Юта.

З-те вдигна вежди от изненада. Бяха решили, че ще го кръстят Томас, на дон Томас Гарсия, на когото един безгрижен крал бе подарил Паловерде.

Юта притисна мъничката главица към голямата си наедряла гърда и погледна към З-те В.

— Така се казваше първото ми момченце — каза тя и очите ѝ се изпълниха с молба.

— Чарли. Харесва ми. Хубаво, силно име — отвърна З-те В.

През първата седмица след раждането на Чарли доня Есперанса спеше заедно с него в малката стаичка. Юта, която два часа след раждането на първото си дете вече бе запалила печката за закуска, се наслаждаваше на възможността да се възстанови. През втората седмица оставаше Мария.

Юта не се чувстваше добре с възрастната жена, която приличаше на скелет. Нямахше доверие на индианците. Мария говореше само испански и миришеше на някакви странни, непознати билки. Влачеше големите си боси крака из цялата къща. Очите ѝ, хлътнали дълбоко в орбитите, никога не поглеждаха Юта право в очите.

Откакто Мария беше дошла, Юта като че ли беше в чужда къща. Никога не бе имала прислужничка. Самата тя беше работила като прислужничка и имаше високи изисквания.

— За всичко използва само зехтин — оплакваше се тя на 3-те В. Бяха седнали да вечерят яденето, което беше приготвила Мария. — Оставя зелето недоварено и не измива добре умивалника, въпреки че няколко пъти ѝ показах как да го прави.

3-те В погледна към Мария, която стоеше до печката с гръб към тях. Бебето започна да плаче и тя излезе.

— Питай я къде отива — каза Юта.

— Да види защо плаче бебето, за какво друго? — отговори 3-те В.

— Разглезва Чарли Кингдън.

— Тя беше наша бавачка — рече 3-те В. — Мария е известна със способността си да успокоява бебетата. Чуй.

Плачът заглъхна.

— Просто го учи да плаче всеки път, когато иска да го вземат на ръце. Това е — каза Юта. Довършиха свинското. — По-добре да отида да ги видя.

3-те В чу тежките ѝ стъпки в холчето, отварянето на вратата.

— 3-те В! — Писькът ѝ отекна в малката дървена къщичка.

Той се втурна през тесния хол. Юта беше сграбчила Чарли. Бебето, завито в одеялце, започна да надава пронизителни писъци.

— Беше го съблякла голо и му подаваше тези мръсотии!

На прибулената светлина, процеждаща се през щорите, 3-те В видя люлката с натрупаните дрешки и върху тях амулетите на Мария. Малко настрана лежеше старото опърпано птиче перо.

— Детето се чувства неудобно в толкова много дрехи — каза Мария на испански. — Има нужда да се чувства свободно.

— Какво му правеше?

— Показвах му пътищата на живота и смъртта. Навремето правехме същото с всяко от нашите новородени деца.

3-те В прегърна Юта през кръста. Тя трепереше.

— Но той не е от вашите.

Мария не обърна внимание на думите му.

— Избра орела. През целия си живот не видях нито едно дете да направи такъв избор. Трудно е за детската ръка да го хване. — Тя се вгледа в 3-те В. — Изборът на твоя син е невъзможен. Орелът означава, че неговата съдба е да се издигне над земята.

— За какви глупости приказвате? — запита Юта.

— За нищо.

Юта притисна детето още по-силно до себе си, а писъците му станаха още по-отчаяни.

— Кажи на мръсната стара индианка да не се приближава никога повече до него.

Мария не говореше английски, но всичко разбираше.

— Ще си вървя — каза тя.

— Мария, съжалявам — извини се 3-те В.

— Така или иначе, няма какво повече да правя в тази къща — отговори тя, а тонът ѝ намекваше, че загадъчните нишки на детската съдба вече бяха оплетени.

„Нашата пророчица“ — помисли си 3-те В, докато тя събираше свещените предмети. После окачи торбичката на врата си. Юта бе занесла бебето в другата стая.

Мария постави набръчканата си ръка с изпъкнали вени върху ръката на 3-те В, но не каза нищо.

Юта стегна широкия повой върху малкото коремче, което се надигаше от хълцанията. Опъна ризката му. Докато сменяше дрешките му, ужасът ѝ намаля. „Чарли Кингдън е добре“ — успокояваше се тя.

Дори и наум тя наричаше бебето с двете му имена. Свързваше го със своя грях. Тя беше Юта Кингдън, вдовицата, когато това гърчещо се, плачещо същество бе заченато, и не можеше да си го прости — нито на себе си, нито на бебето. Беше устоявала на животинските си желаниа, докато не срещна 3-те В, и сега изпитваше вина всеки път, щом погледнеше видимите резултати. От затворените очички на детето по мъничкото зачервено лице се стичаха сълзи. Беше го нахранила час по-рано, така че не бе гладен. Беше уплашен и искаше някой да го вземе на ръце, това бе всичко. Набъбналите от мляко гърди на Юта пулсираха от желание да го приютят. Но докато връзваше сините панделки на нощната му дреха, си мислеше: „Ще трябва да го оставя да се наплаче.“

Знаеше, че трябва да се отнася строго към Чарли Кингдън. За негово добро не искаше да го разглезва. Според нея дете, родено от забранена страст, наследяваше похотта и когато тя си мислеше, че не бива да го разглезва, имаше предвид, че той не трябва да научава удоволствията на плътта.

Бебето постепенно се успокояваше, прохълцвайки от време на време и Юта го върна в люлката, нежно го зави с одеялцето и затвори вратата на стаята.

Мария беше оставила чиниите от обяда неразтребени. 3-те В бе отишъл да копае. Юта, тананикайки си, започна да разчиства кухнята. Радваше се, че отново е господарка на къщата си.

След известно време Чарли Кингдън заспа.

Беше неспокоен. Юта го описваше като дете с лош сън. Късно през нощта 3-те В се събуди от движенията в люлката до леглото им. Стана, взе сина си на ръце и без да безпокои Юта, на пръсти отиде в хола. Стаята бе обзаведена с вехтите мебели от Паловерде, които доня Есперанса им бе дала — удобни стари вещи, които Юта копнееше да смени. 3-те В седна в големия стол с бебето в скута си. Започна да



сменя пеленките му и спомняйки си за думите на Мария, ги остави свободни около телцето му. После го сложи върху гърдите си. Чарли се хвана за брадата му. 3-те В се усмихна и го държа така, докато то заспа.

След месеците, прекарани над счетоводната книга, всеки удар на кирката бе истинска агония. Дори след шест седмици работа усещаше мускулите на гърба си неукрепнали. Беше свалил ризата. Потната долна фланела с дълги ръкави бе залепнала за тялото му. Пот бе избила по челото му. На пет метра дълбочина вонята на катран вече бе потискаща. Това бе мръсна, робска работа. И въпреки това З-те В, който никога не бе обичал самоцелния физически труд, не бе изпитвал такова перверзно удоволствие. Самият той бе изненадан, че склонността му към мечтателна инерция бе завинаги преодоляна чрез подтика на изобретателния ум.

Облегна кирката в стената на изкопа и почна да пълни двете големи кофи с пръст, просмукана от катран. Стените на шахтата с размери метър и половина на два бяха укрепени с дървено скеле, което му служеше и за стълба. Посегна към кофата и изръмжа, ръката му поддаде. „Трябва да се храня добре“ — помисли си той.

Изпаренията притъпяваха апетита му и той трябваше да си напомня, че е време за храна. Започна да се изкачва, но спря, за да хване кофата с две ръце.

Мускулите на бедрата и стомаха му се напрегнаха от усилието. Напъна се, за да вдигне тежката кофа на повърхността.

Изведнъж видя до мръсните си ръце други, загорели и чисти, които обхванаха кофата. Тежестта изчезна и той се взря в сините очи на Бъд.

Мислите му запрепусаха. „Бъд? Днес е 1 май. Трябваше да се върнат след две седмици. Трябваше да съм открил петрола, преди да се върнат.“ Косата му настръхна. „И костюмът му очевидно е шит в Лондон. Последния път, когато го видях, беше гол и белеше портокал.“

— Пусни я — каза Бъд.

З-те В пусна кофата. Сухожилията по ръцете на Бъд изпъкнаха като въжета. Той с лекота издигна кофата и я остави на земята. З-те В излезе от шахтата.

Без да обръща внимание на катрана по дрехите на брат си, Бъд го прегърна. В прегръдката му се усещаше мъжка непохватност, но очите

му се навлажниха. З-те В забрави съперничеството, ревността, плановете да посрещне по-големия си брат с петролен кладенец почти на прага на къщата си. „Седем години — мислеше З-те В. — Цели седем години.“ Сграбчвайки раменете на Бъд, той отговори на прегръдката. В тази среща обичта на З-те В беше чиста и неопетнена.

— Трябваше да се върнеш в петък след две седмици — каза З-те В, когато се разделиха.

— Качихме се на кораб, който тръгваше по-рано. Бързахме да видим Чарли Кингдън. Имаш страхотно момченце.

— Нали?

— Да, наистина.

— Кога пристигнахте?

— Със сутрешния влак и дойдохме направо тук.

— Тогава Амели — рече З-те В малко умърлушен — сигурно е при Юта.

— При Юта и сина ти. Сигурно беше време за обяд. Нашият Чарли Кингдън наддаде вой и тримата изчезнаха някъде. И аз дойдох да видя парцела.

Бъд се покачи на натрупаната купчина пръст и катран. Гласът му прозвуча от високото:

— Страшна къртица си, З-те В. Не си ли чувал, че има някакво ново приспособление?

Шеговитият тон на Бъд върна З-те В в детството. Част от топлинката се стопи и З-те В съжали за загубата.

— Петролът не е надълбоко — отговори той.

Бъд седна върху натрупаните дъски и отвори кутията с храната на З-те В.

— А да видим какво има тук?

— Хляб и сирене.

— Обичам хляб и сирене. Ще ми дадеш ли малко срещу нещо за пийване? — Бъд извади плоско сребърно шишенце от джоба си и отвори капачката. — Наздраве! За здравето на Чарли Кингдън ван Влайът. — Отпи голяма глътка и подаде шишето.

— За Чарли — каза З-те В и отпи от мекото питие, затоплено до телесната температура на брат му.

Бъд си отчупи малко сирене и подаде по-голямото парче на брат си. Отчупи си и от прясно опечения бял хляб на Юта.

— Какво те кара да си толкова сигурен, че тук има петрол, братче? — Гласът му звучеше закачливо, но лицето му бе напрегнато, сериозно.

Никой, дори Юта, не му беше задавал този въпрос.

Дъвчеше сиренето си разсеяно.

— През тези седем години научих повече неща от когато и да било. И най-вече изучавах геология. Знаеш какво имам предвид. Как са формирани планините, реките, долините, как са възникнали пластовете на земята, залежите от минерали, въглища и петрол. Знаеш ли какво е петролът, Бъд?

— Имам чувството, че сега ще науча.

— Мястото, на което се намираме сега, не е било суша — започна 3-те В. — Преди милиони, милиони години, континентите вече са били оформени, но границите им са били други. Тихият океан е покривал всичко тук.

— Шегуваш ли се? Откъде знаеш?

3-те В постави няколко изцапани с пръст предмета върху парче вестник. Вдигна вкаменена мидена черупка.

— Днес намерих това. На около четири й половина метра дълбочина. — С показалец, мръсен като самата черупка, посочи няколко отпечатъка. — Виждаш ли? Това е вид мида. Живяла е и умряла, преди човекът да ходел изправен. Ето това е петролът. Милиарди малки морски същества, които са живели и измрели, после са потънали на дъното на океана, за да се смесят с калта, и са се разцепили.

— Защо в Лос Анджелис има само сухи кладенци? — запита Бъд и 3-те В си спомни прагматичния ум на брат си, който винаги се насочваше към същността на всеки въпрос.

— Не знам. Вероятно сондите не са поставяни където трябва.

— Може би номерът е в копаенето на ръка? — попита отново шеговито Бъд.

— Почвеният слой тук е много дълбок — отговори 3-те В, за да избегне факта, че не можеше да си позволи сонда. — Залежите са отдолу, над вулканичния слой.

— Освен това на теб са ти приятни физическите упражнения.

3-те В се изчерви, преглъщайки гнева си, който беше детска реакция.

— Как беше пътуването?

Бъд се засмя.

— Е, това бе първата истинска отпуска, която съм имал. А татко ми пишеше всеки ден, за да накара мозъка ми да работи. Искане да му предложи идеи, за да те върне към нормалния живот.

— Не можеш нито да кажеш, нито да направиш нещо по този въпрос.

— Попита ме какво правя аз. Сега говорим за мен. Татко пренебрегва два основни факта. Аз винаги с удоволствие съм рискувал, но при мен рискът никога не е бил истински. Аз не мога да губя. Страхувам се, ужасно се страхувам да губя. И затова печеля. Трябва да печеля. И другото, което татко забравя, е, че петролът е в кръвта ми. Аз съм стар труженник на този фронт.

— Вярно. Ти нали работеше на сондата в Нюхол. Бях забравил.  
— З-те В се изчерви от притеснение. Колко надутото трябва да са звучали обясненията му, след като Бъд е бил вътре в работата. — Наистина съм голям глупак, преструвайки се на университетски професор.

— Има и още нещо, което е характерно за мен. Имам желание да уча. З-те В, престани да се чувстваш зле. Работех в отдела на Ван Влайът, който снабдяваше сондите. Спомняш ли си? През цялото време слушах какво си говорят сондърите. Но не чух нито един да каже, че басейнът на река Лос Анджелис някога е била дъно на море. Когато работех в Нюхол, научих, че наличието на катран може да означава наличие на петрол. Но никой никога не ми обясни защо. — С лъснатата си обувка ритна бучка пръст, просмукала от катран. — Това е най-добрият знак. Така че тук стои един нефтеник, готов да рискува заедно с теб. Какво ще кажеш да си купим сонда?

З-те В остана с отворена уста. „Сонда — разсъждаваше той. — Ние?“

— Имаш нужда от партньор — добави Бъд. — Знам, че не можеш да си позволиш сондата сам.

В този момент З-те В изпита победата от отмъщението, че Бъд, практичният Бъд, му е повярвал, взел го е на сериозно. Защото не само Хендрик го считаше за луд.

Често хората от околността идваха до края на улица Колтън и той чуваше цъкането им, отекващо в празното пространство. Не се научи

да понася подигравките.

Фактът, че преуспелият по-голям брат вярваше в него, възроди топлината му към Бъд. Но в следващия момент си спомни за Амели. И разбра, че никога не би приел предложението. „Как мога да стана партньор с човека, който прелъсти моето момиче? Момичето, което смятах за толкова младо, че се страхувах да му разкрия дори чувствата си. Мъжът, към когото изпитвам такава дълбока завист и на който трябва да докажа своето превъзходство.“

— Благодаря ти за доверието, но...

— Хайде, 3-те В. Говоря сериозно.

— И аз. Трябва да се оправя сам.

Бъд вдигна шишенцето и изгледа 3-те В с дълъг, изпитателен поглед. После го пусна в кутията за храна и когато среброто издрънча, 3-те В погледна към него и видя, че носеше неговите инициали — 3-те В.

— Не разбрах, че е за мен. Благодаря.

— De nada.

— Бъд, ти си единственият човек, който повярва в мен, а това значи много.

— Ние ще бъдем партньори — отвърна той без никакво съмнение. — Можеш да разчиташ на това. — Стана и изчисти трохите от добре ушития костюм. — Племенникът ми трябва да е приключил с обяда си. Хайде да се върнем у вас.

„Амели — помисли си 3-те В и преглътна с усилие. — Срещата с нея винаги ще бъде болезнена. Как може да се срещна така, изцапан с катрана, мръсен, нещастен неудачник? Следващата седмица, когато стигна до нефта, ще мога да я погледна.“ — Обаче разбираше, че това беше смесица от детска надежда и опит да се избегне неизбежното.

— Трябва да продължа работата си — каза той. — После ще се стъмни.

— Изплюй камъчето — рече Бъд с нисък прегракнал глас.

— Какво?

— И аз питам какво. Ти ще ми кажеш. Защо да не можеш да се върнеш вкъщи. Толкова ли ще ти коства? Толкова ли си зает с този трап, та не можеш да отделиш половин час да поздравяш жена ми?

3-те В премигна. Никога не си бе представял колко много ще го заболи, когато чуеше тези думи, изразяващи принадлежност — жена

ми.

Бъд стоеше с леко разтворени крака, събрал пръсти в дланите си. Стойката му бе заплашителна, но никога не бе насочвана срещу З-те В. Като момче З-те В познаваше брат си като свой защитник. Сега определи Бъд като много опасен човек, ако трябваше да се изправи срещу него. Но въпреки това отстъпи не от страх, а заради думите „жена ми“. Амели принадлежеше на Бъд, и толкова. Може би най-добре е да го види в най-лошия му вид, за да няма никаква опасност от копнежа, който изпитваше по нея. Той бавно вдигна избелялата си вълнена риза.

Бъд тръгна с бърза крачка по улица Колтън с нейните празни къщи. Когато стигнаха до булевард Уотър, хвана брат си за ръка.

— Това, което ще чуеш, го казвам само веднъж — започна той с тих, злобен глас. — Така че слушай внимателно. Жена ми имаше много трудни времена в Лос Анджелис и аз обещах на нея и пред себе си, че който я нарани или каже нещо срещу нея, ще бъде наш враг.

„Обичах я още когато ти не знаеше, че съществува“ — искаше да каже З-те В. Но като че ли си бе глътнал езика. Не можеше да пророни и дума.

Входната врата на малката къщичка се отвори рязко. Юта с Чарли под мишница се появи на верандата.

— Чакахме ви! — Гласът ѝ бе развълнуван. — Кафето е готово. З-те В, побързай! Трябва да видиш подаръците. Такива прекрасни неща. И ние с Амели сме вече приятелки.

Усмивката на кръглото ѝ лице бе топла и истинска.

Двете жени бяха в хола. По пода бяха разхвърляни хартии. Грубите маси и столове бяха покрити с разтворени кутии.

Амели стоеше до прозореца. Беше свалила сакото от костюма си и блузата ѝ бе изискано подгъната над полата, както някогашните ѝ летни роклички. Продължаваше да бъде все така крехка и нежна, с изправена стойка. Косата ѝ вече не стигаше до кръста, но падаше свободно, над високото чело, за разлика от застиналите прически Помпадур, които местните дами предпочитаха. „Същата е — помисли си 3-те В с облекчение. — Не е загрубяла. Кое беше това, което можеше да я направи груба? Въздухът на Лос Анджелис? Бъд?“

— 3-те В?

— Добре дошла, Амели — каза той.

— Ти ли си? Брадата те променя напълно. — В лешниковите ѝ очи нямаше никакво презрение. — 3-те В, виждам, че си станал мъж.

— Това е от времето — рече той и замълча за момент. — Съжалявам, но писмата ти като че ли пристигаха винаги твърде късно, за да мога да им отговоря.

Беше му писала, след като се омъжи. Доня Есперанса му бе препращала писмата ѝ, но той нямаше сили да ѝ отговори.

— О, ти си същият — каза тя и се засмя красиво. — Все още се изчервяваш.

Бъд бе застанал до нея.

— Аз целунах новата си сестра — каза той съвсем спокойно. — Сега е твой ред да се проявиш като брат.

— Едва ли Амели би искала да я изцапам с катран — отговори 3-те В.

Бъд го изгледа.

3-те В никога не бе я целувал, нито бе държал ръката ѝ. Беше сигурно, че командата на Бъд щеше да изличи всяко удоволствие. Наведе се към бузата на Амели, като внимаваше да я докосне само с устни. Но когато усети гладката топла кожа, вдъхна аромата на цветя, които бяха изкушаващо познати, изпадна в шок.



Истински шок, защото за момент само той беше мъжът в онази стая с излъчващото светлина голо момиче. Реакцията му бе моментална. Бързо се дръпна назад.

Чу майчинския глас на Юта:

— З-те В, иди да се измиеш.

Насапуниса си лицето и ръцете с нов калъп сапун и дълго търка ноктите си. Порови в кутията и си намери нова бяла яка. Облече новия костюм, с който ходеше на работа в магазина. Среса мократа черна коса и брадата. Вече беше дошъл на себе си.

От кухнята се носеше силна миризма на кафе. Когато влезе, тримата бяха около масата и се смееха.

Амели му се усмихна.

— З-те В, спомняш ли си, че си ми разказвал за fandangos? Вече организирахме две в Паловерде. — Тя се обърна към съпруга си. — Бъд, бихме могли да организираме едно за Юта и З-те В.

— Какво е fandangos? — попита Юта.

— Това са излезли от мода старинни калифорнийски сбирки, на които се е танцувало — обясни Амели. — Когато „Рамона“ излязла на мода, хората се събирали на танци, които наричали fandangos, но доня Есперанса ми обясни какви са били истинските партита. Правим барбекю, Мария ще сготви всичките онези стари, забравени гозби и ще танцуваме онези стари танци.

З-те В слушаше нетърпеливия поток от думи и му беше трудно да определи чувствата си. Усети онази жизнена сила на характера ѝ, която го бе очаровала преди, и в същото време се чудеше дали тя бе онова гордо момиче, което мразеше всичко, свързано с Лос Анджелис. В това време тя питаше:

— Юта, З-те В показва ли ти Паловерде? Двамата с Бъд реставрирахме части от него и там е най-доброто място за fandango. Можем да облечем дрехите от онова време. Доня Есперанса има много по скриновете си — с високи талии и костюми със сребърни копчета. Сигурна съм, че някои ще ви станат. Можем да поканим и всички стари приятели на З-те В. — И тя изброи имена, които всъщност бяха приятели на Бъд. Но З-те В разбра, че Амели, искайки да организира това парти, за да представи етърва си, беше намерила най-прекрасния начин — нямаше скъпи дрехи, нямаше притеснителни формалности.

— Все още не сте имали време да разопаковате багажа си — каза той колебливо.

— Или да забележиш колко много подаръци получи Юта — обади се Бъд.

— Юта — заговорнически тихо пошепна Амели, — виждаш ли колко досадни са всъщност братя Ван Влайът.

Юта се изсмя. Двете жени се усмигнаха една на друга. „Те са преодолели всичко“ — забеляза с удоволствие З-те В.

— Идеята за партито е страхотна — каза Юта. — Може ли да взема и Чарли Кингдън?

— А ти какво смяташ, че ще бъде връхът на fandango? — запита Амели. — Да покажем на всички Чарли. Той е толкова красиво бебе. — За миг в погледа ѝ проблесна копнеж, но после тя отново се усмигна. — Значи се разбрахме. Това ще бъде сбирка на три поколения Ван Влайътови.

— Страхувах се от срещата с тях — призна Юта, след като Бъд и Амели си бяха отишли и тя енергично разчистваше кухненската маса. — Смятах, че тя ще иска да ме унижи, пък и той. Но те се отнесоха толкова приятелски.

— Казах ти, че са мили хора.

— Бъд, той е дяволски чаровен, нали? Малко се надува, но по приятен начин.

Чуваше се тракане на чинии в емайлирания умивалник, следвано от лъжици и вилици, които бяха част от масивния сребърен сервиз, който Бъд и Амели им бяха купили като сватбен подарък от Лондон. „А аз не им изпратих нищо — помисли си З-те В, — дори пожеланията си.“

— Амели е толкова дребничка. И при всичките тези пари би могла да не е с тези стари обувки. Но когато си с нея, забравяш за всичко това. Тя нито веднъж не се похвали с пътуването си, нито пък спомена красивата им нова къща. Говорехме най-вече за Чарли Кингдън. Видя ли колко много хареса тя Чарли? — Юта се обърна към З-те В. — Мога да ти кажа, страшно страда, че няма дете. Бедната. Женени са вече над шест години и като че ли няма изгледи.

„Фактът, че Амели няма деца, кара Юта да приеме социалното положение на етърва си, нейното богатство, личния ѝ чар. Докато Юта запази привилегированото си положение на единствена майка на наследници на Ван Влайътови, всичко ще е наред — мислеше З-те В. Наблюдаваше изцапаните си с катран ръце. — Ами аз по-добре ли се чувствам? Дали нещастieto на Амели ми дава възможност да приема, че тя не принадлежи истински на Бъд?“

— Знаеш ли, З-те В, никога не съм имала приятелка, а винаги съм искала. — Юта говореше с груба срамежливост. — Мисля, че с Амели можем да бъдем наистина добри приятелки.

Неочаквано З-те В каза:

— Бъд поиска да инвестира при мен.

Юта се обърна, изненадата бе изписана на лицето ѝ, в ръцете си държеше насапунисана чаша, от която водата капеше на линолеума.

— В кладенеца? Искаш да кажеш, че той ти вярва? Смята, че там долу има нещо? — Гласът ѝ издаваше, че не е вярвала в нищо.

— Така изглежда.

Впечатлена, тя вдигна вежди. Толкова пъти бе чувала от Хендрик какъв солиден бизнесмен е Бъд.

— Колко? — попита тя.

— Достатъчно, за да се купи сонда — отговори 3-те В. — Но аз му отказах.

— Добре си направил — съгласи се Юта. — Нямаме нужда от неговите пари.

И Юта като него искаше успехът им да бъде срещу Бъд, а не заедно с него. 3-те В почувства другарската подкрепа на жена си.

— Ако се съгласиш обаче, не му давай повече от десет процента.

— Отказах му, и толкова.

— Постъпил си правилно.

3-те В извади бутилка бърбън.

— Ще се връщаш ли да работиш?

— Не.

Излезе и седна на задните стълби. Беше късен следобед. През годините на странстване понякога пиеше — гръмогласни наливания, които бяха несполучливи опити да забрави нуждите на тялото си.

Той не мислеше дали Бъд и Амели се обичаха. Този Бъд, когото познаваше на младини, не беше способен да обича. Щеше да е твърде болезнено да си представи човек Амели — почтената, умна, горда и нежна Амели — да обича някого, който толкова нехаеше за каквито ѝ да е дълбоки чувства.

Мислеше за своята реакция при допира на устните му до бузата ѝ. Беше учуден и едновременно притеснен. Двамата с Юта бяха подновили съпружеските си контакти, прекъснати от раждането на Чарли. И все пак желанието, което изпитваше към Амели, бе необуздано като след дълго въздържание, примесено с остротата на една безкрайна сладост, която никога преди това не бе изпитвал.

Падна сива мъгла и настъпи сумрак. 3-те В довърши бутилката, загледан някъде в пространството, представяйки си как люби жената на брат си. Когато най-после се прибра, Юта му помогна да стигне до леглото, свали обувките му. Беше мъртвопиян.

## ГЛАВА 10

### 1

През май нощната мъгла пропълзва от морето и утрините са облачни. В събота, 7 май, слънцето изгря късно, но към два и половина следобед ярката слънчева светлина къпеше откритите карети, които бяха струпани на широка улица в северозападния край) на града.

Бъд беше поръчал специална кола, която да напръска пръстта по улицата, така че да няма прах, когато мъжете, пристигащи на коне, отиваха да поздравят дамите, които чакаха в каретите. Тъй като това бе семейна сбирка, девойките, които все още не бяха представени в обществото, бяха възбудени и избухваха в смях, скрити под чадърчетата с къдрици. По-големите им сестри флиртуваха с младите мъже по конете. Родът на доня Есперанса с типичните набити калифорнийски фигури и приятелите им носеха обичайното черно облекло. Младите американки бяха облечени в разнообразни тоалети: с висока талия, бродирани блузи с широки поли, под които се показваха фусти с дантели, градински тип поли, смело разкриващи красиви глезени, и какво ли още не.

Мъжете бяха облечени в костюми vaquero. Проблясваха шпори. Чуваха се възбудени гласове, разменяха се поздравявания. Пробиваха си път до Амели, поздравяваха я топло. Тя ги представяше на Юта, а доня Есперанса гордо показваше малкия Чарли. Жените се надигаха в каретите, за да изразят възхищението си от чернокосото бебе, и сърдечно приветстваха завръщането на Амели у дома.

З-те В, облечен в костюма със сребърни украшения на дон Винсенте, беше възседнал взетия под наем кон и наблюдаваше с колко обич хората се отнасяха към Амели.

Отново не можеше да повярва, че преди седем години бе станала жертва на масова жестокост. Но все пак познаваше Лос Анджелис. С непрекъснатия прилив на преселници градът не се връщаше в миналото, а гледаше напред. Много рядко миналото можеше да опетни

някаго. Понякога след огромен скандал оставаше само намекът за слава, която обгръщаше участниците в него. Такъв беше случаят с Амели ван Влайът.

Докато шумното сборище очакваше и последните гости, някой засвири на китара, племенниците на Мария поднасяха студена бира на господата и лимонада на дамите.

Юта беше облечена в копринена рокля с цвят на тюркоаз, която доня Есперанса бе получила като подарък от първия си съпруг преди четиридесет години. Роклята бе с черна бродерия, широка пола и буфан ръкави, които разкриваха пухкавите ѝ ръце. Досега Юта се бе запознавала само с по-възрастните приятели на доня Есперанса. Това тържество разкриваше пред нея нов свят, за който тя беше мечтала. Срещаше се с известни хора, чиито имена блестяха по надписите и в колоните на вестниците и нито един от тях не се отнесе зле с нея. Пълничките ѝ бузи грееха от радост.

Пристигнаха и последните участници. Бъд, облечен в костюм на вацего, повдигна шапката си и надвика шума:

— Готови сме.

Мъжете тръгнаха първи. 3-те В се движеше малко встрани. Спря се и надигна новото си шишенце, отпи дълга глътка. Искаше му се да бъде където и да е другаде, но не по пътя към Паловерде с тази шумна група. Мъжете поглеждаха към него, после се споглеждаха помежду си и развеселени вдигаха вежди. Беше станал ако не за подигравка, то поне обект на присмех. Все още не беше открил петрол, но миризмата от катрана бе станала толкова непоносима, че трябваше да смени начина на копаене. Беше приспособил дълъг прът от евкалипт. Заставаше на известно разстояние от отвора на шахтата и въртеше пръта, докато раздробеше почвата долу. След това слизаше, за да напълни кофите с отровната, лепкава пръст. Опитваше се да копае петролен кладенец без сонда, и то в Лос Анджелис, където всеки знаеше, че няма петрол. Господи, та това беше смешно.

Бъд изостана и тръгна заедно с брат си.

— Вероятно си пропуснал да разбереш, че не отиваме на погребение, а на fandango.

— Може би си спомняш, че не си падам много по празненствата — отговори 3-те В.

— Да забравим това и тогава може би ще ни изненадаш и ще успееш да се позабавляваш. — Бъд се усмихваше. — Хайде да вървим напред.

Последното нещо, което 3-те В желаше, бе да разговаря с Бъд. Но нямаше начин. Пришпориха конете. Бъд мълча, докато звуците от смях, тропот на коне и китарата останаха зад тях.

— Сондата — запиташе той, — мислиш ли по въпроса.

— Най-ми е добре, когато работя сам.

— Хей, 3-те В, аз да не съм някой глух и сляп идиот. Знаем, че се претрепваш от работа. — Замълча за малко. — И си взел паричен заем, за да купиш още дървен материал.

— Кой ти каза?

— Клайн. Едно време, когато работех при него в банката, ме беше пуснал в своята светая светих. Сега ме попита дали ще гарантирам заема ти и аз, разбира се, потвърдих.

3-те В си мислеше, че беше убедил банкера благодарение на познанията си по геология.

— Защо не ми каза?

— Защото знам, по дяволите, че ще върнеш парите. Освен това нали си моят по-малък брат.

— Вече не съм твоят по-малък брат — рязко отвърна 3-те В. — Вече съм голям мъж и не приемам подаяния.

— Добре, добре! Какво ще кажеш за една истинска търговска сделка? Пораснал мой братко, нека заедно да разработим този кладенец.

— Защо? — Съзнанието на 3-те В потъваше в унищожителната абсурдност на положението. Бъд, човекът, на когото той бе тръгнал да се доказва, подписваше гаранция за неговия дълг и всъщност му бе осигурил парите. Бъд все още го защитаваше. Знаеше си колко инфантилен е гневът му и въпреки това не можеше да не се заяде. — Значи можеш да ми скроиш някой номер, докато ужким ми предлагаш да реша малкия си проблем.

— Хайде, 3-те В, успокой се.

— Кажеш ми защо настояваш, какъв е твоят интерес?

Бъд гледаше напред, свъсил вежди, като че ли се опитваше да разбере значението на въпроса или на отговора, и каза:

— Обясних ти. Просто петролът е в кръвта ми. Ти вярваш, че там долу има нещо. И аз вярвам.

Сянката на каньона падаше върху пътя. З-те В изтри потта от челото си и извади шишенцето от джоба.

— Защо не изчакаш, докато почне празненството?

З-те В преглътна ядния си отговор и отпи голяма глътка. Завоят бе приглушил шума пред тях.

След малко думите му прозвучаха като извинение:

— Бъд, оценявам жеста ти за празненството. Юта е толкова щастлива. Благодаря ти, че си подписал гаранцията.

— Но въпреки това не ме искаш за съдружник, така ли?

— Предпочитам да работя сам, това е всичко.

Спряха, за да изчакат другите. Бъд мълчеше. З-те В хвърли поглед към брат си и забеляза тъжни бръчки около добродушната голяма уста. Никога не бе виждал Бъд тъжен и затова реши, че сигурно се е заблудил.



За първи път след онзи далечен ден стъпваше в Паловерде. Фактът, че Бъд бе променил предназначението на хасиендата и от дом я бе превърнал в лятна къща, още повече го затрудняваше. Преди още да пристигнат, шишенцето бе вече празно.

Над ранчото се носеше изкусителен за обонянието пушек. През цялата вечер в трапа се печеше младо добиче. Амели, Лю — готвачът, дебалата му съпруга и Бриджит, слугинята от първия етаж, се бяха трудили цели два дни, за да украсят вътрешния двор. Стрехите бяха окичени с гирлянди от диви лилии, малко поувехнали от слънцето, подпорните стълбове по дългия коридор бяха обвити с бръшлян. С палмови клонки бяха направени заслони, където възрастните можеха да се съберат на приказки, а младите да пофлиртуват. От тавана вдясно по коридора висяха торбички от дебела цветна хартия във формата на различни животни, които по-късно щяха да бъдат разкъсани, за да изсипят купища подаръци. Опънато бе специално платно, което щеше да служи после за дансинг. Близо до него се бяха разположили китаристът и двама цигулари, облечени в свободни бели дрехи, както в далечните мисионерски дни.

Дългите маси бяха застлани с най-хубавите покривки на доня Есперанса и Амели. Слугите поднасяха червено вино и лимонада. 3-те В се настани близо до масата, където имаше *aguardiente*, местна ракия. Пиеше, защото се беше провалил, защото хората му се подиграваха. Пиеше, защото бялата дантелена рокля на Амели откриваше раменете ѝ и прилепваше към нежното ѝ тяло, защото, представяйки го на хора, които не познаваше, му се усмихваше, слагаше ръката си върху ръкава на костюма, украсен със сърма, с който дядо му се бе гордял навремето. Пиеше, защото гостите — и мъжете, и жените — се смееха и го наричаха дон Винсенте, а някои питаха как върви работата. Пиеше, защото Бъд беше собственикът на Паловерде.

И все пак не беше пиан. Дори и малко количество алкохол винаги предизвикваше появата на червени нишки в очите и замъгляваше погледа му. Но със сигурност не беше пиан, защото седна до Юта на една от пейките, за да хапне от печеното. Ако беше пиан, как можеше

да обясни на съпругата си как се приготвяват всичките местни традиционни ястия.

Мария раздаваше препържен фасул с метална лъжица, за която обясняваше на всеки с беззъбата си уста на испански, че била на майка ѝ още от времето, когато строели Паловерде. Бъд превеждаше думите на старата жена — и думите на Мария на испански и смехът на Бъд някак се съчетаваха в съзнанието на З-те В. „Това е фарс — мислеше си той. — Някога тази хасиенда е била населена с нашите предшественици, негови и мои.“ Мария се наведе над него:

— Призраци ли виждаш, дон Винсенте?

— Призраци, Мария. Аз самият съм призрак.

— Много е важно да запомниш, че си равен с другите. Особено тази вечер не го забравяй.

— Не хапваш нищо, а се наливаш — каза Юта.

— Нали сме на парти — отговори той, чудейки се кога се е стъмнило и кога са запалили свещите и фенерите, светеци с мъглява жълта светлина.

— З-те В, ти се увлече и успя да се напиеш — добави Юта.

В други край на двора по-младите гости бяха забравили да се правят на големи. Те се смееха и се бяха строили в очакване на реда си. Със завързани очи трябваше да опитат с дългата дръжка на метлата да пробият някой от завързаните пликосе, за да получат подаръците. Седнали на масите, по-възрастните ги наблюдаваха и се смееха, чупеха бадеми, отпиваха остатъка от виното си.

По някое време сигурно бяха раздали *cascarones*, защото З-те В държеше едно в ръката си. *Cascarones* представляваха яйцевидни формички, пълни с конфети. По време на такива тържества трикът на старите калифорнийци бил да разпръскват конфетите върху главата на момичето или момчето, което харесват, признавайки им по този начин любовта си, един срамежлив ритуал на ухажване. З-те В счупи крехката опаковка, наблюдавайки как конфетите се изсипаха между почернелите му от катрана пръсти.

Доня Есперанса се приближи до него. Той несръчно ѝ поднесе стол и тя се отпусна тежко.

— Какво става с теб, Винсенте?

— Подиграват се с нашето минало.

— Не ставай глупав — подхвърли тя. — Амели положи толкова усилия, за да организира успешно това празненство, само за да достави удоволствие на теб и Юта. — После не беше сигурен дали майка му бе продължила да говори или той си бе въобразил, че тя бе допълнила: — И престани да я зяпаш така.

Беше загубил представа за времето. Чу доня Есперанса да казва:  
— Тази рокля стои много добре на Юта. И цветът ѝ отива.

Сред многобройните ярко оцветени облекла той забеляза блясъка на тюркоазената коприна. Запита:

— Къде е Чарли?

— Не си ли спомняш? Амели го сложи да спи.

Крехката фигура в бяла дантела дърпаше Юта. Юта клатеше глава, Амели настояваше. Дори през звуците на цялата шумотевица 3-те В чуваше красивия ѝ смях. Едрата, стегната в корсет жена последва дребничката до една пейка близо до дансинга. Там вече имаше три млади момичета.

Хендрик се качи на стол и започна да пляска с ръце, докато гостите не запазиха тишина.

— Дами и господа — обяви той, — нашият първи танц ще бъде El Son<sup>[1]</sup>. В стари времена fandango винаги започвало с El Son, защото по този начин били представяни красивите испански момичета. Всяка сеньорита трябвало да покаже кои стъпки владее най-добре. Това ще направят и нашите дами тази вечер. Бъд ще ги представя.

Трите млади дами на пейката разтвориха ветрилата си. Облечените в бяло музиканти започнаха да настройват инструментите си. Бъд обаче не се насочи към пейката, както очакваха всички, а към облечените в черно дами, които бяха седнали под колоните на къщата. Танцувайки на място, усмихвайки се, той подаде ръка на майка си. Тя поклати глава, но той продължи да танцува. Чуха се гласове:

— Хайде, доня Есперанса, покажете ни!

Тя се изправи, изнесе шала си встрани, наклони глава и започна да се върти в бавен ритъм. През цялото време Бъд потропваше с крака по пода и продължаваше да я държи за ръка. 3-те В се беше облегал на една от колоните и си мислеше: „Всичко прави добре този мой русоляв преуспяващ брат. Собственик е на това място, което всъщност ми принадлежи, има си Амели, която също трябваше да е моя.“

Доня Есперанса седна сред буря от аплодисменти. Бъд се придвижи през двора и се поклони на Юта. Тя се изправи и се завъртя енергично в буен танц, подобен на полка. Ръкоплясканията избухнаха отново.

Бъд протегна ръка към Амели. Хората се надигаха на пръсти, за да виждат по-добре.

— Най-добрите танцьори тук — каза някаква жена. Светлорусата коса бе посипана с конфети, копринените пантофки се притискаха плътно към дансинга, за да отмерват дивия ритъм. Ботушите на Бъд потропваха бясно в отговор на нейното темпо. Нито за миг не се докоснаха, нито за миг не отделиха погледи, а лудо се въртяха, извиваха, усмихнати един на друг. Светлината от фенерите осветяваше потта, избила по челата им.

Значението на техния танц бе ясно, дори прекалено ясно за 3-те В. Спомни си злобно, че El Son бе напуснал почтените домове преди половин век, за да се премести в публичните домове, където клиентите хвърляха шапките си пред проститутката, чийто танц ги бе възбудил.

Залитайки леко, той си проби път, за да излезе в задния двор. Бутна тежката дъбова врата с две ръце.

Тук бе тихо. Щурците пееха, чуваше се гласът на сова. Откъм водната кула долиташе смехът на конярите, които също се веселяха. По-надолу цвилеха коне. Виждаха се сенките на каретите. Потърси място, за да седне и остане сам. Погледна към замъгленото небе. Но ако беше замъглено, защо луната грееше като златна монета?

---

[1] El Son (исп.) — Негърска песен и танц. — Б.пр. ↑

Чу леки стъпки зад гърба си, но не се обърна.

— Върни се при другите — каза Амели. — Ела да пием кафе.

— Тук ми е добре — отговори той. — Чуваш ли тишината?

— Поръчваме кафето от Ню Орлиънс.

— Хубаво тържество. Прекрасно. На Юта страшно ѝ харесва.

— Кафето е силно и черно. Ще ти помогне да се почувстваш по-добре.

— На Юта страшно ѝ харесва — повтори той.

— Знам и това ме прави щастлива. З-те В, много я харесвам. Казах ли ти, че съм много щастлива с е еърва си.

— Една прислужничка? — запита той, а гласът му прозвуча нахално и грозно. — Това ли те радва, да имаш прислужничка за еърва?

— Юта е толкова сърдечна, толкова енергична, какво те кара да мислиш, че съм такава снобка? — Амели говореше на пресекулки. — Моля те, пийни малко кафе. Имаш нужда.

— Не съм пиян — отговори той. — Учудващо е колко добре си се приспособила. Амели, която принадлежи на Париж, е щастлива тук, където няма умни хора, няма никаква култура, никаква музика, в града, където беше разпъната на кръст.

— Както виждаш, успях да сляза от кръста — отговори тя. — И научих местните обичаи.

— И си щастлива, защото можеш да миришеш портокаловите цветчета и да слушаш „Рамона“?

— Да, ако искаш да знаеш истината. Много съм щастлива с Бъд. След като сетивата ти са толкова изострени, сам можеш да усетиш, че съм щастлива с брат ти.

— Виждам диаманта сред камъните, това е, което виждам.

Тя продължи да говори нещо за кафето, но той не разбираше смисъла на думите. На лунната светлина лицето ѝ изплуваше пред него — красиво, гордо, студено. Не можеше да понесе начина, по който тя го гледаше.

— Амели, съжалявам. Не исках да те нараня, аз... „в света няма нито истинска радост, нито любов, нито светлина, нито сигурност, нито спокойствие, нито лекарство за болката“.

— 3-те В, защо си толкова тъжен? Ще ти помогна ли, ако поговорим за това? — попита тя с нежен глас.

Бяха застанали до една карета и тя посегна да отвори вратата. Той не успя да ѝ помогне. Енергично се вмъкна вътре. Тромаво я последва и седна срещу нея. Беше скръстила ръце върху дантелената рокля, смарагдът на венчалния ѝ пръстен проблясваше. Ароматът на парфюма ѝ се усещаше по-остро след танца.

— Спомняш ли си как с часове спорехме за книги и поезия? Обсъждахме литературните качества на Текъри, Суинбъرن, Матю Арнолд, Джейн Остин и Хенри Джеймс.

— Това бе най-щастливото лято в моя живот — отговори той. — Какво стана с мадмоазел Кьостлер?

— Бъд ѝ даде малка пенсия и сега живее със сестра си в Колмар. Посетихме я през зимата.

— Това бе най-щастливото лято в моя живот. Повтарям се, нали?

— А защо сега не си щастлив?

— Всички ми се присмиват. Идват да разпитват как върви работата ми. — Пое дълбоко въздух. — А те много добре знаят и ме взимат за глупак, който копае земята като плъх. Искат да ми кажат, че съм луд, ето това искат да ми кажат. Уведомяват ме, че съм провалил се глупак, посмешище. — Гласът му секна.

— Съжалявам, 3-те В. Много съжалявам. Исих да ви доставя удоволствие днес, а не да те натъжавам. — Тя се наведе към него, поставяйки малката си ръка върху неговата. Лицето ѝ бе толкова близо до неговото, усещаше топлия ѝ дъх, различаваше нежната извивка на гърдите ѝ над бялата дантела. Тялото му се вцепени от желание.

— И Бъд. И той ми се присмива повече от другите — допълни той.

— Бъд да ти се присмива? Та той иска да бъде твой...

— Защо? — прекъсна я 3-те В. — Не мога да разбера. Той има всичко, което иска — сградата на Ван Влайът, татко, пари, Паловеерде. Може да прави каквото си пожелае. Може да се подиграва с миналото, да унижава мъртвите Гарсия както си иска. Негово право бе да те

доведе тук и да легне гол до теб в онази стая... — Той млъкна. „Господи — помисли си, — много съм пиан.“

Тя се дръпна назад. Лицето ѝ бе абсолютно неподвижно, очите вперени в пода на каретата.

— Ти си ни видял?

— Да, видях ви.

Тя треперливо въздъхна.

— Защо мислиш, че избягах от щастливия си дом? Защо се скитах посред нощите и дните през всичките тези години?

— Трябва да се връщам — каза тя и се изправи.

— Не. Искам да ти задам няколко въпроса, докато съм все още пиан. — Той обхвана тънката ѝ талия и не я пусна, докато тя не седна отново. Обхвана лицето ѝ с ръце. Сърцето му биеше лудо. Мислеше си, че трябва да се спре. И въпреки това да я пусне да си върви беше немислимо.

— Толкова много те обичах — каза той. — Ти обичаше ли ме?

— Ти беше мой приятел, единственият ми приятел в Лос Анджелис. — Напразно се опитваше да изблъска големите му силни ръце от лицето си. — З-те В, и преди да ме видиш тук с Бъд, пак така ли ме обичаше? — Гласът ѝ бе леден.

— Да, обичах те. Толкова те обичах, че исках да пораснеш, за да ти разкрия чувствата си.

— Пусни ме! — Беше високомерна заповед.

„О, това е нейната гордост, нейното единствено оръжие. Тя е толкова уязвима“ — мислеше си той и щението му нарастваше.

Ръцете му притиснаха още повече лицето ѝ.

— Какво щеше да се случи, ако не Бъд, а аз бях дошъл при вас на погребението на баща ти? Ако бях останал при теб в Лос Анджелис? Да бъда с теб, да те придружавам по време на процеса, да те успокоявам в самотата и нещастията ти?

— Отвратителен си, когато си пиан.

— Отговори ми!

— Ти не дойде да говориш с мен на погребението на баща ми. Нямахте да дойдеш и на процеса. Бъд беше мъж, щедър и силен мъж. А ти беше едно сладко, нежно момче, което се преструваше, че е над всичко в Лос Анджелис, но се страхуваше от това, което градът мислеше за теб. Беше те страх от мен.

Той не чуваше. Виждаше само лицето ѝ. Тялото му бе обзето от желание за насилие, нещо, което не му се бе случвало досега. Издаде нечленоразделен звук и целуна меките устни, заклепени между ръцете му. Тя нито се противопостави, нито реагира по някакъв начин. Остана неподвижна, като че ли така можеше да се опази.

Полуклекнал, той я притегли към себе си. Имаше нежни кости и бе толкова крехка, колкото си я бе представял, но кожата ѝ бе още по-гладка, тялото ѝ по-чувствено. Нападна я с дъжд от целувки по лицето, по врата. Прегръдката му стана още по-безумна и непредсказуема. Той се ужасяваше от себе си, но не можеше да се спре. Пръстите му пролазиха под дантелата.

Внезапно цялото ѝ тяло се разтресе и тя като че ли се събуди. Започна да удря по раменете и лицето му. Прехвърли се на другата седалка и я събори под себе си. Тя плачеше, риташе, удряше го. Той обаче мислеше само за неизбежния акт, който трябваше да извърши.

Дръпна полата ѝ нагоре. Тя се съпротивляваше, говореше нещо, което той не чуваше, удряше го с юмруци. Малка и крехка.

Той беше едър мъж, със здрави мускули от тежкия физически труд. Беше много пиян. Беше изпълнен с непреодолима сласт, която щеше да ги пренесе там, където нямаше да има разлика между тях, нямаше да има успех и провал, където умът и тялото се сливаха, където миналото бе настояще и бъдеще и той притежаваше всичко това.

Тя престана да се съпротивлява. И той заора богатствата на земята.



Единственият звук бе тежкото му дишане.

Замъгленият му пиянски поглед изведнъж се проясни. На бледата лунна светлина се взря в лицето ѝ. Очите ѝ бяха затворени. Тънка струйка кръв бе потекла от устата ѝ.

Не можеше да повярва на това, което виждаше. Не можеше да повярва какво бе сторил. Изтри с пръст кръвта, но тя не отвори очи. Измествайки се от нея, видя голите бедра. Не се помръдна да се покрие. Взе кърпичката ѝ, изтри я с безкрайна нежност и дръпна полата надолу. Тя продължаваше да лежи със затворени очи.

Изби го студена пот, мислеше, че ще му прилошее.

— Амели, как си?

Затаи дъх. Тя бавно поклати глава.

— Обичам те. Никога не съм мислил, че... никога.

— Бъд се е лишил от юношеството си, за да ви помогне. — Гласът ѝ бе монотонен, тя продължаваше да лежи със затворени очи. — Защищавал те е и никога не е взел нищо от теб. Защо?

— Това няма нищо общо с Бъд. Винаги съм те обичал.

— Ти ме желаете, защото си ме видял с него.

Погали косата ѝ. Взе ръката ѝ в своята. Беше ледена, изтръпнала и като че ли безчувствена.

— Амели, скъпа, какво бих могъл да кажа, за да поправа грешката си?

— Не ме наричай така — отсече тя. — По-късно ще искаш да се изповядаш, но това ще нарани Бъд ужасно. Той толкова те обича.

— Няма да му кажа — отговори 3-те В и в момента това бе като че ли най-лесното обещание, което бе давал някога.

Тя бавно започна да оправя дрехите си. Движенията ѝ бяха сковани. Когато слезе от каретата, бе принудена да се хване за него, но после веднага се отдръпна.

Той отвори тежката врата. Светлината, гласовете, музиката му подействаха като удар. Остана скрит в сенките. Тя прекоси двора със забързана крачка. Походката ѝ бе истинска пародия на обичайното ѝ грациозно движение.

Никой не забеляза нито отсъствието им, нито завръщането им, с изключение на Мария. Кафеникавото лице се сгърчи от неизразима мъка, докато възрастната жена наблюдаваше как Амели влиза в къщата и затваря вратата на спалнята, в която спеше Чарли.

Танцът току-що бе свършил и Бъд придружи Мери ди Франко Таунсенд до мястото ѝ. И двамата се шегуваха със стария си флирт. Тя го попита нещо, Бъд кимна и отиде до масата с напитките.

„Бъд се е лишил от юношеството си, за да ви помогне — беше казала Амели. — Той толкова те обича.“ — 3-те В стисна юмруци. Приблужи се до Бъд.

— Много мислих за предложението ти — каза тихо. — Важи ли все още?

Бъд взе чашата с лимонада от Хуан и благодари на възрастния човек, преди да се обърне към 3-те В.

— Разбира се.

— Може ли да отидем някъде да поговорим?

— Сега се забавлявай. Ела в понеделник сутринта в канцеларията ми. — Сложи ръка върху рамото на брат си и се усмихна. — Радвам се, че ще бъдем партньори.

В седем и тридесет сутринта в понеделник 3-те В седеше срещу Бъд и четеше текст, написан на машина.

„Наименованието на съвместното предприятие е «Паловерде Ойл»... естеството на бизнеса е разработка на залежите в Южна Калифорния с цел добиване на петрол... имената на двамата партньори са Винсент ван Влайът и Хендрик ван Влайът II, като всеки от двамата партньори получава по петдесет процента, (50%) от собствеността на предприятието.“

Колко беше казала Юта? Десет процента. Смешно. Петдесет процента е доста, но честно. Даваше на Бъд петдесет процента. И двамата получаваха еднакви права за контрол. 3-те В гледаше написаното и чувстваше още по-голяма вина, че в съзнанието си се опитва да спекулира на дребно с толкова неадекватна компенсация.

Посегна към писалката и потопа писеца в мастилото.

Бъд подписа договора енергично и с широка усмивка му протегна ръка.

— Съдружничко — каза той. След като си стиснаха ръце, наля уиски в две чаши. — Харесва ли ти името — „Паловерде Ойл!“

3-те В мълчаливо кимна. Поради безкрайно много причини „Паловерде Ойл“ бе последното име, което той би избрал.

На платформата Бъд, 3-те В и Ксавиер се напругаха, за да завъртят колелото. — Как се оправяте, когато не съм тук? — попита Бъд.

— Потим се повече — отговори 3-те В.

— Ами тогава да купим парен двигател?

— Никакво разходи повече — отсече 3-те В.

— Странно — каза Бъд, — никога не съм си мислил за теб като за работник.

— А как?

— Като сериозно малко момче, което заляга над книгите.

Засмяха се.

Странно, но това, което 3-те В бе причинил на Амели преди шест седмици, се бе оказало повратен момент в отношението към брат му. Още от най-ранно детство 3-те В се бе борил срещу всеки опит за покровителство от страна на Бъд. Тази негова реакция беше черна неблагодарност. Но злото, което беше сторил, го принуждаваше да допусне брат си до себе си и сега намираще тази обикновена мъжка близост за неочаквано приятна.

Други причини, за да се чувства щастлив, обаче нямаше.

Най-напред заради Амели. Винаги Амели. След празненството беше боледувала близо десет дни. Бъд, Юта и всички други в града го отдаваха на преумората във връзка с тържеството, на което беше представила Юта на Лос Анджелис. След като оздравя, беше продължила да въвежда етърва си в обществото. Сред хората продължаваше да се държи любезно с 3-те В, но правеше всичко възможно да не остава насаме с него. Той безумно искаше да говори с нея. Да я попита дали го мрази, много болна ли е била, искаше да й каже как ужасно го съсипва вината, която изпитваше към нея. Жадуваше да й се извини отново.

После Юта. От тържеството насам непрекъснато са караха за дребни неща. Сърдеше се, когато закъсняваше и не може да я придружи на партита, на които я канеха.

Единственото нещо, което я радваше, бе заплатата, която Бъд настояваше той да взима, но 3-те В продължаваше да си мълчи за процента, който бе дал на Бъд.

После „Паловерде Ойл“. Единственото нещо, което го ободряваше, бяха посещенията на Бъд. Беше сгрешил в преценката си за дълбочината на пясъка и почвата. Вече копаеха в скала, твърда като стомана. Колкото и да внимаваше, продължаваше да чупи части от сондата. Но най-лошото бе, че бе загубил интуитивното си чувство за подземното море. Нямаше никакъв петрол. Всички продължаваха да му се смеят, но вече не само на него, а и на Бъд.

В дневника си беше записал:

„На 53 метра изби вода. Изпомпахме в продължение на три дни — много вода и два барела суров петрол на ден. Изтеглих тръбите и после отново ги вкарах.

Стената поддаде много. Въжето се скъса. Трябваше да търся частите във водата. Не можах да ги намеря и се отказах. Няма такива в Лос Анджелис. Трябва да ги търся в Санта Паула. Въжето се скъса на 1 юли.“

На 3 юли 1892 г. във вестник „Лос Анджелис Таймс“ се появи следното съобщение:

„Вчера 3-те В ван Влайът е забелязан да купува макара. Дали братята Ван Влайът не са привършили въжетата си?“

Бъд много се смя и купи няколко броя. 3-те В, очевидно с изчерпано чувство за хумор, бе побеснял.

Всяка вечер Юта му търкаше гърба. Това бяха единствените му спокойни минути. Докато насапунисаните ѝ пръсти се движеха по напрегнатите му рамене, всички страхове изчезваха. Една вечер той целуна насапунисаната ѝ ръка.

— Това пък защо? — учуди се тя.

— Защото не ми се присмиваш.

— Не намирам нищо смешно у теб — ядоса се тя.

## ГЛАВА 11

### 1

Амели пиеше сутрешното си кафе с мляко, а Лю донесе на Бъд обилна закуска — овесена каша със сметана, шунка с бъркани яйца, бисквити, които той обичаше намазани с масло и мармалад.

Когато часовникът удари седем, Бъд вдигна поглед от вестника.

— Как мислиш, скъпа, има ли нещо?

— Какво да има? — отговори Амели смутена. С поруменели страни от съня, тя замечтано рееше поглед навън, без да вижда. За нея закуската бе продължение на нощта и затова бе настояла да седат на масата един до друг.

— Вече ти обясних признаците — отговори той.

Тя остави чашата на масата и го погледна. Още не можеше да свикне с енергията, която бликаше от него рано сутринта, както и с огромния му апетит.

— Спомняш ли си, когато се срещнахме за втори път в Паловерде, аз ти обясних, че приятните ни занимания могат да доведат до реален резултат?

— С колко съм закъсняла?

— Много странен въпрос за жена, Амели.

„Не съвсем странен“ — помисли си тя. След като се ожениха, не бяха преставали да се опитват да имат дете и всеки месец причиняваше на Амели неутешима скръб, която нямаше безвъзвратността на смъртта, но беше краят на надеждата за нов живот. В началото на всеки цикъл тя се скриваше, за да си поплаче сама. Преди две години обаче престана да плаче. Разбра, че сълзите няма да помогнат, и се опита, доколкото можеше, да не обръща внимание на факта, че природата отказваше да ѝ помогне. Вече не отбелязваше датите в календара, въпреки че продължаваше да копнее за рожба, както заточеникът за свободата си.



Страдаше от безплодието си повече заради Бъд, отколкото заради себе си. Любовта, която изпитваше към мъжа си, не пречеше на Амели да го вижда от различни страни. Независимо от винаги доброто му настроение, безукорните му костюми, чувството му за хумор, Бъд беше патриархален тип. Съграждайки този облят в слънце рай, той имаше нужда от деца до себе си. Чувстваше необходимост да създаде своя династия и въпреки че плановете му бяха малко пресилени, Амели с феодалната жилка в кръвта си уважаваше възгледите му.

— Миналия месец прескочи — каза той. — И сега отново закъснява. С десет дни.

Сложи ръка върху плоския ѝ корем и отърка пръсти в бялата коприна. Тя се наведе напред, целуна го, но бързо се дръпна, когато Лю влезе, за да донесе още бисквити.

— Какво мислиш по въпроса? — продължи, след като китаецът прислужник излезе.

— Ами да видим. Напоследък усещам по-остро миризмите на това, което ядеш на закуска.

— И още?

— Връщам се отново в леглото, когато излезеш, а знаеш, че никога преди не съм го правила.

— И после?

— Ще трябва да се консултирам със специалист.

— С кой? Доктор Уидни?

— С теб.

— С мен?

— Някой друг да ми е обяснил признаците и предзнаменованията?

— О!

— Как бих могла да забележа? — запита тя. — Как, Бъд?

— Е, Амели ван Влайът, ти си все още малко момиче с хубава коса. — Замълча, за да преглътне. — Така ли е?

Тя кимна. Усмихнаха се един на друг със споделена радост.

На вратата се целуваха за довиждане, като този път целувката бе по-дълга от обичайната, и според ритуала им тя разтвори френските прозорци и излезе на широката веранда. Пое дълбоко въздух. Лекото ѝ неразположение изчезна от аромата на влажните листа по хълма Бънкър.

Къщата на Ван Влайът — лятната вила в стил кралица Анна, беше една от най-малките, но най-красиви нови постройки на този хълм. Архитектът беше проектирал веранда, която опасваше цялата вила като елемент на украсата. Наеха дърводелец от Виена, за да осъществи замисъла му. Амели се облегна върху красиво оформените перила. Долу под нея на булевард Гранд се появи Бъд, забързан по нанадолниците с енергични, но елегантни крачки. Както винаги се обърна и повдигна шапката си. Тя му махна. Той ѝ се поклони, сложи бомбето си и продължи към центъра на града.

В този момент усмивката на Амели се стопи. Тя обхвана корема си с ръце и се сви.

— О, Господи — прошепна и се върна в къщата. Отиде в библиотеката, където огнището все още не бе почистено от снощния огън. Седна до малкото писалище.

Нито за миг не се съмняваше, че е бременна. Тържеството бе на 7 май, сега беше 13 юли. Лицето ѝ побеля.

„Ех, 3-те В, 3-те В...“

Страхът изби в студена пот по тялото и лицето ѝ. Със спомена за fandango неизбежно се появяваше и този страх, който тя ненавиждаше. 3-те В, това срамежливо и несръчно момче, което някога я бе гледало с блеснали кафяви очи и ѝ говореше за писатели, композитори и поети, се бе превърнало не в животно, защото животното щеше да реагира на виковете и страховете ѝ, а в някаква брутална, безумна сила.

По таза ѝ имаше големи синини и мускулът на лявото бедро бе разтегнат. Синините избеляха до зеленикавожълто и след седмица изчезнаха, но страхът ѝ бе останал и мисълта, че е бременна, я изяждаше.

„3-те В, 3-те В!“

Скрила лицето си с двете си ръце, тя поклати глава. Чу телефона и след малко Лю почука на вратата.

— Да — смънка тя.

Той влезе.

— Обажда се мисис Юта. — Лю, роден в Лос Анджелис, говореше с твърд западен акцент, който звучеше доста странно от устата на човек в сини дочени дрехи и вързани на опашка коси.

Амели го погледна, без да го вижда.

Никога не бе смятала странен факта, че с Юта бяха станали приятелки. Въпреки че презираше хората, които се стремяха да се издигнат в обществото, беше трогната от страстното желание на Юта да бъде „някой“. Чужда на всякаква завист, тя не намираще, че приятелството на Юта може да бъде опетнено от някаква ревност.

— Мисис Ван Влайът?

— О, да. Моля те, попитай я дали мога да й се обадя по-късно.

След като той затвори вратата, Амели остана неподвижна.

В началото нещата като че ли бяха ясни. „Не съм сигурна, че З-те В е баща на детето — мислеше тя, — но би могъл и да бъде. Просто не съм сигурна. И все пак съществува реално съмнение, което не може да бъде пренебрегнато. Как мога да съм наясно, че детето е на Бъд, щом не съм сигурна? Абсолютна заблуда е, че жената може да изиграе номер на мъжа.“ Нейните понятия за чест не й позволяваха дори за момент да си помисли, че може да използва измамата. „Той ми е съпруг и даже да не го обичах толкова много, му дължа лоялно отношение.

Не мога да родя това дете. Но какъв е начинът бебето да не се роди?“

Винаги се бе притеснявала от такъв вид женски приказки. Беше дочувала най-различни неща. Но нали Бъд веднъж й бе разказал за едно момиче. Роуз. Да, така се казваше. Роуз бе направила аборт, но бе загубила много кръв и бе умряла. Бъд още тогава е искал да има дете, но нито веднъж нито с дума, нито с поглед не бе я обвинил, че не може да зачене.

Амели въздъхна така тежко, че се разтреса цялата.

„Кой може да извърши такава операция? Не и доктор Уидни. Той никога няма да я направи. Лекарите не убиват.“

Закри лицето си с ръце. Искаше да заплаче, но сълзите не идваха. Мислеше си, че независимо кой е бащата, то беше в утробата й и зависеше изцяло от нея. Бъд или З-те В? Седем години или няколко секунди? Любов или ужас? Как можеше да убие собственото си дете?

В далечината чу проскърцването на количката и провикването на зарзаватчията. Вратата на кухнята се отвори и Лю извика нещо на китайски. Дватама мъже разговаряха на напевния си език, който бе толкова неразбираем за нея, колкото собствените й мисли.

„Какво ще правя?“

Телефонът извън отново. Три звънвания — техният сигнал. Лю се пазареше отвън, а Хуанита, дебелият му жена, се страхуваше от апарата и не смееше да вдигне слушалката. Бриджет, опереното ситно фризирано ирландско момиче, нямаше да дойде по-рано от девет.

— Ван Влайът — каза тя, като вдигна слушалката.

— И още нещо — съобщи Бъд. — Ако е момиче, в никакъв случай няма да язди сама.

— Бъд...

— Недей да спориш.

— Аз...

— В никакъв случай без придружител. — Гласът му бе станал дрезгав. — Амели, скъпа, мислех си, че никога няма да ни се случи. Веднага след като посетиш доктор Уидни, мини през магазина.

— Бъд...

Връзката прекъсна.

Застанала права до телефона, най-накрая заплака. Нищо не можеше да направи. Не можеше да убие детето, независимо кой бе бащата. Не можеше да каже на Бъд какво ѝ бе причинил 3-те В. Бяха се сблизили и битката щеше да е неминуема. Бъд щеше да е безмилостен. Най-малкото щеше да откаже да се вижда с 3-те В, не беше изключено убийство. Не мога да рискувам.

Тялото ѝ се разтърсваше от плач. Той извираше някъде извън съзнанието ѝ от скръб за непроменимото и съсипващо нещастие. Най-накрая спря. След като се успокои, помоли телефонистката, този път беше Нета, да ѝ набере петдесет и девет, номера на доктор Уидни.

Бюрото на Хендрик бе задръстено с планове за разширяване на магазина. Двамата спореха: Бъд — шегувайки се, баща му — с раздражителна решимост.

— Нито една железария в града не продава мебели, Бъд! — Както винаги когато беше много ядосан, холандският му акцент надделяваше.

— Да, но не продаваха и домашни потреби, докато ние не започнахме.

— Но това е смешно!

— Не е смешно — възрази Бъд. — Просто е печелившо.

Хендрик удари с ръка по бюрото:

— О, какво мога да очаквам от теб! Главата ти е пълна с онзи петрол и ти не можеш да разсъждаваш трезво!

Амели се забавляваше, наблюдавайки бащата и сина.

Доктор Уидни бе потвърдил бременността ѝ. Бъд беше възторжен и когато бяха заедно, Амели споделяше радостта му, но щом останеше сама, често плачеше. Вдигна глава и видя, че някой отваря вратата и влиза в магазина. Беше З-те В. Лицето му бе омазано, косата му, брадата, дрехите. Вървеше по пътеката между щандовете, препъвайки се като човек, преживял голямо нещастие, и всички клиенти се отдръпваха от него.

Амели стисна здраво дръжката на чадъра си. „Сигурно се е случило нещо ужасно — помисли тя. — Юта? Чарли? Доня Есперанса?“ Опита се да каже нещо на Хендрик и Бъд, които продължаваха да спорят. Но не можа да проговори.

З-те В отвори стъклената врата на офиса и застана, хванал дръжката на вратата с двете си омазани ръце и разтворил широко дългите си крака. Погледна към Амели, устните му се раздвижиха, но не издаде никакъв звук.

— З-те В?... — пошепна тя.

— Какво има? — попита Хендрик.

— Какво се е случило? — въпросът на Бъд прозвуча като команда. — Някакво нещастие ли стана на площадката?

— С Чарли ли стана нещо? — прекъсна го Хендрик.

З-те В се беше втренчил в Амели:

— Нефтът бликна — каза той.

За момент Бъд се вцепени. После възторгнат се хвърли срещу едрия си брат и го прегърна.

— О, Господи! З-те В! Успя, наистина успя! А всички казваха, че в района на Лос Анджелис няма нефт! Капчица нефт! А ти, ти го намери, умно копеле!

З-те В не се помръдна да отговори на прегръдката на брат си. Продължаваше да се взира в Амели.

— Моля те — прошепна той. — Моля те.

Бъд се обърна объркан към Амели.

— Нефт? — гласът на Хендрик бе почти ядосан. Амели се приближи към братята, с едната ръка прегърна Бъд, а с другата — З-те В.

— Добре е, нали? — попита З-те В.

— Да — отвърна тя, като че ли някой изтегли думата ѝ с ченгел.  
— Да.

Хендрик, мъчейки се да запази достойнството си, стисна ръцете на З-те В и на Бъд.

— Това е велик ден за Лос Анджелис — каза той развълнувано. Цялата му омраза към нефта и всичко свързано с него се бореше с бащината гордост.

Най-накрая бащината обич надделя.

Той мина покрай тях и на висок глас се обърна към всички в магазина:

— Моят син Винсент ван Влайът току-що откри нефт в рамките на града. Двамата с другия ми син Хендрик ван Влайът Джуниър дадоха първия кладенец на Лос Анджелис. Това е епохално събитие в историята на града. За да отбележа този случай, давам на всеки наш клиент по един малък подарък. И после, ще ме извините, но ние, Ван Влайътови, днес следобед ще почиваме.

Тълпата следваше Бъд и 3-те В, които крачеха енергично през града към края на улица Колтън. От време на време някой избързваше напред, за да стисне омазаната с нефт ръка на 3-те В и да го поздрави. 3-те В, който се бе гърчил от подигравките на хората, сега не изпитваше никакво удоволствие от реабилитацията си.

Когато съоръжението се появи пред очите им, Бъд се затича, изоставяйки 3-те В след себе си.

В плен на сондажната кула черното масло свистеше и се лееше. Свределът на сондата бе пробил кората на древната защитна скала и кръвта на земята бе изригнала, водена от яростта на природния газ. Час преди това всичко бе започнало да се тресе и 3-те В и Ксавиер бяха отскочили настрана. Но 3-те В остана там и гейзерът от суров нефт го обля. В този момент изпита радостна тръпка да преминава през тялото му — страст, истинска плътска страст, с каквато бе обладал Амели.

Сега обаче се приближаваше към кладенеца почти насила. Отдавна се познаваше що за човек е. За него мечтата бе безкрайно по-съществена от самата реализация. Търсенето бе всичко. Осъществената цел бе стъпка към смъртта. „Тя поне ми прости“ — мислеше си той, придвижвайки се бавно сред хората, които се бяха събрали около сондата.

Юта беше там с Чарли на ръце. Развълнувана, бе забравила да свали кухненската престилка и ръкавите ѝ бяха навити. Закръглените бузи бяха зачервени. Нефтеният фонтан бе божественият пръст, който я благославяше. Съзнанието ѝ се изпълваше с яркочервени копринени рокли, шапки с щраусови пера, мебели, карети и кочияши с ливреи, перлени огърлици, диамантени диадеми и къща, пет, не десет пъти по-голяма от тази на Амели. Тя крачеше сред опръсканите с нефт бурени и викаше:

— 3-те В, 3-те В, ти успя! — Погледът на съпруга ѝ бе толкова отнесен, че тя намести Чарли в ръката си и с другата докосна челото му. — Добре ли си? — попита тя угрижено. — Да не би някоя греда да те е ударила?

— Добре съм.

— Тогава се усмихни. Ти си герой с този нефтен фонтан. Ти си нефтеният герой на града!

— Само след няколко месеца в Лос Анджелис ще има хиляди кладенци.

— Какво искаш да кажеш? Че някой може да открадне твоя нефт?

— Тук е нефтено поле. Всеки, който притежава права върху земята, може да пусне сонда.

Радостта се изпари от лицето ѝ. Изкриви уста.

— Не е ли време да направиш нещо тогава за количествата, които изтичат?

— Все още не. До утре налягането ще спадне и тогава ще го затворя.

Юта уважаваше техническите му познания, но с право го считаше невежа по финансовите въпроси.

— Върви вкъщи да се преоблечеш.

Бъд стоеше хипнотизиран, втрещен в хванатия нефт. После пристъпи напред, докато пръски окъпаха костюма и шапката му. Миризмата го поразяваше, шумът го заглушаваше, а той се чувстваше на върха на щастието.

„Това е то — мислеше си той. — Ето това чаках цял живот. Всъщност никога не съм искал да се занимавам с магазина. Съградих го заради татко, за да докажа, че той може да успее. Но работата там е твърде спокойна за мен. Ако не се занимавах с поземлени сделки, щях да полудея. Такъв съм си. Това вълнение, това обещание, тях чаках. Чаках ги от момента, в който слушах мъжете да си говорят за нефт още когато продавахме съоръжения за нефтените сонди, когато ходех на сондата в Нюхол.“

Все повече и повече хора прииждаха към малкия парцел земя. Хендрик дойде с Амели и доня Есперанса.

— Цял живот чаках това. Разбираш ли? Още от дете мечтаех за нефтените фонтани. — Замълча за малко. — Амели, ще заложа всичко на тази карта.

— Вече си победител.

— Не. Ще вложа още много пари. Истински пари, колкото мога да взема. Знам разни неща за сонди и оборудване, но не е достатъчно. Ще наема всеки, който има мозък — от обикновения работник до



химиците в лабораторията на нефтения съюз „Юниън Ойл“. И двамата с 3-те В ще сондираме още много, много кладенци. Ще изградим империя.

Тя го гледаше и се усмихваше.

— Май ме взимаш за глупак?

— Не.

— Тогава защо се усмихваш?

— Знаех, че някой ден ще чуя тези думи от теб. Други мъже вече са го постигнали. Ти можеше да бъдеш всеки един от тях — Хънтингтън, Гулд, Рокфелер. И ти си като тях умен, способен, амбициозен и много работлив.

— В твоите очи изглеждам безскрупулен.

— Да, но аз никога не съм имала слабост към безволевите мъже.

— Смятам да работя изцяло само за това.

— Бъд, татко Хендрик ще се почувства ужасно, щом научи, че ще напуснеш Ван Влайът.

— Той ще се справи и сам. 3-те В е толкова непрактичен. Ако оставя на него, шансът ще изтече през пръстите ни. Защото погледът му винаги е отправен към това, което идва, а не към това, което става в настоящето. Амели, ако не мога да бъда с теб, когато?...

— В този момент жената се оправя сама — прекъсна го Амели.

— А това тук — тя кимна към свистящия нефт, — ти ще се занимаваш с това.

Той я прегърна през все още тънкия кръст и пръстите му докоснаха токата на колана ѝ. Прошепна ѝ на ухото:

— Моят принц или принцеса.

По лицето на Амели се изписа мъка, но Бъд не забеляза, отправил отново поглед към кладенеца.

Доня Есперанса се движеше бавно с подутите си крака, подкрепяна от Хендрик, който обясняваше всичко със собственически тон, като че ли никога не бе влагал цялата си сила в борбата срещу това начинание:

— Налягането на земния газ принуждава нефта да се излива през тясната тръба и затова свисти така яростно. Мила моя, нефтът е така важен за Лос Анджелис, както железницата. Нефтът е сериозна работа, много по-сериозна от портокалите и туризма. Това е истинска

промишленост. Запомни ми думите, че благодарение на нефта Лос Анджелис ще бъде толкова известен, колкото е Сан Франциско.

— И това го откри моят 3-те В — отговори доня Есперанса. — Къде е той, Юта? — Снаха ѝ се бе приближила, люлеейки Чарли в ръцете си.

— Отиде да се измие — отговори Юта.

— Добре — рече Хендрик. — Сега ще отидем у вас. Съседите сигурно ще искат да ви поздравят.

— Но аз нямам толкова почерпка вкъщи.

— Мистър Ван Влайът и аз ще се погрижим за празненството — отговори доня Есперанса. — Братовчедът Франц ще изпрати всичко, което ни е необходимо. Това е стар обичай, детето ми. В Лос Анджелис споделяме добрия късмет с другите.

На 26 юли 1892 година „Лос Анджелис Таймс“ писа:

НЕФТ

„Винсент ван Влайът и неговият, съдружник Х. ван Влайът II сондираха кладенец в края на улица Колтън и откриха първи нефт в града.“

На следващата сутрин Бъд обясни на Хендрик, че напуска магазина. Беше тъжна среща. Хендрик седеше на бюрото си и дълго време стискаше в юмрук и после разтваряше здравата си ръка, нямаше настроение дори да отговори на сина си. Бъд, запален от собственото си вълнение, не беше взел предвид дълбочината на бащините чувства. Хендрик разчиташе на търговския усет на Бъд и през годините близостта на сина му беше за него сигурност, приятелство и удоволствие.

След дълго мълчание Хендрик успя да каже:

— Това е лудост. Ти си истински Гарсия. — Гласът му звучеше неубедително. Гърдите му опираха в големия корем, погледът му беше така безпомощен, както в онези далечни лоши времена.

Гледката предизвика болка у Бъд.

— Татко, това не значи, че се отказвам напълно — излъга той. — Не смяташ, че съм толкова луд, нали? Освен това, как мога да дам на някой друг да води счетоводните книги?

— Ще водиш ли счетоводството?

— Разбира се.

Хендрик се покопити.

— Ще трябва да ти намаля заплатата.

И двамата знаеха, че заплатата му беше само малка част от приходите на Бъд. Парите му идваха от даваните под наем помещения

в сградата на Ван Влайът, включително магазина, и другите инвестиции. Но той се направи на смутен и каза:

— Както прецениш, татко.

Хендрик все още не беше дошъл съвсем на себе си, затова той започна да му разказва за бебето, но после млъкна. Двамата с Амели бяха решили да не казват на никого, докато не станеше на четири месеца.

Бъд не се посъветва с З-те В, когато реши да вложи всичко, което притежаваше, в „Паловерде Ойл“. Той просто се появи на площадката с документите за извършените сделки за още осем парцела наоколо.

— Ще взема късния влак за Санта Паула, за да уредя наемането на сондажни екипи — каза той на З-те В.

— По-добре да изчакаме, докато...

— Докато какво? — прекъсна го Бъд. — Докато Сульо и Пульо пуснат сондите?

З-те В не отговори нищо.

Беше бесен, защото Бъд пак беше повел хорото. Беше ядосан на себе си, че отново позволи на Бъд да доминира над него. Вината му бе причина да не започне спора. Обикаляйки с Бъд новите парцели, той взимаше по някое и друго парче пръст и го миришеше, търсейки специфичната миризма на катрана.

На 30 юли „Лос Анджелис Хералд“ писа:

**НИКОГА ДО СЕГА НЕ Е ИМАЛО ТАКЪВ БУМ В ТЪРСЕНЕТО НА НЕФТ**

„Градът е полудял. Царят спекула и неспокойствие, обхванали нашир и надлъж района около Лос Анджелис. Положението е подобно на неотдавнашния бум с недвижими имоти. Парцели, за които молеха да бъдат купени по 75 долара, сега се продават за по 1000 долара. Хора, които са се занимавали с този бизнес, твърдят, че не са виждали такова нещо досега. Хората в Лос Анджелис буквално са обхванати от треска за нефт.“

И наистина всички бяха полудели по нефта. Мъже и жени, които нищо не разбираха, клякаха и миришеха почвата, после даваха всичките си спестявания, за да купят по някое малко парче земя. Всеки, който можеше да си го позволи, биеше сонда. И земята отдаваше своята черна древна кръв.

Един следобед в средата на август, три седмици след като бе бликнал кладенецът, Бъд седеше близо до сондата. Денят беше много горещ, той бе свалил сакото си и от време на време повдигаше каската от главата си, за да изтрие потта.

Къщичките все още бяха на мястото си. Но улица Колтън беше неузнаваема. Работниците се провикваха, шефовете издаваха заповеди. Шест мулета теглеха дървен материал и копитата им разораваха ливада, която като че ли беше покрита с кадифе от трева.

Бъд изпитваше удоволствие от работата и голямата врява. Физически изпитваше същото задоволство, както когато яздеше с vaqueros, а съзнанието му бе изпълнено със задоволство, че „Паловерде Ойл“ разработваше своите кладенци по-бързо от всички останали.

За разлика от Бъд, 3-те В мразеше суматохата и шума. Ден и нощ те проникваха в него, защото се чуваха чак в дома му. Когато беше възможно, отиваше да се разходи в Санта Моника и веднага след като хълмовете отнемеха шума, сядаше под някое дърво и започваше да чете за нефта. Независимо от омразата си към всичко, което се вършеше около него, той и сега както винаги бе все така пленен от него.

Бъд извика към 3-те В:

— Трябва да отида в магазина, за да се захвана с проклетите книги. Но преди да тръгна, ела малко да си починем.

3-те В отпи голяма глътка алкохол.

— Изнамерили са нова употреба на газьола — каза той. Бъд, който беше надигнал шишето, за да отпие, го остави на земята и погледна към брат си.

За съжаление суровият петрол в Калифорния имаше високо съдържание на газьол, отпадъчен продукт, труден за отделяне. Освен като почистваща течност, не можеше да се използва за друго.

— Какъв? — попита Бъд.

— Има двама германци. Четох за тях. Готлиб Даймлер и Карл Бенц.

Бъд сви устни разочаровано и отпивайки, поклати глава.

— Чух за тях — отговори той, като изтри устните си. — Предлагат някаква луда идея за кабриолет без коне.

— Но те вече са направили такава машина и двигателят ѝ използва газьол.

— Хайде, 3-те В. Всичко това е празна мечта.

— Защо? — попита 3-те В. — Представяш ли си каква свобода ще даде тази машина на човека. Представи си, няма да има нужда да впрягаш конете, да спиращ, за да почиват и да ги поиш. Можеш да отидеш навсякъде, където пожелаеш, за свое собствено удоволствие. Тези машини ще бъдат достижение, равно на железниците, особено тук, на Запад, където разстоянията са толкова големи.

— Хубаво. Приемам, че идеята е добра, но само Господ знае кога ще дойде и нейният ден. Едва ли по наше време. Може би в 2400 година. А междувременно трябва да използваме този отпадък. Знаеш ли за нещо друго, което да го ползва? — Нямаше предвид

елементарната машина, която сега въртеше колелата, използвайки техния продукт вместо потта на 3-те В.

3-те В помисли за минута.

— Спомняш ли си танкера „Хардисън?“

— Това е решението — отговори Бъд. — „Хардисън“ се запали, но можем да извлечем някаква поука.

— Вкъщи имам всички изрезки от вестниците. Искаш ли да ти ги донеса довечера вкъщи?

— До девет трябва да приключа с проклетите книги — отговори Бъд. — Мини след това.

Вечерта бе гореща, нещо необичайно за Лос Анджелис. Докато се качваше нагоре по хълма Бънкър, З-те В се бе изпотил. Под него търговската част на града спеше, ярко осветена от седем високи електрически арки. В джоба му бяха изрезките, които бе запазил за „У. Л. Хардисън“. Спомняше си случая. През 1889 година Южнотихоокеанската железница бе вдигнала превоза на петрола до чудовищната сума от един долар на варел и на Лайман Стюарт и У. Л. Хардисън, който през 1890 г. щеше да създаде „Юниън Ойл“, им хрумва революционната идея да пренасят петрола с кораб в стоманени варели. Достигат до още по-новаторската идея вместо с въглища да захранват самия кораб с петрол. Фактът, че корабът се бе възпламенил и изгорял изцяло, въобще не можеше да намали очарованието на З-те В от проекта. Идеята бе важна. Всичко беше написано на пожълтелите страници на вестниците. За З-те В тези отрязъци стара хартия бяха паспорт за посещението при Амели.

Откакто му бе простила, той вече не бързаше да ѝ се извинява. Все още смяташе случката за голям грях, но вече можеше да я погледне в очите. И това, което видя там, го обезпокои. Смахът ѝ бе чист и ясен както винаги, но когато мислеше, че никой не я наблюдава, около очите ѝ се появяваха почти невидими сенки, зениците ѝ се свиваха. Като че ли беше болна. Нещо по-лошо. Изразът на лицето ѝ му напомняше онзи топъл август през 1884 г. точно преди самоубийството на полковник Дийн. Тя имаше проблеми. Желанието му да ѝ помогне беше болезнено, но не знаеше как да го направи.

Приближавайки се към къщата, З-те В видя Бъд на верандата. Седяха в светлината на газения фенер с доктор Уидни и пиеха питиетата си.

— Здравей, Бъд.

— З-те В? — Бъд се надигна. — О, да. Нали се разбрахме да минеш.

Бъд никога не забравяше. З-те В отново се разтревожи. Изкачи бързо стълбите към верандата и се здрависа с лекаря.

— Добър вечер, доктор Уидни. По какъв случай сте тук?



— Добър вечер, петролни магнате — отвърна той шеговито. — Изпълнявам лекарския си дълг.

— Какво има? Амели...

— Добре е — отговори Бъд.

В гласа му имаше някаква непозната нотка.

— И двамата са добре — допълни доктор Уидни и се обърна към Бъд. — Погрижете се да остане в леглото. Знаете колко обича да бъде в движение, но сега трябва да почива. Поне една седмица, ясно, нали?

Пот изби по челото на 3-те В. Той глупаво погледна лекаря с посивялата брада, после брат си. Бъд напълни отново чашата си и я подаде на 3-те В.

— Вземи.

— За какво?

— По дяволите, 3-те В, вече си възрастен мъж — каза Бъд. — Не е необходимо да ти казвам.

— Амели?

— Със сигурност. Бременна е.

— Не... — заекна 3-те В. — Тя...

— Да, да.

— Но...

— Сега недей да се тревожиш и ти — намеси се доктор Уидни. — 3-те В, ако моят брат ми бе съобщил тази новина, щях да пия за тяхно здраве.

— Всичко ли е наред? — запита Бъд.

— Казах, че е много тясна в ханша, но това значи, че раждането ще е по-трудно, а за износването не е проблем. — Доктор Уидни се закашля многозначително. — Все пак запомни, че трябва да бъдеш внимателен с нея.

— Ще направим всичко, което ни кажеш, доктор Уидни.

— Бъд, това се случва с много жени в третия-четвъртия месец. Няма защо да се притесняваш. 3-те В, ти си баща, кажи на човека, че не е толкова страшно.

3-те В не можеше да отрони и дума. Беше забравил за питието си, за изрезките. Спусна се сляпо по стълбите. „Господи! — помисли си той. — Господи! Ето какъв е проблемът!“ Усети чашата в ръцете си и я захвърли в храстите.

Беше сигурен, че детето е негово.

Амели лежеше в широкото легло, което делеше с Бъд. Лампионът хвърляше загадъчни сенки по ъглите на голямата стая. Нощта беше гореща, прозорците бяха отворени. Беше отхвърлила завивките и беше поставила ръцете си върху корема си, като че ли държеше детето в утробата си.

Малкото тъмно петно, което беше открила тази сутрин върху чаршафа, което можеше да бъде намек за спонтанен аборт, насочи мислите ѝ към майчинството, за което досега не бе мислила. Непрекъснато се тормозеше от въпроса чие е детето. Въпреки зададения въпрос тя ясно разбираше, че той с нищо не променяше раждането на детето. Нямаше избор. Не можеше да направи аборт. Детето беше част от нея, кръв от кръвта ѝ. Задължението, което чувстваше към него, бе по-сериозно от всичко друго. Как можеше да забрави този свой основен дълг, като имаше предвид чувството си за чест. Ще бъде майка. А майката дължи на детето си нежност, обич и живот.

Амели се размърда внимателно, все още с ръце върху корема си. Чу, че мъжете говорят навън. Не можеше ясно да разбере, но заедно с гласовете на Бъд и доктор Уидни позна плътния глас на 3-те В. Притисна буза към възглавницата. Остана така, докато Бъд се качи при нея, седна на леглото и хвана ръката ѝ.

През тази седмица оставаше за дълго при нея в спалнята. Веднага след като тя почна да става, той се върна на работа.

Бъд толкова години бе искал дете, че тази мисъл се бе вкоренила в него и той не я забелязваше, както не чуваше ударите на сърцето си. Сега обаче, когато това щеше да бъде реалност, се почувства напрегнат.

Думите му, че неговото дете ще бъде принц или принцеса, бяха образни и все пак искаше точно това. В детето виждаше причината, поради която трябваше да работи. Старата жажда за успех бе по-силна от всякога и „Паловерде Ойл“ бе неговият инструмент за постигане на целта.

Купи още земя, най-съвършеното оборудване. Изхарчи всичките налични пари и след това ипотекира сградата на Ван Влайът. Клайн, банкерът, му каза:

— Ти си луд. Полудял си по нефта, както и всички останали. Никога не бях очаквал това от теб.

— След като го правя, мистър Клайн, как мога да бъда луд? — Но той знаеше, че е луд, и въпреки това го правеше.

Скоро след това „Паловерде Ойл“ притежаваше шест кладенеца и всеки от тях пълнеше по стотина варела на ден. Бъд бе купил най-съвършената техника. Купи нови парцели. Взе отново заем. Този път заложи земята, която притежаваше до новия Университет на Южна Калифорния.

Всеки ден се отбиваше в магазина и докато работеше по счетоводната книга, слушаше сърдитите приказки на Хендрик. Ставаше в четири и времето пак не му стигаше. Така че Амели трябваше да го замести в магазина.

Коремчето ѝ се бе закръглило леко, но гърбът ѝ никога не опираше в кожената облегалка на стола. В училище тя се бе справяла добре с математиката и Бъд бе удивен колко бързо схвана рутинните операции. „Ако очакваш, че ще загубя ума си така, както загубвам фигурата си, се лъжеш“ — беше му отговорила тя натъртено.

Беше направила тази бележка скоро след като доктор Уидни бе забранил всякакви контакти и той спеше в друга стая. Често спореха по въпроса. Най-сетне тя успя да го убеди, че клетият лекар бе имал

нещо друго предвид, и Бъд се върна да спи на своята половина от спалнята. Заспиваше, като слагаше ръката си там, където можеше да усеща движенията на плода. „Ще успея! — повтаряше си той. — Няма да се проваля!“

Бъд беше сигурен, че провалът няма да дойде от липсата на нефт, а напротив, от голямото количество. Всеки час, който прекарваше на мястото, което сега се наричаше нефтеното поле на град Лос Анджелис, му напомняше за непрекъснато увеличаващия се брой сонди. В скоро време суровият продукт щеше да презадоволи пазара.

Една дъждовна сутрин двамата с 3-те В бяха на площадката. Това рядко се случваше. 3-те В никога не се появяваше, когато той беше там. Двамата братя мълчаливо наблюдаваха работата.

— Цената на варел падна отново — каза Бъд.

— Чух.

— Е, и? Измисли ли къде другаде би могъл да се ползва нефтът?

— Очевидната възможност е да се използва като гориво. — 3-те В избягваше да поглежда брат си в очите.

„Идеята — мислеше си Бъд — е типична за 3-те В. Използването на нефта като гориво е примамлива, но непрактична.“

— Щом като е очевидно — запита той, — защо всички използват въглища в далечния Запад? Идват чак от Англия и Австралия като товар на корабите, които пристигат, за да натоварят пшеница и червено дърво.

В Лос Анджелис цената на въглищата беше висока.

— Попита ме какво мисля — изломоти 3-те В.

Бъд изтри капките от лицето си.

— Хората го използват за осветление. Мисли нещо в тази насока.

— Като знаеш, защо ме питаш?

— Хайде, хайде, успокой се. Имаш ли някакви други идеи? Само не ми говори за онези неща, дето се движат без коне, или за възпламеняващи се кораби.

— Какво ще кажеш за локомотивите? — попита 3-те В.

Косата и брадата му бяха мокри.

— Какво?

— Да използват нефта като гориво. — Той махна към ексцентрика, — защо да не го ползва и локомотивът?

— Това тук е много по-просто, сам го знаеш. — Бъд замълча. — Мислиш, че е възможно?

З-те В сви рамене.

— Какво става с теб? — попита тихо Бъд.

— Нищо.

— Вкъщи ли имаш проблеми?

— Нищо няма!

— Дали нямаш нужда от по-висока заплата?

— Ти въобще не взимаш нари. Защо аз да заслужавам повече?

— Слушай! Да ти го кажа! От много време насам, щом ме видиш, и веднага се измиташ оттук.

— Съжالياвам, Бъд — отговори З-те В. — Работя много. Просто забрави, че избухнах.

Грехът го глождеше. Трябваше да говори насаме с Амели, но знаеше, че е невъзможно. Не можеше да погледне и брат си в очите.

Единственото убежище от мъчителните мисли бе неговият свят на идеи и мечти. Идеята за локомотива, която му бе хрумнала този дъждовен следобед, продължаваше да витае в съзнанието му. След вечеря остана във всекидневната, която сега бе изпълнена с тежки мебели, и нетърпеливо изчака момичето, което спокойно прибираше съдовете от масата.

Започна да скицира. Нямаше понятие колко време бе минало, когато Юта, по нощница и прозявайки се, се появи на вратата.

— Вече е много късно — зарече тя с майчинска загриженост.

След това всяка свободна вечер З-те В сядаше и се опитваше да скицира идеите си, запълвайки лист след лист. Притеснен от неумението си да рисува, ядосан на техническите си неумения, той се ровеше из книги по въпроса, които взимаше от библиотеката в новата сграда на общината. Направи стотици чертежи, повечето от които унищожи. Останалите заключи в едно чекмедже. Винаги се чувстваше обременен от идеите си.

През януари достигна до много проста мисъл: впръскване на петрол и пара в пещта на локомотива.

Веднага след като прецени, че не може да направи подобри чертежи, реши да ги занесе на Бъд. Можеше да му ги занесе на площадката, но пожела да ги занесе у тях по време, когато знаеше, че Амели ще бъде сама.

## ГЛАВА 12

### 1

Вятърът Света Ана духаше откъм пещта на пустинята Сонора. Помиташе всичко с камшика си, горещ и сърдит, през каньоните и равнините, изсушаваше шубраците и цитрусовите градини, гореше тревата, докато всяко стръкче пожълтееше и клюмнеше. Небето беше болезнено синьо, а въздухът ставаше толкова жестоко прозрачен, че разстоянията изглеждаха безкрайни. Изкореняваше дървета, телеграфни и телефонни стълбове, издухваше керемидите от покривите. Обгорената земя добиваше аморфни форми, които дразнеха очите и нервите.

Юта наричаше Света Ана дяволски вятър и когато жегата с вой и стенания дойдеше от пустинята, тя избухваше по толкова невероятни поводи, че сама се изненадваше.

Тази януарска сутрин тя взе тролея до Плаза. След като бе наела куцата слугиня, която се грижеше за Чарли Кингдън, можеше да ходи на църква почти всеки ден.

Въпреки Света Ана бе облякла новия си зимен костюм от плюш, най-скъпата дреха, която някога бе носила. Влезе в преддверието и се насочи по пътеката към мястото, където обикновено сядаха с доня Есперанса. Разноцветните стъкла на прозорците поемаха блясъка на слънцето и воят на вятъра отвън бе приглушен.

Юта седеше, но не се молеше. Вътре в църквата се чувстваше спокойна. Тук можеше да мисли за Чарли, без да си спомня за своя грях. „Той е добро, здраво дете — казваше си тя с обичлива усмивка на устните. — Вече има шест зъба и се опитва да се изправя сам.“

Месата започна и тя ѝ посвети цялото си внимание.

Напусна църквата успокоена и тръгна по главната улица към магазина на Ди Франко. Но поривът на горещия вятър я облъкна и тя скоро усети потта да се стича под стегнатия ѝ корсет. Представи си

тиха стая и ледена лимонада. „Ще се отбия при Амели, преди да пазарувам“ — помисли тя и неразположението ѝ изчезна.

Когато общуваше с Амели, не изпитваше неудобството, което я обхващаше при разговори с другите млади дами в града. Независимо от успеха на 3-те В, наетата куца слугиня, новите мебели Юта постарому се чувстваше несигурна. Консултираше се с Амели дори и за най-незначителните подробности, когато станеше дума за обществото, а от своя страна ѝ даваше съвети за бременността и майчинството. Фактът, че нейната по-богата, по-известна и по-аристократична етърва се бе оказала плодна, ѝ дойде като горчив хап и тя трудно можеше да го преглътне.

Кабинката я издигна почти вертикално на хълма Бънкър. Слезе. Продължи да се качва още нагоре, като се потеше обилно. Само преди час бяха минали специалните каруци, които караха вода и мокреха улиците, а влагата вече се бе изпарила и финия пясък проникваше навсякъде. Юта се наведе напред срещу вятъра с копнеж за малко хлад. Мина покрай каменната ограда на доктор Уидни. Оттам странично се виждаше верандата на Амели.

Стояха на завет от вятъра. 3-те В беше втренчил поглед в нея. Амели се бе облегла на парапета. Дрехата и не можеше да скрие напредналата бременност. 3-те В каза нещо. Тя го погледна. 3-те В проговори отново.

Спокойствието, което Юта бе постигнала в черквата, се стопи. „Кара тежко бременността — помисли тя, като спря на място. — Защо всички казват, че е хубавичка? Какво прави 3-те В тук в този час? Защо са застанали там, като че ли са любовници? Защо тя така разговаря със съпруга ми?“

— Никога повече недей да говориш за това — каза Амели.

— Трябва да се каже, Амели, и...

— Забранявам ти. Дойде тук, за да донесеш някакви планове на Бъд. Донесе ги, и толкова.

— Това е първият случай, който имам, за да поговоря с теб. Амели, никой не може да забрани миналото. А там на fandango...

— Простила съм ти, но при условие, че повече няма да го споменаваш.

— Ти никога не си бягала от истината.

— Истината? З-те В, няма никаква истина, освен твоята вина.

— Знаеш ли какво искам да му кажа всеки път, когато го видя?

Тя пребледня.

— Разбира се, че знам.

— Значи и ти мислиш така?

Тя се вгледа в ръката си върху парапета.

— Не знам какво да мисля — пошепна тя.

З-те В отговори:

— Обичам брат си и никога няма да си простя. И все пак нито за миг, нито за един-единствен миг не съжалявам, че... бях с теб. Разбираш ли колко много те обичам?

Тя сложи ръка върху неговата.

— З-те В, няма никакъв смисъл. Искам да кажа... изпитах само страх.

— Но ти носиш моето дете.

С бързо несъзнателно движение тя удари З-те В през устата. По устната му изби тънка струйка кръв, която се стече по брадата, преди да успее да я изтрие с опакото на ръката си.

— Съжалявам — каза той.

— И аз — рече тя. — Господи, З-те В, наистина съжалявам.

И двамата не знаеха за какво бяха извиненията им.



Топлият вятър отвяваше думите им през градината.

— ... носиш моето дете...

Амели замагна и когато удари 3-те В, се чу силен плясък.

— Съжалявам...

Юта не помръдваше от мястото си. Полата ѝ се заплиташе между краката, чантичката ѝ висеше прехвърлена през ръката, с която придържаше шапката си. Добрите чувства, които изпитваше към Амели, се изпариха завинаги. В този момент се стопи и дълбоката любов, която изпитваше към 3-те В. Испита толкова силно чувство на ревност, че пред очите ѝ причерня. Никога не бе припадала, но сега имаше чувството, че ще припадне.

Мислите ѝ препускаха, сякаш гонени от Света Ана. „Мъжете са слаби — мислеше си тя. — Тя, принцесата, е виновна. Тя има всичко. Пари! Семейство! Скъпоценности! Моят съпруг! Французойка. Да, чужденците са такива, пък и той е половин мексиканец. Те лесно се възбуждат.“ Предразсъдъците на Юта изплуваха, после я напуснаха, остана само унищожителната истина.

Нейният съпруг бе баща на детето на Амели.

Няколкото думи, шамарът — всичко е ясно. Били са заедно и са направили бебето.

Юта пое дълбоко въздух. Плътската ѝ ревност изчезна, тялото ѝ се разтърси от друга завист, която за нея беше всичко. Защото нейният мъж, ставайки баща на детето на Амели, я бе лишил от единството ѝ преимущество. Това дете можеше да отнеме наследството на нейното дете, на другите ѝ деца. Той беше унищожил единствената ѝ надежда за бъдещето. Сви крак и си представи, че рита корема на Амели, докато детето стана кървава каша, която никога нямаше да се роди.

Всякакъв здрав разум, всякаква милост бе напуснала Юта. Не усещаше нито вятъра, нито топлината. Със зачервено лице потегли надолу към града.

Докато не стигна до улица Спринг, още не беше решила какво ще прави. След това вече знаеше как ще облекчи ужасното си нещастие.

Намери Бъд в магазина.

— О, Юта, каква приятна изненада! — Бъд се изправи.

Юта затвори вратата на канцеларията.

— Какво се е случило?

— Дойдох за малко да се спася от този ужасен вятър.

Вратата се отвори и някой напомни на Бъд, че влакът за Санта Паула тръгва след тридесет и пет минути.

— Да, знам. Благодаря. — Вратата се затвори и той се усмихна на Юта. — Тактично искаше да ти каже, че нямам много време. Спомена ли ти 3-те В, че заминавам?

— Там ли ще останеш тази вечер?

— Да, само тази.

— Няма ли Амели да се чувства самотна?

— Тя никога не се оплаква. Сигурно скоро ще трябва да оставам вкъщи за по-дълго.

— Никога не се оплаква?

— Да, и тя е запалена по „ПалOVERде Ойл“ като всички останали.

— Какво прави, когато те няма?

— Много добре знаеш. Чете, свири на пиано, посреща гости. — Той пропусна да спомене, че тя водеше счетоводството на магазина, тъй като бяха решили да не казват на никого. — Вижда се с мама, с теб и Чарли.

— О, много великодушно от страна на великата дама да се вижда с бедните си роднини като мен и Чарли Кингдън.

Бъд я изгледа косо:

— Юта, тя те харесва от сърце.

— Колко благородно!

— Знаеш ли, Санта Ана трудно се понася от хора, които не са родени в Лос Анджелис. Върви си вкъщи, изкъпи се и си почини. Ще се почувстваш по-добре.

— По-добре ти да си отидеш вкъщи. Забрави за пътуването си. Виж какво прави 3-те В у вас.

Погледът на Бъд потъмня.

— Жена ми и З-те В са приятели от времето, когато я познавам.

— Приятели? Ха-ха!

— Скъпа, знам, че изпитваш ревност към нея. — Бъд отдавна бе разбрал това, което Амели не можеше да разбере. От първия ден, в който бе срещнал Юта, разбра, че тя завижда на жена му. — Хайде, замълчи и си тръгвай. Недей да казваш нещо, за което после ще съжаляваш.

— Ти трябва да говориш, Бъд. Попитай жена си как след толкова много години е забременяла. Трябва е чудо, не мислиш ли? Попитай я как стана номерът? Попитай я за нейния добър приятел.

— Излез оттук! — Гласът му пресипна. Беше се изправил. — Изчезвай оттук, по дяволите. И от сградата, тя е моя.

— Но детето не е твое — гласът на Юта виеше, както виеше вятърът навън. — На З-те В е!

Червените петна по лицето и бяха станали още по-ярки. Полата й изшумоля и тя тресна вратата след себе си.

Бъд остана на място, загледан в прозорците. Вятърът развяваше знамената, накланяйки стълбовете. Бавно отиде до закачалката и си взе шапката. Куфарът остана на пода.

Прибра се вкъщи. Входната врата не беше заключена. Никой в Лос Анджелис не заключваше, докато не станеше време за спане, но дори и тогава много хора не заключваха. Свали шапката и се спря да си оправи косата. Откъм хола се чуваше пианото на Амели. Музиката беше непозната. Мелодията ту се засилваше, ту утихваше в тъжни, нестройни акорди.

Щом отвори вратата, музиката затихна. Тя го погледна изненадана.

— Не съм чула кога си дошъл.

— 3-те В тръгна ли си?

— Преди повече от час — отговори тя. — Бъд, няма ли да ходиш в Санта Паула?

— Значи той е бил тук?

— Донесе ти някакви чертежи на двигател, за който ти е говорил преди време. — Тя затвори капака на пианото.

Смразяваща тъга обхвана Бъд за всичките онези удоволствия, на които не можеше да се наслаждава заедно с нея — музиката, книгите и поезията, която тя обожаваше. „А 3-те В може — помисли си той. — Какви други удоволствия споделят те? — като стискаше юмруци в джобовете си. — Какво става с мен, по дяволите? Та аз вече я осъдих. Как бих могъл да повярвам на думите на една прислужничка срещу почтената жена, която познавам?“

— Юта беше в магазина. — Той поклати глава. — Амели, скъпа, тя е отвратителна. Ревнува те, ревнува за всичко, което имаш.

Амели стана.

— Какво каза Юта?

— Думите ѝ бяха отвратителни... Господи!

— Щом не си заминал, значи е заради нещо, което ти е казала?

— Гласът ѝ трепереше.

— Не, кълна ти се.

— Тогава защо си тук?

— Кажи, че не е вярно! Ти и 3-те В?

Амели пое дълбоко въздух. Изправи гърба си и се приближи до прозореца, загледана в шубраците, които се превиваха от вятъра.

— Скъпа, знам, че с него говориш за книги и музика, за което не можеш да говориш с мен.

— Никога, никога не си и помисляй, че с теб не споделям много повече други неща. — Гласът ѝ бе сърдит. — Бъд, как можеш да повярваш на това?

— Тогава лъжа ли е?

Амели се обърна към него.

— През нощта на fandango... — Гласът ѝ бе нисък, но ясен. — През онази нощ 3-те В страдаше заради неуспехите си. Копаеше този свой кладенец и мислеше, че всички му се подиграват. Беше отчаян.

— Знам, все пак ми е брат, — той неволно потръпна. — „Успокой се — си помисли. — Не я съди! Изслушай я.“ Изведнъж си спомни Роуз и мъртвото бебе, и себе си, проснат върху мократа трева зад кръчмата в Нюхол, разкъсван от скръб и гняв. Вгледа се в жена си. — Продължавай.

— Беше пил твърде много. Излезе навън. Отидох след него. Той... аз...

В миг като че ли някой удари Бъд в стомаха и изкара всичкия му въздух. Чу се да възкликва:

— Значи Юта е просто честна жена. — Чу високия си ироничен глас, който го сепна. — Значи си била с брат ми.

— Аз... само веднъж. Моля те, Бъд...

— Моля те? Разбира се, скъпа. Страшно се радвам, че имам такава вярна съпруга.

— Беше много пиян. Той... Аз не исках.

— 3-те В те изнасили? — Бъд се засмя без глас. — Казваш ми, че 3-те В те е изнасилил? Господи! А аз мислех, че има проблеми да го вдигне. За какъв ме взимаш? 3-те В да те изнасили! Скъпа, достатъчно. Ти си го изчукала.

Устните ѝ трепереха. Никога не бе използвал такива думи пред нея, дори смяташе, че надали знае какво значат.

— Бях решила никога да не ти казвам.

— Ти с твоята честност?

— Мислех си, че ако научиш, ще го нараниш.

— Сладка моя, предпочитам да сме откровени. Ти си го изучукала, добре. После като всяка разумна жена си го запазила в тайна. Е, защо да се ядосвам? Очевидно моята глупава, нетърпелива пишка има нужда от помощ.

— Бъд, моля те, недей да говориш така.

— Едно нещо обаче знам да правя, и това е да смятам. Знам кога беше fandango и кога ще раждаш, кучко непоръбена!

Тя премигна объркана.

— Скъпа, ако ще продължим играта, време е да научиш и жаргона. Ти си кучка непоръбена. Знаеш ли какво означава това? И това нещо в теб е копеле, но тази дума вече знаеш още от времето на процеса.

Изведнъж лицето ѝ побеля и той, мислейки, че ще припадне, пристъпи към нея. Знаеше, че тя никога не бе успяла да приеме другото семейство на баща си.

— Детето... — едва чуто произнесе тя — почти съм сигурна, че е твое.

— Обещавам ти, скъпа, че никога няма да помисля за него като за мое.

И щом произнесе тези думи, те се превърнаха в истина за него. Сега разбираше, че съществуват неща, които са несъвместими. И той имаше много белези от много битки, които го потвърждаваха. Роуз бе крещяла по него. Не бе искала детето му. Цели седем години живот с Амели, изпълнени с надежда и молитви. После радостното въздигане през последните месеци. А сега това.

— Какво искаш да кажеш?

— Много просто. Мисля за това в теб като за копелето на брат ми. Или има и още неща, които ще ми разкриеш? Трябва ли да смятам детето за племенник или е дете на някой приятел?

Погледна го с леден израз.

— Благодаря ти все пак, че си зачела кръвта. А когато беше малко момиче, и тогава ли го правеше с него?

— Знаеш, че не съм го правила.

— Така ли? Не знам нищо, нищо, абсолютно нищо за теб. Освен това, че баща ти почти унищожи моя баща. Той беше покварен човек.

— „Добре, добре — си каза Бъд. — Виж сълзите в очите ѝ.“ — А ти се

шибаш с моя брат. Скъпа, ти си една курва по произход и поведение. Най-добре ще бъде да се отървеш от това копеле.

Ръцете ѝ притискаха свободната нощница върху корема ѝ, инстинктивен жест, сякаш той искаше физически да навреди на детето. Той примигна, като си спомни как спеше в ръцете му и какво удоволствие бе изпитвал, усещайки тези странни движения до собственото си тяло.

— Това е моето дете независимо дали ти го считаш за свое или не. — Гледаше го с отвращение. — Аз съм отговорна за него.

— Както искаш.

— Благодаря — отговори тя студено.

— De nada. Само да не го виждат очите ми. Не искам да го виждам.

Студенината ѝ се стопи.

— Бъд, това не може да е вярно.

— Познаваш ме твърде отдавна, скъпа, за да знаеш, че не съм особено добър човек. Знаеш, че мразя да губя.

— Да — отговори тя.

— Ще ти давам пари. Можеш да харчиш за това, което ти е необходимо, но нищо излишно. Колко време ще прекарваш с него, си е твоя работа, при условие обаче, че домакинските ти задължения не изостават. — „Боже мой, — помисли си той, — това аз ли съм, Бъд ван Влайът, който говори така със своята любов?“ — Няма да седиш при него, когато аз съм тук. И ще го държиш настрана от мен. Аз от своя страна ще му предоставя къща, дрехи. — Гласът му бе твърд и равен, като че ли сключваше сделка. Искаше да плаче и да моли за нейната прошка и въпреки това казваше точно което искаше да каже. — Ясно ли се изразявам?

— Да.

— Ще плащам за лекар и зъболекар, но никакви специални уроци, никакъв колеж. И още нещо. Не искам да чувам за неговите проблеми. Ще му дам името си и това е много повече от всичко, което други мъже биха дали.

— Искаш да ме накажеш. — Говореше тихо, но в очите ѝ се четеше мъката на наранено животно. — Виждам, че си побеснял.

— Бесен съм, това е сигурно. Но, Амели, аз никога не съм те лъгал. От самото начало ти разказах всичко за мен. Няма да започна да

те лъжа сега. Презирам това дете. Никога няма да мога да скриям отвращението си. Вярваш ли ми?

— Да, Бъд, вярвам ти.

Сенките под очите ѝ бяха станали дълбоки върху изостреното, посивяло лице, страните ѝ бяха хлътнали. Погледна я — дребна жена с огромен корем. Никога не бе я обичал повече, отколкото в този момент, и никога не бе искал да я нарани толкова много, колкото го желаше сега. Беше попаднал в неумолимите клещи на любовта и омразата, на победата и поражението, на радостта и отчаянието, на доверието и предателството. Чувстваше тялото си отмаляло от загубата.

— Ако хората знаеха, щяха да ме смятат за много щедър, че съм приел детето.

— Бъд, винаги помни, че те обичам. — Гласът ѝ бе тих, задушаващ се шепот.

— Точно сега бих могъл да те убия. Затова ще замина в Санта Паула за няколко дни, докато се поуспокоя.

Плановете на 3-те В лежаха на масата в хола. Дори не ги погледна. Взе си шапката, обърна се и видя, че тя го следваше. И като капак на цялата си жестокост добави:

— Винаги ще го виждам като някакво чудовище.

Тя кимна. Като че ли се бе пренесла на място, където той не можеше да я достигне.

Воден от желанието да се увери, че и тя е толкова нещастна, колкото бе той, повтори:

— Винаги ще го виждам като чудовище.



Няколко минути след като той излезе, тя не помръдна. Свети Ана с внезапен вой събра листа и клони и ги захвърли към вратата. Амели поклати глава. Бавно се заизкачва към втория етаж. Плодът бе едър, тежеше и всяка нейна стъпка бе изкривена и болезнена. Крепеше се за перилата.

Затвори врата на спалнята и седна на тоалетката. Отвори чекмеджето и извади голяма кутия за бижута. Върху кожената обвивка имаше малко златно квадратче, на което бе гравирано името ѝ — Мисис Хендрик ван Влайът II. Натисна ключалката. Капакът се отвори. Върху черното кадифе лежеше комплект от перлена огърлица с диамантена закопчалка, две гривни, обсипани с перли и диаманти, и комплект обици, от които висяха ситни перли и диаманти, пет малки брошки. Диамантът в средата бе по-голям, а върху гривните малко по-малки. Бъд бе купил този комплект в Париж. Беше го сложила само веднъж в Лос Анджелис, на бала по случай тридесетгодишнината на Удс. Всички я оглеждаха не толкова заради красотата му, а заради стойността.

„Винаги ще го виждам като чудовище.“

Скри лице в ръцете си, после вдигна глава.

— Спри се — изрече тя на глас. — Вече е късно за сълзи.

Придвижи се тежко към скрина си и извади три чифта бельо, три чифта бели, ръчно бродирани чорапи, две нощници. В последния момент взе още една. Сгъна ги на леглото до плетения шал. Взе две рокли, два чифта обувки. Слезе долу в хола и в килера намери малко куфарче, останало още от детството ѝ. Върна се и започна да прибира дрехите. В друг случай щеше да се усмихне саркастично за това, че винаги взимаше колкото е възможно по-малко, и то най-обикновени дрехи, с изключение на скъпите бижута, които притежаваше. Сега в очите ѝ нямаше никакъв хумор. Внимателно извади едно по едно бижутата и ги зави поотделно. Свали венчалния си пръстен и го подържа за миг върху дланта си, преди да го върне в кутията и да я затвори. Остави си само халката.

Облече тъмен жакет и пола. Прикрепи шапката си, като нагласи фината бяла воалетка пред огледалото, и тогава видя побелялото си лице.

Седна на малкото бюро и написа:

„Бъд,

Разбирам съмненията ти и не те виня за това, че не можеш да приемеш детето. Надеждата ми е, че и ти ще ме разбереш. Детето е свързано с мен, то е част от мен и ние имаме най-неразрушимата връзка, която съществува в живота. Или пък викът на кръвта у мен е много по-силен, отколкото у другите жени?

Баща ми, каквито й да бяха смъртните му слабости, дълбоко ме обичаше, така както и майка ми по свой собствен начин милее за мен.

Аз съм част от тях, както съм и част от детството си.

Решението ми да замина не е взето внезапно. През последните месеци постоянно мислех какво ще направя, ако ти научиш за неяснотите на положението, и това ме накара да взема решение. Обичам те с цялото си сърце, ти си всичко за мен. Но за това малко, напълно безпомощно същество, аз съм всичко. Не мога да изложа детето си на презрение и омраза.“

Преди да напише името си, прочете писмото. Стори й се студено, обвинително. „И без него ще ме разбере.“ Отиде в голямата баня, нахъса писмото на парченца, хвърли го в тоалетната и пусна водата.

Върна се в спалнята и натисна звънеца. Никой не се появи. Спомни си, че е обед. Лю и Хуанита сигурно са в стаите си над конюшната. Слугинята обикновено излизаше да посети свои приятели. Амели взе куфарчето. Телефонира за файтон до гарата.

Единствената й мисъл бе да напусне Бъд и Лос Анджелис. Не знаеше накъде ще тръгне, нямаше никакъв план. Беше в същото състояние, както преди години, когато замина с мадмоазел Кьостлер.

Три дни по-късно Бъд се върна от Санта Паула с ранния влак в 7.45. Слезе на гарата без връзка и яка, костюмът му бе измачкан и мръсен. Лицето му бе бледо, усещаше миризмата на повръщано и на застоял алкохол по себе си. Напускайки гарата, пое дълбоко въздух. На изток изгряващото слънце осветяваше в оранжево върховете на Сан Бернардино и чак когато се вгледа внимателно, разбра, че това не бяха пламъци на пожар.

Не взе превозно средство. Реши да върви пеша по най-дългия път до къщи. Избра го, защото тук бе най-малко вероятно да срещне познат. Не се притесняваше от външността си, просто не му се щеше да разговаря с никого.

През трите дни, прекарани в Санта Паула, по цял ден обикаляше от канцелария в канцелария, а вечерите прекарваше в различни публични домове. Всеки път, когато помислеше за детето — детето на 3-те В, го изпълваше такава остра болка, че той изохкваше на глас. Издутият корем на Амели, който доскоро бе негова гордост и удоволствие, сега го преследваше като духовете, които нощем се превръщаха на жени, за да прелюбодействат с чужди мъже.

Стигна до улица Гранд и пое нагоре по хълма. Слава на Бога, че никой от съседите му не излезе от къщата си. Когато стигна до пътеката към къщата, видя фигура, която се изправи от пейката на верандата. Беше 3-те В. С измачкани дрехи, той като че ли го бе чакал тук цяла нощ, опрян на перилата. Двамата братя впиха поглед един в друг.

— Къде е Амели? — попита 3-те В. Думите му прозвучаха глухо, като че ли брадата му бе отвор на пещера.

— Измитай се от къщата ми, да те вземат дяволите.

— Къде е?

Бъд се изкачи по стъпалата, без да обърне никакво внимание на брат си, и отвори входната врата:

— Амели? Амели!

От кухнята се дочуха стъпки. Лю се появи, облечен в безформените си дрехи.

— Къде е жена ми?

— Не е ли с вас? — запита Лю.

— Ако беше с мен, щях ли да викам?

— Тя замина в деня, в който заминахте и вие. Когато се върнахме тук, за да приготвим вечерята, мисис Ван Влайът я нямаше. Нямаше и никаква бележка. Помислихме, че е заминала с вас.

— След като не сте били сигурни, защо не ми изпратихте телеграма? Знаехте, че съм в лабораторията на „Юниън Ойл“.

— Аз се опитах — обади се З-те В, — но вятърът бе скъсал жиците.

Бъд се обърна към него.

— Ти какво общо имаш? — изръмжа той.

— Юта ми каза какво се е случило. Тя страдаше заради стореното. Винаги обаче действа така, когато загуби контрол над себе си. — З-те В премигна със зачервените си очи. — Направо ме побърка. Какво каза на Амели?

— Махай се оттук.

— Защо е избягала?

Бъд се качи горе и влезе в спалнята им. Неговата жена, неговата Амели в осмия месец на трудната си бременност беше изчезнала. „Защо ли не бе абортирала?“ — помисли си той злобно, отваряйки вратата на гардероба. Ароматът на лекия ѝ парфюм с миризма на цветя го лъхна и той се дръпна назад. Без да погледне дрехите, тресна вратата. Отиде до скрина ѝ и започна да отваря чекмеджетата. Едното изпадна, разпилявайки фино бельо. Забеляза кутията за бижутата. Отвори я и се загледа глупаво в празните кадифени преградки. В една от тях лежеше венчалният ѝ пръстен.

З-те В бе застанал на врата.

— Какво ѝ направи?

— Ти си виновен, брат ми. Ти ѝ го направи. От двамата ти ми сложи рогата.

З-те В затвори очи.

— Бях пиян — гласът му бе тих. — Тя не ме искаше.

„Значи ми е казала истината“ — помисли си Бъд. Взе пръстена и го захвърли на килима.

— Изчезвай от къщата ми, гадно копеле.

— Няма да си тръгна, докато не ми кажеш какво си ѝ направил.

— Какво съм ѝ направил? Тези думи звучат странно в твоите уста. Нищо толкова съществено, каквото ти си ѝ сторил. Жена ти ми зададе няколко най-обикновени въпроса, които аз повторих пред нея. Учудващо е какво излиза наяве, когато зададеш точния въпрос. И тя каза всичко. Можеш да бъдеш сигурен, че за първи път бях много търпелив. След като я изслушах, ѝ казах, че ще издържам копелето ти. — Гласът на Бъд стана дрезгав. — Казах ѝ, че ще поема грижата за твоето дете, въпреки че винаги за мен ще бъде едно чудовище.

— Ти си ѝ казал тези думи?

— А какво, трябваше да ти изпратя благодарствено писмо ли? — Гласът на Бъд бе язвителен, но в очите му нямаше ирония. — Съжалявам, че не съм го направил, но и сега не е късно.

— Винаги съм я обичал и ти го знаеше. Предупреждаваше ме, че все още е малко момиче, твърде млада за мен. И после я взе за себе си. Беше толкова сладка, беше...

— Знам точно каква е. Беше ми съпруга почти седем години. Една малка подробност, която вие двамата забравихте.

— Казах ти, че тя не ме искаше. Бях пиян. Господи, как си могъл да кажеш точно на Амели, че детето ѝ е чудовище.

— Защото е твоето дете, затова го казах.

— И си очаквал да остане при теб? Толкова ли си безчувствен? Знаеш, че никога няма да си позволи детето ѝ да бъде близо до човека, който е изрекъл такива думи. Тя не би позволила което ѝ да е дете, най-малко нейното, да бъде наранявано. Не си ли разбрал досега какво голямо значение имаше семейството за нея?

— Нашата малка светица на домашното огнище като че ли е заминала, без да остави дори и няколко реда на съпруга си.

— Какво очакваше да ти каже? — 3-те В изтри потта от челото си. — Тя изглеждаше толкова зле. Страдала е от всичко това, а сега и ти. Ти си я убил.

— Достатъчно жива е била, за да вземе най-хубавите бижута, които съм ѝ подарил.

— Ето това е жената за теб, нещо, което може да се купи.

— Доста пари съм похарчил за тях, бъди сигурен.

Двамата братя никога не бяха се сбивали. Разликата в годините им бе причината за липсата на обичайните битки между братя. Бъд бе защитавал 3-те В. Закачките му винаги бяха добронамерени.

Сега обаче имаха сериозна причина, за да се мразят, и те се сбиха.

З-те В се биеше заради болката и вината си, а Бъд заради загубата, която беше толкова дълбока, че той не можеше да я понесе.

Без да съзнава, Бъд вдигна крак и ритна брат си в слабините. З-те В изохка и го пусна. Превит на две, бавно се строполи на пода.

Чуваше се само шумното дишане на двамата едва поемащи си дъх мъже.

Бъд отиде в банята и подложи разраненото си лице под водата, после се изтри с някаква кърпа. Донамокри я и я понесе на З-те В, като оставяше мокри следи сред безредието в стаята. Подхвърли му я.

З-те В я допря до лицето си и постепенно се посъвзе. Тялото му пулсираше от болката. Беше забравил за присъствието на Бъд. Дишаше дълбоко със затворени очи. Изведнъж чу странно хлипане.

Бъд бе клекнал до леглото и плачеше. Досега З-те В не бе виждал мъж да плаче, а най-малко бе очаквал това от своя напорист, язвителен брат.

— Бъд... аз... недей. Моля те.

Бъд вдигна обляното си в сълзи лице.

— Следващия път ще те убия. Не искам никога повече да те видя, нито теб, нито жена ти, нито децата ти, нито децата, които моята жена ще ти роди.

— Тя те обича. Много те обича. Каза ми го.

— Ще ти изпратя чек за твоята част от „ПалOVERде Ойл“.

— Не го искам. Вземи всичко. Знаем, че нямаш пари в брой.

— Не желая да имам нищо общо с теб. Отсега нататък нямам брат, нямам партньор. Сега изчезвай и ме остави сам. — Бъд скри лицето си в атлазената покривка на леглото, което споделяха с Амели, и заплака отново.

З-те В слезе долу. Седна на един от столовете в хола. Досега бе приемал брат си като човек, способен единствено на добри чувства към семейството си и със забежките му по жените. Младият мъж, който той бе познавал, не бе способен да обича. Сега, чувайки хълцанията му, той разбра колко жестоко бе пренебрегнал чувствата на брат си. „Той я обича — помисли си З-те В. — Обича я толкова много, колкото аз никога не бих могъл да я обичам. И тя го обича. Само за няколко секунди унищожих целия им живот.“

Притисна пръсти в челото си. Искаше му се искрено да се разкае за тези няколко минути. Но те означаваха за него повече, отколкото всичките дни, които му оставаха да живее. Но вместо разкаяние той усети вината си да се разраства до самоунищожение. „Умът ми има стотици различни езици и всеки език разказва различни истории и всяка история ме осъжда като престъпник. Какво беше това? Ричард III?“

З-те В чакаше брат си да слезе долу. Искаше да го успокои, така както мократа хавлия, която Бъд му бе подхвърлил, бе успокоила болката на тялото му. Но от спалнята не се чуваше нищо. Бъд не слизаше. Накрая, когато часовникът удари пладне, З-те В стана и сковано излезе навън. Спря се на верандата. Едва тогава се сети, че никой от двамата не бе помислил, че детето можеше да е от Бъд.

## ГЛАВА 13

### 1

Смъртта дебнеше доня Есперанса. Доктор Уидни продължаваше да повтаря, че почивката може да я излекува. Хендрик решително говореше за предстоящата лятна ваканция, която щяха да прекарат в „Хотел дел Коронадо“ близо до Сан Диего. Въпреки това доня Есперанса с медицинските си познания разбираше какво става.

През студените април и май тя си почиваше в гостната. Покриваше подутите си крака с вълнено одеяло. Предпочиташе да седи в тази рядко използвана стая вместо в слънчевата, където обикновено седяха с Хендрик, заради портрета на баща си. Той беше закачен над камината, изрисуван на бял кон. Вглеждайки се в него, тя запаметяваше всяка подробност от картината: тъмната брада на дон Винсенте, розовите му бузи, костюмът, украсен със сърма и злато, който му бе струвал три хиляди декара от земята, пръстенът с аметиста, който беше проиграл на карти. Изучаваше портрета, като че ли той можеше да ѝ разкрие загадката на прераждането, което беше и загадка на смъртта.

„Нейните хора“ някак си бяха научили за състоянието ѝ. Прииждаха, често отдалеко, винаги пеша — бедни възрастни мъже и жени, и чукаха на задната врата. Независимо по кое време идваха и колко силна бе болката ѝ, доня Есперанса ги посрещаше. Когато си тръгваха, всеки от тях целуваше голямата, сега покрита с тъмни петна ръка като за последно сбогом.

Идваха и други гости, солидни дами, облечени в черно, нейни приятелки. Пиеха шоколад с нея, уверявайки я с меките си испански гласове, че изглежда по-добре и че скоро ще стане от леглото. Юта, която беше отново бременна, всеки ден довеждаше Чарли Кингдън. Вечер Хендрик оставяше вестниците непрочетени, за да разговаря с нея. Често говореше за годините, в които бе пристигнал в Лос



Анджелис. Синапът бе цъфнал и малкото градче изглеждаше като позлатено.

— Това бе мястото, за което бях мечтал, и реалността поне веднъж, мила моя, се бе оказала по-добра от мечтата. — Като казваше това, бледосините му очи я поглеждаха многозначително и тя разбираше, че той, за когото комплиментите не съществуваха, искаше да ѝ каже колко щастлив е бил животът му с нея.

Доня Есперанса копнееше да научи нещо за второто си внуче — детето на Бъд и Амели. Разбираше глупостта на този предсмъртен копнеж, но колко много искаше да знае дали е момче или момиче, дали бе с тъмна или със светла коса. Копнееше да го подържи в ръцете си поне веднъж. Бяха ѝ казали само, че Амели е заминала, а тя искаше да разбере защо. И поглеждаше в лицето по-големия си син. То беше набраздено от дълбоки бръчки на пиянство и преумора и сърце не ѝ даваше да го запита. „Силните изпитват и по-силна болка“ — мислеше си тя.

Една вечер Хендрик и Бъд вечеряха. Доня Есперанса вече не можеше да сяда на масата. Сервираше им племенницата на Мария, която сега бе готвачка.

Хендрик дояде задушеното. Остави със замах вилицата и ножа на масата и запита:

— Колко време Амели и детето ще останат във Франция?

— Кой ти каза, че са във Франция? — отговорът на Бъд бе груб и студен.

Хендрик премигна, но не се запъна.

— Нали отиде там заради раждането?

Бъд напусна Лос Анджелис след деня, в който се бяха сбили с З-те В. Много се надяваше, че ще намери жена си във Франция, където вече веднъж бе отишла, след като бе напуснала. Когато графиня Мерсие му беше отворила вратата, го бе посрещнала с думите: „Какво се е случило с дъщеря ми? Защо не е с вас? Вие защо сте тук?“ Тревогата в изпъкналите ѝ кафяви очи бе достатъчно истинска, за да убеди Бъд, че тя не знае къде е Амели.

Нае най-добрите френски детективи, посети всички роднини на Ламбал, отиде дори в Колмар — само за да научи, че мадмоазел Кьостлер току-що бе починала. След три дни се върна в апартамента на графинята. Тревогата продължаваше да витае в очите ѝ, но въпреки

израза на все още красивото ѝ лице усети, че в негово отсъствие тя бе разбрала нещичко. „Студенокръвна кучка — помисли си той. — Преди беше скрила болестта на Амели, няма да ми каже нищо и сега.“ Нареди на детектива да удвои усилията си и после взе първия обратен параход. Остана достатъчно дълго в Ню Йорк, за да наеме други детективи. Но нито френските, нито американските намериха някаква следа. Бъд продължаваше да им плаща значителни суми.

— Момче ли е или момиче? — продължаваше Хендрик.

Бъд не отговори.

— Бъд?

— Колкото до мен, това дете не съществува.

Хендрик се дръпна, брадичката му затрепери.

— Виждаш колко болна е майка ти. Иска да знае.

— Мама никога не ме е попитала.

— Но то е нейно внуче.

— Това поне е сигурно — отговори Бъд и грозният смях озадачи баща му.

— Амели не знае колко болна е майка ти. Ако знаеше, със сигурност щеше да доведе детето тук.

Бъд отмести чинията си, стана и отиде в съседната стая. Момичето разчисти масата.

— Бъд — извика Хендрик. — Десертът.

— Нямам време — отговори той. — Чакат ме на новата площадка.

Като чу това и заради отвращението, което изпитваше към нефтения бизнес, Хендрик реши, че проблемите на Бъд идват от „Паловерде Ойл“. „До деня, в който нефтът избликна — мислеше си той, — Бъд и хубавото малко момиче бяха щастливи заедно. Бъд се разбираше с брат си и никога не се бе държал така с мен. Петролът го промени.“ Хендрик знаеше, че Бъд залагаше на всичко с лекотата, характерна за рода Гарсия. Парите бяха потънали в тази налудна афера, той продаваше недвижимите си имоти един след друг. Работеше по осемнадесет часа на ден, а може би и повече.

— Син си ми и мое задължение е да ти кажа, ти си се побъркал по нефта. Затова си се скарал с брат си, затова те напусна жена ти. Сега ще му позволиш да те отдели от майка ти и от мен, така ли?

— Татко, не мога да говоря за нея, това е всичко. Господи, да не знаеш дали е жива или мъртва!

Очите на Бъд се бяха насълзили. Хендрик, ровейки се назад в мислите си, не можеше да се сети за случай, когато Бъд да беше плакал, освен някъде в ранното детство. Хвана сина си за ръцете.

— Продължавай — каза той дрезгаво, — докато човек е млад, трябва да работи здравата.

През юни времето стана топло. Доня Есперанса вече не можеше да става от леглото. Хендрик закачи портрета на дон Винсенте на стената срещу нея.

Следващата неделя 3-те В дойде да я види. Майка му отказа морфина, който доктор Уидни искаше да ѝ сложи. Просто изпи билките, които Мария ѝ бе приготвила, и болката утихна.

— Какво има, Винсенте, изглеждаш толкова тъжен? — попита тя.

— Понякога мамо, бих искал да съм католик като теб и Юта. Изповедта трябва да е голямо облекчение.

— Можеш да ми кажеш всичко, което искаш. Скоро то ще бъде тайна завинаги. Става въпрос за Амели и детето, нали?

— Юта ли ти каза?

— Винаги съм знаела какви са чувствата ти към Амели. Пък и ти никога не си ги скривал от мен. Двамата с Бъд сте се скарали и тя си е тръгнала в момент, в който една жена никога не би го направила.

— Аз... мамо, мисля, че детето е мое. — Изричайки думите, 3-те В наведе глава. Изповедта, вместо да го облекчи, го накара да се чувства още по-зле. — Те се обичаха и аз се намесих. Може би съм я убил.

Доня Есперанса се вгледа в човека, за когото най-много съжаляваше, че ще изостави:

— 3-те В, не трябва да се виниш.

— Не мога.

— Какъв е смисълът да се торМОЗИШ? — попита тя. — Миналото не може да се върне, а бъдещето не е в твои ръце, то е в ръцете на Господа. С Мария си говорихме за това тази сутрин.

— Мария? — той я погледна. — Тогава ти знаеш къде е Амели?

За миг на устните на доня Есперанса се появи една от редките ѝ усмивки.

— Сигурна съм, че не вярваш на глупавите приказки на Мария.

— Искам да им вярвам — отговори той. — Искам да знам къде е Амели.

— Бих дала всичко, за да видя бебето поне веднъж — изрече доня Есперанса.

— И аз. — Той замълча, после каза: — Може би е мъртво.

— Винсенте, не говори така. — Тя се пресегна към ръката му.

— Мамо, защо да те тревожа точно сега?

— Аз те попитах — отговори тя и сложи ръката му до бузата си. Затвори очи. Билките на Мария я упойваха.

3-те В погледна към портрета на дядо си. Тялото на белия кон беше огромно. Вдигнатите предни крака бяха застинали в невъзможна поза. Дон Винсенте, на около тридесет години, бе застанал така, като че ли танцуваше, а не бе на гърба на коня. Само костюмът бе нарисуван добре. Беше същият, който 3-те В бе носил в нощта на fandango.

„И аз съм същият комарджия като него“ — помисли 3-те В.

Бъд му бе изпратил чек за неговия дял от „Паловерде Ойл“ и с парите 3-те В бе купил парцели. Юта, която ненавиждаше комарджийството, го бе насърчила. Завистта към етърва й, сега и с нов нюанс, я пришпорваше. Нямаше значение, че Амели не бе в Лос Анджелис, нейното бягство не бе достатъчно за Юта. Тя искаше пълна победа. За Юта превъзходството се измерваше в пари. Трябваше да бъде по-богата от Амели и виждаше петрола като средство за това.

Доня Есперанса, дишайки равномерно, отпусна ръката на 3-те В и той излезе на пръсти от стаята.

Мария беше седнала на пода до вратата, смалена като дете. Точно като такова дете тя бе дошла в Паловерде. Погледна 3-те В. Само очите й бяха жизнени.

„Сигурно е много над осемдесет“ — помисли 3-те В.

Приседна близо до нея, вдишвайки аромата на зехтин и билки.

— Мама ми каза, че сте говорили за мисис Ван Влайът, за Амели.

— Която не е в Лос Анджелис.

— Къде е?

Чу се странен смях.

— Какво те кара да мислиш, че знам повече от другите?

Той въздъхна.

— Мария, помогни ми.

Тя го погледна изпитателно.

— Моите задължения скоро ще свършат — отговори тя. —  
Тогава ще умра.

— Мария?

— Не мога да ти помогна. Когато му дойде времето, ще изпиташ  
много скръб и ще се чувстваш виновен. Сега ти си взел от брат си.  
После той ще вземе от теб.

— Какво искаш да кажеш?

— За един живот една смърт — отговори тя неразбираемо.

Изтощен, З-те В стана и мълчаливо мина покрай нея. Тя наведе  
глава и скри лице между колената си.

— Тя, моята дарба не е благословена — изломоти старата жена.

През един горещ августовски ден къщата на Бродуей се изпълни с хора. Доня Есперанса бе починала, а в Лос Анджелис скръбта все още се споделяше от всички. Който и да беше починалият, всички, които го познаваха, отиваха в къщата му да облекчат скръбта си независимо колко дълбока бе тя и да помогнат на семейството в деня и нощта преди погребението. Тук различното обществено положение нямаше никакво значение. Всички, от най-бедните до най-богатите роднини, се събираха, а жените носеха храна. Масата на Ван Влайътови бе отрупана.

Над всички аромати на храната преобладаваше уханието на розите. Всичките рози от градината бяха откъснати и наредени навсякъде в малката стая, в която бе поставен дървеният ковчег. От розовите бе оплетен венец, бели рози пълнеха многобройните вази, малките цветчета бяха сложени във винени чаши по первазите на прозорците. В Лос Анджелис, където цветята бяха в изобилие, това беше обичай.

За първи път след сбиването Бъд и 3-те В се срещнаха пред ковчега на майка си. За момент се вгледаха напрегнато един в друг, после Бъд рязко се обърна и излезе навън. 3-те В и Юта отидоха в хола, където портретът на доня Есперанса бе поставен под портрета на дон Винсенте. Юта, в напреднала бременност, се опитваше да смирява Чарли Кингдън — тъмнокосо живо дете, — докато приемаше съболезнования.

През целия ден пристигаха хора, които бяха обичали доня Есперанса. Те споделяха скръбта на семейството — хора, които като Хендрик се бяха заселили тук отдавна, но и новодошли. Възрастните жени, облечени в черно, посядаха да поплачат. Скърбяха и техните съпрузи и децата им, тъй като те имаха доня Есперанса за своя роднина. Франц ван Влайът и мощната му съпруга, колеги и приятели на Бъд.

Единствената група, която отсъстваше, бе „хората на мама“. Те вече се бяха сбогували с последната, носеща името Гарсия. Скръбта им от загубата бе голяма. Тя имаше щедро сърце.

На сутринта след погребението намериха Мария умряла. В ръцете си бе стиснала торбичката от заешка кожа, в която криеше своята магия.



Една мъглива декемврийска сутрин 3-те В изследваше земята близо до Сан Педро. Смъртта на доня Есперанса бе притъпила мисленето му, но той продължаваше да търси нефт. Беше вече следобед, когато стигна до стръмен кафеникав хълм. Поведе коня си към върха, където имаше купчина камъни — знак, че някой вече бе търсил тук. Въздухът бе изпълнен със солената миризма на морето, прелитаха чайки на големи шумни ята. Морето бе скрито в мъгла.

Наслаждавайки се на самотата си, 3-те В извади пакета с храна, който Юта му бе приготвила. Както винаги бе сложила повече, отколкото можеше да изяде. Хвърли остатъците на чайките. Тежестта в гърдите му бе се стопила. Чувстваше мислите си ясни. Чувстваше се сам на някакъв остров и изведнъж си спомни стара легенда.

„Вдясно от земите на индианците имало голям остров, който наричали Калифорния. Той бил населен с тъмнооки жени, които като амазонките живеели без мъже. Били много силни и смели.“

В съзнанието му изникна образът на майка му — млада, висока, стройна, тъмнокоса.

„Оръжията им били от злато, тъй като на острова нямало никакъв друг метал...“

3-те В наклони глава, като че ли усети някакво физическо присъствие. Подмишниците му се изпотиха. Клекна и допря буза до сухата студена земя.

— Тук е — прошепна той. В този момент си помисли, че просто усеща миризмата, която бе запечатана в съзнанието му, силната миризма на нефта. Очите му се насълзиха.

Тази изоставена земя до Сан Педро се наричаше Сигнал Хил. 3-те В бе купил четиридесет декара много евтино, беше наел работници и започна сондиране. Не беше в характера му да дава нареждания, но хората бяха добри и Господ е свидетел, че не беше тяхна грешката, когато на 625 метра дълбочина те изпуснаха жилката и повече нищо не откриха. 3-те В купи нов парцел, но и там нямаше следа от нефт.

Пробва още на пет места. Когато бе стигнал на деветстотин метра надолу в шестия кладенец, Юта му изкрещя, че са им останали

по-малко от сто долара. Кърмеше втория им син Том, който беше на три месеца, а З-те В държеше в скута си Чарли и се опитваше да го накара да млъкне, за да може бебето спокойно да се нахрани. Притиснал Чарли до себе си, З-те В се отпусна назад на облегалката. Чувстваше тялото си отмаляло от облекчение. „Най-послед парите свършиха“ — помисли си той. Съвсем нелогично, но той се бе освободил от вината към Амели.

— Не можем да живеем повече в Лос Анджелис — каза той.

Юта се съгласи.

— Господ ни повелява да се махнем оттук. — Напоследък тя тълкуваше решенията си като съвпадащи с Божиите.

Преместиха се в Бейкърсфийлд, тихо селскостопанско градче, разположено в долина. Юта взе назаем пари от свекър си, за да наеме голяма къща с многобройни спални, която да дава под наем на „избрани дами и господата“. Беше спривава хазайка, но никога не оставяше пансионерите си без добра храна и сладкиш.

З-те В рядко спеше в общата им спалня.

Работеше в „Юниън Ойл“, търсеше нефт. Пътуваше с фургон, където бяха книгите му — романи и поезия, картите и компасът, варелът с вода, бутилките с ямайски ром и пушеното месо. Тях споделяше с овчарите баски, които срещаше по пътя си. Седнали под звездното небе вечер, той ядеше големи филии хляб, които овчарите му даваха, а те ядяха от сушения бут. Основната причина, поради която баските приемаха З-те В, бе езикът. Можеха да разговарят с него, защото испанският бе и техният и неговият втори език. Беше разнообразие в самотата им. Харесваше им да слушат разказите му за необикновените земни форми, за нефта, за червената трева, която подсказваше наличието му.

Далеч от Лос Анджелис с неговите поражения, предателства, вини, спомени, далеч от брат си, З-те В се чувстваше странно доволен.

Бъд стоеше извън къщата, в която някога бе живял. След като се завърна от безрезултатното си пътуване до Франция преди около осемнадесет месеца, беше наел стаи на втория етаж в хотел „Надо“. От този момент не бе стъпвал в дома, който бе построил за жена си. Лю, започнал свой бизнес, живееше там с жена си като пазач.

Всички прозорци светеха, чуваха се мъжки гласове. Поемайки дълбоко въздух, Бъд влезе вътре. Във всекидневната двама от мъжете, занимаващи се с търга, проверяваха списъка на мебелите. Беше пил много и затова успя да ги поздрави с весел глас. Вратите бяха разтворени. Всяко свободно място бе заето от натрупани порцеланови сервиси и спално бельо. Той вдигна една калъфка. През тежката миризма на застояло му се стори, че усеща аромата на розови листа, които Амели имаше обичай да слага между чаршафите, ароматът на нощите, които бяха прекарвали заедно.

Сега Бъд бе убеден, че е умряла. Непрекъснато си спомняше последните й думи: „Бъд, винаги помни, че те обичам.“ Измъчен от работа и страдания, той смяташе, че само смъртта би била причина тя да не се върне при него. И въпреки това продължаваше да плаща на детективите на двата континента. Поради тази причина бе отлагал и продажбата на къщата.

Бъд се намираше на ръба на несъстоятелността и голямото богатство. Притежаваното от „Паловерде Ойл“ струваше цяло състояние, но той не разполагаше с пари в брой. Всеки спечелен долар инвестираше отново в закупуването на земя и нови кладенци. И парите все не му стигаха. Притежаваше твърде много кураж, твърде много жизненост, твърде много амбиция, за да позволи на някаква глупава сантименталност да застане на пътя му. Утре и тази къща, и мебелите щяха да бъдат продадени. И все пак...

Захвърли калъфката и се обърна към организатора на търга:

— Запазете бельото за мен, то не е за продан.

Когато се запъти към изхода, едва не се спъна в кашон с книги. Най-отгоре имаше някакви чертежи, навити на руло. Той се загледа любопитно. Какво беше това? Вдигна ги и ги разтвори. Бяха чертежите

на 3-те В. Вече няколко месеца, откакто брат му бе напуснал Лос Анджелис, ненавистта на Бъд към него бе понамаляла и той можа да хвърли поглед върху чертежите му. Бяха на локомотива, който трябваше да се движи с петрол и пара. Бъд се намръщи. Тук, в това помещение, като че ли присъстваше Амели и той не можеше да се съсредоточи.

— Не забравяй — повтори той, — сервизите и бельото няма да се продават.

— Но, Бъд, ти каза само бельото.

— Докато не съм забравил — и пианото. Всичко това е нейно.

— За пианото можеш да взема много — възрази човекът, който получаваше по двадесет процента.

— Нали ме чу? — сърдито повтори Бъд. С чертежите в ръка напусна къщата.

Скиците бяха повече въображение, отколкото нещо практично, но Бъд бе работил достатъчно дълго с брат си, за да схване идеята. Дюзата щеше да впръсква едновременно пара и нефт в горивната камера. В единия ъгъл 3-те В бе написал: „Парата е съществен елемент, така мисля.“ Бъд стисна устни. Толкова типично за брат му бе да напише „съществен“ и после да добави — „така мисля“. Горчивината, която Бъд изпитваше към 3-те В, още оставяше вкус в устата му. Внимателно разглеждаше чертежите, от време на време нанасяше поправка, променяше някоя от линиите. Тук лежеше основната разлика в мисленето на двамата братя — 3-те В съзиждаше идеята и после загубваше интерес към нея много по-рано от времето, когато тя можеше да бъде реализирана или да му донесе печалба. Бъд беше реалист. На него никога не можеше да му хрумне някаква идея, но дай му някоя, и той щеше да я накара да работи за него.

„Да — разсъждаваше той, наливайки си уиски. — Ето това е пазарът, от който имаме нужда за нефта на Калифорния.“ Пи и работи цяла нощ. Продължи и на другия ден и когато небето потъмня, се просна върху неоправеното легло, което все още пазеше миризмата на курвата и евтината ѝ есенция. „Защо ли не им казах да натрошат сервизите, да скъсат чаршафите, да разбият пианото? Никога няма да мога да ги погледна, без да ме заболи.“

Стана отново. Отиде до масата и се загледа в чертежите. „Единственият начин да накарам тази идея да заработи, е да наема

ЛОКОМОТИВ.“

Седмица по-късно Бъд се движеше рано сутринта по мокрите павета на улица Маркет в Сан Франциско. Дъждът удряше по покрива на каретата. Той притисна до себе си кожената чанта. Вътре имаше чиста яка и планове. През последните няколко дни бе висял на главата на професор О'Дей, който сега работеше за „Паловерде Ойл“.

Беше пил и чакал, поглеждал през рамото иззад тесния гръб на професора, докато се появиха прекрасно направените чертежи.

Влезе в преддверието на хотела. Даде щедър бакшиш на портиера и получи необходимата му информация. Занесоха багажа в стаята му, той носеше само чантата. Обръсна се в бръснарницата, върна се в стаята и сложи чистата яка. През цялото време мислено се разправяше с пазачи, секретарки и всички останали. Тръгна бързо по дългия коридор, постлан с килим, и почука на вратата на апартамент 407.

Вратата се отвори. Възрастният човек, който стоеше пред него и който бе сниман, изобразяван на различни карикатури, известен на всички в Калифорния, беше Колие Хънтингтън, президентът на Централната и Южнотихоокеанската железници, човекът, който бе разорил много хора, включително Хендрик ван Влайът и полковник Дийн. Масивните рамене вече бяха отпуснати, добре оформената му брада и мустаци бяха абсолютно бели. Въпреки възрастта, оставаше мощна и властна фигура.

Бъд се вгледа в студените изпитателни очи, изненадан, че възрастният човек сам бе отворил вратата. Чувстваше се така, като че ли бе доброволец в армията и трябваше да се изправи пред цял взвод войници с насочени към него пушки. „Не бива да се проваля — мислеше си той. — Точно сега не! «Паловерде Ойл» зависи от тази среща. Животът ми зависи от нея.“

— Казвам се Бъд ван Влайът — каза той. — В тази чанта нося чертежи, които всяка година могат да ви спестяват милиони долари.

— Знаете ли колко е часът, млади човече? — Не че наистина го питаше.

— Работното време още не е започнало, сър. Но лично аз работя много и продължително. И за вас съм чувал същото.

— Значи сте се промъкнали тук рано сутринта, за да станете мой благодетел?

— Първо на самия себе си и после на вас, сър.

Хънтингтън се изсмя, което можеше да значи, че думите на Бъд го бяха развеселили. Кимна, което значеше, че Бъд може да го последва. Минаха през тежко обзаведени приемни. После възрастният човек отвори тапицирана с кадифе врата.

Личният му кабинет рязко се различаваше от останалите помещения. Най-обикновена лампа осветяваше дълга маса, на която имаше писма и договори. Единият край бе разчистен за работа. Зад нея Колие Хънтингтън положи масивното си тяло върху обикновен дървен стол. Погледна малкия часовник.

— Давам ви петнадесет минути — каза той. — Не повече.

— Аз съм от Лос Анджелис и съм собственик на „Паловерде Ойл“.

— Чувал съм за „Паловерде Ойл“. Малка компания без много капитали. И вие, както всички в Лос Анджелис, в скоро време ще имате трудности с продажбите на петрола. Вече струва по-малко от десет цента на варел, така ли е?

— Е, не е чак толкова зле.

— Ще стане. Тогава как ще се оправяте?

— Няма проблем, сър, благодарение на плановете, които нося.

— Които, приемам, са свързани по някакъв начин с железниците.

Бъд пое дълбоко въздух:

— Имам планове за локомотив, който да се движи с пара и газьол<sup>[1]</sup>.

— О! — отбеляза съвсем равнодушно Хънтингтън. — И как е, вашият работи ли?

— Не съм чувал да има други такива, сър.

Възрастният човек отново се изсмя.

— Все още такъв не е минавал през бюрото ми, но ще минат, ще минат. Вие сте напорист млад човек. Това ми харесва. Дайте да ги видим.

Бъд отвори чантата, извади чертежите и ги разви. Докато Хънтингтън ги разглеждаше един по един, Бъд чуваше увеличаващия

се шум по улицата.

— Каква е тази тръба?

— Свързана е с дюзата, която впръсква сместа в горивната камера.

Той кимна. Накрая каза:

— Във всичко това има някакъв смисъл.

— Ще проработи.

— Вероятно — кимна Хънтингтън.

— После „Паловеерде Ойл“ ще го инсталира на някои от вашите локомотиви, естествено.

— Не, няма да го направя.

— Моля?

— Чухте ме правилно, сър.

— Мога ли да попитам защо, сър?

Колие Хънтингтън се облегна на твърдия си стол.

— Вие не сте глупав, мистър Ван Влайът. Но твърде сте млад. Не разбирате спецификата на властта. Искам да кажа, силата, която само Господ може да дари на човека, силата, която ти позволява да властваш над останалите хора. Ако човек е получил този дар, той трябва да му се посвети. И след като анализира всичко, човек разбира, че всъщност не той притежава властта, а властта притежава него.

— Не съм завършил висше образование, сър, така че философската страна на въпроса не е моята сила. Но винаги съм бил добър по математика. На Запад нефтът е много по-евтин от въглищата дори и за вас. Как ви звучи това в долари и центове?

Възрастният мъж гледаше толкова алчно към чертежите, че Бъд почувства страхотно облекчение, задето бе наредил на адвоката си да ги патентова.

— Току-що ви обясних — продължи Хънтингтън. — Когато бях млад, двете железници достигнаха на Запад, в Калифорния. Сега слаби и дребнави хора говорят, че съм ги ограбил. Но без мен, без моите партньори, разбира се, тази земя нямаше да струва нищо. Аз й дадох, а не взех. Никой от тях нямаше силата да построи железницата.

— Така е, сър. И моето изобретение ще увеличи вашата власт.

— Не, мистър Ван Влайът. Тук бъркате. Някой ден Сан Франциско ще отстъпи на вашия малък пращен градец, защото там е петролът. И петролът ще се използва като тяга за локомотивите и не



само тях, а и за корабите и за всякакви други превозни средства. Затова хората, които ще контролират производството му, ще контролират и средствата, чрез които тази планета ще се придвижва. И именно те, а не железничари като мен, ще властват над света.

Бъд осъзна, че Хънтингтън не само виждаше в бъдещето, но и можеше да говори за него. В този миг разбра нещо много важно. Напредъкът на човечеството идваше не от благородните, творчески и щедри духове, а благодарение на хора като Колие Хънтингтън. Бледите очи премигваха.

— Човек може да притежава власт — продължи Хънтингтън, — но взаимоотношенията са подобни на тези между коня и ездача. Юздите никога не трябва да се отпускат доброволно. Разбирате ли? Трябва здраво да държите това, с което разполагате. Ето причината, поради която ви казах не, мистър Ван Влайът.

— А ако някоя друга железница, да речем от Санта Фе, успешно внедри тази новост, сър? Тогава какво ще направите?

— Естествено, ще трябва да отстъпя и да приема промяната. — За момент той остана неподвижен на стола си, после се изправи. — Но аз имам задължения към властта и с нито един ден няма да ускоря прехода. Защо ви напусна Амели?

Бъд се беше научил да контролира чувствата си по време на сериозни разговори. И въпреки това въпросът на Хънтингтън бе толкова неочакван, толкова стряскащ, че той не можа да отговори. Чу се само как пое дълбоко въздух.

— Хайде, хайде. Защо сте толкова изненадан? Мистър Ван Влайът, знам кой сте, откъде идвате. Или си мислите, че пускам при мен всеки току-що избръснат млад мъж? Двама от моите слуги и секретарят ми са в съседната стая. А слугите си съм взел според физическата им сила. Ако не ви познавах, щях да ги извикам. Аз следя всичко, мистър Ван Влайът. Това е другото задължение на властта и вие трябва да го научите. Не знаете къде е, нали?

Бъд не можеше да проговори. И все пак въпросът означаваше, че Амели е жива. „Тя е жива — мислеше си той, — жива е!“ Облекчението, което изпита, беше зашеметяващо.

— За информацията, която ви дадох — Хънтингтън говореше с равен, студен глас, — можех да получа всичко, което поискам, нали?

Бъд погледна алчните избелели очи и си спомни кого имаше насреща си.

— Можехте да се пазарите — отвърна той и се изкашля. — Но няма да го направите.

— О! Защо?

— Защото си приличаме — отговори Бъд. — Защото властта е сграбчила и двама ни. И вие ме предпочитате на своя страна, искате аз да ви принадлежа. Когато моят локомотив тръгне, вие ще пожелаете да го дам на вас, а не на някоя друга линия.

— Тя беше очарователно малко момиченце. Клетият полковник Дийн. Толкова много да причиниш на детето си. Кое ви кара да бъдете толкова сигурен в себе си?

— Защото съм на прав път, затова — отговори Бъд.

Хънтингтън погледна часовника.

— Времето ви изтече, мистър Ван Влайът. — Наблюдаваше как Бъд навива плановете си. — Аз имам нещо, което вие желаете, и вие имате нещо, което аз желая — продължи той, водейки Бъд през празните стаи към вратата. — Една проста търговска сделка.

Бъд мълчеше. Трябваше да се въздържи да проси и моли. Знаеше законите на търговията.

На вратата Колие Хънтингтън посочи към чертежите с дългата си ръка с изпъкнали вени:

— Когато успеете, аз ли ще го получа?

— Естествено — отговори Бъд.

— Казва се мисис Дьо Реми. Живее в Оукланд.

Вратата се затвори. Бъд пусна чантата на земята и се опря на стената, наведен да притисне стомаха си. Не можеше да си поеме дъх.

---

[1] локомотив, който да се движи с пара и газьол. — Фактически става дума за изобретението на Рудолф Дизел, който през 1892 г. патентова, а през 1877 г. конструира бутален двигател с вътрешно горене — образуване на горивна смес и възпламеняване чрез компресия. — Б.пр. ↑

## ГЛАВА 14

### 1

В ранния следобед дъждът спря. Бъд енергично крачеше по една улица в Оукланд, успоредна на Южнотихоокеанската железопътна линия. Няколко жени, забрадени с шалове, си пробиваха път сред калта. Малките деца, притиснати до тях, бяха по-бледи от децата в Южна Калифорния. Беше разбрал адреса от няколкото бакалници, в които бе попитал за името. Обикновена двуетажна сграда, боядисана в сиво, с по два апартамента на етаж.

Бъд тръгна към входа. На верандата имаше детска количка с големи колела, тапицирана с розов плюш и с розово чадърче. „Значи детето е живо“ — помисли Бъд. Розово, значи е момиче.

Нито за миг не беше помислил за детето като негово, сега реагира по същия начин. Сви устни. Мина покрай количката и натисна счупения порцеланов звънец. Свали шапката си и зачака. През улицата по линията трещеше влак.

Вратата се отвори и той погледна жена си в очите. Устните ѝ побеляха.

По време на отсъствието образът ѝ бе избледнял и Бъд си я спомняше такава, каквато беше на снимките. Фотоапаратът беше безмилостен към Амели. Чарът ѝ бе в изразителността на лицето, блестящата кожа, искрящите очи и цвета на косата ѝ. Първото му впечатление бе за едно добре гледано, още по-красиво лице и още по-уязвимо. Косата ѝ бе подстригана по друг начин, напомняше нещо френско. Блузата и полата бяха добре ушити и тя ги носеше с френска елегантност. „Въобще не прилича вече на калифорнийка“ — помисли Бъд.

За нея той също се бе променил. Лицето му бе по-слабо, което още повече правеше забележим специфичния Ван Влайътов нос. Беше още по-мургав от непрекъснатия престой на открито, та очите му изглеждаха още по-сини и по-строги. Нови бръчки бяха набраздили

челото му, а тези около очите и устата се бяха врязали по-дълбоко. Облечен в светлосивия си летен костюм и с остриите си ботуши имаше вид на преуспял хищник. Беше преживял тежки осемнадесет месеца и те му личаха.

— Бъд — прошепна тя.

Беше си бе подготвил думите, но от объркването ги забрави.

— Здравей — отговори той.

— Как ме намери?

— Бях наел детективи във Франция и в Ню Йорк, но Колие Хънтингтън ми каза къде си.

— Господин Хънтингтън? Той откъде знае?

— Вероятно няма нещо, което да не знае — обясни Бъд. — Амели, защо се скри от мен?

— Бъд? Това ти ли си — продължи Амели, като че ли да се увери, че е наистина той.

Влакът бе отминал и в настъпилата тишина чуха сънен глас:

— Мамо.

Нежният израз на лицето му се стопи. Амели изправи рамене.

— Трябва да си тръгваш.

— Кога мога да дойда пак?

— Не можеш. Не се връщай никога.

— Господи, Амели.

— Ако сега си тръгнеш, можем да забравим, че сме се виждали. Ще бъде по-лесно и за двамата.

— Не и за мен.

— И за теб, Бъд. Знаеш защо си тръгнах. Сега ти си тръгвай. Моля те.

— Мамо?

За момент двамата се погледнаха, като че ли бяха извън времето. Едно от онези състезания, в които битката се губи поради проява на нервност, на объркване, колебание или просто от обикновена любезност. Бъд долавяше уханието на парфюма ѝ, който тя все още употребяваше. Топлината на тялото ѝ достигаше до него и той усещаше възбудата си. През цялото време не отделяше поглед от лешниковите очи.

— Бях забравила — промълви тя, — че ти винаги печелиш.

— Невинаги, Амели.

— Мамо? — извика детето отново.

— Беше заспала — каза Амели. — Почакай във всекидневната, докато се върна. — Тя се втурна в тъмния тесен коридор, влезе в една от стаите и затвори вратата след себе си.

Той я последва, оглеждайки стаите. Малка спалня, в която имаше бюро, етажерка със стари книги, „вероятно втора ръка“ — помисли си той, евтино желязно легло.

Шпионираше бедността ѝ и въпреки всичко не можеше да се спре. Искаше да научи и най-малката подробност за нея. Чу приглушени гласове от съседната стая. На пода в банята имаше купчина мръсно бельо. Спомни си, че Амели, която беше толкова изрядна към себе си, беше скарана с реда. На масата в кухнята видя коричка хляб и остатък от сирене. Значи нямаше слугиня. Това бе окончателното доказателство за бедността ѝ. Дори когато Ван Влайътови бяха на ръба на пропастта, доня Есперанса никога не бе вършила сама домакинската работа.

Стаите, наредени покрай коридора, имаха северно изложение и бяха мрачни. Но вътрешният хол, чиито прозорци нямаха пердета и гледаха на север и запад, беше приятен. По стените видя акварели, някои в рамки, други без рамки; мебелите от ратан<sup>[1]</sup> бяха боядисани в бяло и с цветни възглавнички. Етажерката, еднаква с тази в спалнята ѝ, бе отрупана със стари играчки. С цялата си семплост стаята излъчваше обаянието на Амели. Никога не бе харесвала тежки мебели и маслени картини в тъмни цветове, закачени върху тапицирани с плат стени.

Настъпи някаква парцалива кукла и седна на канапето, покрито с шал. Чуваше смеха ѝ и гласа на детето. Целият се беше изпотил, когато те влязоха в стаята.

Амели беше дребничка и затова застаналото до нея дете изглеждаше едро. Бъд мярна черни къдрици, розови бузки, дебелички крачета, които стъпваха несигурно.

Потрепери и погледна настрани.

Амели видя реакцията му и застана полуизвита, като че ли да предпази детето.

— Това е Теса — каза тя.

— Теса?

Бебето, чуло името си, премести поглед към него. Очите му бяха тъмни, лицето овално, с нежна брадичка. Поглеждайки детето, което

жена му държеше, той видя лицето на брат си. „Моят враг“ — помисли и едва ли съзнаваше, че има предвид не 3-те В, а това малко момиченце.

Тя измрънка и Амели с нежелание я пусна. Теса стоеше с леко разкрячени крачета и го гледаше. Тогава забеляза, че тъмните ѝ очи не бяха кафяви. Бяха тъмносини, оградени с черен кръг, точно като неговите.

— Здравей, миличко — каза той, като се наклони към детето. — Аз съм Бъд.

— Бъх.

— Бъд — поправи я Амели.

— Бъх. — Този път гласът бе решителен. Бъх и нищо друго.

„Чичо Бъд“ — каза си той. Стисна зъби и се облегна назад.

— Как се оправяш? — обърна се той към Амели. Финансовите въпроси бяха последното нещо, за което би желал да говори, но не беше подготвен за срещата с детето, нито за разговор, отнасящ се до него.

— Знаеш, че взех бижутата с брилянтите. Продадох ги. Преподавам уроци по пиано.

Гласът ѝ звучеше гордо. Гордост, която в тази мрачна спартанска стая бе особено уязвима. И все пак Бъд не можеше да не забележи колко елегантни бяха дрехите ѝ. Помисли си, че не може да се купят с уроците по пиано.

— А ти — каза тя — имаш големи успехи. Чета за „Паловерде Ойл“ във вестниците.

— Продавах, а това създава финансови проблеми. — Той се засмя. — Не казвай на никого, но съм затънал в дългове.

— Затова ли се срещна с мистър Хънтингтън? За да вземеш пари на заем?

— Не. Опитах се да го заинтригувам с предложението си за локомотив, който се движи с пара и нефт. — Гласът му замря. В присъствието на детето се сети, че идеята не беше негова. И тя бе зачената от 3-те В.

Тя му подаваше парцаливата кукла. „Защо, по дяволите, не се усмихва? 3-те В беше същото сериозно дете.“

— Хубава е — отговори той автоматично и се обърна към Амели. — Мистър Хънтингтън като че ли се интересува от...

— Додо — каза детето.

— Куклата се казва Додо — обясни Амели.

Теса продължаваше да държи куклата протегната към него. Едната ѝ ръка липсваше, главата се беше деформирала.

— Ще поиграеш ли с Додо? — попита тя.

— Додо е твоя кукла, миличка — отговори ѝ Бъд.

— Ела, Теса — повика я Амели. — Трябва да я заведа в другата стая. — Гласът ѝ бе студен, като че ли се сбогуваше с него.

— Защо?

— Докато давам уроци, Теса стои при мисис Фарнеси.

Детето отново му подаде куклата и този път той я взе.

— Благодаря, миличка.

Амели стоеше на вратата.

— Хайде, Теса, време е да отидем при мисис Фарнеси.

— Мамо, играя с Бъх?

— Ще си играеш отгатък и ще похапнете сладкиш.

— Няма Бъх?

— Мисис Фарнеси ще се радва да опита от твоите сладкиши.

При тези думи детето се затича към кухнята и Амели го последва. Бъд отново чу говора му и смеха на Амели. Стомахът му се сви от ревност. Когато се върнаха, Теса бе обути и облечена в червено палтенце. В двете си ръце носеше по едно сладкишче.

— Довиждане — каза тя срамежливо. — Бъх.

Амели взе куклата от ръцете му и излезе с детето. Върна се сама.

— Бъд, закъснявам — извика тя от спалнята. Той отиде до вратата, наблюдавайки как тя си слага шапката. Спомни си как я наблюдаваше, когато разпускате косата си, и колко грациозна бе извивката на ръцете ѝ, вдигнати към главата.

— Ще те изпратя — каза той.

— Бъд...

— За Бога, не ме карай да те моля.

— Не исках... Добре.

Без да говорят, напуснаха къщата и тръгнаха по улицата. Тя се обърна към него:

— Това е невъзможно, Бъд.

— Кое?

— Да продължаваш да ме виждаш.

— Какво лошо има?

— Ще ме разкъсаш на парчета, това е всичко, което ще постигнеш.

— За какво говориш?

— През цялото време си мислеше за... за това, което бяхме някога.

— Вярно е. Да, искам да се върнеш при мен.

— Ето по този начин ще ме унищожиш.

— Амели, моля те, обясни ми.

— Та ти не можеш да я погледнеш — отговори Амели тихо, с тъжен глас. — Боли те дори когато я поглеждаш.

— Просто не съм свикнал. Трябва ми малко време, това е всичко.

— Ти никога не си ме лъгал. Теса прилича толкова много на... 3-те В и на доня Есперанса. — Тя протегна ръка, като че ли искаше да го докосне. — Бъд, прочетох за майка ти. Много съжалявам.

— Така е по-добре. Много страдаше.

Продължиха да вървят мълчаливо. После Амели каза:

— Прилича на 3-те В, но има и толкова много от теб. Очите й. Безстрашна и щедра, също като теб. Но какво правя аз, защо търся тези прилики. Никога не съм го правила, а сега ето... Тя е една загадка, Бъд. Но Теса си е Теса и аз я обичам такава, каквата е. — Гласът й бе яростен.

— Спомняш си какво казах последния път. Но, скъпа, толкова бях наранен. Не исках да кажа всичко това.

— От начина, по който се държа с Теса, бих казала, че всяка твоя дума е самата истина. — Амели все още беше бясна.

Той също се ядоса:

— Аз съм мъж! Прекарал съм повече от година по сондите и ще трябва да ме извиниш, че не знаех как да постъпя с куклата. — Пое дъх. — Скъпа, беше ад.

— И на мен ми беше много трудно, ужасно трудно.

— Значи все още мислиш за мен?

— Защо се скрих от теб? Страхувах се, че ще се разчувствам. Сега, когато те видях как се държиш с нея, няма такава опасност. Просто не мога да си позволя да я оставя да живее близо до теб.

— Даде ми само десет минути. Добре, признавам. Прилича ми на 3-те В. И защо да не прилича на него? Та нали й е чичо?



— Не си вярваш — отсече Амели.

— Искам да се опитам да я харесам.

— Теса не е кученце и няма нужда да печели обичта ти!

— Недей да се засягаш така. Не се изразих правилно. Просто ми позволи да свикна с нея.

— Как?

На върха на езика му бе да каже двете да се върнат в Лос Анджелис и да заживеят с него. Вместо това излъга:

— Работя тук наблизко по един локомотив. Когато съм свободен, мога да взимам ферибота и да идвам при вас. Може би понякога бих могъл да оставам с нея, когато отиваш на урок. Какво мислиш?

— Много умно, няма що.

Той изпитваше онова раздразнение, което само тя от всички жени на света можеше да предизвика у него.

— Като че ли ти постъпи много умно, като си играеш на криеница? Или мислиш, че бедността е подходяща за нея?

— Всичко е по-добро от начина, по който ти не смееше да я погледнеш. Нито веднъж не я нарече по име.

Бяха стигнали друг квартал и тя се насочи към входа на една къща. Нежният ѝ врат бе неподвижен, брадичката бе вирната нагоре. Изглеждаше надменна както винаги когато се мъчеше да не заплаче. Гневът му се стопи. Пресегна се и хвана ръката ѝ.

— Права си за начина, по който се чувствам с... Теса. Няма ден, когато мисълта да не ме е изяждала вътрешно, да не ми е причинявала болка. И в същото време продължавах да те търся. Имах кошмари, сънувах, че си умряла. Господи, скъпа, като ти казвам, че ми е било много трудно, повярвай ми, така беше.

— Познава се по лицето ти — отговори тя с разтреперан глас. — Но Теса е много мило, много открито дете. Може би защото вижда съвсем малко хора, защото се роди при тези обстоятелства. Много е уязвима и не давам да бъде наранена. Това ще стане някога, но не искам аз да бъда причината.

— Няма да я нараня. Познаваш ме достатъчно добре, Амели.

— Можеш ли да дойдеш довечера, когато ще я храня? — попита тя след дълго мълчание. — Или по-добре утре?

— И довечера, и утре — отговори той, забравяйки за скалъпената лъжа, че има някакви ангажименти.

— Тогава в пет часа довечера — каза Амели с разтреперан глас.  
Тя рискуваше това, което беше най-важното в живота ѝ — детето си.  
Издърпа ръката си и се затича.

---

[1] ратан. — Вид палма. — Б.пр. ↑

През цялата седмица остана в хотел „Палас“. Всяка сутрин взимаше ферибота в 10.05 за Оукланд и се връщаше вечер в 6.20. Амели тактично не му зададе въпроса как може да прекарва толкова време с тях, като отсъства от работата си. Винаги пристигаше с някакъв подарък за детето — ходеща кукла със сини очи, друга кукла, количка за куклата, дървена люлка. Теса не обръщане внимание на скъпите подаръци, а използваше хартията, в която бяха завити, за да прави пакетчета, уж подаръци специално за него.

Оставаше с нея, когато Амели отиваше на работа, но дори когато майка ѝ си бе вкъщи, тя с удоволствие сядаше в количката, за да я разходи той. Понякога искаше да ходи. Той я сваляше от количката и тя изтичваше няколко крачки напред, после се спираше и се обръщаше към него с усмивка, която разкриваше малко раздалечените два предни зъба. Връщаше се и доверчиво го хващаше за ръката, като че ли двамата бяха извършили нещо голямо и тайно.

Бъд съзнаваше колко много неща зависеха от отношенията му с детето. Беше се научил да овладява чувствата си. Сега обаче те му се изплъзваха. „Винаги ще го виждам като чудовище.“ И дори когато я държеше за ръка, това бе възприятието му за Теса. Беше почти осем години по-голям от брат си и споменът му за детството на 3-те В бе ярък. Овалното лице на Теса, тъмните къдрици бяха същите като на 3-те В, както и раздалечените предни зъбки. Всеки път, когато я погледнеше, виждаше брат си.

Освен това ревнуваше. Ревнуваше, че Амели го бе напуснала, че бе предпочела да води този мизерен, самотен живот, което доказваше обичта ѝ към детето. Нежността му към Амели нарастваше от ден на ден и детето бе негов съперник. Откри, че всички съдове в кухнята на Амели бяха само по два броя. Едва се въздържа да не закупи нови. Копнееше да напълни стария мразилник с пресни плодове и зеленчуци. Като я гледаше колко несръчно бели картофи, сърцето го болеше. Мразеше всичката работа, която трябваше да върши заради детето, и искаше, колко много искаше да ѝ вземе домашна помощничка.

Студено и бдително Амели наблюдаваше държанието му с Теса. И когато в четвъртък вечерта тя му каза довиждане на вратата, взела Теса на ръце, подхвърли:

— Защо не дойдеш за вечеря утре?

В хола нямаше маса. Вечеряха, седнали на канапето. Той разбираше, че покупките за вечерята бяха изчерпали средствата ѝ. Беше донесъл бутилка шампанско и пиеха пенливата течност в чаши, взети назаем от мисис Фарнеси. Амели бе облякла рокля, която той не бе виждал преди. Хранеха се, смееха се. Вдигаха тостове и пак се смееха. За първи път тя бе същата Амели, която познаваше.

Когато отиде да донесе кафето, той седна на пода.

— По-удобно е, пробвай.

Тя му подаде двете чаши и седна до него.

— Обичахме да сядаме на земята, когато правехме пикник. Спомняш ли си? Когато се срещахме в Паловерде.

„Паловерде“ — си помисли той. Толкова много спомени бяха разрушени от един грозен миг.

— Откъде имаш тази красива рокля? Кой ти я купи?

— Един от стотината ми обожатели, които ти със сигурност си забелязал да се мяркат насам.

— Кой?

— Майка ми я изпрати за рождения ми ден.

— Тя не ми каза къде си.

— Знам, аз я бях помолила.

— И колко бяха?

— Кои? Рождениите ми дни ли?

— Не, обожателите.

— Около стотина — отговори тя.

— Ами, няма нито един.

— Толкова ли зле изглеждам? — Тя се наведе и го целуна нежно.

Остави чашата и се премести до нея, за да отговори на целувката ѝ. Когато устните им, с дъх на шампанско, се срещнаха, той сложи ръце върху китките ѝ.

— Скъпа — прошепна, привличайки я към себе си.

Пръстите ѝ проследиха лицето, после врата му, той усещаше полъха на миглите ѝ, дъха ѝ, неописуемата сладост, която изпитваше от докосванията ѝ.

— Никога не пожелах някой друг — изповяда се тя.

— Наистина ли?

— Наистина.

— И аз.

— Толкова много ми липсваше.

— О, скъпа... — Обзе го онази болезнена нежност, която бе изпитвал към нея преди. Не можеше да промълви и дума. Сложи ръката ѝ върху сърцето си. Върху своята ръка усещаше гърдите ѝ, бързите удари на сърцето ѝ. Изпълваше се с изобилието на дълго отказваната му любов. Искаше му се да изтрие грозните думи, които ѝ бе казал, да ѝ докаже, че цени повече нея, отколкото физическия акт. Целуна я по очите, по челото.

— Мамо — обади се Теса зад затворената врата.

Амели се стегна.

— Бъд — прошепна тя.

Той не я пускаше.

— Ще заспи.

— Мамо... — Този път детето проплака.

Амели се измъкна от него и се изправи.

— Оставяла ли си я някога да се наплаче?

— Тя плаче много рядко.

— Нищо чудно. Ти непрекъснато я глезиш.

Амели не отговори. Отстъпвайки назад, с полата си обърна чашката с кафето, но въобще не забеляза. Втурна се към Теса. Той се отмести настрана, но кафето вече се бе разляло по сакото му.

Чу я да казва:

— Какво има, Теса, сънува ли нещо?

Плачът постепенно стихна и той чу скърцането на люлката и гласа на Амели, която нежно ѝ разказваше приказка за принцеса, която се казвала Теса и която сънувала лош сън. Струваше му се безкрайна. „Нарочно се бави“ — помисли той. Отиде в банята да почисти сакото си.

Когато тя се върна, беше седнал в плетения стол и тъжно гледаше тъмния прозорец.

— Бъд — каза тя, — късно е.

— Девет и половина.

— Уморена съм.

— Казах, че я глезиш, престъпление ли извърших?

— Не мисля, че е разглезена.

— Ти как го наричаш? Тя си иска своето.

— Та тя е още бебе и наистина плаче много рядко. Толкова е храбра и нежна. Вярва ти безрезервно, и то от първия миг. Или ти така се стараеше да ме очароваш чрез нея, че въобще не си я забелязал?

Беше толкова близо до истината. Бъд присви очи.

— Цяла седмица играх ролята на бавачка.

— Тя ти отдаде сърцето си.

— А ти? — пита той сърдито.

Амели стисна ръцете си така силно, че кокалчетата ѝ побеляха.

— Значи, когато ти си тук, аз не мога да отивам при нея, така ли?

— Гласът ѝ бе много тих. — Това ли искаш да кажеш?

Преди този момент никой от тях не бе споменал онзи страшен ден, когато Света Ана бе разигравала своята ярост из Лос Анджелис.

Той пое няколко пъти въздух, за да се успокои.

— Амели, само преди няколко минути не разбра ли, че съм луд по теб?

— Съжалявам — отговори тя. — Не исках да се получи така. Несправедливо е.

— Несправедливо? Това бе най-щастливият миг в живота ми. Кажи ми, не беше ли същото и за теб?

Тя му обърна гръб.

— Бъд, опитай се да разбереш. През цялото време си недоволен от нея. Нищо не ти харесва. Разбира се, ти се опитваше да го скриеш. Но дори и да не беше най-скъпото нещо в живота ми, никога не бих предпочела моето щастие за сметка на нейното. Изключено.

— Искаш да ми кажеш, че всичко свърши?

Тя се обърна и той видя, че лицето ѝ е мокро.

— Да, освен ако признаеш искрено, че чувствата ти към Теса са се променили.

Бъд я изгледа, лицето му бе пламнало от гняв. Грабна шапката си, с широки крачки прекоси хола и излезе навън.

Едва когато потъна в студения солен въздух на залива и фериботът пореше тъмните води, той разбра, че никой нормален човек не би изпаднал в ярост, задето някое бебе е трябвало да бъде успокоено

през нощта. Съзнаваше, че Амели бе права. Нищо в Теса не му беше приятно. Нищо. Тя символизираше загубата, предателството.



Остана до осветената входна врата дълго след като той вече бе изчезнал в безлунната юнска нощ. От звука на бързите му стъпки бе сигурна, че не се бе обърнал да погледне към нея.

Потрепервайки, затвори вратата и влезе в хола. Наведе се да вдигне кафената чаша. Прибра чашите, които бе взела на заем. Реши, че ще ги измие на сутринта, когато нямаше да е така разсеяна и не би ги счутила.

Аmeli не бе възхитена от това, че трябваше да работи, за да се издържа, нито пък вярваше, че бедността облагородява. И въпреки всичко бе учудена колко малко значение имаше това за нея. Липсваше ѝ не материалният комфорт, липсваше ѝ Бъд. Толкова много ѝ липсваше, че се чудеше дали ще може да преживее раздялата им.

Но при тези обстоятелства нямаше избор. Седнала на масата в кухнята, си спомни момента, в който доктор Марш след безкрайните мъки накрая бе ѝ дал бебето.

Червеното му лице бе набръчкано от усилията да се появи на бял свят, под тъмната мокра косичка личаха следите от форцепса.

— Успяхме — беше промълвила Амели с нотка на възторг в гласа въпреки изтощението. Казвайки това, имаше предвид себе си, кървяща, и това малко парченце нов живот, нейната дъщеря. „Обичам я — помисли си тя — и затова и двете трябва да оживеем. Може ли прекалената обич да навреди на едно дете?“

Аmeli въздъхна, стана и се върна в хола, за да премахне следите от телата им по възглавниците. Можеше ли обаче да премахне следите от тези няколко минути, които бяха прекарали заедно? Тялото ѝ отказваше да забрави удоволствието, което бе изпитала. Съзнанието ѝ отказваше да забрави сладостта на преживяното. Чу плач от стаята на Теса.

Детето се бе изправило в люлката си и плачеше. Амели го вдигна и усети, че е мокро.

— Добре, миличка, добре. Направила си малка беля, това е всичко.

— Боли ме, мамо.

— Къде?

Тя сграбчи кърпичките на нощничката около гърлото си. Амели допря с устни челото ѝ. Беше по-горещо, отколкото би трябвало да бъде. Смени дрешките ѝ, зави я с одеялцето, подарък от мисис Фарнеси. Седна до люлката и държа Теса в ръцете си, докато детето се успокои и заспа.

Когато Бъд влезе в стаята си в хотела, видя телеграма, пусната под вратата му. Отвори я.

„Намерих локомотив тчк О’Дей“

Безделието бе свършило. Слезе във фойето и написа две телеграми, едната до Амели и другата до О’Дей. В тази на Амели пишеше:

„Трябва да се върна в Лос Анджелис. Ще пиша. Бъд.“

С другата поръчваше на професора да го посрещне на гарата следващата вечер.

Професор О'Дей, който рядко беше трезвен, разказа случая. Локомотивът, собственост на малка железопътна компания, бил изваден от употреба и сега се намирал в депото на Сан Бернардино. Директорът, който получавал малка заплата, поддържал скъпа любовница.

— Всичко е уредено. Плащай парите и локомотивът ще е твой — каза професорът с прегракналия си от пиянствата глас.

Рано сутринта Бъд се качи на влака за Сан Бернардино. Градът се намираще на стотина километра, източно от Лос Анджелис. Дори в ранната утрин горещината беше жестока.

Когато пристигна, отиде направо в депото, където намери алчния директор. Бъд обясни кой е. Човекът прибра парите и го заведе в огромно мрачно помещение.

Плоският покрив се напичаше и вътре беше непоносимо. Дървените стени се разтресоха, когато локомотивът тръгна, изпускайки облаци пара. Те се придвижваха, заобикаляйки локомотиви и вагони, оставени за ремонт. Спряха на глуха линия.

Бъд свали сакото си и започна да изучава локомотива. „Генералът“ беше най-малко на тридесет години. Оказа се, че почти всичко бе ръждясало, счупено, липсваха части. Едва ли някой можеше да го задвижи с пара — или с каквото и да било.

Бъд изтри челото си от потта. Част от него се съпротивляваше на глупавата сделка, която беше направил, друга част тържествуваше. Колкото по-трудно бъде, толкова по-малко време ще му остава да мисли за Амели и детето.

— Като начало ще ми трябва някой, който може да поправи казана, и един машинист.

— Нямам свободни хора — отговори директорът.

— Тогаво променят условията на сделката, така ли?

— Моите хора не знаят как могат да преправят локомотива така, че вместо с пара да тръгне с петрол.

— Никой не знае — усмихна се Бъд, но гласът му бе остър. — Трябва ли да отнеса молбата си до собствениците на компанията?

— Не, не. Ще ви намеря необходимите хора.

Бъд се качи в съседния вагон, за да се преоблече в работните дрехи, които си носеше. Когато се върна при „Генералът“, нисък човек с голо теме размаха кепето си за поздрав.

— Мистър Ван Влайът?

— Бъд.

— Хорас — аз съм машинист.

Бъд разтвори плановете и двамата заровиха глави в хартията.

— Мисля, че първото нещо, което ще ни трябва, е мащабен модел на казана и после да направим изчисленията си тук, на пейката — започна Бъд.

Хорас, дъвчейки тютюн, кимна.

Работата беше тежка, изнурителна, но Бъд се радваше. Два дни спираше само за да се нахрани и пак продължаваше. Накрая свали престилката, почеса се по врата и уморен тръгна към вагона, където бе оставил дрехите си. Сви се на седалката, опря очерненото си лице в плюша и почти мигновено заспа.

... Малката седеше на пода, покрит с линолеум. До нея имаше голяма красива кукла, на която тя не обръщаше никакво внимание. С непохватни по детски ръце се опитваше да направи пакет от опаковъчната хартия пред нея.

— Донесох ти кукла, защо не играеш с нея? — попита той.

Малкото момиченце, съсредоточено върху хартията, дори не вдигна глава. Объркан, той бе погълнат от съжалението към себе си, което човек изпитва. Най-накрая тя се изправи и затопурка към него с пакета. Обикновено в такива пакети нямаше нищо. Но сега Бъд видя, че беше завила нещо.

— Бъх? — каза тя.

— О ти, малко копеленце — извика той. — Махни се оттук, не искам да играя тези глупави игри.

Тя му се усмихна с доверчивата си беззъба усмивка, като продължаваше да му подава подаръка. Той ритна сърдито свитата хартия. Нещо изпадна. И когато погледна, видя живо, тупкащо сърце. Някъде в далечината чу глас:

— Тя ти даде сърцето си.

И отново погледна към момиченцето, то се беше свлякло на пода до краката му. Беше мъртво...

Събуди се, хлипайки.

Очите му бяха мокри. Тялото му плуваше в студена пот. Изтри очи. От работилницата се чу шум. Не можеше да заспи. „Отвратителен кошмар — помисли си той. — Та аз не съм я наранил. Беше много добре, когато си тръгнах.“ Мислите му запрепускаха назад в спомените за Теса.

Изведнъж разбра, че мисли само за нея, а не за 3-те В. Какво се бе случило с него по време на кошмара, че можеше да мисли за детето, без да мисли за брат си?

Бъд се обърна на другата страна. „Тя ме харесва“ — помисли той и скоро заспа отново.

По-късно, когато продължаваше работата си по макета, често в съзнанието му изникваха моментни сцени на протегнатите детски ръце с мнимите подаръци. Горещият метал съскаше във водата, а той чуваше детските устни да произнесат името му „Бъх“. Нанасяйки поправки на чертежите, си представяше споделената усмивка. „Тя ти даде сърцето си.“

Бъд рядко оставяше нещо недовършено. След пет дни с Хорас завършиха мащабно умалените тръби; оставаше им да направят най-важната част — дюзата, която да впръсква горивото и парата. Но Бъд знаеше, че трябва да се върне в Оукланд. „Искам да бъда отново с нея“ — повтаряше си той. И замина.

Пътем спря в Лос Анджелис и намери професор О’Дей почти трезвен. Нареди му да заине за Сан Бернардино, за да наблюдава работата.

— Ще се върна след три дни — каза му той.

На верандата светеше бледа лампа.

Когато Бъд тръгна по пътеката към вратата, се появи някакъв мъж с лекарска чанта.

— Вие лекар ли сте? — попита Бъд. Настръхна целият. Другият мъж повдигна шапката си.

— Да не би някой да е болен?

— Аз съм доктор Орелиъс Марш — отговори мъжът отсечено. — А вие?

— Бъд ван Влайът. Кой е болен?

— Теса.

— Теса? Какво ѝ е? — разтревожи се Бъд, без да съзнава, че тревогата му щеше да бъде същата, ако беше чул името на Амели.

— Мисис Дьо Реми е заета и няма да може да ви отвори. Така че имаме няколко минути. — Той деликатно се прокашля. — Мога ли да попитам какъв сте ѝ?

— Неин съпруг.

— Съпруг?

— Да, тя се казва мисис Ван Влайът.

Видя, че на доктора не му се вярва. Хвърлил ѝ е око, помисли си Бъд.

— Но какво общо имат нашите взаимоотношения с вашите професионални задължения?

— Преди да се роди Теса, ми трябваше адресът на някой неин близък и мисис Дьо Реми ми даде този на майка си.

Бъд кимна.

— Това не ме учуди — продължи той. — Свикнал съм на всякакви истории — венчални пръстени, съпруг, който е починал, и така нататък. Казахте, че малкото ви име е Бъд, така ли?

— Да.

— Значи вас е викала по време на раждането. Положението ѝ бе много тежко. При първите ѝ две посещения дори не можах да я прегледам. Най-напред някой трябваше да ѝ вдъхне увереност. Третия път, когато дойдох тук, стаята бе леденостудена и имаше само едно

легло. Всеки лекар би загубил пациент, който не желае да живее. Когато поставих въпроса пред нея така, като че ли я стреснах. Тя ме увери, че няма намерение да умира, защото е единственият човек, който може да се грижи за това дете. Бебето беше само нейно. Когато ми даде името на графиня Мерсие, разбрах, че е от отбрано общество. Тя е дребна жена и раждането беше изключително трудно. Страхувах се както за нейния живот, така и за детето. Направих каквото можах, но именно нейната решителност, нейната воля им помогнаха да оживеят. Тя е невероятна жена.

— А какви са личните ви отношения с нея? — попита Бъд.

— Ако зависеше от мен, нямаше да останат само професионални. Уверявам ви, бих я помолил да се омъжи за мен.

— И детето няма да попречи?

— Ни най-малко. Всъщност бих се радвал да осиновя Теса. Тя е прекрасно малко момиченце. Весела. Доверчива. Бих могъл да им осигуря добър дом. О, разбира се, не какъвто мисис Дьо Реми заслужава, но доста по-добър от този. — Той се усмихна на Бъд, като че ли го умоляваше за помощ.

— Независимо дали ще я наричате мисис Ван Влайът или не — отговори грубо Бъд, — то е истинското ѝ име. Тя си има съпруг и това съм аз.

Лекарят отстъпи назад, разглеждайки Бъд.

— Явно съм сбъркал. В този квартал жена ви действително се различава от другите. Но трябва да има някаква причина, поради която е дошла тук, за да роди детето си. Ще бъда абсолютно откровен, мистър Ван Влайът. Подозирам, че Теса не е ваше дете.

Бъд усети как лицето му пламва. Стисна юмруци.

— Не трябваше да ви говоря за чувствата си към вашата съпруга — каза доктор Марш. — Но сега ви говоря като лекар, а не като мъж. Жена ви е страшно привързана към Теса. Обича детето си безумно. Какви са вашите чувства към Теса, мистър Ван Влайът? Честно казано, ако имате и най-малкото съмнение, просто си идете оттук. Точно сега не ѝ е необходим човек, който има някакви колебания. Трябва ѝ помощ.

Страхът се върна.

— От какво е болна?

— Дифтерит.



Дифтерит, чумата за родителите, убиецът на малките деца. И трите сестрички на Бъд бяха починали от дифтерит. Бъд бе на седем години.

Той изтича по пътеката към вратата, изкачи на един дъх стълбите и нетърпеливо почука. Вратата бързо се отвори и затвори.

Престилката на Амели бе мокра. Косата ѝ бе вързана назад, подчертавайки още повече заострените фини скули и брадичка. Притеснението и умората бяха сковали гърба ѝ.

— Видях доктор Марш и той ми каза.

Тя кимна. Без да го разпитва за внезапното му появяване, го поведе към стаята на Теса. Там вреше чайник, от който се издигаше пара с миризма на оцет. Лампата бе засенчена.

Теса лежеше в люлката и дишаше на пресекулки. Очите ѝ бяха затворени и той щеше да си помисли, че спи, ако ръката ѝ не дърпаше непрекъснато шала, с който бе вързано гърлото ѝ. Той се наведе над нея.

— Здравей, Теса — каза тихо.

Тя отвори очи, замъглени от треската, сини очи, оградени с черен кръг, очите, които той виждаше в огледалото.

— Аз съм Бъд. Върнах се вкъщи. — Прибра нежно назад черната мокра косица, черна като тази на калифорнийските ѝ предци.

„Теса — мислеше си той. — Теса.“ Защо трябваше да е толкова сигурен, че не е негово дете? Какво му става? Колко много прилича на майка му. Защо не? „Моя е — ожесточено си повтаряше той. — Моя.“

С отворени очи, тя продължаваше да го наблюдава. С опакото на ръката си той погали нежната гореща бузка, тя посегна към пръста му и се прозя. Видя сиво-белите петна по гърлото ѝ и разбра, че мембраната вече бе започнала да се оформя.

— Всъщност беше заспала — прошепна Амели. — Доктор Марш тампонира гърлото ѝ. Тя заплака и се задави. Изтощена е. — Амели събираше разхвърляното бельо и дрехи из стаята.

Излезе, а Бъд остана до люлката. Носът на Теса бе запушен, бузките ѝ зачервени като живи въглени. Продължаваше да дърпа компреса.

— По-добре ли ще се почувстваш, ако те взема в скута си? — запита я той.

Тя кимна.

Зави я в одеялцето и седна в люлеещия се стол.

— По-добре ли е? — Тя се сви още повече в него. Топлината на тялото ѝ проникна в неговото. Усещаше затрудненото ѝ дишане.

Допря буза до меките влажни черни къдри. Амели се появи на вратата с голям чайник и се спря да погледне мъжа си и детето си. Бъд, с пресъхнали устни от страх за Теса, дори не забеляза присъствието ѝ. Когато мъчителното дишане на малката се поуспокои и тя заспа, той внимателно я премести в люлката. Сложи скъсаната кукла под завивката до нея. Излезе от стаята и остави вратата отворена.

На печката в кухнята водата вреше в голям чайник и парата разнасяше антисептичния мирис на карбол. Амели накисна влажните дрехи. Чу го, но не се обърна. Той се приближи до нея и заразтва схванатия ѝ гръб.

— Заспа.

— Добре.

— Бих предпочел да беше в Лос Анджелис.

— Защо?

— Не знам. Винаги е по-добре да си болен на мястото, към което принадлежиш. — „Но сестра ми умря“ — помисли си той. — Има някаква магия — отговори.

— Ако имаше магия, бих дала живота си, за да я унищожа. Страшно е да наблюдаваш болестта и да не можеш да я спреш, нито да помогнеш. Бъд, страх ме е, много ме е страх.

— Няма да позволя да умре — отговори той.

Тя се обърна и се вкопчи в него със силата на удавник. Ръцете ѝ го бяха стиснали през кръста, а устните ѝ се вдигнаха към неговите за целувка, отчаяна и недвусмислена. Той я грабна, тази малка, горда жена, която обичаше, и я занесе в стаята ѝ.

Отпусна се заедно с нея напърно на тясното легло. Пружината изскърца. С бързи треперещи пръсти те хвърляха дрехите си и тя отчаяно изви тялото си към неговото, като че ли бе изхвърлена от гребена на висока вълна.

Любовта на Амели не се бе променила. Тя бе разкъсвана от ужас и тревога. И въпреки това, ако не бе видяла промяната в поведението на Бъд към Теса, никога не би му позволила да остане в стаята при нея, нито щеше безмълвно да го покани в спалнята си. Но усетила разликата, не остави място за свенливост или разкаяни слова.

Очевидните му чувства към Теса изличиха цялото нещастие на миналото. Пръстите ѝ се забиваха в мускулестия му гръб. Това беше Бъд, нейната скала, нейната защита, нейното успокоение. Нейната любов.

Той проникна в нея и тя почувства, че се разтапя, повтаряше името му отново и отново.

След няколко минути се размърда, като че ли искаше да стане. Той я хвана за раменете.

— Тя е добре, чуй.

Надигнаха глави. В съседната стая се чуваше равномерното затруднено дишане на детето. Амели се отпусна. Бъд се обърна към нея.

— Има нещо, което искам да ти обясня — каза той.

— Бъд, защо? Видях те с Теса.

— Трябва да ти го кажа. Досега бях толкова лош към нея. Това с 3-те В — тя няма нищо общо. И въпреки всичко я обвинявах, като че ли тя бе разрушила всичко, което имаше между нас. Всеки път, когато я погледнех, виждах 3-те В. После, когато работех по локомотива, започнах да мисля за времето, което прекарах с нея. То нямаше нищо общо с 3-те В. Просто бяхме аз и тя. И това, което правехме заедно — разходките, игрите. Най-обикновени неща, а толкова приятни. Тя ме приемаше изцяло. Като че ли разбираше, че си принадлежим един на друг.

— Още от първия миг искаше да бъде с теб.

— Спомняш ли си? Подаде ми куклата си.

— Да, Додо.

— Ти каза, че ми е дала сърцето си.

— Да, така е.

— А ако ти кажа, че тя има моето сърце?

— Скъпи, като ви видях двамата, разбрах, че е така.

— Сигурна ли си?

Амели се усмихна.

— Теса е мое дете. Тя е моето малко момиче и докато съм жив, ще мисля за нея само така. — В гласа му звучеше същата тиха, притеснена искреност, с която бе произнасял брачната си клетва.

— Бъд, не трябва да...

— Трябва. Амели, толкова се срамувам. Отвращавам се от себе си. Готов съм да се извиня, но не съществуват достатъчно думи, за да се извиня за толкова грозни постъпки. — Той замълча. — По-скоро бих умрял, отколкото да отрека, че съм неин баща. Заедно ще се грижим за нея.

Амели кимна.

— Благодаря ти — каза той.

— За какво?

— Че не каза благодаря.

— Бъд, скъпи Бъд. — Тя целуна ръката му и видя следите от изгарянията. — Какво е това?

— Бях в Сан Бернардино, правихме мащабен модел на локомотива.

Тя целуна отново ръцете му.

— Ръцете на петролния магнат — засмя се тя.

Те лежаха прегърнати, докато се чу проплакване. Амели понечи да стане. Бъд поклати глава.

— Сега е мой ред.

Теса спеше. Седна на люлеещия се стол. Той изскърца и малката се размърда и пак изхлипа. Бъд внимателно стана, за да я погледне отблизо. Теса потърка бузката си и продължи да спи. В стаята се чуваха само звуците от тежкото ѝ дишане.

Животът му сега бе изцяло обвързан с живота на малкото момиченце, което го гледаше толкова доверчиво с тъмносините си очи, малкото момиченце, което споделяше с него малките си удоволствия и богатства. Кошмарът, който бе сънувал, бе последният път, когато подсъзнанието му бе пожелало да я нарани. Той не можеше да забрави, че бе копнял тя да бъде смачкана, пречупена и унищожена. И сега, тук в стаята с миризмата на карбол и оцет, споменът го ужасяваше. Погледна малкото момиченце, съсипано от болестта, и си помисли: „Господи, за всичко съм виновен аз. Аз ѝ пожелавах това.“

После изтри тази мисъл от съзнанието си.

Беше упорит, решителен човек и точно по този начин обичаше. Чувствата му винаги се подчиняваха на здравия разум. Той наистина обичаше тази малка, чернокоса Гарсия. Господи, та тя беше негова дъщеря.

Амели вдигна Теса от люлката и седна на стола. Детето се дърпаше.

— Не! Мамо! Не! — протестираше с писък тя.

— Само за минутка, Теса.

— Не, не! — Вече нямаше никакво доверие в очите на детето.

През двата дни, откакто Бъд бе тук, болестта се развиваше много бързо. Служта бе започнала да се сгъстява и да запушва гърлото и носните кухини с нещо, което приличаше на белтъка на леко сварено яйце. Амели и Бъд се страхуваха, че мембраната ще продължи да се увеличава и втвърдява. Ако болестта не започнеше да затихва, мембраната щеше да достигне ларинкса и да я задуши.

Бъд с навити ръкави стоеше до масата, покрита с шишенца с лекарства. Извади от една кутия пръчица с тампонче в единия край и я натопи в разтвора.

Теса, която го наблюдаваше, започна да се мята отчаяно. Амели се опитваше да хване ръцете ѝ.

— При тази процедура ръцете трябва да се вържат отзад. — Сестра Ленц, масивна в колосаната си униформа в бяло и синьо, беше застанала до вратата.

Въпреки външния си вид бе добра жена. Амели и Бъд искаха да се грижат сами за детето, но някой друг трябваше да върши останалата работа, а само медицинска сестра можеше да влиза в къща под карантина. Сестра Линц не се сърдеше на работодателите си, че всъщност не използваша високата ѝ професионална квалификация, а я караха да готви, да мие и чисти.

— Уплашена е достатъчно и без да сме ѝ вързали ръцете — обади се Бъд.

— Тя е толкова добро, доверчиво дете — отговори сестрата и очите ѝ се насълзиха. Беше наблюдавала много такива случаи и нито едно от децата не бе оживяло.

Успяха да ѝ намажат гърлото, после дадоха да изпие другото лекарство. Измиха я. Смениха дрешките. Успя да хапне няколко лъжички сладолед и се почувства по-добре. Поиска да стане, за да си

играе. Лекарят изрично бе забранил. Двамата се редуваха да я взимат на ръце и да ѝ пеят. Най-накрая заспа.

Амели и Бъд отидоха в хола и сестра Ленц им занесе кафе и парченца кейк.

Някъде далеч зад хълма Бъркли се чу тътен. Те се послушаха. Чуваше се само звукът на измъченото ѝ дишане. Бурята приближаваше, гърмеше, святкаше, дъжд затропа по прозорците.

Бъд се размърда тревожно. За човек, който не бе свикнал на летни бури, дъждът изглеждаше ужасен.

Амели се беше загледала навън през прозореца. „Проклет да си“ — мислеше си тя, като проклинаше Господа, в който не вярваше. Не можеше да се моли за Теса. Как да иска помощ от този Бог, който или не съществуваше, или, ако съществуваше, толкова безгрижно подлагаше на мъчения собствените си създания. Погледна мъжа си.

Бъд ѝ се бе притекъл на помощ. Нощно време въобще не спеше, наглеждаше Теса, пееше ѝ, сменяше ѝ дрешките, хранеше я и я пазеше. „Значи на него трябва да се моля.“

Дъждът беше намалял, стъмваше се. Бъд погледна часовника.

— Време е.

— За хлората?

Въздъхна и кимна.

— Ще ни намрази.

— Доктор Марш каза, че само така може да се спре набъбването на мембраната.

— Понякога се чудя дали и той знае какво казва.

— Бъд, това е единствената ни надежда. Ако се разрасне...

Теса се бореше отчаяно с Амели, докато тя държеше устата ѝ отворена. През гумената тръбичка Бъд вкара лекарството в гърлото ѝ. Малкото телце се изви. Когато всичко свърши, Теса се отпусна в прегръдката на майка си, гъгнейки и плачейки.

Бъд и Амели не проговориха. И двамата видяха, че само за няколко часа мембраната бе побеляла и бе започнала да се втвърдява.

Засенчената лампа хвърляше удължени сенки. Беше времето преди зазоряване, когато щурците и жабите мълчат, когато човешката устойчивост и енергия са най-слаби и идва смъртта.

Бъд и Амели наблюдаваха Теса как спи. Малкият ѝ гръден кош се надигаше. Дишаше през зловонните кашлечни откоси. Размърда се и се хвана за компреса на гърлото. Отвори очи. Амели я вдигна и започна да се разхожда, като галеше гръбчето ѝ. Бъд отиде в кухнята, където сестра Ленц винаги имаше съд с вряща вода на печката. Върна се със съда в стаята.

Изведнъж тялото ѝ се вцепени. Разтърси я гърч. Вратът ѝ се изви. Остана само бялото на очите ѝ. Ръцете ѝ висяха като прекършени крила.

Бъд и Амели се погледнаха само за миг. Нямаше нужда от разговори. Това беше крайната фаза. Така бе починала по-малката сестра на Бъд. Мембраната се бе затворила в гърлото на Теса.

Амели изтича в хола, където сестра Ленц, напълно облечена, лежеше на едно походно легло, и я събуди.

— Сестро, сестро!

Жената се изправи и седна.

— Задуши ли се?

— Идете за доктор Марш. Побързайте!

Невероятно пъргаво за масивното си тяло, сестрата се обу, сложи униформената си шапка и изчезна в тъмнината.

Когато Амели се върна в детската стая, Бъд седеше с Теса на коленете си, слял устни с нейните, опитвайки се да изсмуче мембраната от гърлото ѝ.

Амели махна кърпата от лампата.

— Бъд, тя посиня!

Бъд вдигна глава от задушаващото се дете.

— Доктор Марш не може да дойде по-рано от петнадесет минути. Бъд, Господи! След петнадесет минути тя ще е мъртва. Бъд?

Той разбра незададения въпрос. Последната отчаяна схватка с дифтерита: разрез в гръкляна. Докато се гледаха втрещено,



пронизващото гъргорене, което се чуваше от гърдите ѝ, ги изолира от миналото и бъдещето. Трябваше да вземат решение сега, на секундата. „Сестра ми умря — помисли си той. — Никой не е оживял, ако не се рискува.“

— Дай ми бръснача — каза ѝ тихо.

Тя изтича в банята, а Бъд занесе Теса в кухнята и я сложи върху масата. Трудно му бе да удържа тялото, което се гърчеше в конвулсии. Имаше силата на хлъзгава риба, изпусната на сухо. Не можейки да си поеме въздух, тя затъваше в течността на собствените си дробове.

Аmeli му подаде кутията.

— Извади го — заповяда той. — Подръж го във врящата вода.

Тя отиде до печката, отвори чайника и потопаи острието. Парата свистеше, но тя въобще не забелязваше, че ръката ѝ почервеня.

— Достатъчно!

Той затвори очи. За разлика от Ameli вярваше в Бога, не в онзи католически Бог в църквата на площад Плаза, където ходеше да се моли майка му, а в епископалния Бог на Хендрик. Молеше се Бог да му даде концентрация, умение и сила. Стисна устни, мускулите на челюстта му играеха. Отвори очи и видя ужаса в очите на Теса.

Ameli му подаде бръснача. Той го хвана за дръжката от слонова кост и се загледа в извитото гърло на Теса. „Дръж ръката, без да трепери“ — заповяда си той, спомняйки си как дереше животните след лов. Опипа тесния гръклян.

— Вдигни брадичката нагоре и я дръж да не мърда!

Поднесе бръснача. Ръката му бе абсолютно спокойна. После, задържайки отвора с пръсти, бързо вкара гуменото маркуче.

Доктор Марш, с палто върху пижамата, стоеше до кухненската маса и наблюдаваше Теса. Бебето лежеше неподвижно, със затворени очи.

— Трябва да се откажеш от бизнеса с петрол, Бъд, и да станеш хирург. Аз не бих могъл да го направя така добре.

Бъд и доктор Марш се бяха срещали няколко пъти през последните дни. Бъд бе започнал да се възхищава от професионалната компетентност на лекаря. Точно сега обаче не можеше да се зарадва на комплимента му.

— Ще се оправи ли? — попита Амели.

— Жива е и диша — отговори доктор Марш. — По-нататък ще се грижим за нея със сестра Ленц. Бъд, вземи си нещо за пиене.

— Не ми трябва пиене. — Напрежението му бе започнало да отслабва. Главата му бе свежа и бе доволен от себе си.

— Тогава погрижи се за ръката на жена ти и затвори вратата след себе си.

Бъд намери бурканче с кокосово масло и отиде в хола. Подаде го на Амели.

— Ще се приберем вкъщи веднага щом стане възможно.

Амели кимна.

— Успяхме. Ще се оправи — каза той.

Амели, с побелели устни, не отговори. Бъд бе сигурен, че току-що бе спасил живота на Теса. В своята самоувереност се дразнеше от съмненията на Амели, от непрекъснатите ѝ тревоги.

— Ще се оправи. Сложи си това на ръката.

— Не мога да го отворя — отговори тя, като му подаде бурканчето. Ръцете ѝ трепереха.

— Хайде, Амели, успокой се. Всичко свърши и тя... — спря напред изречението.

Стомахът му се сви в спазъм. Поемайки дълбоко и шумно въздух, изтича в банята и седна там, облян в пот. Гърлото на децата е много тясно. Той нямаше никакви медицински познания. Абсолютно никакви. „Можех да я убия“ — си помисли.

Шест месеца по-късно в ялната февруарска сутрин на 1895 година тълпа се бе струпала на гара Аркадия. Входовете бяха обвити в червено, бяло и синьо, вятърът развяваше знамената, хората стояха и се оглеждаха в очакване.

Лос Анджелис се радваше на поредния празник на прогреса.

Вътре в депото чакаха униформените музиканти. Наредени бяха маси, върху които имаше чаши и шампанско. Трите реда места бяха заети. Хендрик, който пристигна сред първите, беше седнал в средата на първия ред. Лицето му заискряваше от бащина гордост всеки път, щом някой приятел се наведеше към него, за да го поздрави.

Малкото момиченце, изправено до него, му подаде голямо куче-играчка.

— Ето, дядо.

— Благодаря, Теса.

— De nada.

Беше го научила от Бъд, но Хендрик си въобразяваше, че внучката му знае испански. „Колко много прилича на баба си — разсъждаваше той. — Грехота, че мисис Ван Влайът не можа да я види.“

Теса стоеше неподвижна. Тесният белег на гърлото ѝ бе избледнял, беше почти невидим. За разлика от другите майки, които обличаха децата си в пастелни тонове, Амели избираше ярки цветове, които отиваха на детето. Шапката и палтото на Теса бяха яркочервени и подчертаваха черните къдри и розовите бузки.

Бъд и Амели станаха, за да посрещнат новодошлия. Понесе се шепот. Защото тази жп гара, както и стотици други, всичките боядисани в един и същ сиво-бозав цвят, принадлежаха на възрастния мъж.

Всички, които се бяха събрали, наблюдаваха как домакинът и домакинята тръгнаха с господин Хънтингтън към първия ред.

Далечен шум накара хората да станат прави.

— Ето го, идва!

Диригентът вдигна палката и оркестърът засвири.

Всички наблюдаваха блестящите релси. Когато локомотивът навлезе, платформата изскърца. Беше украсен с палмови вейки и цъфнали цитрусови клонки. Вееха се знамена. Имаше огромен надпис „ПалOVERде Ойл-123“.

Беше само локомотив, нямаше вагони. Бъд искаше да бъде сигурен, че всичко с новото гориво ще протече безопасно. Първият вариант, направен по чертежите на 3-те В, беше променян няколко пъти. Подир три месеца работа старият ръждясал локомотив напусна Сан Бернардино и след няколко мили спря. Бяха му сложили въглища, за да го върнат обратно. Бъд и механиците направиха още няколко опита. Този, успешният вариант, използваше плоска дюза, която разпръскваше горивото в широк обхват.

Локомотивът спря на гарата. Бъд бе вдигнал Теса на раменете си, за да може да вижда по-добре. Тя пляскаше с ръце точно над главата му. Приятелите го поздравяваха.

Страхувайки се, че детето може да загуби равновесие, сестра Ленц се приближи.

— Искам да съм с теб, татко — прошепна Теса в ухото на Бъд. Гласът ѝ бе твърде нежен и с твърде нисък тембър за дете. Бъд я свали.

— И аз искам да съм с теб, Теса. Ела да поздравим машиниста.

Детето уплашено гледаше огромната машина.

— Не искаш ли да дойдеш с мен?

Тя се притисна към него.

— Да — този път гласът ѝ беше по-силен.

Бъд се качи в кабината. Машинистът показа на Теса как се управлява локомотивът.

— Аз карам този локомотив — гордо заяви тя.

— Точно така, скъпа.

Когато приятелите и колегите на Бъд го видяха да вдига детето в кабината, се засмяха, помахаха им. Колие Хънтингтън обаче бе човек със спартанска студенина. Той не се усмихна. Неучтиво бе от страна на Бъд да не покаже първо на почетния си гост как работи машината. Амели знаеше за сделката, която Бъд бе направил с Хънтингтън. Улавяйки недоволството му, тя се обърна към него:

— Виждате ли съпруга ми с истинската си любов?

Той погледна към младата жена и попита:

— Имате предвид детето?

— Теса беше болна от дифтерит — обясни Амели. — След болестта ѝ останаха някои страхови реакции.

— Много жалко.

— Не съвсем. Мислехме, че ще умре. Той я спаси, като ѝ отвори гръкляна. Колко бащи биха могли да направят такава операция?

— Много малко.

— Преди това детето беше открито, смело. Сега е станала срамежлива. Бъд я качи в кабината, за да ѝ покаже, че няма от какво да се страхува. Опитваме се да избием спомените за страха.

— Вашият баща без никакво оправдание щеше да направи същото за вас — каза Хънтингтън. Усмихна се топло. Сякаш полковник Дийн беше негов скъп приятел от младини. Сякаш писмата на Дийн никога не бяха разбулвали неговите измами. Амели трепна, после си помисли, че може би способността да забравиш лошото също беше измежду атрибутите на властта.

— Хайде, Амели. Нека да видим как вашият силен и решителен съпруг мистър Ван Влайът е успял да ожени петролната си промишленост за моята железница. — Хвана я под ръка и я поведе към локомотива, който Теса уж караше.

## КНИГА 3

### КИНОТО: 1917

*„По-късно хората казваха, че киното дошло в Лос Анджелис, за да избяга от тръста Едисън. Не е вярно. Дойдохме тук заради слънцето. По онова време няхаме осветени павилиони, а тук слънцето грееше четиристотин дни в годината.“*

Джакопо Римини

Паловерде стана Грийнуд.

На мястото, където незнайните предци на Ван Влайът бяха отдавали почит на плодородието на земята, на мястото на хасиендата сега се издигаше една от най-големите къщи в Южна Калифорния. Бъд можеше да се подсмива на прадедите си, наричайки ги неуспели скотовъдци, но по сърце си оставаше Гарсия. Грийнуд бе разкошен вариант на Паловерде. Червените керемиди на огромния по площ покрив бяха внесени от Тампико, Мексико, и бяха на около стотина години. Вътрешната мазилка, достатъчно груба, за да наподобява глинена тухла, бе ослепително бяла. За разлика от оригинала къщата имаше прозорци и от външната страна, а на втория етаж — красиви веранди с неправилна форми, които гледаха към терасирани градини, плувен басейн, тенискортове и тъмни загадъчни кипариси.

Както Паловерде, така и Лос Анджелис се бе променил.

В границите му сега живееха повече от 450 000 жители. Кипящото пристанище на града приютяваше големи кораби, включително танкерите на „Паловерде Ойл“, които пренасяха гориво през неотдавна отворения Панамски канал<sup>[1]</sup> към Европа, разорена от войната. Градът се забавляваше в четиринадесет музикални клуба, осем немски певчески дружества, които скоро щяха да изчезнат, и

повече от стотина зали, където се прожектираха новите филми. „Червените вагони“ на Хенри Хънтингтън, най-добрата електрическа железопътна система в света, се движеха сред дъхавия аромат на цитрусови градини и насаждения с фасул, като свързваха предградията с центъра на града. Всеки калифорниец от Юга искаше да има свое място с градина, където можеше да сади цветя и децата му да тичат на воля. Разкошни лозя заобикаляха и най-бедната къщичка.

Като всеки земен рай, градът бе малко изолиран. Ван Влайътови — Бъд, Амели и Теса — правеха каквото можеха за своите роднини във Франция. 3-те В и Юта, които още живееха в Бейкърсфийлд, имаха трима сина на войнишка възраст и най-големият, Чарли Кингдън, се бе записал в Чуждестранния легион. Враждата между братята продължаваше, така че никой в Грийнуд не знаеше нищо за това.

Теса израсна в Грийнуд и понякога, когато вятърът вилнееше и измиташе склоновете на хълмовете, ѝ се струваше, че чува шепот, който ѝ разказваше, че това са земите на рода Гарсия. Този неуловим глас, вместо да я плаши, по-скоро я караше да се чувства като част от местността, но тя не знаеше, че там има и други гласове и духове.

---

[1] Панамски канал. — Завършен 1914 г., официално открит на 12 август 1920 г. — Б.пр. ↑

## ГЛАВА 15

### 1

Парцелът на Уилкокс, разположен на около дванадесет километра западно от Лос Анджелис, беше обрасъл с храсталаци, които много приличаха на самия Уилкокс, известен привърженик на сухия режим от Канзас. Много преди времето, когато се появиха главните акули, храсталаците бяха изкоренени, за да бъдат засадени цитрусови плодове и други култури, но името, което Уилкокс бе дал на областта, остана. Холивуд<sup>[1]</sup>.

Холивуд привличаше уравновесените въздържатели. Всичко наоколо беше сухо, в хотел „Холивуд“ не се сервираше алкохол.

А после праведният Холивуд бе нападнат от пагубно влияние. Разни търговци, безработни, водевилни и пропаднали актьори, кожухари, шивачи, каубои, актриси, които по това време бяха синоним на проститутки, изпълваха тихите улици с таратайките си, следвани от странни снимачни апарати, прикрепени към други странни превозни средства. Качени на конете си, те крещяха и стреляха във въздуха, препускаха по потъналите в тишина хълмове, монтираха снимачните си апарати по спирките на железницата с червените вагони на Хънтингтън, стъпкваха цветята на домакинните.

Местните жители им се противопоставяха. Собствениците закачваха табели: „Забранено за кучета и актьори“. Магазинчетата отказваха да им продават на вересия. Но една от кръчмите фалира и група новодошли я наеха за „студио“. Това бе началото. Други „производители“ наеха близките плевни, изметът на обществото изпълни победните стаи под наем.

Холивуд вече не беше географско наименование. Приемаше се като термин за производство на филми, независимо дали снимането ставаше в Лос Анджелис или някъде другаде. Холивуд означаваше индустрия, грубовата като лицето на греха — но печеливша. За по-



малко от десетилетие в Южна Калифорния към 1917 година киното се бе превърнало в основната индустрия на района.

---

[1] От holly (англ.) — джел, кошличар, бодлива зеленика. — Б.пр.

↑

В първия вторник на май същата година Теса ван Влайът се приближаваше към оградата на една от наетите плевни. Висока, тя бе наследила крехката структура на Амели, но с овалното си лице и тъмната коса бе истинска наследничка на рода Гарсия. Изключение правеха очите ѝ с наситен тъмносин цвят. Облечена бе в елегантен червен копринен костюм. Стискаше под мишницата голям кафеникав плик.

— Аз съм Теса ван Влайът, очакват ме.

Влезе в студиото. Голяма част от покрива бе махната и заместена с бяло платно. Лентите Орфто реагираха бавно, когато се снимаше в помещение, и все пак прекалената светлина означаваше преекспониране. Платната разсейваха светлината и това решаваше проблема. Сцените — стена на замък, спалня, градини — бяха нарисувани върху платна, които висяха закачени, а пред тях бяха поставени само едно легло, едно дърво. Двама актьори, облечени в не особено добре прилягащи им костюми от тринадесети век, с потънали в пот лица върху белия грим, тътреха подовото осветление. Друг човек бе застанал зад камерата „Бел и Хауел“.

Закръглена актриса в подобен костюм стоеше пред огледалото и рисуваше устните си върху белия грим.

Теса се усмихна. Това бяха актьорите и обстановката, в която се снимаше двадесетминутно филмче, чийто сценарий бе неин.

Бързо пресече студиото и почука на дървената врата в дъното.

— Кой е? — обади се мъжки глас.

— Теса ван Влайът, господин Римини.

— Кой?

Тя повтори името си.

— О, Теса, влизай, влизай.

Зад кухненската маса, която служеше за бюро, седеше мъж с ботуши и сако от туид, опънато върху изпъкналия му гръден кош. Под гъстата кафява коса, която плачеше за подстригване, добродушното му весело лице излъчваше доброто здраве на проспериращ касапин. Казваше се Джейк Ринзбърг и в Ню Йорк бе работил точно като

касапин. Той не се срамуваше от името си, но новата му професия продаваше илюзии и Джакомо Римини се връзваше по-добре с тях. Филмите му започваха с внушителния надпис: „Филм на Римини“. Той протегна ръка за плика.

— Трябва още да поработя.

— Така мислиш ти, а какво трябва, ще кажа аз — и примигна с кафявите си очи.

Тя му го подаде. Той разлисти страниците. Накрая каза:

— Сцената, в която той ѝ помага да си завърже обувката, е добра. Поработи още, искам го следващата седмица готов. — Подаде ѝ листовете, но тя не ги взе. — За парите ли се притесняваш?

— Пари ли?

— Мисля, че миналия път беше доволна, така че сумата ще е същата.

— Господин Римини...

— Пет долара повече — прекъсна я той. — Купи си някакво герданче.

Теса бе разкопчала костюма си. Носеше перлената огърлица, която родителите ѝ бяха подарили за двадесет и първия рожден ден. На Римини никога не му бе хрумвало, че може да са истински перли, които струваха цяло състояние. Името на Теса не му говореше нищо. Отношенията между Лос Анджелис и Холивуд бяха като на кучето с бълхите. За жителите на Лос Анджелис беше ясно кои са Ван Влайътови, но „бълхите“ в Холивуд не се интересуваха.

Римини погледна към колебаещата се млада жена. Мислеше си, че тя пише неща, за които Грифит и Дьо Мил<sup>[1]</sup> плащаха цяло състояние. Ами ако се окажеше по-амбициозна, отколкото изглеждаше?

— Пет долара отгоре и нито цент повече, това означава десет долара. — Той се усмихна.

— Не струва повече от предишния път.

Объркан, той я погледна:

— Тогава?

Теса преглътна и бледият белег на гърлото ѝ изпъкна над кремавата копринена блуза.

— Чух, че се каните да правите пълнометражен филм — измънка тя.

Той си пое дълбоко въздух.

— Ти си шпионка — каза грубо. В този бизнес тайната бе всичко. Той смяташе да направи пълнометражен филм, първия си, за Самсон и Далила. — Кой ти каза? — настоя той.

— Една приятелка. Господин Римини, имам нещо написано. Добро е... мисля.

— Ако ще правя филм, предпочитам да наема автор, а не писател. Някой, който е писал за Бродуей. — Той бутна листовете към нея, което значеше, че я подканя да си тръгне.

Въпреки че бе срамежлива, понякога Теса демонстрираше решителност, характерна за рода Ван Влайът. Стисна дръжката на чантата си, но не помръдна.

— Добре де — измърмори Римини, — каква е идеята?

— Един летец във Франция...

Махна с ръка, прекъсвайки я:

— Спри тук. Продължавай с тези кратички истории. Рицарството е това, което продава билетите.

— Но...

— Военните филми носят загуби. Не, не.

— Господин Римини — Теса бързаше да произнесе много думи наведнъж, — авиацията е рицарство. Знаете, че за всички летците са герои. Сега те се бият във въздуха и самолетите им са като блестящи брони. Искам да направя този паралел. Знаете как, както господин Грифит и господин Дьо Мил правят в техните филми. Исторически епизоди, показани от съвременна гледна точка. Значи един рицар в Третия кръстоносен поход и моят летец.

Като чу имената на преуспелите си конкуренти, Римини присви кръглите си очи.

— Май не звучи много лошо. Ще говоря с моя автор.

— Но историята е моя — каза тя. — Ще я напиша и вие ще я погледнете.

— Без пари — отвърна той, — но ще я прочета.

— Благодаря — каза Теса.

— Хайде, че слънцето ще залезе. — Той взе мегафона, мина покрай нея и влезе в студиото.

Повече не обърна внимание на Теса, но продължаваше да мисли за нея. Всъщност идеята за филм на военна тема не го интересуваше.

Но как бе научила за намерението му? Вече имаше достатъчно заделени пари в Осигурителната банка на улица Спринг, за да започне. Кой ѝ бе казал?

---

[1] Сесил Б. дьо Мил, основател на „Парамаунт“ (1912) — Б.пр. ↑

Беше ѝ казала Лайа Бел. Двете млади жени се бяха уговорили да се срещнат в хотел „Холивуд“, за да може Теса да ѝ съобщи каква бе реакцията на Римини. Пътувайки по булевард Холивуд, тя се впусна в еуфорични фантазии. Значи той щеше да прочете „Авиаторът“ — и мисълта ѝ литна от момента, в който Римини купуваше сценария, до готовия филм. Тя не се интересуваше от успеха. Теса нямаше големи амбиции. Възторгът ѝ бе завръщане към една детска игра, която тя не искаше да играе. Но знаеше, че спре ли да играе, щеше да бъде изхвърлена назад в един свят, за който се чувстваше неподходяща.

Дифтеритът бе оставил следи и Теса често страдаше от пристъпи на треска, които бяха пълна загадка за лекарите. Преглеждаха гърлото и ушите ѝ, изследваха кръвта ѝ и не намираха нищо. Докато лежеше в затъмнената стая, тя си бе създала свой свят. Върху белите копринени чаршафи разцъфтяваха царства и в тези въображаеми земи щедростта, благородството и добротата бяха закони.

Получи образованието си от гувернантки и учители вкъщи. Нямаше понятие от принципите на Макиавели, прилагани в девическите училища, нито пък можеше да придобие „дебелата кожа“, толкова необходима в изкуството да печелиш приятели. И въпреки това бе достатъчно умна, за да приеме детството си като щастливо.

Имаше си историите, измислени от нея, имаше родителите до себе си. Особено Бъд. Когато беше с него, сините ѝ очи блестяха. Като малко момиче най-голямото ѝ удоволствие бе да върши дребни неща за него — да му даде свития на руло вестник, да драсне клечка кибрит и да запали пурата му.

Като поотрасна, пристъпите на треската намаляха. Но остана вкъщи при родителите си. Бъд често се усмихваше на Пол Шот и може би това бе причината, заради която Теса се сгоди за него. Пол бе млад, едър, напорист служител в „Паловерде Ойл“, който се харесваше на жените. И защото колкото и да се насилваше, не можа да го обикне, тя смяташе, че нещо не е наред с нея. След шестмесечно колебание му върна годежния пръстен.

Ядосан, Пол Шот ѝ каза, че е безкрайно тъпа и всъщност е искал „Паловерде Ойл“, а не нея. Тя го съжали, че е решил заради амбициите си да се ожени за тъпа жена. Но бе ужасена от себе си, презираше се! Как е могла да си помисли, че би могла да живее с човек, когото не обича.

Никога не бе ходила на кино. Но след този случай започна да посещава новите киносалони. Просветващият екран я завладяваше. Един ден прочете в „Моушън Пикчър Хералд“, че търсят сценарии. Преходът от фантазията до хартията ѝ се отдаваше лесно и тя се бе свързала с Джакопо Римини. Приятелите на семейството ѝ имаха филмовата индустрия за копеле, някаква смесица от панаирджийство и пийп-шоу. Но Амели и Бъд бяха щастливи, че Теса най-накрая се бе оправила от случката с Пол, и я насърчаваха да пише.

Продуцентите и директорите от Ню Йорк отсядаха в хотел „Холивуд“. Тези светила привличаха пеперудите — отчаяни актьори и актриси. Тези, които не можеха да плащат, отсядаха наоколо и се разхождаха пред хотела, за да ги виждат. Групичка от такива млади хора се бе събрала на една от верандите.

Теса паркира колата и видя Лайа да се отделя от останалите. Махна с ръка. На пръв поглед Лайа Бел бе изключително красива и поразително приличаше на Мери Пикфорд с подобната прическа на меките си руси къдрици.

— Теса, ехей, Теса — извика Лайа с пискливия си глас и акцент от Северна Каролина.

Теса се усмихна и се затича по стълбите към верандата.

Лайа сграбчи ръката ѝ.

— Хайде, бързо. Умирам да чуя какво се разбрахте.

— Попитах го — започна Теса.

— Не си!

Теса кимна.

— Изчаках да прегледа ръкописа и после попитах. Искаше да знае откъде съм научила, че ще снима пълнометражен филм.

— Нали не си му казала? — извика уплашена Лайа.

— Естествено. Той се разсърди, но когато го убедих, че не съм шпионин, ме изслуша. Мислех, че никога няма да чуя тези думи.

— О, миличка!

— Той се съгласи да го прочете, нищо друго, но ще го погледне.  
— Възбудата на Теса намалая. — Каза, че не харесва истории за пилоти, защото са свързани с войната.

— С филми за войната не се печелят пари — Лайа многозначително сви устни. — Трябваше да му кажеш, че господин Ласки или господин Зукър са те помолили да напишеш такъв сценарий.

— Въобще не се сетих. Но мисля, че го заинтригувах с идеята да се съчетаят исторически и съвременни моменти, в един филм.

— Като Сесил дьо Мил. Умно. Мисля, че ще приеме. Теса, нали си спомняш за онова селско момиче в разказа. Виждаш ли я русокоса?

— Точно така си я представям.

— Хубаво.

— Но трябва да я направя по-умна.

— Когато стана звезда, ти ще пишеш всичките ми сценарии.

Двете се засмяха. И все пак в шегата им проблясваше някаква надежда.

Лайа Бел, с истинското име Лиа Белинда Слоупър, бе дъщеря на пощенски чиновник. Имаше детско тяло, без пищен бюст и бедра, някак дребно за главата ѝ. Чертите на лицето ѝ бяха нежни, с раздалечени големи сиви очи. Тези детска хубост прикриваше диви амбиции. Мозъкът ѝ имаше малко сиви клетки, но всички изпълнени с желанието ѝ да стане филмова звезда. За да получи роля в малките филмчета на Римини, тя се бе любила с него, седнала в скута му в конюшната, където миришеше на конска урина. Но и Римини бе открил това, което бяха забелязали другите. Камерата беше безмилостна към Лайа. Очите ѝ ставаха безцветни и репертоарът ѝ от погледи, усмивки и мимики я правеше да изглежда като кълвяща кокошка. Римини нямаше намерение да я наеме пак, но се възползваше от любовните ѝ умения. Така бе научила за намерението му да снима голям филм. Беше съобщила това на Теса, без да се надява да извлече лична полза.

Теса и Лайа се срещаха винаги в хотела. Това, че Теса караше мърсър и се обличаше добре, подсказваше, че е заможна, но Лайа нямаше представа за истинското ѝ богатство. Дори и да знаеше обаче, това нямаше да има никакво значение, защото тя не завиждаше на богатство, освен ако бяха пари, свързани с киното.



— Теса, мила — обърна се Лайа към нея. — Погледни. Това не е ли Били Битцър?

Теса видя нисичък човек, който влизаше във фоайето.

— Кой?

— Били е операторът на Грифит. — Лайа се надигна и оправи косата си. — Нека да видим дали ще успее да привлече вниманието му. — Тя намигна на Теса и елегантно заситни към фоайето.

Теса се облегна назад и се замисли за „Авиаторът“. Каквато и да бе причината да напише историята, тя звучеше искрено. Теса не разбираше нищо от самолети, нито пък от война, но през летата на 1912 и 1913 година бе посетила баба си във Франция. Нейният пилот бе французин, висок, с лъскава черна коса и дълбоки замечтани очи.

— Срещали ли сме се някъде? — попита я високият млад мъж с лъскава черна коса и замечтани очи.

Разделяха ги три плетени стола.

Беше облечен в износен сив спортен костюм, левият му крак лежеше върху единия от столовете. Позата му излъчваше особено напрежение, но понеже беше млад, излъчването му привличаше. Лицето му бе бледо като на възстановяващ се след болест човек. Черните му вежди въпросително литнаха нагоре.

Позна в него своя въображаем летец и се изчерви.

— Мисля... че... не.

— Начинът, по който ме погледнахте, ме накара да си помисля, че сме стари приятели — каза той подигравателно.

— Извинявайте, беше неделикатно от моя страна.

— Не, подканващо.

Той хвана крака си с две ръце, за да го свали от стола. Изправи се и се приближи до нея. Седна ядно на стола, който беше освободила Лайа.

— Приличате на... — Теса се колебаеше. — Е, на някой, чийто образ е в съзнанието ми.

— Така, сега да видим. Вие сте писателка, а русокосото бебче е актриса.

— Откъде знаете?

— Имам циганска кръв. — На изключително красивото му лице отново се появи иронична усмивка. — И подслушвам.

— О!

— Вашите очи са сини, а не кафяви. Черна коса, сини очи. Бихте могли да сте актриса.

Теса знаеше, че той се закача, но не знаеше как се реагира в такива случаи.

— Не съм достатъчно красива — отговори тя тихо и много притеснено. — И освен това съм много висока.

— Продали ли сте някой от сценариите си?

— Да, два, за къси филмчета. — Ужасно се притесняваше. С хората, които познаваше — семейството, слугите — Теса бе спокойна и уверена в себе си. Непознатите обаче я караха да се чувства

нерешителна. Пък и този мъж с леко саркастичната усмивка беше прекалено красив. Изчерви се цялата и с престорена оживеност подметна:

— Вие пък сте авиатор.

Той се засмя и са закашля. Звукът на кашлицата не бе приятен. Тя се изчерви още повече.

— Май вие сте тази с циганската кръв.

— Моля?

— Искам да кажа, че познахте. Действително съм летец.

Наведе се към него.

— Как се чувствате, когато летите? Сигурно е вълнуващо! Също като птиците? Става ли ви лошо, искам да кажа, нещо като морска болест? Да бъдеш там високо. Не ми е ясно как... Къде се научихте да летите?

— Забравете това, което казах.

— Моля ви, трябва да знам. Разказът ви е много важен за мен. Не знам почти нищо.

— Тогава защо пишете за авиация? — Тонът му бе унищожителен, без капчица хумор. Беше стиснал устни.

Тя се облегна назад. От прозореца се чуваше музика. „Ето къде е ранен“ — помисли си Теса. Ръцете ѝ трепереха и тя ги сви в юмруци.

— Съжалявам, много съжалявам.

В това време Лайа опря ръце на облегалката на стола.

— Били Битцър ли беше? — попита тъмнокосият мъж.

— О, здравей, господинчо — отговори Лайа, накланяйки усмихнатото си лице. — Не, но си забелязал колко много си приличат, нали? — Гласът ѝ бе станал нетърпелив. — Теса, трябва да тръгвам.

— Добре. — Теса стана и изведнъж се обърна към младия мъж: — И утре ще бъда тук.

Той се изправи с изпънат крак. Учтиво, но не каза нито дума.

Когато момичетата се насочиха към колата, Лайа попита:

— Някоя важна клечка ли беше този?

— Не.

— А как е разбрал за Били?

— Подслушвал ни е.

— Скъпа, не е толкова страшно. Мъжете обичат да подслушват младите момичета — изчурулика Лайа весело, явно се забавляваше. —

Би могъл да е някой! Привлекателен е, нали? Тъмен като Феърбанкс<sup>[1]</sup>.

Теса погледна към верандата. Мъжът беше изчезнал. Въздишката ѝ бе заглушена от шума на двигателя. „Дали ще го видя утре?“

— Утре — каза Лайа, — нека се надяваме, че ще снимат и утре.

„Утре той няма да дойде — каза си Теса. — Е, аз също.“

---

[1] Американски актьор, продуцент, женен за Мери Пикфорд. —  
Б.пр. ↑

На следващия ден около два часа следобед Теса спря колата пред хотел „Холивуд“. Ръцете ѝ в ръкавици ту здраво стискаха волана, ту го отпускаха. Седеше изправена и наблюдаваше една жена и малкото ѝ момиченце да излизат от банката на отсрещната страна на улицата.

— Здравей!

Тя се обърна стресната. Беше облечен в същия костюм.

— Здравей — отговори тя, изненадана от силните удари на сърцето си.

Той опря ръце на отворения прозорец.

— Имам ужасен характер — подхвана той. — Майка ми е със силна ръка и доста бой съм изял, за да ми го избие. Съжалявам. — Усмихна се.

— Аз също — отвърна тя. — Извинявай за вчерашните ми безсмислени въпроси.

— Не виждам русата ти приятелка?

— Тя е в долината Сан Фернандо. Снимат някаква сцена. — Теса пое въздух. — Тук съм, защото обещах, че ще дойда.

— А, още малко информация за мен. Въпреки че съм роден в Лос Анджелис, родителите ми са заминали, когато съм бил почти бебе. В града съм от три дни и знам само този хотел. Роден съм тук, а ми трябва някой, който да ме разведе.

— Мога да ти покажа фермата с щрауси, или предпочиташ да видиш океана?

— Сега вече отговаряш по-добре. Предпочитам океана.

Той заобиколи колата, накуцвайки. Намигна ѝ, качи се и седна до нея.

Направи обратен завой. Той се загледа в хотела.

— Май нямаш нищо общо с този хотел. Три дни ми бяха достатъчни и вече съм специалист по разните образи, които се мяркат тук. Мисля, че си сбъркала мястото.

— По какво съдиш?

— В теб има някаква невинност.

— Искаш да кажеш, глуповатост. Не трябваше да те питам за самолетите.

— Мисля, че се разбрахме. Не желая да говоря за това и ако си дошла, за да научиш нещо повече, просто не си попаднала на човека.

— Говореше сърдито.

Ужасена, Теса усети, че плаче. Сълзите ѝ бяха бликнали изведнъж.

— Спри — каза той тихо.

Тя зави вдясно и спря на първата пресечка южно от булевард Холивуд. Тук още не бяха разпродали някои от парцелите. Сълзите ѝ спряха така внезапно, както се бяха появили.

— По-добре ли си?

Загледана в празното пространство, тя кимна.

— Не ми се струва да е така. Ще ти разкажа някои неща, докато се успокоиш напълно, за да продължим.

— Вече съм добре. — Тя си издуха носа.

— Не искаш ли да чуеш нещо за мен? — попита той. — Ще си разголя душата пред теб. — Прекара пръсти през черната си коса, изразът на лицето му се промени, на челото му се очертах дълбоки бръчки. — Напуснах дома си на шестнадесет години. Въртях се около площадките на самолетите. Научих се да правя разни номера, въздушна акробатика. Изкарвах си хляба по строителството им. Човек би казал, че те са моят живот. — Облегна се назад, като масажираше лявото си бедро. — Всичко в тях излъчва някаква странна музика. А там горе се чувстваш страхотно свободен. Истинско щастие. Изключвам двигателя и оставам между земята и небето. Когато си горе, имаш всичко. Светът, дърветата, храстите, тревата, къщите, океанът ти принадлежат. Хората те поздравяват, защото знаят, че си техен владетел. Радостта е толкова пълна, че осъзнаваш какъв е смисълът да те има на този свят. — Той замълча. — Повечето време не го осъзнаваш, не е ли така? Отбележи си: обичах да летя дори в студените утрини. Няма по-голяма любов за мъжа от това чувство.

Теса се бе обърнала към него и го наблюдаваше. Иронията бе изчезнала от лицето му.

— През 1914 г. се записах в Чуждестранния легион. Не толкова, защото обичах французите, а просто исках да летя. Смятаха, че съм твърде висок, но бях по-добър от останалите и ме изпращаха да

изпълнявам разни задачи. — Той сви ръка, като че ли стреляше. — Успях да ги убедя да дадат пари и сформирахме Ескадрилата Лафайет. Полетите ми по време на войната бяха нещо отделно. Никога не можах да свикна с мисълта, че трябваше да стрелям по някого само защото лети с фокер. Но ако аз не го улучех, той щеше да ме улучи, опасно беше. В някои от машините трябваше да си полуизправен и тогава си сигурна мишена. Другите казваха, че нямам нерви. Не е вярно, просто умеех да се владеея, защото обичах да летя. — Пое дълбоко въздух. — Но всички хубави неща все някога свършват. Улучиха ме. Падането на горящата машина ми се струваше безкрайно. Усещах миризма на печено месо, само че месото бе собственият ми крак. Казаха, че по чудо съм цял. Не съм особено щастлив, защото сега ме е страх да полетя отново.

— Ще го преодолееш.

— Едва ли. Ако от разказа ми ти се е сторило, че съм герой, просто го забрави. Обичах да летя, а сега се ужасявам при мисълта да се кача отново.

— Преди колко време беше това?

— Преди три месеца, но времето не е от значение. Дори глава не повдигам, щом чуя шум на самолет. Просто започвам да треперя, иска ми се да крещя. Аз съм един загубил вярата си католик, но не достатъчно, за да се погубя. Може би някой ден ще го направя.

— Не бива — обади се тя.

— Защо? Нека тялото се присъедини към духа, казвам аз. А що се отнася до вечния огън, ако има такова нещо, вече съм бил там.

Тя се пресегна и потърси ръката му.

— Никога не съм го разказвал. — Гласът му бе станал дрезгав, но той не отдръпна ръката си. — Така че моля те, не го споменавай пред други.

— Няма.

— Тя те нарече Теса. Сега, когато се познаваме по-добре, може ли да науча и презимето ти?

— Ван Влайът.

Той я погледна смаян.

— Откъде ми знаеш името?

— Защо, как се казваш?

— Ти току-що го каза.

Вгледаха се един в друг и спонтанно и в един и същи момент избухнаха в смях.

— От всички момичета в този град — започна той, като продължаваше да я държи за ръката — намерих на кого да разкажа живота си. На моята отдавна загубена за мен братовчедка. — Преди да пусне ръката ѝ, я доближи до бузата си.

— Как е първото ти име?

— Кингдън. Също Ван Влайът. Но къде са ти копитата и рогата?

— Така ли говорят за нас?

— Майка ми. А какво говорят твоите родители за нас?

— Нищо.

— Нищо?

— Нямахте и да знам, че съществувате, ако дядо Хендрик...

— А, онзи дебел стар човек с холандския акцент!

Тя кимна с усмивка.

— Липсваха му три пръста — сети се Кингдън. — Не можех да откъсна очи от ръката му. Бях очарован и същевременно се страхувах.

— Когато бях малка, си мислех, че ръката му прилича на слонски хобот.

— Почина ли?

— Да, в началото на войната, през 1914 година. Казваше ми, че приличам на братовчедите си.

— Сигурно е имал предвид мен, защото двама ми братя Том и Ле Рой са руси холандци.

— Ние наистина си приличаме. И 3-те В, твоят татко, нали?

— Да, сиромашкият малък брат.

— Един ден започнах да разпитвам дядо за братовчедите ми, но той каза, че не е негова работа да ми разказва. Бях сама и много се радвах, че имам братовчеди. Когато запитах татко, той стана и излезе от стаята, а мама ме взе в скута си и каза, че вече съм голямо момиче и е време да науча, че имам чичо, леля и братовчеди, но не трябва да говоря за тях, особено пред татко. Татко се е бил с брат си и много е страдал. Винаги си представях някакъв гигант, който го е удрял с юмруците си.

— Баща ми — каза Кингдън — не е удрял никого през целия си живот. Повярвай ми, ако беше ударил някого, това щях да съм аз. А мама! О, когато изпадне в някое от състоянията си, е истинска кучка.



Теса почувства, че се изчервява. Никога не бе чувала някой да говори така за майка си.

— За мен бе трудно да повярвам — каза тя. — Баща ми е силен. Играе поло, ловец е. По това време го смятах за непобедим и безсмъртен. — Тя помълча. — Никога не успях да преодоля това чувство. Предполагам, че имам така наречения бащин комплекс.

— Но името Ван Влайът е известно в града. Поне в училището някой не ти ли спомена, че имаш роднини?

— Не съм ходила на училище.

— Тогава е разбираемо. А защо?

— Много боледувах. — Тя докосна белега на гърлото си. — Кингдън, трябва да е било ужасно в болницата?

— Ако настояваш да се върна на темата — гласът му се сниши тенденциозно с намерение да я нарани, — болницата е чудесно и подходящо място да си ампутираш живота.

Тя не отклони погледа си от него нито за миг. Хапещият му сарказъм вече не я безпокоеше. Разбираше го. Беше нещо повече от разбиране. Това, че бяха братовчеди, означаваше, че тя го бе включила в малкия кръг хора, с които се чувстваше едно цяло.

Кингдън извади пакет цигари и ѝ предложи.

— Не пуша — отговори тя.

— Имаш ли нещо против да запаля?

— Не.

— С теб човек се чувства спокоен, братовчедке Теса — каза той, изпусвайки кръгче дим. — Нали щеше да ми покажеш океана? Баща ми разказваше, че повечето от плажовете на Южна Калифорния някога са били притежание на прадедите ни.

— Старите скотовъдци са притежавали тясна ивица от брега, но тя не се е използвала, защото е била отдалечена от ранчото. Това пък ми го е казвал моят баща.

И двамата се усмигнаха.

Беше почти по залез, когато го остави на една пряка от хотел „Холивуд“. Тук наблизно в един от малките апартаменти бе наел стая.

Носът и бузите му се бяха зачервили от слънцето. Бяха ходили в курорта Венеция, местния вариант на оригинала. Докато се разхождаха, той ѝ разказваше за най-изявените френски пилоти, за германците. От време на време тя сядаше на някоя пейка, слагаше очила и си водеше бележки. По този начин и той се почиваше. Казваше си, че тя не спира заради него, а заради записките си, а той ѝ разказваше не за да сподели отчаянието си, а за да ѝ бъде полезен.

Стаята му в апартамента на мисис Коде бе тясна и мрачна. Единственият знак за присъствието му бе дървена кутия за цигари. Отвори я и изкриви устни. Медали и ленти се преплитаха в безпорядък. Капитан Кингдън ван Влайът бе свалил единадесет германски самолета и бе спечелил повечето от най-престижните френски отличия. Всяко от тях му напомняше за агонията на друг човек и за неговия собствен провал.

Ядосано хлопна капака. „За какво ли ги държа?“ — питаше се той. Не бе сигурен, но си мислеше, че е заради загиналите му другари от Ескадрилата Лафайет.

„Защото съм един от тях.“

Седна на тясното легло и пружината изскърца. С две ръце повдигна левия си крак. Болка се изписа на лицето му. Сложи възглавница под крака си и се излегна с ръце под главата, загледан в червения залез.

„Теса — мислеше си той — ще дойде утре в десет и половина. Радвам се, че ми е братовчедка.“ С нея нямаше нужда да се притеснява от факта, че не изпитва никакво желание. Беше католик, макар и отклонил се от правия път, и тялото на братовчедка му бе забранена плът. И беше добре, че не я пожелаваше. От четири месеца не бе изпитвал желание към никоя жена — от времето, когато бе летял между горящите крила с изгорено бедро. Вече не изпитваше онзи зов и нужда на плътта, които като чума го тормозеха от пубертета му до онзи момент.

„Е, мамо, вече няма защо да се безпокоиш.“

Не беше виждал майка си, баща си и братята си вече осем години. Беше писал много рядко. Преди две седмици, когато го бяха пуснали от военната болница в Мерилънд, му беше минало през ума да се върне в Бейкърсфийлд. Но се бе озовал в Лос Анджелис. „Какво значение има къде съм?“ Нощем се мятеше от болка. През деня ходеше като сомнамбул. Без да лети, беше мъртва, тъмна и отчаяна душа.

Извади цигарите си. Мисис Кода бе забранила да се пуши. Беше католичка и строга като майка му. Запали цигара. „Ето тук — помисли той — лежи голям летец и любовник.“

Изпусна кълбо дим. „Дали няма някакъв друг проблем, който лекарите са забравили да ми кажат?“

„Капитан Ван Влайът, кракът ви ще се оправи повече или по-малко. Но за съжаление, трябва да ви информирам, ъ... за травма от интимен характер. Вие сте напълно импотентен.“

Под окото му трепна мускул. „Твърде неспокоен съм, за да съм истински евнух — разсъждаваше той. — Евнух съм само там, където трябва, което е добре за брюнетката с красивите стегнати гърди, която се оказа моя братовчедка или известната като девствената наследница на «Паловеерде Ойл». Мога само да гледам, но не и да пипам. А дали още е девствена? Просто любопитство.“

Вън проблясваха последните лъчи на залязващото слънце. Червеният залез означаваше ясна утрин. „Добро време за летене. Добро? Колкото до мен, ако ще да вали из ведро. О, Господи, защо не ме остави да умра там горе, където ми е мястото?“

Загаси цигарата на пода. Обхвана с две ръце крака, който го съсипваше от болка, сви се и заби лице в дюшека, като че ли искаше да се задуши.

Разбира се, не само Юта бе виновна за противоречивия му характер. Без нея пак можеше да се превърне в грешник, защото както повечето чувствителни хора, израснали с църквата, изискваше от себе си непостижимо съвършенство. Но без никакво съмнение чувството за малоценност му бе втълпено от Юта.

Чарли Кингдън бе буйно, много енергично дете. В дълбоко поставените му почти черни като въглени очи се таеше палавост. В училище беше известен немирник. Тичаше като луд, смееше се високо. Привличаше съучениците си с шумните си изяви. Странно, че монахините се усмихваха на „трудния ученик“. Всичко, което тези добри, обикновени жени си позволяваха да кажат за него, бе „като всяко момче е“. Всяка от тях поотделно бе забелязала стремежа на Чарли Кингдън да бъде добър, да служи на Бога. Самото му несъвършенство означаваше широта на духа, което бе предпоставка за святост.

Религията на Юта я караше да го наказва. Приемаше държането на най-големия си син като лично възмездие. „Заченат е в грях“ — мислеше си тя и винаги когато Чарли се покатереше в скута ѝ и скриеше глава между гърдите ѝ, тя искаше да го погали, но неизменно ѝ минаваше мисълта, че вече е достатъчно прокълнат от нейното прегрешение и не биваше да го насърчава допълнително.

— Слизай, Чарли — казваше тя. — Вече си голям да се катериш по мен.

До шестгодишната му възраст го наказваше с четката си за коса. През един юлски следобед бе отишла в градината да набере плодове за сладкиша. Чу тих, но възбуден смях. По гърба я полазиха тръпки. Загърна сливите в престилката си и заобиколи дърветата. Стъпваше тихо, пък и децата бяха така улисани, че не я чува.

— Чарли Кингдън, какво правиш там? — извика тя, като зави зад ъгъла на пристройката. Изпусна престилката си и сливите се разпиляха по земята.

Синът ѝ и някакво момиченце се бяха изправили един срещу друг със смъкнати долни дрехи. Играеха на прастарата невинна детска

игра на чичо доктор. Юта се ужаси. От това се бе страхувала най-много. Спусна се към него. Дори не забеляза кое е момиченцето, което уплашено избяга. Сграбчи го, заведе го в кухнята и залепи ръката му на горящата печка.

— Ето, да усетиш огъня, в който човек гори, когато прегрешава.

Той не заплака веднага. С детска смелост прие присъдата на майка си. Заплака, когато болката стана непоносима. Този път Юта, плачейки с него, го притисна до себе си.

След този случай Кингдън премина фазата на религиозното разкаяние, което всъщност му остана за цял живот. В съзнанието му навлизаше някаква тъмнина. Негови герои станаха хората, които, карайки велосипедите си, за миг се издигаха над земята. С течение на годините желанието да лети се смесваше с желанието му за мъжка зрялост. На шестнадесет години напусна Бейкърсфийлд. Оттогава не бе влизал в църква. Чувстваше се човек само когато беше във въздуха и летеше.

Теса му бе казала, че родителите ѝ са заминали на изток, където Хендрик ван Влайът щял да разшири дейността на „Паловерде Ойл“. „Очевидно — мислеше си Кингдън — чичо ми иска да завладее света.“

Всяка сутрин точно в десет и половина Теса пристигаше с колата. С пакет храна на задната седалка обикаляха близките градчета, изучаваха брега край Санта Моника, Оушън Парк и други и се връщаха във Венеция. После се осмелиха да се влеят в движението по Спринг, където тя искаше да му покаже къде е бил магазинът на Ван Влайът. Сградата бе съборена и на нейно място се издигаше седалището на „Паловерде Ойл“, десететажна модерна сграда — толкова позволяваше земетръсната зона тук. Паркираха и тръгнаха покрай магазините на Бродуей, където някога една до друга бяха стояли къщите на Ван Влайът и Дийн.

Отказа поканата ѝ да посети Грийнуд, някогашното Паловерде. Тя не го попита защо.

Въпреки че прекараха десет дни заедно, Теса не бе изоставила писането. Когато един следобед си взимаха довиждане, тя извади плик и му го подаде.

— Завърших представянето на „Авиаторът“. — Беше притеснена.

„Иска да го прегледам“ — разсъждаваше той на път към стаята си. Лицето на Кингдън бе загоряло. Куцането бе станало по-незабележимо. Вечерта го прочете. Беше романтичен вариант на войната. Дори и да бе изпуснала епизодите с благородния кръстоносец, „Авиаторът“ щеше да звучи добре. Каза ѝ го вечерта, когато се срещнаха.

— Обещах, че ще вмъкна този епизод, преди още господин Римини да се съгласи да го прочете — призна тя е такова притеснение и така изчервена, че той разбра какво срамно предателство бе този епизод за нея.

„Какво нежно, като че ли не за този свят момиче е моята братовчедка“ — помисли си Кингдън.

Кингдън, Лайа и Теса наблюдаваха петимата каубои да препускат по хълма, за да се скрият зад декорите, изобразяващи църква. Вдигна се прахоляк. Римини, солидна фигура в ботуши, извади пистолет и стреля. Мъжете се появиха отново, като викаха и стреляха по пътя си към камиона, където бе монтирана камерата.

Римини режисираше сам каубойския си сериал.

Като не го намери в канцеларията му, Теса дойде тук, за да разбере какво мисли за „Авиаторът“. Кингдън бе тук просто защото бе свикнал да прекарва дните си с братовчедка си, а Лайа, облечена в нова рокля, бе дошла да се покаже пред Римини.

Ездачите слязоха от конете. Теса се приближи Римини.

— Успяхте ли да погледнете ръкописа?

— Добър сюжет — отговори той.

— Благодаря. — Усмихна се. — Значи да напиша сценария по него?

— Вече си загубила доста време да напишеш това.

— Нали казахте, че го харесвате?

— Това, че аз го харесвам, не значи, че някой ще хареса филм за войната. Напиши ми един исторически сценарий. Ако искаш, използвай кръстоносеца.

— Но за него няма да искам пари...

Той вече се бе отдалечил и не ѝ обръщаше никакво внимание.

Теса чакаше. Не можеше да се откаже. Беше свързала „Авиаторът“ с Кингдън. Десетте страници текст бяха така жизненоважни за нея, както ръката ѝ, както сърцето ѝ.

Лайа се приближи до камиона, където бе разположена камерата и където бе застанал Римини.

— Здравейте, господин Римини. Изглежда, ще бъде хубав филм, с много действие и напрежение. — Играеше своята роля на южна красавица.

Римини се обърна към нея:

— Лайа, направи ми услуга. Кажи на приятелката си да се вразуми.

— Всички се вслушват във вас, господин Римини — отвърна Лайа и премигна срещу него.

Теса, Лайа и Кингдън си тръгнаха от виковете на каубоите и мълчаха, докато стигнат до барчето на Кауенга Пас, където имаше надпис: „Пиете на корем портокалов сок и плащате пет цента“.

— Подходът ти беше неправилен — отбеляза Лайа нетърпеливо и кимна на собственика да напълни чашата ѝ отново.

— Съгласен съм с Лайа — обади се Кингдън. — Теса трябваше да го притисне и да спори с него, докато приеме.

— Не ставай смешен — отново се намеси Лайа. — Не знаеш ли, че в киното всичко се върши мълчаливо. Екранът е ням.

— Ще го запомня — каза Кингдън.

— Трябва да драматизираш нещата. — Лайа зае предизвикателна поза. — Когато ме интервюираха за продължението на „Нетърпимост“, носех черна перука, прозрачна блуза, специален гердан... и получих ролята.

— Мислиш, че Теса трябваше да разиграе битката при Марна, така ли?

Хубавичкото лице на Лайа се напрегна.

— Само тази част, която ѝ е необходима. Летецът е свален зад вражеската линия. Самолетът се разбива в сградите? — Тя погледна към Теса. Теса кимна. — Мисля, че този момент грабва. Ще оживее ли пилотът или не? Публиката ще се изправи на нокти. Но Римини не може да го разбере по простата причина, че никога не е виждал самолет да пада.

— Мислех, че в Холивуд основната дума е въображение — рече Кингдън.

— Глупости — отговори Лайа. — Римини никога не се опитва да си представи нещо, първо трябва да го е видял.

— Но той не е виждал и истински каубои.

— Но е гледал такива филми.

— Значи трябва да му покажем битката?

— Не, трябва да види как се разбива самолета. Просто трябва да вземем камера, да намерим някой пилот, който прави акробатични номера. После той трябва да инсценира разбиване на самолета, например в някаква църква. Но това май ще струва скъпо?



— Не сте ли чували, че има война? — Лицето на Кингдън бе възмутено. — Самолетите се използват за обучение на въздушния корпус. Не знаете ли?

— Това, което знам, господине, е, че в Холивуд никой не прави това, което е възможно. — Лайа стисна малката си уста.

Теса видя решителността и ѝ се възхити. „Май не е толкова глупава, колкото изглежда“ — помисли си тя.

Този път караше Кингдън. Оставиха Лайа при пансиона ѝ и продължиха.

— Страхотно — каза той.

— Имаш предвид идеята на Лайа? — Теса премигна.

— Че какво друго?

— Но ти каза, че е невъзможно?

— Аз? Просто казах, че пилотите и самолетите са заети. — Кингдън посегна към цигарите си с треперещи пръсти. Предложението на Лайа той да се включи в играта, като намери самолет и пилот, бе уцелило точно раната му. — Тя е малък дявол.

— Тя ми е приятелка и се опитва да ми помогне.

— Какво общо има това с нейната дяволитост — драсна клечката, но не можа да я запали, — но разбираш, че не е възможно да се осъществи предложението ѝ.

— Кингдън... родителите ми се връщат утре. — Тя пое дълбоко въздух.

— Много хубаво. — Клечката се запали и угасна.

— Защо не дойдеш на вечеря в петък?

— Не мога. — Той извади незапалената цигара от устата си. — Имам друг ангажимент.

— Моля те.

— Нямам необходимото клонче на мира, което да поднеса.

— Искам да се запознаеш с тях. За мен това е важно. — Гласът ѝ трепна.

Теса бе привързана към родителите си и поради тази причина Кингдън избягваше да разговаря с нея за тях. Но това не означаваше, че ненавистта му бе утихнала. Майка му го бе закърмила с омраза към чичо му — и към самия себе си. Тази двойна ненавист го бе хванала за гърлото и го задушаваше.

— Значи великият мъж знае, че съм тук?

— Ще научи.

— Но все още не знае?

— Не им писах. Искан да се върнат.

— И веднага след като им кажеш, аз трябва да се появя и да им се представя, така ли? Аз съм вашият загубен племенник. Или по-добре ще е да падна на колене и да припълзя до тях?

— Просто искам да вечеряш с двама приятни хора.

— Хубави, сладки хора.

— Такива са.

Той заби пръсти в бедрото си.

— Братовчедке, запомни добре. Не искам да срещам добрите ти родители. Запомни го — и повтори думите си разчленено.

— Но защо? Как бих могла да крия от тях, че съм те срещнала?

— Много просто. Ще си мълчиш.

— Ще ги харесаш, Кингдън.

— Честно, вярваш ли, че ще харесам баща ти? — Успя да запали цигарата си и всмукна дълбоко. — Синът на баща ми да хареса твоя баща? Слушай, баща ми се е преструвал на глупак. Копал е нефтен кладенец в Лос Анджелис. Копал е на ръка, с кирка, лопата, две кофи и много пот. Той не е безчувствен човек. Представяш ли си как всички са му се подигравали! Да копаеш нефтен кладенец на ръка! И когато успява, твоят баща се появява. Наричат компанията си „Паловерде Ойл“! Представяш ли си — потта на баща ми — „Паловерде Ойл“. И не от баща си знам тази история, просто случайно я прочетох в някакъв стар вестник. Твоят баща, братовчедке, е получил компанията си по най-лесния начин, като я е откраднал от брат си.

— Моят баща никога не е откраднал нищо в живота си.

— Така ли? Е, аз пък знам друго. И не е само „Паловерде Ойл“. Сигурен съм, че знаеш как големият мъж е обявил за свои и локомотивите, използващи газьола за гориво. Оригиналният замисъл принадлежи на баща ми. Но патентът, разбира се, на баща ти.

Теса дишаше тежко. Той си помисли, че отново ще заплаче. Но тя се обърна към него, а сините ѝ очи бяха станали почти черни.

— Не знам, че идеята е на баща ти, но знам за локомотива. Първоначалните планове не са били приложими и са преработвани много пъти и когато накрая локомотивът тръгна и спря, трябвало да използват въглища, за да го върнат в депото. Минали месеци в работа и изпитания. Баща ми похарчил всичките си пари, трябвало да вземе

заем. Той сам е работил по двигателя и въпреки това все нямало резултат. Често се смее, като си спомня този период.

— Сигурен съм — отговори Кингдън. — Да натрупаш богатство от едни никакви планове сигурно си има и смешната страна.

— Баща ми дава, а не взима — отговори тя спокойно. — Той се е грижел за цялото си семейство още когато е бил петнадесетгодишен. Всеки познат или роднина, който се нуждае от помощ, търси него. Него! Но той не само дава пари. Това е много лесно. Той прави всичко, което е възможно. Помага на всички, които познава, всички онези, чиито предшественици са били в Паловерде. Той се грижеше и за дядо Хендрик, когато умираше. Седеше по цели нощи с него, защото дядо се страхуваше. Толкова много плака на погребението. Семейството ти тогава го нямаше. Спасил е живота ми, когато съм била болна от дифтерит. — Тя докосна гърлото си и Кингдън видя белега, който досега не бе забелязал. Тъничък, почти незабележим белег. — Защо е трябвало да се промени само за да открадне от брат си?

— По дяволите, ако знам! Може би във вестника нещо са събъркали. Може би случаят се отнася до Второто пришествие. Не разбирам нищо от това, Теса. Не разбирам и защо искаш да заведеш бедния си куц роднина в твоя дом.

Тя се бе свила в ъгъла до вратата на колата, като че ли думите му ѝ причиняваха физическа болка.

— Кингдън, аз...

Презрението към чичо му го бе обсебило.

— Защо? Или и ти си наследила нещо от това? Или и ти сключваш договор с един идиот, готов да направи луд опит, за да можеш да пробуташ сценария си? Така ли се отнасяш към един закъсал куц човек?

Устните ѝ бяха побелели.

— Сигурно знаеш как се чувствам. Моля те... не казвай нищо повече.

— Не се притеснявай. Няма да има друг такъв случай. — Отвори вратата. — Това беше колосален удар. В минутата, в която открих коя си, трябваше да се махна от теб.

Като накуцваше по пътеката към входа, се обърна и добави:

— Ще съм ти благодарен, ако и ти не ме търсиш. — Отключи и бясно тресна вратата, след себе си.

## ГЛАВА 16

### 1

Около шест и половина следващата сутрин Кингдън бавно се движеше към летището на Венеция. Росата мокреше спортния му костюм.

Пред хангара стояха два самолета. Единият беше поне осемгодишен и приличаше на циклоп с три очи и крила. Другият изглеждаше добре. Когато го оглеждаше, по лицето му се появи онази странна изкривена усмивка, която се чете по мъртвите лица.

От хангара излезе млад мъж, който закопчаваше гащеризона си. Кингдън го позна и извика:

— Текс Аргайл!

Разпозна го и лицето му се озари от усмивка.

— Кингдън ван Влайът! Какво, по дяволите, правиш тук, в Калифорния? Чух, че си бил във Франция. Не беше ли капитан в Ескадрилата Лафайет?

— Бях — отговори Кингдън.

Текс не зададе повече въпроси. И двамата мъже принадлежаха към едно затворено братство — авиаторското, които се разбираха и оценяваха единствено по своята смелост и страх. Текс забеляза, че Кингдън накуцва.

— На кого е? — Кингдън кимна към самолета. — Чух, че армията е реквизирала всичко, което може да лети?

— Беше се разбил. Купих го на части и го сглобих. Правя демонстративни полети.

— Опитвал ли си въздушна акробатика за някой филм?

— Не са ме канили никога.

— А би ли го направил, ако те поканят?

— Зависи кой ме кани — отговори Текс и се усмихна.

Кингдън се върна в Холивуд към седем часа. Чакаше както обикновено на стълбите на Съда. Непрекъснато поглеждаше часовника си и когато стана единадесет без пет, се върна в апартамента, за да попита мисис Коде дали би могъл да ползва телефона.

И тя като всички имаше два телефона, по един за двете конкурентни фирми. Ван Влайът ползваха линията на Сънсет.

— Грийнуд — обади се някой с английски акцент.

— Моля ви, мис Ван Влайът.

— За кого да предам, сър?

Пое дълбоко въздух и прекъсна връзката. После се обади отново.

— Предайте за капитан Кингдън.

— Почакайте, капитане.

Кингдън чакаше.

— Здравей, Кингдън.

Гласът ѝ го изненада. Беше хубав, мек и малко пресипнал, което не бе забелязал досега.

— Не искам да знаят кой се обажда.

— Помислих си, че... мислех...

— Пак започваш да се объркваш. — Замълча. — Тази сутрин сигурно си минала по-рано.

— Въобще не съм идвала. Ти каза, че...

— Остави ме да довърша. Сигурно си минала, докато бях на летището във Венеция. Там имам един приятел, Текс Аргайл. Има самолет. Добър е. Не знам колко ще струва, не говорихме за това. Ако имаш проблем с парите, можеш да вземеш назаем от иконома ви.

— Значи си уредил нещо?

— Казах на Текс, че ще отидем още днес.

— Благодаря — отговори тя почти шепнешком.

Стресна се от несигурния вид на самолета. Как можеше човек да му се довери и да се понесе с него към небето? И да води битка с него? „Колко глупава съм била да сравнявам пилота с рицар. Рицарят е целият в метал, а това тук е плат. Тук няма нищо, което да спре куршумите. А Кингдън се чувства страхливец!“

Кингдън се пресегна към жиците.

— Известно време работих в една фабрика близо до Ню Йорк. Работата ми бе да проверявам напрежението на тези вътрешни жици.

Текс се приближи до тях.

— Текс — обади се Кингдън. — Това е Теса.

— Здравей Текс — и протегна ръка. Дългурестият мъж обърна дланта си нагоре.

— Изцапан съм с грес. Е, какво ще кажеш?

— Самолетът ли? — попита тя. — Не знам. За първи път се приближавам до самолет.

— Значи познаваш Кингдън отскоро.

— Така е.

— И никога не си го виждала да лети?

Тя поклати глава.

Текс се обърна към Кингдън:

— Искаш ли да се качиш и да покажеш на момичето си?

— Аз съм му братовчедка — намеси се Теса.

— Въпреки това си хубаво момиче. Кингдън?

Вятърът прошумоля в крилата. През полето се стрелна заек. Слънцето огряваше лицето на Кингдън.

— Недей, Кингдън — изломоти Теса.

— Няма да му се развали фасона — каза Текс, като се подсмиваше. — Само ще се изфука малко.

— Къде ти е гащеризонът? — Гласът му прозвуча пронизително.

— В канцеларията.

— Недей! — възрази остро Теса.

— Не ми казвай недей, Теса. — На лицето му бе изписан страх и надежда.

Тя се пресегна и докосна ръката му.

— Кингдън?

— Трябва да опитам — отговори той тихо.

— Не се притеснявай, Теса. Тук няма по-добър пилот от него.

— Внимавай — пошепна тя.

Кингдън вече бе тръгнал, накуцвайки, към хангара.



Когато влезе в канцеларията, чуваше собственото си дишане. Докато обличаше кожения костюм на Текс, вената на слепоочието му бе изпъкнала и пулсираше. Отвътре костюмът бе подплатен и въпреки това настръхна целият.

Свали пръстена си и го остави на бюрото. От джоба си извади броеница от слонова кост, която носеше винаги със себе си. „Какво ми става? — мислеше той. — Защо винаги се разкъсвам сам? Позволявам на Господ да ме затваря в капана си и да яде от собствената ми плът, само и само да се освободя от тревогите си. Не мога да понеса съществуването си на земята, а и не мога да се издигна в небето. Не живея и въпреки това се страхувам да сложа край на живота си.“

Видя малко моливче. Посегна към чекмеджето и намери някакъв бележник. Написа: „За Теса.“ Спомни си как бе изглеждала вчера — бледа, разтреперана, свита в ъгъла на седалката, само дете не каза на глас, че го обича. „Ако чувствах, че живея, щях да я обикна. Слава Богу, че съм импотентен“ — помисли той с горчива усмивка. „С това ти казвам довиждане, извинявам се за вчера и ти благодаря.“ — Спря се, откъсна листа и го нахъса на малки парченца.

Взе пръстена и броеницата и ги сложи в джоба си. Взе очилата на Текс, кожената шапка и излезе.

Двигателят загряваше, перката се въртеше. Двама механици стояха встрани от въздушната струя и наблюдаваха Кингдън да се приближава, накуцвайки. Отвикнал от навиците си, той обиколи самолета, което бе един безсмислен ритуал за проверка. Ужасът го заслепяваше. Чувстваше как самолетът потрепва като уплашена птица.

Качи десния си крак на металната стъпенка. Набра се, вмъкна се в кабината и се приведе, за да седне в седалката. Закопча предпазните колани. Провери апаратурата — кормилото, стабилизатора, елероните. Сърцето му биеше лудо, както двигателя на машината. „Бил ли съм някога жив? — чудеше се той. — Аз ли загинах или германецът, или и двамата лежим под земята във Фер-ан-Тарденоа?“

Двигателят го оглушаваше. „Хиляда и двеста — помисли той. — Ръчка назад. Клапани.“

Очите му бяха заслепени от изживяното. Той бавно потегли по пистата. Самолетът заподскача по твърдата земя. Ръката му здраво стисна лоста. „Ако се блъсна в онези дървета, всичко ще свърши. — Разсъждаваше върху тази си мисъл. — Мир, почивай в мир, хайде, напред, християнска моя душо...“ — Но краката му бяха спокойни, ръцете му действаха със своя собствена сила.

Друсането свърши. Когато започна да се издига, мускулите му се отпуснаха. Бореше се с напрежението, което усети в стомаха си. Моментът премина. Издигна се над дърветата. Отдолу го наблюдаваха, махаха му. После полетя нагоре. Под него се простираше огромния залив — скупчените градчета по крайбрежието, белите гребени на вълните.

Пое дълбоко въздух. Ужасът бе намалял. Както винаги свободата, която изпитваше в полет, го успокояваше.

Направи кръг над летището и спря да трепери. Реши да покаже нещо на Теса. Издигна се рязко, но когато започна да се спуска, ужасът го обзе отново. Намали и насочи самолета направо. „Свободата е нещо условно — помисли той. — Дали някога ще забравя миризмата на изгоряла плът, безкрайната крещяща молитва?“ Насочи носа надолу и изключи двигателя. Носеше се във въздуха, вятърът пееше. Кингдън се усмихна. „И това е нещо. Дотук добре. Може би по-късно ще мога и повече.“

Погледна надолу и видя червена точка. Беше шапката на Теса.

Приземи се идеално.

Тя се приближи тичешком и когато той се появи, каза:

— Беше страшно.

Той повдигна очилата си:

— Това е нищо в сравнение с нещата, които правех.

— Не искам да виждам това, което си правел тогава.

Той се усмихна. Тръгнаха към хангара. Прегърна я.

Чу приятелската закачка за Ескадрилата Лафайет, окупираща всички хубави момичета.

— Сега е време да се извиня за вчера.

— Трябваше сама да разбере какво чувстваш към баща ми.

— Не мога да се срещна с него. Все още не мога. Може би по-късно. Вероятно по-късно. Ще ти кажа, когато съм готов.

— Добре — съгласи се тя и свенливо добави: — Кингдън, беше велик там горе.

Съединените щати бяха влезли във войната през април и сега всички в Лос Анджелис го усещаха. Във Франция нямаше много американци, но всеки ден на спирките на Южнотихоокеанската железница и на Санта Фе млади мъже се нареждаха в тъжен строй на път за тренировъчните лагери. По-възрастните ги свикваха в Националната гвардия, където се обучаваха по три пъти седмично. През неделя правеха учения на открито под горещото слънце. Легаха с понапълнените си коремчета, за да се упражняват в стрелба. Жените престанаха да угаждат на семействата си. Обличаха униформите на Червения кръст, правеха превръзки или плетяха вълнени шапки.

Фактът, че се намираха на границата, караше всички да изпитват някакво чувство на опасност, което обхващаше иначе мирно настроения град. Кога ли щяха да ги връхлетят дивашките орди. Това даде основание на министерството на правосъдието да връчи бели карти на доброволни агенти, които трябваше да наблюдават съседите си.

Всички се занимаваха с войната и най-накрая Лос Анджелис започна да вижда Холивуд в розова светлина. Мери Пикфорд, Дъглас Феърбанкс и Чарли Чаплин продаваха повече облигации за свободата, отколкото всеки друг. И въпреки това Джакопо Римини бе прав. Като материал за филм войната бе пълен провал. Може би хората искаха да забравят ужаса, пред който се изправяха младите мъже на нацията. Само глупак можеше да се надява, че би направил пари с филм като „Авиаторът“.

Римини смяташе сериалът му за каубоите да бъде последван от филм на библейска тема.

Беше последният снимачен ден. Репортерите пристигнаха за обяд на открито. Римини отиде да ги посрещне и поздрави. Покани ги в сянката на камиона, където бе поставил каси бира. После ги отведе под навеса на палатката, която служеше за съблекалня на две актриси в кринолини и актьора, който беше неговата филмова звезда.

Теса и Лайа наблюдаваха откъм сенчестата страна на колата. Сламената шапка с широка периферия на Лайа скриваше блясъка в

безцветните ѝ очи. Теса непрекъснато отправяше поглед към хоризонта зад декора, изобразяващ църквата.

— Искаше ми се Текс да го направи — каза тя.

— Непрекъснато го повтаряш, скъпа. Кингдън ти каза, че той иска да го направи. Каза, че не е нищо особено, няколко лупинга и приземяване хей там — посочи ливадата зад църквата.

— Но той е летял само два пъти след раняването.

— Той е пилот. Освен това може би Римини би го наел за такива демонстративни полети, или дори да играе ролята на пилота. Това трябва да помниш. Може да влезе в киното като пилот.

Теса потрепери. Раздаваха още бира.

В далечината се чу шум. Лайа сграбчи ръката на Теса.

— Това е, което има значение сега — каза тя. — И знаеш ли? Мисля, че ще свърши работа. Така че спри да се плашиш. — Тя се приближи до камиона.

Операторът я погледна и кимна.

Звукът приближаваше.

— Хей — извика един от репортерите, — вижте, самолет. Аеропланите все още бяха рядкост. Всички погледнаха нагоре, прикривайки се от слънцето с ръка.

Самолетът идваше от север, от долината Сан Фернандо, и се спусна стремглаво над хълмовете, като че ли преследваше някого. Над църквата направи лупинг и кръжейки, с няколко акробатични номера изписа фигури върху яносиньото небе.

— Прави демонстрации — отбеляза един каубой.

— Ами, демонстрации. Това си е истински боен полет, разбирам ги тези работи — обади се дебел репортер, наблюдавайки полета. — Миналия месец бях на фронта и ми е ясно, че този човек е участвал в много боеве.

Самолетът се издигна нагоре, шумът се разнесе наоколо, после рязко се стрелна надолу. Теса наддаде вик на ужас. Обзети от смразяващата магия, хората се втренчиха в самолета, цепещ въздуха към земята все по-бързо и по-бързо. Всичко бе замряло, чуваше се само ревът на машината.

После се чу как всички заедно поеха дълбоко въздух. Самолетът се насочваше към декорите на църквата.

— О, Господи!

— Ще се убие!

Изведнъж двигателят загасна и самолетът се вряза в църквата с оглушителен трясък. Дървото се разцепи като кутийка.

Теса, вдигнала полата си, тичаше, спъваше се и пак продължаваше да тича към разрушените декори и планиращия самолет. Фотографът, праметнал триножника върху рамото си, я следваше, а филмовата камера бръмчеше високо, докато операторът тичаше на зигзаг.

Планирайки, самолетът осъществи идеално кацане. От лявото крило бе откъснато малко парче плат. Това бе единствената нанесена щета. Кингдън се измъкна от кабината. Беше много блед, но се усмихваше.

Теса се хвърли да го прегърне. Несвързано го питаше дали е добре, дали не се е наранил.

— Каква е тази суетня? — попита той.

— Какво се случи? — тя го целуна по устата. — Трябваше да пратиш Текс...

— Теса, всичко бе планирано и се осъществи според плана ни. Ти какво си представяше? Че самолетът ще излети, ще лети в права линия и после ще се приземи?

— Но ти трепериш.

— Това е нормално — отговори той.

— Но аз толкова се ужасих. Помислих, че ще умра.

— И аз. Но, Теса, успех! Направих го! — Този път той я целуна. Нито неговата, нито нейната целувка бяха страстни. Бяха израз на ужас и близост като целувките на старите воители — целувки на победата.

След първоначалния спазъм на истински ужас Римини бързо разбра, че това бе невероятен акробатичен номер. Провери дали бяха заснели всичко и бързо се затича към самолета. Лайа тичаше след него. С високия си писклив южняшки глас тя задъхана му разказваше, че пилотът е член на Ескадрилата Лафайет, истински ас и герой от войната.

— Как се казва? — попита Римини, като продължаваше да тича.

— Кингдън — задъхана отговори Лайа, но като помисли, че Ван Влайът е твърде трудно за произнасяне, набързо му измисли второто име: — Кингдън Ванс.

— Кингдън чий?

— Капитан Кингдън Ванс — повтори тя. — Той наистина е герой.

Римини забави темпото, после спря, за да погледа Кингдън и Теса, които се движеха по Наклонената ливада — красива, висока двойка. Той накуцваше. „Авиатор — помисли си Римини. — Да.“

Репортерите се задъхваха след тях.

— Коя, по дяволите, е тази? — запита един от репортерите.

— Мис Теса ван Влайът — отговори Римини. — Работи за Римини Продакшън. Най-добрата ми авторка. Написала е сценарий за мен. „Авиаторът“. Разказва се за Ескадрилата Лафайет. Е, и между нас казано, той й е гадже. Капитан Кингдън Ванс.

— Той ли ще играе главната роля?

— Ако мога да го убедя. Никак не е лесно да свалиш летец.

Историята се появи във вечерните вестници със снимка на Теса и Кингдън прегърнати.

„Гаджето на ас от ескадрилата Лафайет разказва истинската му история в сценарий за филм.

Мис Теса ван Влайът е описала преживяванията на приятеля си в сценарий за филм със заглавие «Авиаторът», който Римини Продакшън ще снима през септември.

Капитан Ванс е свалил 32 самолета. Казва, че «Авиаторът» е вярно описание на живота на летеца. Господин Джакопо Римини от Римини Продакшън каза, че е възможно капитан Ванс да играе главната роля в този пълнометражен епичен филм.“

Бъд имаше навика да си купува вечерните вестници от вестникарчетата по Спринг и сега „Хералд“ и „Ивнинг Нюз“ лежах на коленете му, докато шофьорът му Хосе промъкваше колата сред натоварените улици в центъра на града.

Бъд беше оплешивял, с изключение на малкото останала коса, добре оформена около загорялото теме. Кожата му бе запазила бронзовия си здрав тен, сините му очи бяха живи, тялото му — мускулесто и набито както някога. Младежкият му вид бе заменен от излъчването на преуспял мъж. Никога не забравяше, че е различен от онзи петнадесетгодишен юноша, който се бе грижил за магазина на баща си и бе работил допълнително на сондата в Нюхол, за да спаси семейството си от банкрут.

Но всъщност си оставаше това момче. Беше запазил острата нужда да завладява нови територии и това означаваше, че трябва непрекъснато да разширява „Паловерде Ойл“. Вече не беше само въпрос на обикновено сондиране, въпреки че имаше лиценз за Калифорния, Тексас, Оклахома и Мексико. „Паловерде Ойл“ имаше



три големи рафинерии, верига от местни сервизи, съоръжения на пристанището в Сан Педро, както и флотилия от танкери, офиси в големите градове, свое лоби в Сакраменто и Вашингтон. Войната бе увеличила нуждите от петрол. Рисковете, които беше поел, се бяха изплатили. Отново харчеше с надеждата да постигне нивото на „Стандард Ойл“ и „Ройъл Дъч Шел“.

Бъд си оставаше една от най-известните фигури в Лос Анджелис. Приятелството значеше много за него. Оставаше дълбоко влюбен в жена си, нещо необичайно сред приятелите му. Но в този момент мислеше за другата си любов и пръстите му барабаняха върху поместените във вестниците снимки. „Моята дъщеря — мислеше той. — Моята Теса.“

Бъд не можеше да си позволи спомена, че някога бе смятал Теса за дете на 3-те В. Както бе разширявал Паловерде, така бе заличил съмненията си за своето бащинство.

Понякога си спомняше, че първите година и половина от живота си Теса не бе прекарала при него. Но считаше, че скарването с жена му бе причината за това.

Двамата с Амели винаги бяха спорили и сега продължаваха. Тогава този спор бе довел до лош край и за двамата. Той я бе пренебрегнал заради „Паловерде Ойл“, а тя пък беше бременна и много емоционална. Всичките му спомени за първоначалното му отвращение от тъмнокосото малко момиченце бяха избледнели. Беше спасил живота ѝ. Обичаше я толкова много, колкото обичаше и Амели.

„Ще убия този, който е разрешил публикуването на снимките във вестниците“ — мислеше си той. „Паловерде Ойл“ имаше нов отдел от шестима мъже и две секретарки, на чиято врата пишеше: „Пъблик рилейшънс“. Те получаваха заплати, за да следят за представянето на „Паловерде Ойл“ в благоприятна светлина и името Ван Влайът да не се мярка по вестниците. Нещо го стегна отзад в тила, като се взираше в снимката на високата си, тъмнокоса дъщеря, която прегръщаше тъмния, още по-висок млад авиатор.

„Кингдън Ванс — мислеше си той, стиснал устни. — Това трябва да е Чарли Кингдън ван Влайът?“

Колата зави към Грийнуд и бавно спря върху натрошения чакъл. Късният следобед бе скрил в сянка градината и оцветил в злато върховете на извисяващите се кипариси. Но Бъд бе твърде зает, за да го

забележи. Отлепи поглед от снимката едва когато колата спря и той разбра, че е пристигнал у дома си.

Грийнуд имаше петдесет и пет стаи, за които бяха необходими около двадесет прислужнички, осем градинари на пълен работен ден и работници за гаража. Бъд харесваше всичко тук — къщата, градината, плувния басейн, тенискортовете, въпреки че не можеше да каже защо. Всичко беше съвременно копие на старото ранчо на рода Гарсия. Влизаше се през терасовиден вътрешен двор с големи кашпи с цъфнали храсти, които създаваха очарователно естествена среда за удобните кресла. Многобройни стъклени тавани пропускаха слънцето и въздуха. Стилът се бе променил, но Амели беше настояла за колкото е възможно повече светлина.

Бъд застана за момент в двора, като държеше сгънатия вестник в ръка. Когато вечеряха сами с Амели, тя го посрещаше с напитка. В противен случай подносът бе поставен в тяхната всекидневна, за да могат да разговарят, докато тя се къпеше и прислужницата ѝ помагаше да се облече. Бъд си спомни, че тази вечер щяха да излизат, така че питието му го чакаше горе. Изкачи стълбите, но вместо да отиде в техния апартамент, зави в обратна посока.

Почука на вратата на Теса. Като не получи отговор, отвори вратата и надникна вътре.

— Теса?

Нямаше я. Завесите бяха спуснати, за да заслонят силните лъчи на късното следобедно слънце, и сумракът излъчваше аромата на полек и по-загадъчен парфюм, различен от парфюма с дъх на цветя, който употребяваше Амели.

Теса бе обзавела стаите си с мебели, докарани от къщата на рода Ламбал във Франция — тежко дърво, толкова старо, че на места бе проядено от дървесни червеи. Бъд ги намираще малко натруфени и често се шегуваше с предпочитанията на дъщеря си. Таблата на леглото ѝ бе гравирана с ябълки и други плодове, масичката във формата на листо, разположена до него, бе затрупана със снимки в рамки. Бъд се вгледа в тях. Техните родители. Баща му, който държи Теса в скута си. Мадам Дийн в най-хубавите си години, както и една като вдовица, но вече графиня Мерсие. „Старата кучка все още изглежда добре“ — помисли си той. Други от рода Ламбал. Но чийто и син да бе летецът, снимката му липсваше.

Бъд отиде в кабинета ѝ. Тук завесите бяха дръпнати и слънцето огряваше книгите, подредени на лавици по трите стени. Дългата маса бе покрита с написани страници, в единия ъгъл стоеше новата пишеща машина Ремингтън. По коженото канапе бяха разхвърляни още книги.

Премести някакъв речник. Седна и се огледа наоколо. Многобройните книги винаги го бяха потискали, а тези на Теса направо го дразнеха. Защо ли дъщеря му толкова много обича да чете? Не си признаваше, че З-те В бе ненаситен читател. „Е — помисли си той, — Амели винаги е обичала да чете и веднъж бе казала, че Теса не чете с акъла си, а с половите си органи.“ Това бе любопитна забележка, но Бъд никога не се бе замислял над смисъла, който жена му бе вложила в нея.

Беше достатъчно старомоден, за да не иска да мисли за това, че дъщеря му притежаваше полови органи. Съмняваше се, че другите мъже мислеха за нея по същия начин. Теса беше красиво момиче. Но освен Пол не бе имала друг сериозен приятел. Мъжете се скупчваха около момичета, които излъчваха онази невидима, малко похотлива сексуална аура.

Бъд се радваше, че дъщеря му не беше сред тях. Когато Теса беше малко момиче, тя го гледаше така, сякаш той беше най-прекрасният. Дори сега понякога пак го гледаше по същия начин. Но никога не злоупотребяваше с благоразположението му, за да проси подаръци, както приятелите му казваха, че правят техните дъщери.

Никога не бе молила за нищо. Сега за първи път липсата на възискателност и нейният спокоен, мечтателен начин на живот се струваха на Бъд неподходящи. „Трудно е да я разбереш“ — помисли си той.

Чу, че някой влиза в съседната стая и дърпа завесите.

— Теса — извика той.

Тя застана на вратата. С лятната си рокля на наситено сини и кремави райета, без шапка и с леко разпилени коси, със зачервените си от слънцето страни, тя излъчваше някак невъздържано, но и срамежливо щастие. Талията ѝ бе тънка, гърдите закръглени. Бъд, малко шокиран, видя, че тя бе повече от хубавичка. „Тя е една наистина красива жена“ — помисли си той и се намръщи.

— Татко, какво има?

— Защо дръпна завесите? — попита той просто за да каже нещо.

— Не обичам да са спуснати. Напомня ми времето, когато съм болна в леглото и лекарите ми взимат кръв.

— Толкова неприятно ли е?

— Е, не съвсем — отговори тя несигурно. — Радвам се, че сега се случва по-рядко. Мразя, когато разглеждат кръвта ми под микроскоп, като че ли търсят конкретната причина, поради която съм била наказана.

— Дифтеритът, това бе наказанието.

— Знам, че не бива да мисля така, но често чувствата нямат обяснение. Нали ще излизате тази вечер? Какво правиш тук? Не трябваше ли вече да се преобличиаш?

— Искам да поговоря с теб.

Тя влезе в кабинета и седна на възглавницата до краката му.

— Кой е Кингдън Ванс? — попита той.

Тя наклони глава. За миг се обърка, после се усмихна с бавна колеблива усмивка. В този момент изглеждаше обезпокояващо красива.

— Ванс е името, което Лайа му измисли вместо неговото Ван Влайът.

Бъд почувства старата слабост да пропълзява в тялото му. Болката в тила му се усили. Не се усещаше, но беше зяпнал Теса разярен.

— Така си и мислех — каза той. — Когато го познавах, го наричаха Чарли.

— Татко, не си го виждал от времето, когато е бил бебе — каза тя и думите ѝ звучаха обвиняващо.

— Не съм — призна той.

— Защо си толкова ядосан тогава?

— Изненада ме, Теса. Срещата си се с него, като си го пазела в тайна. От мен! Вече две седмици съм вкъщи и ти нито веднъж не спомена нищо.

— Кингдън ме помоли.

— Сама ли беше, когато се срещна с него?

— Не. — Тя се наведе загрижено към него. — С Лайа бяхме в хотел „Холивуд“. Двамата започнахме разговор. Не знаехме кои сме и бяхме шокирани, когато разбрахме, че сме роднини. Пиших

„Авиаторът“, а знаеш колко съм боса в авиацията. Кингдън е летял години. Бил е в Ескадрилата Лафайет.

— Прочетох във вестника. — Той й подаде „Хералд“. Тя го взе и докато четеше, загорялото й лице почервения.

— Не съм си помислила, че могат да го отпечатат. Прегръщахме се, защото акробатичният номер бе завършил — прошепна тя. — Татко, съжалявам. Знам колко мразите с мама името ни да се появява във вестниците.

— Това, което не ми харесва, е, че правиш неща зад гърба ми.

— Моля те, не се ядосвай — каза тя и протегна ръка към него. — Не съм го скривала от теб. Беше заради него. Татко, той е катастрофирал и кракът му е много лошо наранен. Наранена е душата му. Днес полетя отново заради мен. Той е чувствителен човек и мисля, че винаги се е бил с наранена душа. Просто още не е готов да дойде тук и да се срещне с теб. Затова не ти казах нищо.

— И както вестниците казват, вие сте гаджета, така ли?

— Разбира се, че не сме. Баща му е твой брат.

— Той престана да ми бъде брат преди много години. — Стана и започна да крачи. — Защо се страхува да се срещне с мен? Какво му е? Аз съм му чичо, нали така? Или тайно ухажва едно много богато момиче?

— Моля те, спри — каза Теса тихо. — Той потъва, а аз съм спасителната му лодка. Ако не беше католик, сигурно щеше да се самоубие.

В гласа му се дочу саркастичният, хапещ тон, който никога не бе използвал в разговор с нея.

Теса го наблюдаваше любопитно. Отвърна погледа си от нея и видя, че на перваза на прозореца е кацнала лястовичка. Махна с ръка и птичката отлетя. Бъд я наблюдаваше как се стрелна над градина и изчезна в далечината. Когато се обърна, Теса плачеше. Тя рядко плачеше и никога досега той не бе я карал да плаче.

„Плаче за летеца на 3-те В“ — помисли си той. Приблужи се към нея и сложи ръка на рамото й.

— Той направи този полет, татко. Бях сигурна, че се опитва да се убие. Не знам какво му е, просто знам, че го боли душата.

— Трябва да спреш да се виждаш с него — каза Бъд.

Тя се отдръпна от него и изтри сълзите си.

— Не зная какво се е случило между теб и брат ти — промълвях тихо. — Но каквото и да е, няма причина с Кингдън да не бъдем приятели.

Потисканият спомен се втурна в мислите на Бъд.

— Теса, аз не мога да ти заповядам да не го виждаш. Знаеш как се чувствам и оставям на теб да решиш. — Гласът му бе станал по-суров. — Това, че не иска да дойде у дома, си е негова работа. Така ставаме двама. И аз не го искам тук. Ясно ли е? Не искам да идва в къщата ми.

Амели току-що бе освободила слугинята. Русата ѝ коса, тук-там вече прошарена, се спускаше на вълни около лицето, което времето бе пощадило. Слабичка и изправена, облечена в официалната си кремава рокля, тя не бе много различна от младата Амели.

— Чух, че се прибра преди половин час — каза тя.

Бъд я гледаше. Възможно ли е тя да не знае? Вестниците пишеха. Но отговорът бе прост. Тя преглеждаше сутрешните вестници за новини от войната. Един от рода Ламбал бе генерал, двама по-млади братовчеди бяха на фронта. Освен тези новини не поглеждаше друго — навик, останал ѝ още от процеса Дийн.

— Бъд? — обърна се тя към него, наливайки му уиски — Какво има?

— Бях при Теса. — Той хвърли вестниците върху масата. — Разбираш ли? Кингдън Ванс, героят от войната, известният летец. Ние го знаем като Чарли Кингдън ван Влайът!

Амели се втрени в него. Лицето ѝ пребледня.

— Момчето на 3-те В се върти около Теса! Това е! — натърти Бъд.

„Върти се около нея? Синът на 3-те В? Нейната дъщеря?“ Макар лекарите да ги бяха уверявали, че няма причина да не зачене отново, не можаха да имат други деца и годините на безплодие не бяха допринесли нищо, с което да опровергават притесненията на Амели. Тя се бе заклела никога да не мисли за Теса като дете на 3-те В. Но клетвите не можеха да помогнат в момент като този. Споменът за тъмнината, каретата нахлуха в съзнанието ѝ и тя взе вестниците и започна да чете.

— Но той я целува? — каза тя.

Бъд отпи голяма глътка.

— Това е заради успешно завършения акробатичен номер. Нищо друго.

— Но тук пише, че са интимни приятели.

— Не са! Тя ми обясни, че причината е неговата ранимост, неговата болка. Просто му помага, това е!

— Сигурен ли си?

Бъд изпразни чашата си.

— Синът на 3-те В се върти около моето момиче! Това не е ли достатъчно?

— Бъд, трябва да й кажем.

— Какво?

— За нея.

— Тя знае всичко.

— Искам да кажа...

— Знае, че мразя баща му.

Лицето му бе зачервено от гняв, устата му свита от болка. Амели разбра колко дълбоко бе запечатана в съзнанието му старата клетва. До смърт верен на Теса, той би направил всичко друго, освен отново да си зададе въпроса дали е негово дете. „Би ли могъл?“ — помисли си Амели.

— Сигурен ли си, че между тях няма нищо?

— Вече ти казах. Нищо! Има разни идеи да помага на хората, това е всичко.

„Трябва да кажа на Теса“ — мислеше си Амели.

— Но как е могла да го прави зад гърба ми? — Бъд седеше с ръце върху коленете си, свил глава между раменете си като ранено животно. Очите му блестяха.

— Винаги сме били толкова откровени с нея и тя ни е казвала всичко. Амели, избухнах пред нея. Накарах я да заплаче. — Очите му се навлажниха.

Амели разбра, че не може да говори с нея. Как би могла да разкрие съмненията, които Бъд бе прогонил от съзнанието си? Как би могла отново да отвори тази жестока рана? „Няма да й кажа — реши тя, — освен ако не се налага.“

Въздъхна жално.

— Скъпи — обърна се тя към Бъд. Клекна до него и сложи ръце на лицето му, накара го да я погледне. Бъд я притегли до себе си, те се вкопчиха един в друг, целуваха се жадно, отчаяно. Отидоха в спалнята и се отпуснаха върху леглото. Бързаха обезумели да унищожат миналото, което изпълваше съзнанието й, миналото, което Бъд не можеше и не искаше да си спомни.



## ГЛАВА 17

### 1

Римини, бивш касапин, бе научил новия си занаят чрез имитация. Имаше малък, но истински талант да превръща сцени, вече заснети от Дьо Мил, Грифит и Сенет<sup>[1]</sup> в уникално свои. Пришпорен от времето обаче, понякога не се и опитваше да ги превъплъщава, просто копираше цели епизоди.

Наемането на капитан Кингдън Ванс бе все едно да хвърли ези-тура. Доброто в случая бе огромният потенциал за реклама при наличието на истински ас от Ескадрилата Лафайет, а лошото, че Кингдън нямаше понятие от актьорско майсторство, както и фактът, че от филм за войната все още не можеше да се спечели.

Римини имаше пари само за един филм. Той отново и отново превърташе лентата със заснетия епизод на самолета, връзващ се в църквата. И всеки път, когато го гледаше, изпитваше едно и също чувство на страх и очарование.

Нае Кингдън. Снабди се с филми на Феърбанкс и извика Кингдън у дома. Монтира екран в дългата си тясна всекидневна. Зад летящите врати мисис Римини и черната ѝ слугиня вдигаха врява, тропаха с тенджери и тигани, говореха си, но в хола бяха заглушавани от бръмченето на прожекционния апарат.

„Агнето“. „Снимка във вестника“. „Двойна неприятност“. Кингдън гледаше филмите с опънат крак и с незапалена цигара в ръка. Римини не му позволяваше да запали заради целулоидните ленти. Магическата синкава светлина очертаваше напрегнатото красиво лице на Кингдън.

— Забележи начина, по който той повдига вежда, за да изрази интереса си към момичето — насочваше го Римини.

— Аз пък си мислех, че се опитва да ѝ каже, че е педераст.

— Какво като си помислят, че е педераст? За тях той е мъж.

— Но това са противоположни неща.

— Нямай грижа. Просто го копирай — повиши тон Римини, — ето тук, виж как добре се движи.

Феърбанкс скочи от един прозорец и грациозно се приземи на двата си крака, а в същото време устните му произнесоха нещо предизвикателно.

— Добър е — каза Кингдън.

— Повече от добър.

Теса вече пишеше сценария за „Авиаторът“, но без кръстоносеца. По поръчка на Римини повечето от сценките с Кингдън включваха излитания, акробатични номера, приземявания, седене в кабината. Актьорските му изяви щяха да са минимални.

Римини покани Теса и Лайа по време на снимките. Беше забелязал, че Теса действа успокояващо на Кингдън. Поканата към Лайа нямаше нищо общо със сексуалните ѝ умения, нито пък се предвиждаше да участва във филма. Просто Римини уважаваше нейната посветеност към делото. Стратта към киното обхващаше всеки негов нюанс и тя с апостолски жар помагаше на Кингдън.

Една вечер на път към дома на Лайа Теса попита:

— Вероятно хората ще забележат, че Кингдън подражава на Дъглас Феърбанкс?

— Това е най-добрият начин да се научи — отговори Лайа. — Въобще не може да изглежда като него, по-див е, по-напрегнат, знаеш какво искам да кажа. Освен това е летец. Всички ще го възприемат като летец.

— Красив е като Феърбанкс — срамежливо вметна Теса.

— Красив е, нали? Как не го бях забелязала досега? Ще има цял клуб почитатели.

— Само защото ще участва в „Авиаторът“ ли?

— Ти си едно голямо дете. Скъпа, филмовите звезди не се раждат, те се създават. Видя ли как подеждат рекламата, която направихме? Римини има големи планове.

— Кингдън сигурно няма да иска да го създават като звезда.

— Това вече е глупаво казано. Всеки мечтае да стане филмова звезда.

— Но не и Кингдън — повтори твърдо Теса.

Когато сценарият беше готов, Римини започна снимките. Първия ден щяха да снимат в студиото. Лайа стоеше до огледалото и

показваше на Кингдън как да нанесе грима върху лицето си, как да подчертае очите си.

— Господи! — възкликна той. — Грим!

— Камерата се нуждае от повече контраст — обясни му тя.

— Какъв начин да си изкарваш хляба!

— Господинчо, недей да се преструваш поне пред мен.

Изглеждаш въодушевен.

— Въодушевен съм от аероплана, с който ще летя. А това, че изглеждам като натруфен клоун, съвсем не ме въодушевява.

В края на снимачния ден тя заключи:

— Не е съвсем зле.

— Всичко дължа на Дъглас Феърбанкс.

— Махни си грима. Ще си вървим заедно, ползваме един и същ транспорт. Нали знаеш, че стаята ми има и външна врата?

— Добре, ще се приберем заедно — отговори той. — Да си актьор било много изморително.

— О? А твоята сладка братовчедка?

— Остави Теса на мира.

— Ой, ой — възкликна Лайа. — Ти май си един голям груб човек? Тя е много богата, нали?

— Казах ти да...

— Теса е най-скъпата ми приятелка — отговори сладко Лайа.

---

[1] Мак Сенет, актьор, майстор на гега, основоположник на кинокомпанията „Кистоун“ в Холивуд и на американски комедиен жанр „слапстик“ (плесници, тупаница, пердах). — Б.пр. ↑

След няколко дни работа в студиото Римини беше планирал сцените със самолета. Текс караше своята „Джени“ с нарисувани германски кръстове по крилата, а Кингдън караше подновен „Спад“, изрисуван с концентрични кръгове. Двамата правеха лупинги, спускаха се, стреляха един срещу друг с халосни патрони. Перката на „Спада“ засече и Кингдън се покатери навън, за да я завърти отново. Камерата го засне.

Теса пропусна втория ден на снимките със стрелбата. Същата вечер Кингдън ѝ се обади по телефона.

Икономът отговори, че не може да го свърже.

— Кажете ѝ, че я търси Кингдън ван Влайът. — „Омръзна ми — каза си той — да се крия от икономии и богати чичовци. В края на краищата съм филмова звезда.“

След миг човекът обясни:

— Тя е болна, господин Ван Влайът.

На следващата сутрин бе мъгливо. Чакаха до три следобед, когато Римини с недоволствие ги освободи.

Кингдън се бе сприятелил с веселия оператор Макс и го помоли да му обслужи с колата си.

Отиде в магазина за сувенири и книги, после зави на изток от Лос Анджелис. Редуваха се гори с поля. Вляво се виждаше Санта Моника, тъмна и загадъчна. Приближи се към алея от жасминови храсти. Зад високия подкастрен плет просветваше хълм, истински оазис от зеленина.

Кингдън спря колата на Макс, учуден какво ли прави пред дома на чичо си. Какво го привличаше насам? Разбира се, Теса. Но защо търпеливо не изчака да ѝ мине. Беше му казала, че треската рядко трае повече от няколко дни. Освен това след първата покана никога повече не бе споменала и дума за посещение в дома ѝ. Защо? Наистина ли беше болна? Или бе решила да не се вижда с него? Дали тя бе казала на икономата да го излъже? Произнасяла ли бе някога някоя нечестна дума? Защо всъщност той си задаваше тези въпроси?

Пое по насипаната с чакъл алея. Мина покрай обраслата с лозници къщичка за портиера, но врата нямаше. Стигна до разклонението, на което имаше табела: „Сервизен вход“.

Отмина я и пое нагоре по хълмистата местност с цветни лехи и подкастрени дървета, в които пееха птички. Зад терасираната градина мярна огромен плувен басейн с две малки кули за скокове. Частните басейни бяха рядкост в Лос Анджелис. Кингдън бе впечатлен.

Алеята правеше завой и зад него се появи къщата, от която се впечатли още повече. Не знаеше, че Грийнуд е построен по подобие на Паловерде. На него му приличаше на мисията Сан Габриел, само че още по-голяма и без камбани.

Кингдън тресна вратата на колата и дръпна интересна верига от ковано желязо, която служеше за звънец. Икономът отвори вратата. „Този ли е англичанинът? Колко ли икономии имат тук?“ Кингдън му подаде неопакована книжка със стихове.

— За мис Ван Влайът.

— За кого да...

— Момчето за поръчки. — Известната филмова звезда се бе превърнала в бедния племенник.

След като икономът затвори вратата от стъкло и желязо, Кингдън постоя няколко секунди и едва си поемаше дъх, като че ли въздухът тук бе по-разреден. После бавно заслиза по широката стълба. Стигна до колата и погледна нагоре.

Тя стоеше до един от прозорците в центъра на сградата.

Свободната нощница от някаква бяла материя, по всяка вероятност коприна, беше без ръкави и слабите ѝ ръце бяха открити. Тъмната ѝ коса бе разпусната, ограждаше лицето и докосваше раменете ѝ. Не я виждаше особено ясно. В сянката на дълбоката веранда, зад проблясващите стъкла, тя изглеждаше като мит, като загадка. Вдигна ръка, за да покаже, че я е видял. Тя размаха книгата, после я притисна до гърдите си. Жестът ѝ го развълнува, докоснал нещо в него, което смяташе за мъртво.

Забрави за къщата, за разкошната градина, за омразата към чичо си. Беше приковал поглед към жената в сянката. „Страдах от болка, причинена от деформацията на душата ми, а тя ме успокои. Тя е единственият човек, който съм срещал, неопетнен от злото, истински добра, и това е нейната тайна. Трябваше да го напиша в книжката,

доста е цветисто.“ Вътрешната ирония не променяше чувствата му. „Аз я обичам“ — помисли си той. Почувства такъв изблик на страст — яростна, всепоглъщаща, жива като нищо друго, което досега бе изпитвал тук, на земята, или над нея. Чувствата му бяха разтърсващи, засягаха всяка частица от него.

„Не! Тя ми е братовчедка — помисли той, опитвайки се да отблъсне желанието. — Заради нощницата е, заради гърдите ѝ. Просто защото не съм пожелавал, нито съм имал жена напоследък. Тя е моя братовчедка!“ Обичаше я и вече не можеше да потисне любовта си.

Тя се отдалечи от прозореца.

Когато тръгна към колата, Кингдън се потеше, трепереше и вътрешно се проклинаше. „Искушение сред добре поддържаната дива природа — помисли той. — Защитник на истинската вяра, който се бори с физическата реалност на желанието. Да, майко — мислеше той. — Твоите страхове се оправдаха. От всички жени на този свят трябваше да потърся дъщерята на твоите врагове, моята собствена братовчедка. Не си ме налагала достатъчно с онази четка за коса.“

„Обичам я — повтаряше си той. — Тя е липсващата моя половинка, нежната, спокойна част от мен. Теса. Тя ме обича. Аз я обичам.“ Но той разбираше абсурдността на всичко това. Пречките не бяха в тази огромна къща, в нейното богатство, справедливата или несправедлива омраза между родителите им. Проблемът бе в собственото му непреклонно сърце. Никога нямаше да може да забрави своята вина.

„Не е честно към нея. Ще забравя тези няколко минути — мислеше той, пътувайки надолу по алеята и завивайки по празния и прашен булевард Холивуд. — Ще я забравя. Но как?“

Отиде при Лайа. Беше почти пет. Слезе по пътеката, където я бе виждал, и почука на вратата. Лайа само откряна вратата. Беше облечена в кимоно с бронзов дракон, бълващ огън. Русата ѝ коса бе навита на хартийки. Симпатичното ѝ лице блестеше от дебел слой крем.

— О, Кингдън, скъпи — възкликна тя. — Приготвих се за вечеря.

— Точно това имах предвид.

— О-о?

— В „Александрия“ — каза той. — В хотел „Александрия“, на пресечката на Спринг е Пета улица, се събира цветът на Холивуд.

— И за двама ни ще е добре да ни видят там — одобри тя.

— Но първо...

Внезапно бутна вратата и Лайа се дръпна назад.

— Хазайката е тигрица — изсъска тя. — Влизай бързо.

Затвори и се огледа. Три официални рокли от блестящи материи висяха на гардероба. Малки куклички, каквито раздаваха за награда в парковете за развлечения, бяха наредени на ниско столче. Срещу леглото, което бе ниско и затова удобно, висяха в рамки снимки на известни актьори, между които Пърл Уайт<sup>[1]</sup>, Дъглас Феърбанкс, Чарли Чаплин и, разбира се, Мери Пикфорд. И точно пред тях, поставена върху триножник, стоеше камера. Кингдън се почуди откъде ли я е взела.

— Влизаш тук насила. — Тя се зави в кимоно си. — Чудесна идея!

— Идеята е твоя. Ти ме покани.

— Не си спомням да съм те канила.

— В деня, когато започнаха снимките. Преди това въобще не ме беше забелязала. Забеляза ме и ме покани, това е.

Устните на Лайа с форма на розова пъпка се усмихнаха.

— Когато се приближаваш към камерата, влизаш във фокус — отвърна тя.

Колкото и да не харесваше начина, по който го приемаше Лайа, именно така усещаше приятелството ѝ. Двамата споделяха общия език

на хора, посветили се на една-единствена цел. Тя живееше в изкривения свят, създаван от камерата. Неговото съществуване бе съсредоточено между платнените крила на аероплана.

— Изглеждаш луд, груб — каза тя, а езикът ѝ облиза устните. — И готов.

Когато посегна към нея, тя отстъпи назад и дръпна завесите. Обърна се с лице към него в сумрака, развърза колана и смъкна кимоното. Остана неподвижна. Голото ѝ тяло изглеждаше поизправено и по-слабо, с малки гърди и тесен ханш. Почти без талия. Навитата на хартийки коса правеше главата ѝ по-голяма. Загледан в нея, Кингдън усещаше копнеж да почувства високото стройно тяло на братовчедка си до своето, да се стопли от топлината на женствените ѝ гърди. „Имам нужда от това — помисли той. — А и Лайа го желае. Не предавам никого. А любовта?“ — помисли той. Бързо се съблече. Срамуваше се от грозния белег на лявото си бедро.

Лайа лежеше гола на леглото. Обзет от безлична страст, той легна върху нея и в този момент се сети, че вечерните ѝ рокли, снимките на звездите, куклите — всички те ги гледаха като публика.

Затвори очи и проникна в слабото ѝ тяло. Безизразните ѝ сиви очи обхождаха тъмнината. Тя се повдигаше и се гърчеше, оргиастична пантомима за блещукащите лещи.

---

[1] Участва в над сто филма още преди Първата световна война. Със сериала „Опасните приключения на Полин“ (1914) придобива изключителна популярност в САЩ и Европа. Героините ѝ са предприемчиви, енергични, победоносно преодоляват най-невероятни трудности. — Б.пр. ↑



Мъглата се задържа три дни. Римини, побеснял заради допълнителните разходи, вилнееше из стърнищата по хълмовете и крещеше по мегафона към скритото слънце.

В края на седмицата то най-сетне се показа. Появи се и Теса. Пристъпите на болестта я притесняваха и тя, изчервявайки се, благодари на Кингдън за телефонното обаждане, посещенията му и стихосбирката. След това идваше всеки ден, паркираше колата си под маслиновото дърво, готова да направи всякакви промени, които Римини поискаше, и наблюдаваше снимките. Кингдън я избягваше. И всяка нощ отиваше в стаята на Лайа, за да продължи да играе пред празната камера.

Една вечер тя му връчи брой на списанието „Кино свят“. Вътре имаше статия за него. Започваха да го споменават и в клюкарските колони, неизменно споменаван като капитан Кингдън Ванс, ранения герой от Ескадрила Лафайет. Често свързваха името на Лайа с неговото. Когато Кингдън попита дали има нещо общо с написаното, тя си призна.

— Един приятел в Студио Ласки ги пише.

— Човек може да ти завиди на списъка от приятели — каза той.

— Кажу ми да престане да петни Ескадрилата.

— Но всичко това е истина, нали?

— Затова не искам да пишат. „Авиаторът“ е лъжата.

— Скъпи, ужасно глупав си. Как, мислиш, се раждат звездите?

— Като проституират — отговори той.

— Периодът е особено важен за теб — каза тя сериозно. — Можеш да станеш най-голямата звезда. — Говореше без капка завист.

— Лайа — въздъхна той, — точно това не ме интересува.

— Всяка филмова звезда може да има всичко каквото пожелае. Пари, самолети, жени.

— И луната дори?

— Говоря сериозно. Слушай, ти си много сложен човек и точно затова си толкова добър, но то ти пречи да разбереш какво точно

искаш. Е, може би знаеш, но не можеш да го направиш. На всяка крачка се бориш със себе си.

Тази нощ взе решение. Лайа беше права. Той беше най-големият враг на самия себе си. Раните — отвън и отвътре — боляха силно. Поне веднъж в живота си щеше да спре да се бори и щеше да се държи по най-обикновен начин. Просто щеше да прави това, което иска. Лежеше буден и мислеше за Теса.

Последният епизод бе заснет в студиото на 25 септември. Кингдън изпрати да купят каса бира. Групата си разменяше наздравници и шегички. Появиха се съпругите и приятелките. Влюбените двойки изчезнаха.

Беше се стъмнило, когато Кингдън изпрати Теса до колата. Нощта беше безлунна, ароматът на близките портокалови дървета се усещаше силно. Звукът от стъпките по сухата земя се усилваше от кадифената тъмнина. От Тихи океан нахлуваше хладна влага.

— Това бе всичко за „Авиаторът“.

Тя въздъхна.

— Съжаляваш ли, че свърши?

Стояха до колата. Той взе ръката и в своята.

— И аз. Спомняш ли си, когато те срещнах в хотел „Холивуд“? Бях един движещ се мъртъв човек. Няма. Бях преживял достатъчно, за да бъда умрял, но съзнанието ми все още живуркаше. Нито можех да мисля, нито да чувствам. Когато чуех шума от самолет, се разтрепервах. И ето ме сега, правя акробатични номера. Теса, чудиш ли се защо съм щастлив, че завършихме работата по „Авиаторът“?

— Чудя се.

Той сложи ръце на раменете ѝ. Виждаше очертанията на лицето ѝ, но не изрази ѝ. Чувстваше треперливата топлина на дъха ѝ, вдишваше аромата на парфюма ѝ, силен и загадъчен.

— Защото трябва да произнеса кратка реч.

— Не казвай нищо...

— Как иначе ще разбереш какво мисля? — запита той.

— Обичам те.

— Вече си ми го казвала.

— Кога?

— Мислиш го през цялото време — отговори той. — Беше застанала до прозореца и притискаше книгата ми до сърцето си.

— Аз... Кингдън... — Тя взе ръката му от рамото си и я притисна леко до гърдите си. В жеста ѝ имаше несръчност, но той се възбуди много повече, отколкото от тренираните охкания на Лайа.

Наведе се, за да целуне коприната между гърдите ѝ, а тя задържа главата му там, произнасяйки името му. Той движеше ръцете си по тялото ѝ, чувстваше как нежните извивки потрепват от допира му. Имаше странното чувство, че го е правил и преди, че това бе неизбежно.

— Моят дом е там, където е сърцето ми. — Шепотът му заглъхваше в гърдите ѝ. — Тук е моят дом.

Вдигна глава и целуна хладните ѝ клепачи. Целуна я по устните. Стори му се, че тази целувка ги изстреля извън времето и реалността и той вече не се страхуваше от усложненията на бъдещето. Разтвори устните ѝ, докосна езика ѝ със своя и само за миг се отдръпна, за да прошепне:

— Неделя?

— Какво?

— Обещах да ти кажа, когато съм готов да се срещна с тях. — Докосна мекото на ухото ѝ. — В неделя на обяд. Това е часът, в който почтеният кандидат прави посещение.

— Ще ходим в крайградската ни къща — промърмори тя.

— Къде се намира?

— На Сънсет, почти на брега. На отбивката има голямо смокиново дърво, на което е написано името ни.

— Ван Влайът?

— Да.

— Дано го запомня. — Той отново я целуна. — Ти не повтори поканата си. Защо?

— Той не те харесва. Баща ми.

— В това има предимство, защото ме помни. Аз не го помня, но въпреки това съм сигурен, че няма да го харесам.

— Кингдън?

— О, недей да съжالياваш. Откакто взех уроци от Дъглас Феърбанкс, мога да играя добре. Любов моя, ще го спечеля.

Тя повдигна устни към неговите. Целуна я, той погали гърдите ѝ. Трепереше целият.

Все така с устни върху неговите, тя прошепна:

— Колата.

Отначало не разбра. После, осъзнавайки казаното, бе пронизан от чувство, още по-дълбоко от онова, което бе изпитал на стълбите в Грийнуд. Притегли я още по-близо до себе си.

В този момент чуха гласове. От студиото на Римини се появиха хора.

— Ти никога не си го правила — прошепна той. — Ще почакам, всъщност не искам да чакам... Господи, как го искам.

— Скъпи?

— Любов моя, задната седалка на колата с разни актьори наоколо не е начинът, по който искам да те въведа в долината на земните наслади.

С болка, копнеж и изгарящо желание я отстрани от себе си.

Крайградската къща на Ван Влайътови се намираше на един час път с кола от Грийнуд, в каньона, на три километра от брега на океана. Основното помещение бе свързано с отделните спални с дълга галерия с преплетени лози. Всяка стая имаше покрита веранда с изглед към игрището за поло. Бъд намираше полото не така приятно, както родеото от младините му, но банкерите и другите, с които работеше, се наслаждаваха на играта и понякога дори ги оставяше да го победят. Една финансово оправдана жертва. Обикновено прекарваха съботата и неделята заедно с Чо ди Франко, близнаците му Тим и Джонатан, които работеха в правния отдел на „Паловерде Ойл“, и Ховис Голд, трети братовчед на Бъд по линия на доня Есперанса. Но в понеделник Бъд и Амели трябваше да летят за Вашингтон и този път не бяха поканили гости. Разбира се, ако някой решише да се отбие, щеше да е добре дошъл на барбекюто.

Независимо колко гости имаха, Бъд и Теса ставаха в зори и само двамата оседлаваха конете си за разходка преди закуска. Обличаха стари дрехи. Днес Бъд бе облякъл избелели дънки и вълнена риза с износени маншети. Тя носеше разкроена пола и бял пуловер, който си бе купила още шестнадесетгодишна.

Препускаха из каньона. Птиците все още не бяха изпели утринната си радостна песен.

Теса се усмихваше и разсеяно потупваше коня си по шията. Беше дълбоко замечтана. Кингдън бе възбудил у нея онази страна на любовта, която тя не познаваше. Целувките на Пол Шот отговаряха на положението му на служител на баща ѝ, а другите неколцина обожатели! — срамежливи като нея, почти не си бяха позволили да я докоснат. Майка ѝ никога не бе ѝ говорила за тази страна на любовта. Частното ѝ образование и природната ѝ стеснителност я бяха предпазили през следващите години. Тя знаеше много малко повече от Амели, когато едва петнадесетгодишна бе отишла в разрушеното ранчо с Бъд ван Влайът. Сега плътта ѝ бе оживяла, цялата в очакване.

— Много си мълчалива тази сутрин — обади се Бъд.

Теса стисна юздите.

— Утре ще дойде Кингдън.

Изненадан, Бъд се стегна. Жребецът му се впусна напред. Той се спря в края на покрития с листа склон, за да изчака Теса.

— Майка ти ми каза, че е идвал в Грийнуд, когато беше болна.

— Значи може? — попита Теса, изпълнена с надежда.

— Какво може?

— Да дойде на обяд. Татко, ти каза, че не бива да идва в Грийнуд. Бъд сви рамене.

— За мен няма значение. Това пътуване — имам работа.

Надеждата на Теса се стопи. Нещастното ѝ изражение се комбинираше с това, което Амели наричаше муцка Ван Влайът — упорито стиснати зъби.

— За мен е важно — каза тя тихо.

— Видя, че съм донесъл купища документи. — Бъд пое въздух.  
— Теса, знаеш, че ще посрещна всеки, който дойде. Който и да е той.

— Толкова силна ли е омразата ти? — попита тя, без да може да го погледне в очите.

Лицето на Бъд издаваше същата мъка като нейната. Тогави си спомни. Амели го бе предупредила, че отказът можеше да тласне Теса направо в ръцете на братовчед ѝ.

— Предполагам — продължи той, като се насили да вложи весела нотка в гласа си, — че ако планината в края на краищата дойде да обядва с Мохамед, най-малкото, което Мохамед може да направи, е да отдели няколко часа.

Теса и Бъд никога досега не бяха се спречквали. Неговата неспособност да губи ѝ бе неизвестна. Тя му се усмихна с щастлива усмивка.

— Всъщност, ако искаш да знаеш, съм заинтересован — допълни той — да се срещна с племенника си.

— Благодаря ти — измънка тя.

— De nada — отговори той.

Ако Амели беше там, щеше да разбере намеренията му и при нормални обстоятелства щеше да го спре. Но тези обстоятелства не бяха нормални.

Върнаха се в къщата и закусиха заедно. Амели не беше с тях. Спеше до късно и закусваше в леглото. След втората чаша кафе изведнъж заяви:

— Трябва да тръгвам. Ще отида до града. Забравил съм нещо в сейфа.

— Ще те закарам, татко.

— Не. По-добре недей. Трябва да говоря с някои хора, преди да се срещна с господата от правителството във Вашингтон. Не знам колко ще се забавя. Но въпреки това ти благодаря. — Усмихна се и я целуна.

Бъд паркира колата в двора до евтините къщички. Страните му горяха. Мразеше се за това, което се канеше да направи. Искаше му се да знае повече за противника си.

„ПалOVERде Ойл“ имаше, кадровици, които проверяваха бъдещите служители, финансовата надеждност на клиентите. За Бъд нямаше да бъде проблем да изфабрикува едно досие на Чарли, но той попита само за адреса, нищо повече.

Спря пред вратата на апартамент 2Б, натисна порцелановия звънец и зачака. Звънна отново и продължи да чака. Поклати глава и тръгна към колата.

— Сър — извика след него мъжки глас. — Мисис Коде не е вкъщи, но ако желаете, можете да оставите съобщение... — На отворената врата стоеше млад мъж. Яката на ризата му бе отворена, ръкавите навити, в ръцете си държеше кърпа. — Съжалявам, че не ви чух веднага, но се бръсних.

Беше виждал негови снимки във вестниците, но и едва ли щеше да има нужда от тях. Дълбоките кафяви очи, овалното лице, гъстата черна коса, дори гърбавият нос — не можеше да ги сбърка.

Вглеждайки се в племенника си през огрения от слънце двор, Бъд се тресеше от противоречиви чувства. Не можеше да отговори. Винаги чувстваше нужда да защитава членовете от семейството си, които за Бъд включваха и „хората“ на майка му. Винаги имаше сили да бъде състрадателен към младите. Но както се вглеждаше в това лице, лицето на 3-те В, тази негова заключена тайна се размърда. И Бъд, като се бореше със забранения спомен за загубата си, непоносима и необратима за него, си помисли колко много племенникът му прилича на рода Гарсия. Кингдън го огледа набързо.

— Вие не търсите мисис Коде — каза той. — Чичо?

Бъд се изкашля.

— Да, аз съм Бъд ван Влайът. А ти си Чарли.

— Кингдън.

— Искам да те видя, Кингдън.



— Изпреварват събитията, сър. Теса не ви ли каза, че утре ще ви посетя?

Бъд пристъпи към племенника си.

— Днес ще е по-лесно да поговорим.

— По-лесно? — Кингдън здраво стисна вратата с пръсти, като че ли искаше да я затвори. — Искате да ме предупредите да стоя далеч от Теса, така ли?

Бъд пое дъх, насилвайки мозъка си да се задейства, а тялото му да се отпусне.

— С леля ти се надявахме, че ще ни посетиш. Едно семейство сме и ти си братовчед на Теса. Радваме се, че сте приятели.

— Много смешно. Теса смята, че не ме харесвате.

— Така ли ще разговаряме, на вратата? — попита Бъд. — Хайде, Чарли Кингдън. Ще те черпя едно питие.

— В десет и половина сутринта?

— Мислех, че актьорите обичат да пийват.

— Аз съм пилот.

— Тогава чаша кафе? — усмихна се Бъд. Това бе неговата стара брутално чаровна усмивка.

Кингдън се поколеба, после широко отвори вратата.

— Влезте. Мисис Коде я няма.

— Мисис коя?

— Живеея тук под наем. Но тя няма да има нищо против да използваме всекидневната.

„Той дори няма дом“ — помисли Бъд и това направи момчето още по-уязвимо. Отново огледа Кингдън. Сега, за разлика от първия момент, не намираше такава голяма прилика с 3-те В. У племенника му се чувстваше напрежение, което 3-те В нямаше, една тънка, навита спирала. „Той е много по-див дори и от образа, за който 3-те В бе мечтал. Сигурно вече е спал с нея?“ Мисълта отблъсна Бъд и лицето му стана сурово.

— Имахте право за питието, сър. Имаме нужда. Малко уиски? Искате ли?

— Добре.

Когато Кингдън пресече малкия хол, Бъд забеляза, че се движи трудно. „Кракът непрекъснато го боли — беше казала Теса. — И душата го боли.“ Но въпреки това Бъд забеляза, че той не иска да бъде

съжаляван. Изпита чувство на обич. Ала обърканото му отвращение остана и целта на идването му не се промени. И в същото време си заповяда да не бъде груб с момчето.

Кингдън се върна с раирана вратовръзка, две чаши и бутилка бърбън.

— Как е 3-те В, баща ти?

— Не съм го виждал почти осем години. Предполагам, че си е все същият корморан.

— Корморан?

— Птица, която яде риба и която китайците опитомяват. Връзват копринен конец на врата ѝ. Птицата прави това, което природата иска от нея — гмурка се за риба, но конецът не ѝ позволява да я глътне, та се връща при стопаните си и изплюва рибата. Е, моят баща открива петрол, но не може да си позволи собствена сонда и всичко отива в „ПалOVERде Ойл“. Той никога няма да бъде нещо повече от корморан. Пълен несретник е и той го знае. И майка ми му го казва. Нали това искахте да чуете?

Бъд поклати глава.

— Не, не бих желал да го чуя за никой човек, особено пък за 3-те В. Хората казват, че съм труден опонент, Кингдън. Но доколкото знам, никой не говори, че съм отмъстителен. Той си остава моето по-малко братле. Така го и наричах. — Бъд трудно произнасяше думите.

Кингдън наля питието. Подаде чашата на госта си.

— Сър, можем ли да започнем разговора? Казах на Теса, че ще ви накарам да ме харесате. До този момент не успях да напредна много.

Като чу името на Теса, Бъд се размърда притеснено. Все повече харесваше момчето, въпреки че се питаше: „Как да го пусна близо до нея? Бих искал да бъдат приятели — опитваше се да се самозалъже той. — Казват ми, че един ден самолетите ще са основния консуматор на петрол, обаче не вярвам. Но навремето не вярвах, че конят ще бъде заменен от двигател. По онова време газьолът бе отпадъчен продукт. Така че имам нужда от пилот, който да ме въведе в новото.“

Кингдън мълчеше. Беше се взрял в Бъд, като че ли искаше да научи нов език и да чете по устните му. Някой тръшна врата, извика дете.

След дългото мълчание Бъд заговори дрезгаво:

— Кингдън, тя е единственото ми дете. Много я обичам. Тя няма нормалните възприятия, каквито имат другите хора. У нея няма и помен от алчност, завист, гордост, никаква суета. Кой би могъл да разбере такъв човек? Опитвам се да ти кажа, че е наистина чисто същество.

Кингдън пиеше и не отговори нищо.

— Докато ти, о, Кингдън. Бил съм там, където си сега. Ти си актьор, авиатор, хубавец. И ако насреща си имаш една красива жена, само глупак или евнух би устоял. Пък и доколкото знам, в момента си с друга.

Веждата на Кингдън потрепна нервно, после лицето му замря.

Бъд продължи:

— Теса бе права. Преди да те срещна, не те харесвах. Искях да те мразя. А сега усещам, че те обичам. Все още се използва терминът „повик на кръвта“. Чувствам се свързан с теб. Знаеш ли, че имаме и индианска кръв? Не? Сериозно, как може да не знаеш? Това съм го казал само на Амели, жена ми, и сега го казвам на теб. За Амели това нямаше никакво значение, но за мен... Ние, калифорнийците, особено се гордеем, че сме чисти испанци. Казвам го, за да приключим с този въпрос.

— А въпросът е, че трябва да се кача на самолета си и да изчезна оттук, нали?

— Тя е добра, Кингдън. Не знам защо. Просто е добра. Моля те да я оставиш на мира. Ето, моите карти са открити пред теб.

— Не съм взел нито една още.

— Колкото по-дълбоко се забърква, толкова по-трудно ще е за нея.

— Така, нека видим, чичо. Със следващия ход сигурно ще се опиташ да ме купиш?

— Ти определено не си такова цинично копеле, за каквото се представяш.

— Сигурно не си мислил, че може да я обичам?

— Това е мой коз — отговори Бъд.

Кингдън изпи остатъка в чашата си.

— Тогавя нещо не разбирам. Как моята любима Теса ще ме държи настрана от себе си?

— Ти си католик. — Сега беше ред на Бъд да чака отговор.

— Бивш католик — промърмори Кингдън.

— Значи никога не си смятал, че роднинството може да бъде пречка?

— Защо да го смятам за пречка? Църквата няма никакво влияние над мен.

— Така ли?

— Абсолютно.

В стаята настъпи мълчание. После Бъд проговори:

— Ще забележиш, че не използвам като аргументи моите взаимоотношения с З-те В, нито пък те притеснявам с някакви пари. Обръщам се към твоята религия, към бившата ти религия, и те питам как ще се чувстваш, ако собствената ти братовчедка ти стане жена?

— Теса не е католичка.

— Знам и мисля, че кръвното родство — Бъд внимателно произнесе тези думи — няма никакво значение за нея.

— Чичо, придаваш много голямо значение на влиянието на църквата върху мен.

— Понеже познавам майка ти. Познавам Юта. Още когато ти беше бебе, тя ти набиваше в главата приказки за греха и вината. То си е в теб, Кингдън, останало е дълбоко в теб. Колкото повече се опитваш да избягаш, толкова повече се омотаваш.

— Това, че нещата се изричат, не значи, че са истина, чичо.

— Питам дали си постъпил честно към Теса и към себе си? — Бъд замълча за малко. — Не, не. Просто питам дали си бил справедлив към нея? Кингдън, тя те обича без никакви резерви. Но ти? Подхождаш ли към нея така почтено, както тя заслужава? Или покриваш всеки таен грях, защото имаш нужда от нея?

Отвращението на Бъд се насочи към самия него. Смали се на стола. Искайки от очевидно наранения си племенник да разкрие най-съкровените си мисли, той се хвана, че си задава един съвсем обикновен въпрос: Защо го правя? — Но нямаше смисъл да се изследват мотивите, щом резултатът бе победоносен.

— Ако бъркам спрямо теб, ела утре на обяд в крайградската къща — каза Бъд. — Това ще е отговорът, който искам.

Кингдън не отговори.

След минута Бъд тихо добави:

— Вече е време да си тръгвам.

— Довиждане, чичо — каза Кингдън, но не подаде ръка. Бъд взе шапката си и тихо затвори вратата след себе си. Придвижи се три пресечки напред и спря.

Беше потънал в пот. В устата му горчеше. Скръсти ръце върху кормилото и заби главата си в тях. Обзе го слабостта на провала. Но защо? Та нали бе постигнал победа?

На следващата сутрин след ездата и закуската Теса стоя дълго в топлата уханна вана. Когато идваше тук, никога не вдигаше косата си на кок. Връзваше я с червена панделка, за да подхожда на роклята ѝ. Седнала на верандата, държеше книга, но непрекъснато наблюдаваше пътя.

Беше станало един часът, а Кингдън го нямаше. Стана обяд. Семейство Стюарт се отби за малко. Бъд сервира почти до два. Теса не хапна нищо. След като гостите си тръгнаха, Амели се оттегли със слугинята си, за да подреди багажа за пътуването до Вашингтон. Бъд отиде да работи в библиотеката. Теса се върна на верандата, седна със скръстени ръце. Усещаше ги студени. Беше престанала да се преструва, че чете, и погледът ѝ не се отделяше от пътя.

Някаква кола вдигна прахоляк. Теса се изправи, но видя камиончето, което обслужваше къщата. Бъд излезе и изчака шофьора да му даде вестниците. Зачете се в единия от тях и бавно се върна на верандата. Без да каже нищо, го подаде на Теса. Тя погледна заглавията.

#### КАПИТАН КИНГДЪН ВАНС ИЗБЯГА С ЛАЙА БЕЛ

„Асът на Ескадрилата Лафайет замина с любимата си в Мексико, за да се оженият. Летецът и блондинката, негова любима, се срещнаха по време на снимките му в роля във филма «Авиаторът», производство на Римини Продакшън.

«Аз съм най-щастливият и горд мъж на тази земя» — заяви след сватбата героят капитан Кингдън Ванс тази сутрин в Тихуана, Мексико.“

Теса спря дотук. Сгъна внимателно вестника и го остави на дървения стол. Загледа се през игрището за поло, където падаха вечерните сенки.

— Теса, скъпа, ела тук — повика я Бъд и протегна ръце. Скръбта, изписана на лицето му, бе искрена. Лицето на Теса обаче остана безизразно. Обърна му гръб и тръгна по пътеката към стаята си.

През нощта Бъд не можа да спи. Облече хавлията си и излезе навън да пуши. Чуваше щурците, улицата и един особен, монотонен звук. Бавно се приближи към стаята на Теса. Огънчето на цигарата му бе движеща се червена точка в нощта.

Звукът бе от приглушения плач на Теса, звук на непримирима скръб. Бъд потрепери, бе постъпил страшно жестоко. Съзнанието му казваше, че не е имал право да се намесва. И наистина! След като бе срещнал и харесал момчето, какъв беше смисълът да използва раните и вините му, за да го извади от равновесие? Какво значение можеше да има, че са братовчеди. И двамата имаха добър произход. „Как можах да сторя това на моята Теса?“ — запита се той. И въпреки това сърцето му отказваше да го обвини. Слушаше тъжните стенания на Теса със същите чувства, с които бе направил отвора в гърлото ѝ през онази нощ, за да може да диша.

Стоеше пред вратата ѝ, слаб и треперещ заради това, което бе направил, и все пак тържествуваше. „Спасих моята Теса.“

Почука на вратата и извика:

— Теса, отвори. Искам да ти помогна.

Когато отвори вратата, беше престанала да плаче. Все още облечена в роклята си, със зачервени очи и нос и бледи страни, отиде да измие лицето си. Докато слушаше плискащата се вода, Бъд разбра, че не може да я утеши. Не можеше да продължи да раздава юдейските си целувки.

Щом излезе от банята, той ѝ каза:

— В събота сутринта се срещнах с него.

Погледна го със студени очи.

— За какво?

— За да му напомня, че сте братовчеди.

Теса отиде до прозореца и се загледа навън. Слабата луна осветяваше игрището. Тя мълчеше.

— Теса, трябва да е имало нещо между тях, между него и Лайа още преди това.

Тя кимна:

— Заминавам.

— Къде?

— Във Франция.

— Не можеш да го направиш.

— Заминавам — повтори тя.

— Мразиш ли ме?

— Нямахте никакво право — отговори и стисна здраво перваза на прозореца. — Никакво право.

Разумът му казваше, че трябва да заплаче, да скърби. Но той продължаваше да си мисли: „Аз я спасих.“



## ГЛАВА 18

### 1

Теса спря да яде. Вдигна глава и погледна през прозореца. „Невероятно — помисли тя. — Нима съм възприемала този дом като някаква даденост?“

Трите години работа в сиропиталището в Руан бяха обогатили виждането ѝ за живота, включително и разбиранията ѝ за вината. Дори дребни неща като хапка от хрупкава ябълка или изтриването на ръцете в хубава хавлиена кърпа я караха да се чувства зле. „Коя съм аз, за да заслужавам този комфорт? И защо аз? Кой страда, за да имам аз?“ От гледна точка на новите си виждания тя разбираше, че отказването от нещата, които притежаваш, не е непременно свята добродетел. Принизяването до най-бедното човешко съществуване също втъпява чувството за вина.

Три години без един месец бяха изминали от септемврийската нощ, в която бе изплакала своята невинност. Променила се бе не само Теса, светът се бе променил много повече, отколкото предполагаше този сравнително кратък период.

Световната война бе изкопала временна пропаст. Всичко, което бе съществувало преди това, изглеждаше непокуварено или старомодно. Автомобилите вече не създаваха неприятности на притежателите си заради необясними недостатъци, не бяха играчки за богатите, а необходимост, чиито гуми можеше да се сменят чрез непрекъснатото разрастващата се мрежа по пътищата на Южна Калифорния. Киното се бе утвърдило и дори в най-отдалечените джунгли и пустини хората знаеха за град, наричан Холивуд.

Появиха се същества, наречени съвременни жени, които изоставиха дългите поли и фусти, корсети и затворени долни ризи в полза на лекото долно бельо и тесните дрехи, които откриваха колената. С начервените устни пушеха на обществени места. Новият

тип жени доказваха напористата си съвременност, като подстригваха косите си къси.

Теса също си бе отрязала косата. Двете с Агнес, другата американка доброволка в Руан, сами се бяха подстригали, и то не в знак на протест, просто нямаха време да се занимават с дългите си коси — войната бълваше сирачета. Нежният врат на Теса се издигаше като стъбло на блестящите черни венчелистчета, окачени на ушите ѝ. Носеше червена рокля, чиято пола бе плисирана и откриваше чорапите ѝ с телесен цвят. Но не изглеждаше модерна по момчешки, нито пък бе остаряла или загрубяла. Просто лицето ѝ издаваше познания по речника на скръбта. Очите ѝ обаче не бяха тъжни. Когато не бяха твърде зачервени от многото писане, блестяха.

На вратата се почука дискретно.

— Време е, мис Теса — каза женски глас с шотландски акцент.

— О, Катрин, влез.

Слабичката луничава прислужница на майка ѝ влезе и прекоси кабинета и спалнята, за да отиде в банята и да напълни ваната.

Теса вдигна ръце над главата си и уморено изпъна гръб. Събра листата от главата на книгата си за сиропиталището в Руан, която още нямаше заглавие. Това бе първата ѝ книга след „Авиаторът“, абсолютно различна от нея. Тук не можеше да измисля, опитът ѝ бе съвършено реален. Просто агонизираше от страх да не би да даде грешно тълкуване на твърде мълчаливите прохождаци бебета, очите на малките деца, изпаднали в летаргия, лошите деца, всички тези, които човечеството отхвърляше.

Катрин се надвикваше с течащата вода:

— Тази вечер ще излизате ли?

— Да, ще ходя в „Амбасадор“.

— Този огромен нов хотел на булевард Уилшир?

— Да.

— Какво им става на хората днес? Харчат толкова много пари по хотели, като могат много по-добре да се нахранят вкъщи. — Катрин се появи от гардеробната с две официални дълги рокли, едната в червено, другата в тъмносиньо.

— Синята, моля. И аз бих предпочела да остана вкъщи.

— Да не би да сте уморена? — попита Катрин, свивайки угрижено уста.

Преди два месеца Теса се бе прибрала с една от треските си, обезпокояващо отслабнала. Кашляше лошо. Треската бе отминала, кашлицата бе спряла, но родителите ѝ и слугите в Грийнуд още се безпокояха за здравето ѝ.

— Не, не съм. — Насили се гласът ѝ да прозвучи жизнерадостно. Предпочиташе да си легне рано, както и предпочиташе сама да приготви банята и да избере роклята си. Това обаче щеше да обиди мъничката шотландка, а тя от своя страна щеше да разтревожи родителите ѝ. Като неомъжена жена на около тридесет години, се чувстваше задължена към семейството си да приема покани от мъжка страна. Тази вечер щеше да излезе с Холис Хорас, началник на сервизния отдел в „Паловерде Ойл“.

Катрин си тръгна, като остави на леглото сгънато фино копринено бельо, тъмносинята рокля и подходящи обувки.

Теса започна да се съблича. Мислеше си, че родителите ѝ са прави. Самата тя не желаше да прекара живота си, като че ли не беше неин. „Искам да имам деца, съпруг. Искам отново да изпитам живата топлина на страстта.“ Заповядваше си да не мисли за Кингдън. Беше невъзможно.

Лежеше в топлата, уханна вода във ваната и се укоряваше, че не може да измени на любовта си. „У мен има твърде много упоритост, наследена от рода Ван Влайът — мислеше тя. — Да обичам единствено лудия си задръстен братовчед е подозрително, защото по него въздишат още около петдесет милиона жени. Капитан Кингдън Ванс, Авиатора, Предизвикателния дявол, любимецът на Америка! Вкарай си в глупавата глава мисълта, че всъщност плачеш за непостижимото. Не можеш да го имаш. Добре де, целунал те. Една кадифена нощ двамата се бяхте разтреперили за няколко минути. След това той се ожени за приятелката ти и стана примерен съпруг. Нали прочете за «летящите влюбени», при това на два езика, на френски и английски. Погледни реално на живота. Приеми това, което можеш да имаш.“

Изпълнена с добри намерения, слезе долу. Холис Хорас, едър и добре охранен, внимателно се ръкува с нея. Мъжете, които работеха в „Паловерде Ойл“ и които я канеха да излиза с тях, се отнасяха към нея така, сякаш Бъд им бе доверил предмет от рядък порцелан. Беше излизала с него четири пъти. Може би я харесваше или пък просто

предпочиташе жена, която е по-досадна и от него. Какъв бе изразът, който бе употребил Пол Шот? Фатално тъпа.

Холис караше съвсем нов крайслер. Тя рядко забелязваше външния блясък, но си каза, че би трябвало да обръща внимание и на тези неща.

— Хубава кола — каза.

Холис Хорас, светнал, като че ли бе направила страхотен комплимент на самия него, ѝ отвори вратата.

— Човекът, който ми я продаде, ни покани на коктейл. Искаш ли да отидем?

Гласът му бе тревожен, защото коктейлите не се разрешаваха от закона. Причината обаче за краткото ѝ колебание бе старата ѝ срамежливост. Големи групи от непознати хора я ужасяваха. Вероятно в друг случай щеше да откаже, но тази вечер примерната Теса отговори:

— Сигурно ще е забавно.

Кингдън пристигна на партито пиан, но не дотолкова, че да залита или да се заяжда, въпреки че можеше да бъде и такъв. Тази вечер беше приятно замаян, защото празнуваше завършването на снимките. След като се бе снимал в „Авиаторът“, беше играл в още шестнадесет филма и докато жестикулираше и позираше пред камерата, той непрекъснато предаваше самия себе си, защото неизменно играеше ролята на авиатор. Освен в моментите, в които беше в небето, далече от камерата, през цялото останало време мразеше Кингдън Ванс, филмовата звезда. Когато вратата на ярко осветената къща се бе отворила пред него, той се радваше, че е приключил с работата и сутринта щеше да се наспи като хората. Изпитваше същото чувство на облекчение, както щом свършеше училище и предстоеше лятната ваканция.

Лайа се изсмя рязко и високо и подаде на иконома новата си бяла хермелинова наметка. Беше преследвала кариерата си с абсолютно посвещение, но не бе получила никаква отплата за това. Няколкото ѝ участия се дължаха на Кингдън, който ѝ бе издействал роли в негови филми. Камерата бе все така жестока към нея, но Лайа отказваше да го приеме. Като съпруга на Кингдън се ползваше с уважението и материалните изгоди на положението му като звезда. Макар той искрено да я уверяваше, че сама си ги е спечелила, тя страдеше и потулваше разочарованието си с пудра и червило. Хвана Кингдън за ръкава.

— Скъпи, внимавай. Само едно питие — и се запъти към терасата.

— Къде отиваш? — попита я той.

— Просто ще се позавъртя наоколо — отговори тя.

— О, кой е тук?

— Колкото ти знаеш, толкова и аз, нали току-що влязохме, не си ли спомняш?

— Вярно, но ти никога не го правиш, ако няма причина.

Извитите ѝ изрисувани вежди се свъсиха.

— Намери си някое момиче, с което да разговаряш. И без туй вече не мога да ти хвана дирите. — Избликът на ревност бе престорен. Тя не му завиждаше за жените, завиждаше само на кариерата му. После се усмихна. — Арчър — извика тя, — ти наистина знаеш как да забавляваш гостите си. Партито ти е много стилно.

Домакинът им, дилър на „Крайслер“, се приближи към тях с широка усмивка, разкриваща големите му зъби. „Арчър продава автомобили, значи Лайа не търси него. Едно поне е сигурно. Вярна е на Холивуд.“

Изневерите на Лайа вече не го нараняваха. Както и тя казваше, той също се възползваше от този специфичен аспект на своята професия. Най-силната му връзка с Лайа от самото начало бе особеното им приятелство. Тя обичаше киното по същия всепоглъщащ начин, по който той обичаше авиацията. Никога не се преструваше, когато ставаше дума за стремежите ѝ. В това отношение той беше внимателен към нея. Съжаляваше я, опитваше се да ѝ помогне и правеше всичко за кариерата ѝ. Опитваше се да ѝ попречи да се прави на глупачка.

Двамата с Арчър тръгнаха към терасата. Кингдън отиде във всекидневната. Макар да се бе научил да ходи така, че накуцването му да не личи, болката оставаше и сега я усети остро, докато слизаше по стълбите. Снабдителят на Арчър беше добър, скочът бе истински. Един негър свиреше на пианото и Кингдън се облегна върху рояла.

Гостите го гледаха и се побутваха. Не харесваше тази част от славата си, но беше свикнал. Щеше да пийне още едно-две и нямаше дати забелязва.

На входа солиден господин помагаше на високо елегантно момиче да свали кадифената си наметка. Тъмносиният цвят на шифонената рокля бе по-мек от блясъка на роклите и герданите на останалите дами. За момент Кингдън се опули и не можа да повярва, че това бе тя. Едва можа да си поеме дъх.

Теса пристъпи в стаята още преди да се огледа наоколо. Видя Кингдън. Пребледня, после се изчерви. Червенината изчезна и остави само бледи следи от двете страни на устните ѝ. Опрян на пианото, я наблюдаваше.

Кичур коса бе паднал на челото му. Отметна го назад и се придвижи към нея.

— Теса.

Тя преглътна.

— Кингдън — измънка.

— Не съм те виждал толкова отдавна.

Тя продължаваше да се взира в него, докато някой леко се изкашля до нея.

— Кингдън, това е Холис Хорас. Холис — Кингдън Ванс.

Челото на Холис се набръчка, когато разпозна Кингдън.

— Капитан Ванс — каза той.

Кингдън подаде ръка и пак се обърна към Теса.

— Как е старият магнат? — попита той.

Изразът на лицето му бе същият, какъвто го помнеше. Сърдит, наранен.

— Добре е.

— Роклята ти отива на очите — каза Кингдън. — Чувам, че пуска сонди в Мексико?

— Теса? — обади се Холис грижовно. — Хайде.

— Кингдън е мой братовчед.

— Братовчед?

— Живо доказателство, че кръвта невинаги си личи — сопна му се Кингдън. — Теса е представител на добродетелната, интелигентната, преуспяващата част на семейството, докато моята е точно обратната. Питай чичо Бъд. Предполагам, че си имал удоволствието? Не. Чакай. Ти работиш за него?

Тонът му бе хаплив, както и думите. Теса разбра, че Кингдън бе още повече разочарован от баща ѝ, докато нейният гняв от намесата му бе избледнял толкова отдавна, че сега ѝ се струваше невероятен.

— Холис работи в „Паловерде Ойл“ — каза тя и в този момент гласът ѝ секна, очите ѝ се насълзиха и със замъглен поглед едва сега забеляза, че Кингдън е пиян.

— Хайде да отидем някъде, където можем да си поговорим по роднински — каза той.

— Теса — обади се Холис.

Но Кингдън я взе под ръка, която бе гола и студена, и я поведе през хола към работния кабинет. Затвори вратата. Останаха сами.

Седна на стола и отвори чантичката си, за да потърси носна кърпа. Той седна на бюрото, като потропваше с пръсти по телефона. Апаратът бе само един. Двете телефонни компании се бяха слели в една.

Издуха си носа.

— По-добре ли си? — попита той.

— По-добре.

— Не исках да се държа така — каза той и повдигна чашата си.  
— Твърде много пих.

— Преди не пиеше.

— Това беше преди да стана известен като Предизвикателния дявол.

— Къде е Лайа?

— Интересен въпрос.

— Не е ли тук?

— О, тук е при всички случаи. Но в този момент без съмнение се забавлява с някой известен филмов деец. На втория етаж.

Теса заби поглед в чантичката си.

— Четох, че сте много щастливи.

— В Холивуд — отговори той — всички сме актьори и всеки си има своето собствено щастие и морал. След първите десетина случая просто споделям нейното щастие. Но мисля, че не мога да те изненадам с нищо за Лайа?

— Аз... да.

Кингдън си играеше с чашата.

— За онази неделя... трябва ли да ти се извиня?

Тя стисна силно кърпичката си.

— Не.

— Спомена ли чичо ми, че мина да ме види в събота?



— Да.

— И как се почувства ти?

— Изпитах съжаление към себе си, бях бясна. — Гледаше надолу. — После разбрах, че твърде много... ами... помислих, че ти...

— Ти прекалено мислиш. А аз те исках — много повече, отколкото ти мен.

— Съмнявам се — каза тя.

Почукваше леко с десния си крак по бюрото.

— Чела си какво пишат за мен. Аз обаче нямах това преимущество. Името Ван Влайът в женски род никога не се появява във вестниците дори и в колоните за важните личности.

— След онази неделя заминах за Франция. Работих като доброволка в сиропиталището в Руан.

— Руан. Това е мястото, където са изгорили на клада Жана д'Арк, нали?

— Да.

— Искаше да бъдеш канонизирана ли?

— Не. Знам колко подло бе да отида там само защото не можех да понасям Лос Анджелис.

Докато говореше, си спомняше за малкото тригодишно момиченце, на което бяха отрязани краката, слепите деца, родени от майки сифилитички, облеченото с дрипи момченце, което просеше пред сиропиталището. То бе по-бедно дори от себеподобните си вътре. Тя му даваше хляба си, докато се сети, че може да му помогне.

Изпрати телеграма на баща си. До този момент бе писала само на майка си. За първи път от пристигането си се обръщаше към Бъд. Парите, които поиска, бяха нейни собствени. Преводът по време на война бе проблематичен. Парите обаче пристигнаха на другия ден, вероятно с намесата на Вашингтон. След този случай често му искаше и той изпращаше всичко, от което се нуждаеха децата. Животът им стана по-лек.

— Сиропиталището беше истински ад, но аз имах паспорта си и можех да ходя там и да си тръгвам когато поискам.

— А после?

— Баща ми направи дарение.

— И сега бездомните нещастници са наследници и наследнички на „Паловерде Ойл“. Сърцераздирателен завършек. Ще се върнеш ли

там?

— Не и след дарението. Все едно се възползвам.

— Не взимай забележката ми за Жана д'Арк толкова присърце. Няма нужда да се защитаваш.

— Защиатавам се пред себе си — отговори тя. — Не вярвам в благотворителността. За мен алтруизмът винаги предизвиква съмнение. И преди два месеца, в деня, в който разбрах, че парите на баща ми бяха направили толкова много за сиропиталището, а аз толкова малко, напуснах.

— Ти винаги си се подценявала.

— Не искам да говоря за това — въздъхна тя.

Той се премести и седна на един стол.

— Още ли пишеш?

— Започнах отново — отговори тя тихо. — Гледах почти всичките ти филми.

— Това едва ли е нещо, с което трябва да се хваля — каза Кингдън.

— Добър актьор си.

— Теса, ти не искаш да говориш за сиропиталището, а една от триста петдесет и седемте причини, поради които пия, е защото моята кариера ми доставя удоволствие. Така че млъкни.

— Мислиш, че можеш да ме уплашиш с този тон? — запита тя.

— Опитвам се — призна той и повдигна веждата си, усмихвайки се. — Аз не съм против гадните пари. Спомняш ли си, когато пътувахме с добре напълнената кошница с храна в Грийнуд?

— Разбира се, че си спомням.

— По това време хапвах само по няколко содени бисквитки и чаша мляко. Средствата ми свършваха и ако ти и Лайа не бяхте ме хвърлили в ръцете на Римини, трябваше или да отида в приюта за войници, или да започна работа.

— Никога не ми мина през ум... — тя го погледна. — Кингдън, каква глупачка съм била тогава.

— И все още си — допълни той. — Добрите хора винаги са глупави. Казвам ти го, за да разбереш, че не ми беше лесно да се откажа от теб. Ти беше срещу моята религия, но не само това, беше въпрос на гордост. Като видях баща ти, си спомних, че ти живееш в палат, пък аз...

Думите му бяха прекъснати от отваряне на вратата. Хорас държеше наметката ѝ в ръка.

— Теса, имам резервация за вечеря в осем.

— О, Холис. Да. — Тя стана. — Кингдън, кажи на Лайа, че съжалявам, дето не я видях.

Кингдън бутна бюрото.

— Тя ще съжалява, че не те е видяла.

Теса се зарадва, че той не предложи да се видят отново. Никаква Лайа, никакъв Кингдън, никаква Теса. Дните на невинност бяха минали. Можеха да бъдат само двама. Произходът ѝ и понятията за приличие, в които вярваше, не ѝ позволяваха да се среща с женен мъж. Още повече, че този мъж бе женен за нейна стара приятелка. Да, но как можеше да намери сили да откаже? Холис ѝ помогна да сложи наметката. Студената лъскавина на подплатата смрази ръцете ѝ. Тя се взря в тъмните блуждаещи очи на Кингдън и разбра, че това бе последната ѝ среща с Холис Хорас.

Кингдън се бе свил зад бюрото, когато вратата се отвори. Беше Лайа.

— Значи тук се криеш — каза тя и влезе. — Търсихме те навсякъде.

След нея вървеше висок мъж, толкова слаб, като че ли бе изтеглен от някоя тръстика. Имаше интелигентно лице.

— Кингдън, познаваш ли Дейвид Манли Фултън?

Кингдън никога не бе срещал Фултън, но знаеше кой е. Англичанин, който режисираше епически драми като тези на Дьо Мил.

— Не съм имал удоволствието.

— Капитан Ванс — каза Фултън, протягайки дългата си ръка. На средния му пръст проблесна сапфир.

Когато Лайа го представяше на някой мъж от бранша, Кингдън обикновено имаше чувството, че си чеше мозъка си с нокът. „Тя спи с него“ — помисли той. Но този път бе обзет от мисли за Теса. А освен това, когато се ръкува с него, си помисли, че е обратен.

— Радвам се да се запозная с вас, господин Фултън. Възхищавам се на работата ви.

— Не повече, отколкото аз на вашата, капитан Ванс — каза Фултън с оксфордския си акцент. — Чувам, че сте били в Ескадрилата Лафайет.

— Записах се веднага след като беше сформирана.

— Били сте във Франция, нали?

— Отидох с Чуждестранния легион — отговори Кингдън. — Рекламата на Римини му даде възможност да се прочуе със своето студио, а на мен създаде кариера. Но, между нас казано, не бива да вярвате на нищо от това, което чувате.

— Мисис Ванс ми разказа за вас.

— Съпругата също не може да бъде безпристрастна.

— Кингдън държи много на скромността, господин Фултън — вметна Лайа, — винаги е бил такъв. Всичко е вярно и той е истински ас.

— Хубаво шоу правите, така или иначе. Мисля да правя филм за рицарството на авиаторите. Така да се каже, за последния от рицарите на кръглата маса.

— Кръстоносците — каза Кингдън, като си мислеше за Теса. Искаше му се да се отърве от Фултън. Имаше нещо обезпокояващо в слабата, елегантна външност, начина на изговаряне на думите, подпухналите клепачи. Като се размислеше човек, и във филмите му имаше обезпокояващ декадентски елемент.

— Би ли ви заинтересувало предложението ми? — запита Фултън.

— Да ви помогна за проучването ли?

— Кингдън — извика Лайа, — да участваш във филма!

— Лайа, ти беше свидетел на подписването на моя договор, както и адвокатите на двете страни. Римини Продакшън плаща и шунката, и пиячката, и твоите кожени палта.

— Ако трябва да се поговори с Римини, за да бъдете нает от друг... — Фултън замълча деликатно.

„Можеш да си...“ — помисли си Кингдън. Сви рамене, което издаде мисълта му.

— Е, ще трябва да си тръгвам — заяви внезапно англичанинът.

Лайа кокетно му махна с ръка.

— Добре сте си пообщували — обади се Кингдън.

— О, той е толкова разглезен, че не знаех за какво да разговарям и реших да му разкажа за теб и за войната.

— И е съумял да те изслуша? Лайа, защо не се махнем оттук за няколко дни?

— Забравил си, че утре пристига господин Хорти.

Бе наела Падрик Хорти, известен учител по актьорско майсторство от Ню Йорк, уж да обучава и двамата, но всъщност имаше предвид себе си. Това бе огромно разточителство. Лайа му плащаше пътните и голям хонорар, надявайки се, че той би ѝ помогнал да обърне късмета на своя страна.

Кингдън посегна към питието си.

— Текс иска да продаде летището и аз мисля да го купя.

— Защо?

— За да си доставя удоволствие.

— И кога ще имаш време за него?

— Вместо да играя, ще се занимавам с аероплани.

Тя се обърна ядосана към него. Не можеше да разбере как е възможно киното да не обсеби когото и да било.

— Престани да ме дразниш — изсъска.

Майка му реагираше по същия начин и той незабавно разбра, че идеята му бе глупава. Не можеше да остави киното. Вдигна празната си чаша.

— Връщам се при другите.

Лайа излезе с него, но той не й каза за Теса. Нямахше намерение да я вижда отново, но дори и да имаше, това нямаше да развълнува Лайа. Тогава защо ли не й спомена, че я е видял?

Падрик Хорти бе едър, прегърбен възрастен човек, с малко снопче бяла къдрава коса на темето. Идваше в Игълс Руст, както Кингдън и Лайа бяха нарекли къщата си, в десет часа и оставаше до шест, изпълвайки библиотеката с цигарен дим и дълбокия си актьорски глас, докато репетираше с Лайа сцени от различни пиеси.

Понякога си разменяха ролите. Падрик играеше умиращата кокетка, а Лайа нейния любовник. Понякога вместо думи измисляха някакви съчетания от звуци. Или пък изпълняваха сценката извънредно бавно, слушаха плочи, които ги настройваха сантиментално. Хорти се наслаждаваше на хубавия живот, но не беше шарлатанин. Работеше с Лайа много, докато напрежението започнеше да хвърчи от нея като електрически искри.

Тя ядеше малко, спеше лошо. Двамата с Кингдън и без това не спяха в една стая, но сега му беше заявила дори да не се приближава до нея. Казваше му, че сексът ще я изтощи.

Той я съжаляваше, изпитваше дори досада. Опитваше се да не я сравнява с Теса. Когато започна новия филм, пиеше повече от преди. Понякога сутрин, когато гримьорът започваше да нанася грима му, Кингдън се поглеждаше в огледалото и не можеше да познае собственото си лице.

Завърши снимките през декември и първата свободна сутрин остана в леглото до късно да прочете вестника си с цигарите и бутилката до леглото. Чу босите крака на Лайа в коридора.

Почука на вратата.

— Влез — каза Кингдън.

Тя седна на разхвърляното легло.

— Трябва да спреш — каза тя.

— Защо?

— О, Кингдън. Знаеш защо.

— Не знам.

— Защото в близък кадър вече личи.

Той се изсмя.

— За твое добро е. Какво смяташ да правиш, като станеш?

— Мислех да опитам новия самолет. Защо не дойдеш и ти?

— Господин Хорти ме чака. И моля те, преди да излезеш, пий кафе.

Продължи да лежи, облегнат на възглавниците. Запали нова цигара и се пресегна за телефона.

Отговори английският иконом. „Ван Влайътови държат на прислугата си — помисли той, — докато Вансови ги сменят всяка седмица.“

— Мис Ван Влайът — каза той.

— За кого да предам, сър?

— Кингдън Ванс.

— Кингдън? — обади се тих, мек глас.

— Аз съм. След час ще бъда на летището Зефир.

— Не — отговори тя.

— Съвсем близко е.

— Май много бързо произнесох не-то. Кингдън... не... искам да кажа... не искам да се виждам с теб.

В многобройните сцени, в които си бе представял, че я моли да се срещнат някъде, тя никога не отказваше. Явно фантазията му работеше. Затвори очи и върна слушалката на мястото ѝ, като я натисна силно. „Нямах намерение да го правя. Просто не съм ѝ се обадил.“ Надигна се и се затътри към огромната вана от черен мрамор, подобаваща на филмова звезда, за да се изкъпе. Мразеше тази баня.



Теса чакаше пред сградата. Беше свалила гюрука на колата и вятърът развяваше косата ѝ.

Кингдън паркира новата си кола зад нея.

— Защо отказа?

— Ами... знаеш — тя притеснено махна с ръка.

— Наистина ли? Честно казано, страшно ме изненада.

— С Лайа сте женени.

— Отношенията ни са точно такива, каквито бяха и преди един час — отговори той. — Защо си тук?

— Бях решила да не се виждам с теб.

— Смешно. И аз бях взел такова решение. — Хвърли фасата на земята и го стъпка. — Мислиш ли, че ако някой ни чуе, би разбрал нещо от разговора ни?

— Не — отговори тя, — но не виждам никой наоколо.

Той се усмихна.

— Хайде, ела.

Внимаваше да не я хване за ръката. Пред хангара механикът заграваше новия „Къртис Ориоул“. Кингдън го огледа с критично задоволство.

— Твой ли е? — Теса се надвикваше с шума.

— Съвсем нов. Впечатляващ е, нали? Искаш ли да направим кръгче?

Тя кимна.

На изток лежеше градът, заобиколен от зеленина. Пътищата водеха до градчета и предградия, потънали в ярка зеленина — Холивуд, Сотел, Ла Балона, Бевърли Хилс, Санта Моника — селища с различни имена, калифорнийски, индиански, американски. Вероятно защото Теса седеше до него, Кингдън се чудеше къде ли са били границите на Паловерде. Той рядко мислеше за Паловерде, защото чичо му си бе присвоил ранчото и името.

— Паловерде — изкрещя Теса. Думата, отнесена от вятъра, го стресна. „Как е прочела мислите ми?“ Тя размаха ръка, обхващайки града, фермите и празното пространство до планинската верига.

„Няма да е трудно да запазим отношенията си такива, платонически, като между братовчеди“ — помисли си той.

Няколко сутрини подред летяха със самолета. Той не я докосна дори когато ѝ обясняваше какво се прави със скоростите и педалите. Тя се опита да вдигне машината, но не успя. Решиха, че е родена само за пътник.

В петък сутринта той предложи:

— Хайде да отидем до Сан Диего и да обядваме там.

Тя се поколеба.

— Чувствам се задължен. Този път аз плащам.

## ГЛАВА 19

### 1

С попътния вятър взеха разстоянието от сто и двадесет мили до Сан Диего за по-малко от два часа. Мястото, където щяха да обядват, очевидно бе „Хотел дел Коронадо“. Механикът бе горд да заеме колата си на капитан Кингдън Ванс. Качиха се на ферибота. Силен бриз правеше бели зайчета по тъмносините вълни, чайки се стрелкаха в синьото небе. Черните коси на Кингдън и Теса се развяваха край лицата им, влизаха в усмихнатите им устни.

Беше декември и хотелът бе претъпкан с хора от Изток и Средния запад, избягали от зимата. Когато Кингдън отвори вратата на колата, за да слезе Теса, всички насочиха погледи към тях. Не се бе сетил да си вземе дрехи и да се преоблече. „Филмовата звезда капитан Кингдън Ванс в пълно летателно облекло ви поздравява. Колко ще се зарадва Лайа!“

Теса се притесни и походката ѝ стана несигурна.

Тъй като хотелът включваше и храна за клиентите си, Кингдън се обади от летището, за да са сигурни, че ще имат маса. Във фойето ги посрещна управителят на хотела.

— Капитан Ванс, за нас е чест да посрещнем вас и вашата приятелка в „Хотел дел...“

— Искам самостоятелна стая, където да бъде сервиран обядът.

— Самостоятелна стая? — гласът му бе изпълнен с разочарование.

— Да, където можем да обядваме сами — каза Кингдън, оглеждайки огряното от слънце фойе.

— Нямате запазена стая. Всички са заети.

— И очаквате да ви повярвам?

— Капитан Ванс, може ли да поговоря с вас? — попита управителят и отвлече Кингдън настрана от Теса. — Младата дама с вас не е съпругата ви.

Кингдън погледна към Теса.

— Прав сте. Това не е съпругата ми.

— Ъъ, не е законно да ви давам стая.

— Слушайте — каза Кингдън високо. — И ме слушайте добре.

Нямах представа, че хотелът ви е пълен с толкова, любопитни хора, иначе никога нямаше да доведе дамата тук. Но вече сме дошли и сме гладни. Така че мръдни си дебелия задник и намери това, за което помолих. Самостоятелна трапезария.

Човекът отстъпи назад.

— Добре, капитане. Бихте ли изчакали минутка, капитане.

Кингдън се обърна, към Теса. Тя се беше изчервила. Успя да се усмихне умърлушено.

Само след пет минути ги заведоха в голяма трапезария с изглед към залива.

— Надявам се, че това ще ви задоволи, капитане. — Мъжът си отмъсти, като погледна към Теса и после към отворената врата към съседната спалня.

Кингдън посегна към реверите на управителя, но гласът на Теса го спря:

— Благодаря ви за цветята — каза тя любезно. — Красиви са.

Управителят се изтегляше с гръб към вратата.

— С комплиментите на хотела.

Кингдън се обърна към Теса:

— Какви цветя?

Тя посочи към вазата с червени рози. Поемайки дълбоко въздух, Кингдън ѝ каза:

— Следващия път недей забравя проклетата кошница с храната.

Трябваше да прозвучи смешно, но никой не се засмя.

В чантата имаше две бутилки шампанско, които той предварително бе сложил в самолета. Тапите изхвърчаха с гръм от топлото, разпенено вино.

Кингдън набързо глътна две чаши. Управителят на хотела бе възбудил у него идеи, за които бе предпочитал да не мисли. „Само платоническо приятелство“ — повтаряше си непрекъснато. Всяко влизане на келнера с количката с храна го вбесяваше. Нейното мълчание го вбесяваше. Когато си наля и последното вино от втората бутилка, отбеляза:

— Не си проговорила нито дума вече повече от петнадесет минути.

— Същото се отнася и за теб.

— Това копеле с мръсното си подсъзнание. Защо ме спря, когато исках да му извия врата?

— Трябва да заключим вратата.

Той я погледна изненадан. Изчервена, тя взе чашата с кафето.

— Прекрасно — отговори той. — Само за един ден успя да се научиш да говориш като хотелски сводник.

— Беше ужасен, но прав. Мислих за това цяла седмица. — Имаше ясен глас, но сега едва се чуваше. — Цяла седмица ти толкова внимавах да не се доближиш до мен. Защо, Кингдън?

Отговорът, който бе готов да ѝ даде, представляваше затворен кръг. Обичаше я от самото начало, но не се налагаше да се бори с любовта си до момента, в който я видя изправена до прозореца на спалнята ѝ. Преди това импотентността вследствие на инцидента бе уталожвала любовта му. От онзи облачен следобед обаче той копнееше за плътта, която му бе забранена. „Господи, какво толкова грешно има в едно просто действие? Желая я. Защо да не мога да я имам?“

Тази мисъл затваряше кръга. Без да пита, знаеше, че все още е девствена. Знаеше също така, че ако той, жененият мъж, я обладаеше, нямаше да бъде честно по отношение и на нея, и на неговата любов.

— Каза, че си имал други момичета.

— Много, но съм женен.

— Знам. Именно заради Лайа не исках да те виждам.

— Тя би благословила леглото, на което ще легнем. С нея сме женени за цял живот. Тя е католичка, оженихме се в черква. Но освен това няма нищо друго. — Той замълча. — Някой ден ще се омъжиш.

Тя поклати глава.

— Няма да се омъжвам.

— Недей да ставаш глупава. Дължиш това на „Паловерде Ойл“.

— Нещо ми има. Иначе щях отдавна да съм се омъжила. Имаше мъже, както казваш, щастливи да се докопат до „Паловерде Ойл“. Някои от тях може би дори са ме харесвали.

— Трябва да направиш нещо за тази твоя гордост.

— Исках да имам семейство, да имам деца, неща, които другите жени имат, и можех да ги имам. Но не можех да се омъжа за никой от тези мъже. Имаше нещо по-дълбоко от факта, че не ги обичах. Не се чувствах добре с тях. — Тя го погледна право в очите. — С теб мога да разговарям, да споря, да не се ядосвам, когато избухнеш. Защо? Не би трябвало да е така. Ти си много по-сложен като характер от другите, по-хубав, по-напорист.

— О, излишно се изхвърляш.

— Ти ме привличаш, защото сме от едно семейство. Начинът, по който съм израснала, ми създава трудности с други хора. Чувствам се свободно само със семейството си. Ти си част от мен. — Тя бутна назад стола си и стана. — Ако не си ти, няма да бъде никой друг.

— Искам да ти възразя умно — започна той, — но не мога да се сетя какво да кажа, Теса.

Докато я целуваше, ръцете ѝ обхванаха плътно кръста му. Опитвайки се да се порицае, той се питаше как бе стигнал дотам, че един управител на хотел да му се подиграва. И въпреки всичко не виждаше нищо лошо в това, което правеше. Напротив, изпитваше благодарност, че поне веднъж в живота му тялото, което притискаше до себе си, не бе анонимно. Някъде отвън изпищя дете.

Дланите ѝ се движеха плътно около кръста му, дъхът ѝ имаше мирис на шампанско и кафе, високото ѝ елегантно тяло трепереше. Той обхвана гърдите ѝ с ръце и почувства лудите удари на сърцето ѝ.

Обзе го изгаряща лудост.

— Чакай! — заповяда ѝ той дрезгаво, като че ли тя възнамеряваше да си тръгне. Отиде до вратата и заключи.

В спалнята прозорецът бе отворен и влажните от морския въздух бели пердета се бяха издули навътре.

Отхвърли завивките и заедно паднаха върху леглото. Искаше му се да я съблече бавно, но усети, че се бори с копчетата на блузата ѝ, полата ѝ, с коприненото бельо. Искаше да свали всичките ѝ дрехи, за да се наслади на допира на гърдите ѝ до голото си тяло. Но вместо това захвърли панталоните си и остана по бельо.

Никаква скромност. Не само Лайа се впечатляваше от белега му. Много жени се стряскаха от обезобразеното му бедро.

Изстена грубо и проникна в нея. Преодоля бариерата и повече не помисли за това, обладавайки дълго желания рай на тялото ѝ. Тя се надигна, за да го посрещне, като извика леко, а ръцете ѝ го притиснаха. Той изгуби контрол над себе си, проникваше все по-дълбоко. Съединяваше се с нея с грубовата бързина, като че ли Теса бе първата жена в живота му, и свърши с няколко стона.

Остана плътно притиснат към нея, усещайки как сърцето му се успокоява и потта му изсъхва. Беше скрил лицето си в извивката на врата ѝ. Започна да гали косата ѝ, изпитвайки съжаление, че не бе дълга, като преди.

Навън детето продължаваше да пищи. Стана да затвори прозореца, дръпна щорите и се обърна към нея в затъмнената стая. Лежеше на леглото с ръце покрай тялото, само единият ѝ крак бе леко повдигнат. Очевидно не се притесняваше от изпитателния му поглед. Но когато погледна към чаршафа, тя разбра какво бе видял — петното кръв. Загърби го и дръпна завивката, за да го закрие.

— Това ще им даде повод да говорят — каза той. — Не се притеснявай. Сигурно е добър знак, защото никога преди това не съм го виждал.

Наблюдаваше го как сваля връзката си, разкопчава ризата и долната фланелка. Приседна на края на леглото, за да свали чорапите си. Тялото му бе свършено. Беше висок, с дълги крака, широк в раменете, с тесен ханш и тънка талия. Бавно свали долните си гащета. Белегът се очерта накъдрен около бедрото с червения цвят на варен рак.

Изтегна се на леглото до нея. Тя лекичко докосна белега. За Кингдън бе невероятно, че някой би могъл да докосва раната му с любов. Тя се надигна, целуна го и пак се отпусна назад.

— Боли ли те? — попита тя.

Прегърна я с уста върху нейната. Ръцете ѝ се движеха по гладките мускули на раменете и гърба му.

Този път я облада нежно, с наслада. Беше имал жени, обучени да възбуждат, но никога не бе изпитвал такова щастие.

— Ще трябва да намеря място, където да се срещаме — каза той.

— Не трябва.

— Какво искаш да кажеш? Този управител не е единствен сред цялата папач. Нямам намерение да те вкарвам по хотелите.

— Ще си взема къща.

— Ще напуснеш родителите си?

— Те са свикнали. Нали бях във Франция три години. — Тя го целуна под брадичката. — Кингдън, няма да им казвам за нас.

— След като веднъж си изпати — отбеляза той саркастично.

— Двамата с баща ми не можете да се разберете — каза тя. — Не обичам да имам тайни, но...

— Няма да купуваш никаква къща — продължи той. — Чела си във вестниците и разните филмови списания за моя прекрасен брак. Не знаеш ли, че брачното щастие не се постига без усилия? В договора ми пише, че двамата с Лайа трябва да се появяваме тук и там, където Римини Продакшън счете за необходимо. Сега още не съм почнал нов филм и имам време. Но обикновено снимам до пет-шест часа, после трябва да бъда някъде. Не мога да те оставя да получаващ трохите от всичко това.

— Това е моят живот — отсече тя твърдо.

Той почука с кокалчетата на пръстите главата ѝ.

— Истинска твърда Ван Влайътова глава. — Засмяха се, защото това беше семейна шега.

— Ще работя върху романа си. Ще се виждам с майка си и баща си. Ще живея както обикновено. — Докосна страната му. — Престани да се чувстваш виновен. Помисли колко съм щастлива.

— Ти си смешно момиче — каза той. — Срамежливо, тихо. И все пак си най-спокойният, ведър човек, когото съм срещал. — Целуна бенката между гърдите ѝ. — Какво ти става? Защо просто си лежиш тук? Хайде, ставай да намериш нашата къща.



Бъд остро се противопостави на желанието на Теса да си купи къща. Тя бе наследила известна сума от Хендрик и нямаше причина да търси съвета му. И въпреки това го направи.

— Моля те, татко, ела да погледнеш — каза тя. Това означаваше, че го обича, че не иска да го наскърби, че е забравила ужасната нощ в крайградската къща. Ето защо възраженията му останаха нечути, докато отиваха с колата на запад, към булевард Сънсет.

Пристигнаха в Бевърли Хилс. Тук живееха повече от богатите филмови звезди. Тук бе домът и на Лайа Бел и Кингдън Ванс. Бъд не знаеше дали Теса го бе виждала.

Паркира пред къщата.

— Много е малка.

— Стига ми.

— Но на тази пресечка няма други къщи.

— Писателите обичат тишината — каза тя и се изчерви. Беше много красива и много упорита.

Влязоха в празните, все още с мирис на боя стаи. Столовата бе свързана с дневната чрез свод. Имаше малък хол и две спални, разделени от баня. Зад гаража се виждаха стаята за прислугата и пералнята. Тя го поведе по няколко стъпала надолу в малка стая, където подът бе покрит с плочи.

— А тук ще работя.

— Винаги съм знаел, че ще ни напуснеш — каза той тъжно. — Но си мислех, че ще бъде след женитбата ти.

— Ще идвам вкъщи за вечеря винаги когато и ти си там.

— Теса, аз не знам особено много неща за майка ти и за теб. Опитвал съм се да науча, но не успявам. — Той се огледа. — Не бива да живееш в такава дупка — избухна той.

— Татко, нямаше ме три години.

— За Бога, защо не се омъжиш за някой от мъжете, дето се навъртат около теб? Ще ти построя подходящ дом, място, където да създадеш семейство. Теса, ти си единственото ми дете. Искаме да имаме внуци.

Тя въздъхна.

— Не съм от жените, които искат да се омъжат.

— А каква си? Не би могла да бъдеш и от онези жени, които гонят кариера. — Не можеше да контролира гласа си. — Ти обичаш децата.

Тя обърна глава, но той успя да види скръбта ѝ. Реагира, като че ли някой я бе ударил. Той се чудеше дали решението ѝ да не се омъжи има нещо общо с дивото уязвимо момче, пилота на 3-те В. „Смешно е — каза си той. — Всичко е свършило. Тя го е забравила.“ И все пак несъзнателно си спомни двата случая, когато бе попадал в ада. И не бе забравил Амели.

— Хайде, покажи ми водопровода. Мъжът трябва най-напред него да провери в една къща.

В нейната къща Кингдън бе различен. Отначало това го плашеше. Като че ли някой странник се бе заселил в него и очакваше да се появи. Никога не му се налагаше да изрича жестоки думи, никога не пиеше повече от едно питие, демоните не го бодяха с вилите на вината. Само по време на редки полети в самолета той бе достигал до спокойствието, което изпитваше в нейния дом.

Теса не се бе променила.

Дори и в дните, когато той беше при нея, тя продължаваше да обядва два пъти в седмицата с майка си и да вечеря с цялото семейство. Той седеше в градината зад къщата и си учеше ролите, тя пишеше в кабинета си при затворена врата. Чуваше тракането на пишещата машина.

Никога не оставаше да спи тук и въпреки това държанието ѝ говореше, че това е неговият дом.

Някои черти от характера ѝ го изненадваха. Стеснителна, каквато беше, той очакваше, че ще се притеснява от голото си тяло, но не беше така. Доставяше ѝ удоволствие да готви, въпреки че не готвеше много добре. Рядко поглеждаше вестниците. Купуваше всякакви книги и тази, която четеше, обикновено оставяше където намери. Не уважаваше строгия ред. Често седеше загледана в една точка, отнесена продължително в мислите си.

Най-странното за Кингдън бе, че тя приемаше щастието им.

Една вечер, след като Луп, глухата мексиканска прислужничка, се оттегли в стаята си, Кингдън я попита:

— Значи си свикнала да бъдеш щастлива?

Теса вдигна глава от книгата, която четеше.

— Никога не съм била така щастлива — отговори тя.

— Значи ние сме двама само формално нещастни хора?

Тя свали очилата си, като замислено почукваше с тях върху книгата.

— Когато бях дете, не се срещах с много други деца. А когато се срещах, ме караха да разбирам колко скучни и тъпи бяха игрите ми сама. Бях много срамежлива с тях и много непохватна. Но моите

родители ме обичаха и ме приемаха такава, каквато съм. — Тя се наведе напред. — Кингдън, знаеш ли, в сиропиталището забелязах нещо. По време на грипните епидемии нямаше гаранция, че някое здраво и добре хранено дете ще оживее. Често такива деца умираха, а оставаха да живеят другите, по-слабите. Някога родителите или някой друг са обичали много тези деца. Този родител може и да е умрял, но неговата любов остава като ваксинация срещу дребна шарка. Любовта пази децата. Аз оживях, въпреки че по онова време от трахеотомията и дифтеритът не можеха да спасят едно дете. И моето детство беше щастливо, защото родителите ми ме обичаха.

— Е, тук имаш предимство пред мен — каза той. — Татко рядко се задържаше вкъщи. А майка ми си беше майка ми. Тя има силно развито чувство за добро и зло и знаеш ли, аз бях истинско предизвикателство за нея. Най-големият ѝ син, един от онези демони, които трябва да са разпънати на кръст, иначе обръщат всичко наопаки.

Теса се придвижи до канапето и седна до него. Той сложи глава върху гърдите ѝ.

— Не се ли страхуваш? — попита я с приглушен глас.

Тя опря буза в черната му коса.

— Единственият човек, когото си наранил, е самият теб.

Нощта ги обгърна, щурците пееха, някъде се чуваше воят на койот, по релсите на железницата тракаше товарен влак.

След месец си позволи да остава по една нощ в седмицата. Лайа, свикнала с отсъствията му, никога не му задаваше въпроси, както и той на нея.

Тя продължаваше уроците си при Падрик Хорти, но освен него имаше и един руснак, балетист, за когото казваха, че бил учил загиналите дъщери на царя.

Отиваха на премиера в театър „Милиън долар“.

— Ще ти послужи ли балетът?

— Никога не знаеш какво ще ти потрябва, скъпи — отговори тя с глас, изпълнен със загадъчност.

— Мога ли да направя нещо за теб? — попита Кингдън. — Да говоря с някой?

— Много си сладък — отговори му тя. — Няма нищо особено и не трябва да говориш с никой.

Загръщайки слабото си тяло с наметката от самур, тя остави шофьора да ѝ помогне да слезе от колата. Тълпата закрепва:

„Капитан Ванс! Кингдън! Кингдън! Влюбените! Лайа и Кингдън!“

Хвана го под ръка и размаха свободната си ръка за поздрав към почитателите му. Лайа никога не му бе отказала помощ. По-късно отказът на съпругата му щеше да го преследва дълго. Тогава трябваше да разбере, че се е случило нещо лошо.

През април Римини Продакшън започна нов филм. Трябваше да отидат за снимките в Тихуана. Теса му липсваше повече, отколкото си бе представял, че е възможно.

На петата сутрин се погледна в огледалото. Оттам го гледаше лице на непознат човек — продълговато, с тъмни кухини там, където трябваше да бъдат очите. Разсъждавайки, че не бе спирал да снима месеци наред, той се качи на един от самолетите на компанията.

Пристигна у Теса към един часа. Отвори вратата и извика:  
— Теса?

Никой на отговори. След като прислужницата почистеше, се оттегляше в стаята си. Не вдигаше телефона, нито отваряше вратата, защото не чуваше звънеца. Кингдън се разходи из мълчаливите студени стаи. Вероятно този ден Теса обядваше с майка си. Той рядко влизаше в кабинета ѝ, но там най-добре можеше да усети присъствието ѝ. Седна на кожения диван да чака. Видя страница от книгата ѝ. Тя никога не бе му чела и сега имаше чувството, че я шпионира. Зачете:

„... от седемте деца, за които Ана отговаряше, имаше едно, което никой не обичаше, но то бе нейна любимка. Дяволче с лош характер и лъскава кестенява коса, със странното кокетното име Мими. Мими беше на четири години, но от устата ѝ се чуваха такива псувни, които двадесет и пет годишната Ана никога не бе чувала. Седемте деца спяха в широк коридор. Само един параван разделяше леглото на Ана от техните, но тя нито веднъж не почувства нужда да бъде сама. Почти всяка нощ се събуждаше, за да види Мими изправена до леглото ѝ. Сменяше мокрите ѝ дрехи и въпреки строгите правила на сиропиталището взимаше детето в леглото при себе си, прегръщайки слабичкото дете, докато се стоплеше и му се приспеше. Самият допир до детето правеше Ана

неизмеримо щастлива. Мислеше за Рупърт и си представяше, че това е тяхното дете. Ти си наше дете — мислеше си Ана, — и аз те обичам, защото...“

Изречението бе недовършено.

Кингдън препрочете страницата. Лицето му бе замислено. После се приближи до дългата маса, която ѝ служеше за бюро, и разгледа папките — глава първа, втора и така до шестнадесета.

Все още четеше, когато чу вратата да се отваря.

Сигурно е познала колата на Текс, която бе взел от летището Зефир. Той беше единственият човек, когото бяха канили тук.

— Текс? — извика тя.

— Аз съм — отговори Кингдън.

Тя се приближи до тясната стъклена врата. Погледна към него и към папките. След дълга пауза каза:

— Мислех, че си в Тихуана.

— Трябваше да съм там — отговори той. — Взех един от самолетите и дойдох.

— Обядвахме в клуба. Искаш ли да ти приготвя нещо?

— Не, благодаря. — Той вдигна една от папките. — Глава дванадесета.

Тя се изчерви.

— Сърдиш ли ми се?

Не отговори.

— Добре е написано. Много добре. Учуден съм. След „Авиаторът“ темата е абсолютно различна. Ана си ти, нали?

— Донякъде — промърмори тя.

— Как завършва книгата? Тя ще задържи ли бебето?

Теса прехапа устни.

— Да.

— Значи си бременна?

— Не... не съм сигурна, закъснява.

Изведнъж усети, че е потънал в пот.

— Разбрахме се, че ти ще имаш грижата това да не се случи. — Повиши глас. — Направила си го нарочно!

— Не е вярно.

Той пое дълбоко въздух, за да се успокои.

— Студиото има едно място, където ходят актрисите, когато имат такива неприятности.

— Аз нямам такива неприятности.

— Тогава какво е закъсняло?

— Нямам неприятности — повтори тя упорито. „Възнамерява да го роди — помисли си той. Обзе го ужас. Потта изстина по тялото му. — Не, няма да разреши това да стане. Не. Никога. Ще трябва да го махне.“

— Знам, че няма да напуснеш Лайа — измърмори тя.

— Това е първата разумна мисъл, която чувам. Така, сега да видим как стоят нещата.

— Кингдън, моля те.

— Какво ме молиш? — Той се пресегна, взе лист и молив и почна да пише. — Доктор Кенет Грийн, Санаториум Грийн, Аркадия, телефон двеста тридесет и две. Добър е. Няма да се разбере. Лайа го е използвала.

— Операцията не противоречи ли на твоите разбирания? — Гласът на Теса бе нисък и той едва я чу от шума, който бучеше в ушите му.

— Не вярвам на нищо друго, освен на това — той посочи листа.

— Не мога...

— Братовчедке, нищо не може да се направи. Ще те закарам и ще платя сметката. Само трябва да си договориш час. — Жестокостта, с която говореше, увеличи ужаса ѝ.

— Не искам — прошепна тя.

— Какъв друг избор имаш? Когато се разберете, ще дойда да те взема. Обади ми се, щом всичко е уредено.

Мъката, изписана по лицето ѝ, бе толкова голяма, че той не можеше да се доближи до нея. Мина през вратата към двора и изтича зад къщата при колата. Профуча по тихата улица надолу. Отвращението от самия себе си и от положението го изгаряше като пламъците на падналия му самолет. Спомни си, когато майка му залепи ръката му върху печката, когато го би с камшика, разбирайки, че бе спал с курва. „Господи, какво умно копеле си ти. Разреши ми да обикна братовчедка ми, за да могат плодовете на нашата любов



неизбежно да са безчестни към мен.“ Господи, как се мразеше, как мразеше Теса.

— Няма да се доближавам до нея — каза той на глас, — докато не ми каже, че си е уредила среща с доктор Грийн.

Удари колата на Текс в стената на Игълс Руст. Разтършува в шкафчето за напитките и намери три бутилки убийствено сладък кубински ром. Лайа го откри върху масажната маса в банята в безсъзнание.

Когато Римини пристигна, той седеше във всекидневната, облечен с халата си, и с треперещи ръце държеше кафето си. Римини застана с набитите си крака пред него, стъпил върху персийския килим.

— Да знаеш, ще те вържа на верижка, Кингдън. Много филми си забавил. Но сега не са само парите, нито това, че караш екипа да играе мексикански покер, докато ти се веселиш. Сега се намеси банката. Те са в Ню Йорк, където е студено. Чули са за пиянствата ти и за това, че летиш когато и накъдето си искаш. На тях им е студено и те треперят.

— Филмите на Кингдън винаги са носили пари и ти го знаеш — намеси се Лайа, вярна съпруга на филмова звезда.

— Казах ти, Лайа, този път не съм аз, а онези студени банкери от Ню Йорк. Обадиха ми се по телефона. Искаш ли да знаеш какво казаха? Споменаха Олив Томас.

Олив Томас бе филмова звезда и още двадесетгодишен имаше всичко: красота, известност, щастлив брак с малката сестра на Мери Пикфорд Джак. Всичко, но през септември я погуби хероинът. Самоубийството ѝ бе във всички вестници.

Римини погледна Кингдън, после Лайа.

— Господин Римини, Кингдън не взима опиати.

— Това не е причина да се радваме. Пиянството също е противозаконно.

Кингдън, който не бе казал нито дума, се бе втренчил в чашата с кафето и си мислеше за лицето на Теса.

На другия ден Текс го закара в Тихуана. Над малкото мръсно градче се бяха скупчили облаци и вместо да останат още само три дни, останаха седем. Теса не му се обади. Всяка нощ в леглото си под иконата на Исус той лежеше и пиеше — тук поне не беше забранено, — докато заспеше.

През тези седем дни се подчиняваше на всяка заповед, издадена от Римини.

За да отиде в къщата, той не ползваше ланчията или ролс-ройса. Пътуваше инкогнито с двуместния шевролет, който бе купил за ползване от слугите. Сега от тази кола наблюдаваше прозореца. Беше късен следобед и смрачаващата се меланхолия тежеше върху самотната къща. Беше се върнал в Лос Анджелис преди една седмица, което означаваше, че бяха минали две, откакто се бе срещнал с Теса. Римини бе направил рекламна кампания за приключването на новия филм, значи тя знаеше, че се е върнал. Не му се бе обадила. Той очакваше обаждането ѝ и се надяваше, че ще го направи. Ако му бе разрешено да се моли, той щеше да отпрати молитва, за да чуе ниския ѝ нежен глас да казва: „Всичко е уредено.“

Изведнъж видя, че тя е застанала на отворената входна врата. Не можеше да каже откога се е появила. За момент се изгледаха взаимно. После той излезе от шевролета и закуца притеснен по пътеката. Дълго време не си проговориха.

— Не съм се обаждала на твоя лекар — каза тя.

Тъмните сенки под очите, промененият ѝ тен му казваха това, което той не искаше да знае.

— Значи е сигурно — я попита.

— Беше чиста случайност, но аз не съжалявам. — Мускулите под челюстта ѝ се стегнаха от усилието да не заплаче.

— Аз съжалявам — отговори той.

Бяха застанали един срещу друг — и двамата високи, тъмнокоси, красиви и еднакво нещастни.

— Кингдън, моля те, не ме карай да ходя там. Моля те. Можеш... но моля те, недей.

Той не обеща нищо. Целуна я, после пресякоха всекидневната и влязоха в спалнята. Съблече блузата ѝ и свали презрамките на копринения сутиен. Гърдите ѝ бяха наедрели, а зърната, обикновено светлорозови, сега имаха цвета на бледо препечен хляб. Целуна малката бенка, като внимаваше да не я заболи.

Тя хвана главата му с ръце.

— Бях ужасена, че няма да се върнеш.

— Не можех да не се върна, любов моя.

Двамата легнаха прегърнати. Той галеше раменете ѝ, тя целуваше пръстите на ръцете му.

— Няма да те насилвам да отидеш при лекаря, просто искам да те убедя.

Пусна ръката му, но той задържа пръстите ѝ.

— Не мисля само за мен — продължи той. — Какво ще правиш с детето? Дете без баща? Незаконно. Помисли за себе си. Нямах съпруг. Не си някое обикновено момиче.

— Ще отида във Франция.

— И ще се върнеш след около девет месеца с дете. Съмнявам се, че скъпият чичо Бъд ще може да запази тайната от вестниците.

— Мама е отишла в Оукланд и там ме е родила.

— Така ли? Сама?

— Никога не са ми казали причината. Баща ми е отишъл при нея и тогава е спасил живота ми. Върнали са се заедно с мен и всички в Лос Анджелис са забравили, че мама не е била тук, когато ме е родила.

— Комуникациите сега са по-добри.

— Ще кажа, че съм осиновила детето от сиропиталището. Нещо такова. Няма значение. Родителите ми ще приемат детето.

— Какво те кара да си толкова сигурна?

— Знам — гласът ѝ прозвуча високо. — Интересувам се единствено от тях. И от теб. Кингдън, скъпи, не искам да постъпя така с теб, с нашето дете.

Той никога не си бе разрешил да мисли за детето като негово. Беше в началото на бременността и имаше нужда от една проста операция, преди да е станало късно.

„Нашето дете?“ Последните лъчи на светлината огряха прозореца, осветявайки леглото в пурпурночервено. Неволно потръпна.

— Не мога да го приема. — Той несъзнателно погали голото ѝ бедро. — Теса, няма да те карам да отидеш насила, но не искам и да те лъжа. Две седмици бях непрекъснато пиян, просто не мога да го приема.

Тя въздъхна.

— Откровено казано, не мисля, че родителите ти биха се зарадвали на малкото непознато същество. — Замълча. — Спомняш ли си как реагира баща ти, когато ме покани у вас? Какво ще стане, ако разберат, че детето е мое?

— Не знам — отговори тя съсипана.

— Той не е касапин, скъпа. Няма да те боли въобще. Доктор Грийн работи добре, операцията не е по-сложна от вадене на сливици. Поне така съм чувал.

— Каза, че няма да ме насилваш.

— Така ли казах?

— Кингдън, моля те, много те моля.

— Искам само да разбереш, че това, което искаш да направиш, не е разумно и почтено.

— Да родя дете от единствения мъж, когото обичам?

— Твоят женен братовчед.

Най-накрая тя заплака. Той целуваше мокрото от сълзи лице. „Няма да я насилвам — мислеше той. — Просто не трябва.“ Струваше му се, че тя сама ще разсъди разумно. И ако разумът ѝ изневереше, щеше да разбере необяснимото му отвращение от детето. Прегръщаше я, успокояваше я в полутъмната стая и разбираше, че е свързан с нея повече от когато и да е било преди.

Върна се вкъщи около десет следващата сутрин. Когато затръшна вратата, Лайа излезе от библиотеката.

— Кингдън — каза тя, — трябва да говоря с теб.

— Давай — отговори той.

Тя затвори вратата с ръка на тежката бронзова топка.

— Ще трябва да почакаш малко. Разговорът е... Нека да завършим урока с господин Хорти. Почакай ме в моята стая.

Той не възрази. Бавно се качи по стълбите, като си мислеше колко типична бе реакцията на Лайа. Явно беше нетърпелива, но предпочиташе най-напред да приключи с урока си, отколкото да поведе разговора сега. „Горката“ — помисли той. Искаше му се да ѝ даде онова, което караше неговата, а не нейната сянка да оживява на екрана.

Петнадесет минути по-късно чу токетата ѝ по стълбите. Влезе в стаята и остана за миг до вратата. Отново бе започнала да ползва ярко червило. Затвори вратата и отиде до тоалетката си, облегна се с едната си ръка с гръб към тройното огледало. Раменете ѝ бяха леко прегърбени, отпред бе плоска, позата бе същата, която заемаха моделите от списанието „Венити Феър“<sup>[1]</sup>.

Както и да се бе подготвила да изиграе сценката, в безцветните ѝ очи се четеше безпокойство.

— Кингдън, нашият брак винаги е притежавал някакво достойнство — започна тя. — Никога не сме правили сцени. Уважавали сме се взаимно.

Гледаше го очаквателно. Искаше ѝ се той да подмине първите месеци на брака им, когато непрекъснато бе страдал от постоянните ѝ действия, разрушаващи доверието, което той се бе старал да изгради между тях. Тя искаше той да мисли само за безинтересното приятелство, което поддържаха през последните години. „Добре — каза си той. — Ще играем така, както тя иска.“

Мълчеше.

Тя продължи:

— Ти си имаш самолетите. Винаги съм приемала факта, че те значат много за теб, не можеш да го отречеш. Никога не съм ти се сърдила за това увлечение.

Чудеше се какво има предвид. Изстина. „Сигурно знае за Теса“ — помисли си той.

Чакаше неговия отговор и той каза:

— Логиката ти е желязна.

— И ти уважавахте кариерата ми. Помагаше ми и аз оценявам това, но сега ми се предоставя страхотна възможност.

Той си отдъхна.

— Лайа, това е прекрасно. Къде? Как? Какво?

— Дейвид Манли Фултън ще прави филм за Павлова.

— А, ето защо ти трябваше балет. — Той се усмихна. Радваше се истински.

Лицето ѝ остана сериозно.

— Работата с господин Хорти ме накара да разбера какви са грешките, които съм направила в кариерата си. Просто не ѝ се бях отдала изцяло. — Отиде до прозореца, дръпна завесата и без да вижда нещо, се загледа навън. — Кингдън, боли ме, че мисля така, но ние сме достатъчно близки, скъпи, за да мога да ти кажа истината. Бракът ме изцежда. Имам нужда от повече време. Много мислих и отговорът е един. Развод.

— Развод? — отекна гласът му.

— Знам, че сме женени в църква — каза тя и въздъхна. — Но разговарях с разни хора. Знаеш ли какво ми каза отец Макаду? Щом никой от нас не е пожелал деца, бракът ни не е истински.

Над окото му запулсира мускул. Мислеше за Теса.

— О, бедният Кингдън. Изглеждаш зле. Но това е истината, нали. И двамата не желаехме да имаме семейство.

— Никога не сме говорили за това.

— Точно така! Но никой от нас не прояви никакъв интерес към раждането на едно дете. Кингдън, в това няма лично отношение. За нищо на света не бих искала да те нараня. Но аз трябва да направя този филм, чувствайки сърцето и ума си свободни. — Замълча за малко. — А ти може би това ще е най-добре за теб. Пак започна да пиеш. Трябва да се справиш с този проблем, а аз не можах да ти помогна. Може би далеч от мен ще имаш време, за да успееш.

— „Умиращият лебед“, това ли е заглавието?

— Откъде знаеш?

— Окултни способности — отговори Кингдън. — Спокойно, Лайа. Продължавай да учиш балет.

— Скъпи, знаех, че ще ме разбереш! Дейвид Фултън иска да започнем веднага. Притеснявах се къде ще живееш.

— Не се притеснявай повече — отговори й той. — Теса има къща.

— Теса? — Лайа се обърна изненадана. — Твоята братовчедка?

— Живее в една от малките къщи южно от хотела.

— Ти се виждаш с нея?

— Понякога отскачам да я видя.

— О, разбира се. — В бледите й очи проблеснаха опасни искри.

— Лайа, всичко беше свършило. Спяхме под един покрив, но знаеш, че между нас всичко е свършено.

— Благодаря, капитан Ванс.

— Не започвай да хвърляш. Аз съм този, който е прегрешил.

— Баща й знае ли? Майка й? Великият херцог и великата херцогиня на Лос Анджелис ще бъдат във възторг от теб!

— Замълчи, нали ти дадох свобода? — тръгна към вратата.

— О, колко щедро от твоя страна! Ти и тази тъпа крава, твоята братовчедка. Дори не предполагах, че може да има връзка с някого, толкова е надута и велика. Може би не е такава? Може би това те е привлякло? С нея нямаш нужда да се преструваш на велик любовник, който идва от небето!

Вулгарните думи на Лайа винаги го нараняваха. Но защо се бе ядосала? Нали й беше дал това, което искаше? Посегна към дръжката на вратата.

— Много добре! Върви да я ближеш!

— Млъкни! — изкрещя Кингдън. — Остави я на мира!

— Защо? Кингдън, скъпи, вие — ти и тя — в църквата, та това е грях!

Кингдън я зашлеви. Тя вдигна ръка към бузата си.

— Ще платиш за това — изсъска тя. — О, как само ще платиш!

— Можеш да вземеш каквото щеш — отговори той дрезгаво. — Никога не съм искал да имам всичко това.



[1] Vanity Fair (англ.) — Панаир на суетата. — Б.пр. ↑

Докато приключи да опакова нещата си, се бе успокоил. Беше решил да я попита какво трябва да направи, за да улесни безкрайно бавните процедури в църквата.

Спря се пред вратата ѝ и понечи да почука. Чу пискливия ѝ глас. Думите бяха неразбираеми, произнасяше ги уверено. „Сигурно говори с някакъв мъж“ — помисли си той. Почуди се кой ли е. Някой, който ѝ помага в кариерата. „Не може да бъде Дейвид Фултън! Него жените не го интересуват. Но това означава, че е някой директор, продуцент или актьор, който е по-влиятелен от мен.“ Не можеше да се сърди дълго. Гневът му се стопи. Лайа, непокваримата, се опитваше да спечели.

Вратата заглуши прелъстителния смях. „Надявам се, че наистина ще получи ролята“ — помисли си Кингдън.

## ГЛАВА 20

### 1

Кингдън стана. Тя, все още унесена от съня, го гледаше през полуотворените си клепачи и виждаше само цветове — кичури черна коса, загорели от слънцето ръце и врат, широки бели рамене и аленочервен белег. Наметна халата си и прекоси бос стаята. Търкулна се в неговата половина на леглото, като вдишваше мириса, останал от него.

От своите индиански предци Теса бе наследила не само черната коса, но и способността да плува във времето. Тази липса на вътрешен часовник я правеше уязвима спрямо забързания ритъм, в който препускаха хората около нея, и въпреки това тя умееше да се радва на щастието.

Лежеше, притиснала страна към възглавницата, и си припомняше как преди пет дни беше пристигнал тук. Спря колата и носейки куфарите, извика весело:

— Изхвърлиха ме — предавайки разговора си с Лайа. Теса не го попита за намеренията му. Беше тук. Тя бе щастлива. Дори настояването му да махне детето не бе помрачило удоволствието. „Ще чакам, докато стане твърде късно за операция — сънливо разсъждаваше тя, — и той ще го приеме.“ Нямахме да се предаде, въпреки че разбираше и чувстваше болката му. Цял живот бе искала дете, времето бе дошло. „Ще си имам бебе“ — мечтаеше тя.

Представяше си детето. За разлика от повечето бременни жени си го представяше съвсем ясно. Детето бе като живо. Ще бъде високо, стройно, с черна коса, упорито. Ще я превъзхожда във всичко, което тя не умееше да прави, да рита топка, да тича бързо. След три години работа в сиропиталището Теса не се заблуждаваше относно децата. Нейното дете щеше да притежава своя си дял невинен егоизъм. Сви се на кълбо и отново заспа.

— Теса?

Бе донесъл подноса със закуската. Докато пиеше кафето си, облегнала гръб на таблата, и с Кингдън си разменяха шеги за времето и предстоящите му снимки, телефонът иззвъня.

Изненадани погледнаха към апарата.

— Не му обръщай внимание. Помощник-режисьорът звъни да ми напомни за снимките. Остави го.

Теса сложи чашката с кафето на шкафчето и вдигна слушалката.

— Теса, ти ли си? Обажда се Лайа. Трябва да говоря с Кингдън.  
— Тя повиши глас. — Веднага!

— Здравей, Лайа — изчерви се Теса. — Момент — подаде слушалката на Кингдън.

— Кажи?

— Трябва да те видя!

— Къде има пожар? — попита Кингдън.

— О, Кингдън, моля те, наложително е!

— Веднага ще дойда — отговори той.

— Не съм вкъщи. Нека да дойда при вас. Моля те.

Кингдън погледна Теса. Теса чуваше изпълнения с ужас глас на Лайа. Кимна.

— Номер шестстотин на Бевърли Драйв. Има само една къща.

Затвори, помълча за момент и възкликна:

— Трябваше да се досетя, изминалите няколко дни бяха твърде хубави. — Свали халата и влезе в банята да вземе душ.

Лайа караше шевролета вместо своя бял ролс-ройс. За по-голяма анонимност бе сложила шапка с тежък воал и дълго черно палто.

Теса ѝ отвори задната врата на къщата и старата ѝ приятелка се шмугна вътре.

— Здравей, Лайа — неловко поздрави Теса. В живота си досега никога не се бе срамувала от постъпките си. Изчерви се и тръпки я побиха, че посреща Лайа в къщата, където живееха заедно с Кингдън.

Лайа свали шапката с воала, кимна с разбиране и попита за Кингдън.

— Закусваме — поруменя още по-силно Теса, — ще хапнеш ли нас?

Масата бе подредена за трима. Лайа седна, извади златна табакера и с треперещи пръсти взе цигара. Кингдън ѝ подаде огън.

— Ще ви оставя да говорите — пророни Теса, без да сяда.

— Не, скъпа — обади се Лайа. — Остани. Трябва ми помощ — посърнала допълни тя.

— Какво се е случило? — попита Кингдън, който я познаваше добре и бе свикнал с капризите ѝ. — Лайа, какво има?

Тя изгаси цигарата, закри лице с тънките си пръсти и зариде. Теса се наведе, обгърна раменете ѝ, като се опита да я успокои.

— Дейвид — изплака тя с детски глас.

— Дейвид Манли Фултън ли? — попита Кингдън.

— Да. Дейвид.

— Какво за него? — ядосано попита Кингдън. — Да не се отказва от „Умиращия лебед“?

— Не може да го направи. Той е мъртъв.

— Мъртъв? — пошепна Теса.

— Дейвид Манли Фултън е мъртъв? — изуми се Кингдън. — Как така?

— Застрелян.

— Самоубийство? — попита Кингдън.

— Не знам — отговори Лайа. — Убит.

— Явно не знаеш.

— Убит е — каза Лайа.

— Защо нищо не пише във вестниците? — попита Кингдън.

— Все още никой не знае.

— Кой ти каза? — Кингдън погледна жена си. Лайа дишаше тежко и не отговаряше. — Лайа?

— Видях го — потрепери тя. — Лежеше направо на леглото. Просто лежеше с широко отворени очи. Толкова ужасно изглеждаше, че направо щях да умра. Не знаех какво да направя. Не знаех! Толкова ужасно беше. Тогава ти позвъних.

— Защо на мен? Защо не на полицията? — попита Кингдън. — Ти какво правеше там?

Лайа отново закри лицето си с ръце.

— Кингдън — обади се Теса, — дай й време.

— Няма никакво време — изплака Лайа. Гримът ѝ се стичаше по бузите. — Никакво време няма. Спомняш ли си онази сутрин, когато те помолих за развод?

— За да се посветиш на изкуството — довърши Кингдън.

— Не само това. Щях да се омъжа.

— За Фултън ли? — с невярващ глас попита Кингдън.

— Да. За Дейвид.

— Но всички знаят, че той е...

— Там е цялата работа, целият проблем. Той е и не е. Харесва както мъжете, така и жените, разбираш какво искам да кажа. Миналата година през зимата наел за секретар млад мъж, който се нуждаел от пари, и той го заплашил, че ще го разкрие. Не е бил само този случай, Дейвид му разказал и за други подобни връзки — гласът ѝ трепереше. — Знаеш колко много се страхуват всички от скандал. Дейвид Манли Фултън, един от най-известните режисьори, но това вече няма значение. Една такава история би го съсипала. За да я опровергае, щеше да се ожени за мен.

— И да докаже, че се е посветил на изкуството също като теб — добави Кингдън.

— Дейвид каза, че като негова съпруга ще ме направи най-голямата звезда — продължи Лайа, без да обръща внимание на заяждането.

— Къде е логиката? — попита Кингдън. — Ние сме женени, ти и аз. Добре. Нямаме деца и вероятно това е основание за анулиране на

брака. И въпреки това и двамата знаем какво се взима предвид за разтрогване на брак. А ти си и католичка.

— Щяхме да изчакаме църквата. Нямахме да се изповядам. Утре щяхме да заминем за Мексико. Там набързо щях да се разведа. И да се оженим. Това щеше да докаже, че секретарят е лъгал.

— Как?

— Знаеш с какво име се ползваш? Любовникът. Във вестниците щеше да пише, че Дейвид Манли Фултън ме е отвлякъл от тебе.

— Дребен малък заговор.

Лайа вдигна рамене. Жестът ѝ трогна Кингдън. Имаше пълно основание да я мрази и ненавижда, но не можеше да го направи, защото бе открита и винаги поставяше нещата честно.

— Прислужникът отива там късно. Отидох призори, за да уредя някои подробности. И го заварих. На леглото. С облещени очи. — Гласът ѝ трепереше.

— Успокой се.

— Не мога!

— Някой съсед видя ли те? — попита Кингдън.

— Винаги паркирам в уличката зад къщата и влизам преоблечена като чистачка.

— Какъв е проблемът тогава? — продължи Кингдън.

— Там има някои мои неща.

— Какви неща? Оръжие ли?

— Казах ти! — извика Лайа. — Беше мъртъв, когато отидох.

— Успокой се, Лайа. Не биваше да реагирам така. Какво твое има там?

— Дневник и някои лични неща. Кингдън, моля те, трябва да ги вземеш оттам.

— Това ще е интересно за полицията, отивам да прибера дневника ти.

— Все още никой не знае! Момчето не отива преди десет часа, а може би и по-късно.

— Какви лични вещи имаш там?

— Бельо. Дейвид харесваше дамското бельо.

— Сладък и мъжествен — каза Кингдън, мислейки си за бялата лилия, избродирана на бельото на Лайа. — Господи, ти си една малка глупачка.

— Ако полицията намери мои вещи там, няма да получа никаква роля до края на живота си.

Въздържа се да ѝ напомни, че не можеш да погубиш кариера, която никога не е съществувала. Не можеше да отиде там. Спомни си удоволствието, изживяно през последните пет дни. Теса. Разчупи кифличката на две. Отбягваше очите на Лайа с размазания грим, които го очакваха да каже „да“. Никога не бе отказвал да ѝ помага. Може би защото изпитваше вина, че се бе оженил за нея, а обичаше Теса, може би от дълбока симпатия към бедната ѝ душа, но винаги ѝ бе помагал. Беше свикнала да разчита на него.

— Ако не бях аз, би ли отишъл? — тихо попита Теса.

— Но ти си тук — отвърна Кингдън.

Лайа отново започна да риде и да се тръшка. Теса го гледаше право в очите.

— И къде държи твоят голям любовник гащичките ти! — бутна стола назад Кингдън и се изправи.



Докато караше по булевард Уилшир към Лос Анджелис, Кингдън си спомни забележката на Лайа, че винаги спирала на алеята зад къщата, и реши да направи същото.

Квадратното бунгало изглеждаше празно. Слезе от колата и извади ключа, който му бе дала Лайа.

Докато се изкачваше по стълбите, на задната врата се появи един униформен полицај.

Кингдън бе шокиран. Полицаят бе не по-малко изненадан.

— Какво искате? — попита полицај.

— Отбивам се при господин Фултън — отговори Кингдън, като се опитваше да се усмихне.

— Вие сте капитан Ванс, нали? — разпозна го усмихнат полицај.

— Виноват — отвърна Кингдън.

— Филмите ви са страхотни. С жена ми сме ги изгледали всичките.

— Благодаря. Какво става тук?

— Влезте, капитане. Сигурен съм, че лейтенантът ще иска да говори с вас.

— Може би грешите. Може би той не е мой фен.

Полицајът доби делови вид. Отвори вратата и го покани да влезе. Остави Кингдън да чака в кухнята.

Зашеметен, Кингдън си задаваше въпроси. Лайа знаела ли е, че полицаите са тук? Ужасът ѝ бе истински, но дали е бил предизвикан от убийството? Лайа ли е убила Дейвид Манли Фултън? Не. Не. Британският режисьор бе трамплин за голямата ѝ кариера. Ами ако той се е бил отказал от филма балет? Или е бил решил нечия друга съпруга да играе главната роля? Дали Лайа го изпрати само да вземе вещите ѝ? Спомни си малкото изкривено от ужас лице. „У нея няма дълбока мисъл. Всичко е на повърхността. Сигурно, е казала истината. Пристигнала е, намерила е своя бисексуален партньор мъртъв, изпаднала е в шок и както винаги е дошла при мен да я спасявам. Да,

убийството е извън нейните емоционални възможности. Тя не би могла да убие Фултън, както не може да изпее горно до.“

Дочу гласове отвън и зае небрежна актьорска поза.

— Капитан Ванс, аз съм лейтенант Дюпрей. Поклонник съм на авиаторите от хиляда и деветстотин и десета. Дъхът ми спира, като гледам ваши филми. Не използвате дубльор, нали?

— Не. Лейтенант, какво става тук?

— Близък приятел ли ви е господин Фултън?

— Холивуд е едно голямо весело семейство — отговори Кингдън. — Откровено казано, минах насам да обсъдим една роля. Но, по дяволите, какво става?

— Бихте ли дошли с мен, капитан Ванс — помоли мустакатият лейтенант.

Всичко наоколо бе облицовано в черно. Леглото също бе покрито с черно кадифе, а на него нещо бяло привличаше окото. Проснато лежеше стройно тяло в бял халат от сатен. На гърдите се открояваше червена рана. Бяла хавлиена кърпа покриваше част от лицето. Едната ръка се простираше встрани, а на другата се виждаше пръстен със сапфир.

Кингдън долови шум, който привлече вниманието му. Един полицај ровеше в чекмеджето, откъдето изпаднаха снимки на голи жени. Всичките бяха снимани в една и съща поза, седнали на черната табуретка и вдигнали глава за снимка. От далеч различи няколко актриси. Чудеше се дали в купа имаше снимки на Лайа.

— Капитан Ванс, можете ли да идентифицирате трупа? — попита лейтенант Дюпрей.

— Предполагам, че не — разтърка очи Кингдън.

Във Франция Кингдън бе виждал много мъртви войници. Нито едно от онези мъртви тела не изглеждале като този англичанин, който лежеше безжизнен върху черното кадифе. Смъртта е безмилостна. Кингдън сведе поглед към невиждащите очи и мислено изрече: „Иди си от земята, о, християнска душа.“ Не изпита враждебност към този англичанин, който приживе се бе възползвал от неговата репутация като прикритие на собственото си сексуално чистилище.

— Това Дейвид Манли Фултън ли е? — попита лейтенант Дюпрей.

— Да — потвърди Кингдън и се обърна. — Застрелян ли е?

— Да, стреляно е два пъти. Няма мотив за кражба. — Лейтенантът замълча в очакване Кингдън да проговори. — Пръстенът е много скъп.

— Предполагам.

— Защо сте тук?

Кингдън се намръщи, озадачен, че този въпрос има значение пред лицето на смъртта.

— Има ли нещо общо с жена ви?

— Вече ви казах. Да обсъждаме една роля.

Лейтенантът изкомандва полицаия, който преглеждаше фотографиите, да излезе от стаята и затвори вратата след него.

— Вашата съпруга е Лайа Бел.

— Да — потвърди Кингдън.

— Тогава може би е по-добре да ви кажа. Името ѝ е изписано на гърба на компрометиращи снимки.

Проявената мъжка симпатия бе опасна.

Кингдън се стресна. Адреналинът му скочи. В паметта му възкръсна изживян в детските години ужас, когато бе чул металното изсъскване на една гърмяща змия, свила се на кълбо и готова да се нахвърли върху него. Казваха, че трябвало да замръзнеш на мястото си. Но той не замръзна, а инстинктивно бе сграбчил змията под главата и с рязко движение я бе захвърлил, смазал тялото ѝ. Тази жестокост, или поне така му се струваше, бе останала в същността на спомена.

„Хвани се за истината“ — каза си Кингдън.

— Лайа често е готова на всичко за кариерата си — започна той и седна на един стол. — Надяваше се господин Фултън да я вземе за следващия си филм. Предполагам знаете, лейтенант, че определена част от бизнеса в Холивуд минава през спалнята. Е, Лайа сподели, че не е била достатъчно дискретна и господин Фултън разполага с някои нейни вещи. Дойдох тук, за да преговарям с него да ѝ ги върне.

— Бяхте ли тук по-рано?

— Не. А и нямам причина да го убивам.

— Току-що ми изтъкнахте такава, капитан Ванс.

— Ако това беше причина, то много от мъжете в Холивуд щяха да са убити досега. Случаят не трябва да се разглежда едностранчиво. Тя приема моите флиртове, аз нейните. Взаимно се възприемаме. —

„Не ги приемам — мислеше Кингдън — и никога не съм ги приемал. Винаги съм мечтаел за искреност и доверие.“

— По наша преценка господин Фултън е починал между три и седем часа сутринта. Къде бяхте по това време?

„Спях“ — помисли Кингдън, но не каза нищо. Искаше да защити Теса, дори в мислите си не можеше да допусне да я свържат с леките жени от снимките.

— Не съм бил тук.

— Има ли някой, който би го потвърдил?

Кингдън извади цигара.

— Знаете ли къде е била жена ви?

— За Бога. Лайа не го е убила. Та тя тежи около четиридесет килограма. — Кингдън стискаше здраво златната си табакера.

— Капитан Ванс, мога да ви покажа четиридесеткилограмови майки, които убиват шестдесеткилограмови синове, слаби малки момичета, които съсичат съпрузи. Водеща е страстта за убийство, а не теглото на човека.

— Щеше да помогне за кариерата ѝ. На Лайа ѝ бе нужен жив и в най-добра форма.

— Сам ли бяхте снощи? — попита лейтенантът. — Е?

— Виждал съм Фултън веднъж. Миналата година през септември при един дилър на коли. Оттогава не съм го виждал.

— Да говорим открито. Тук сме случайно. Филипинецът дошъл днес по-рано от обикновено и ни извика. Сигурен съм, че нямате нищо общо с... — погледна към трупа. — С удоволствие бих се отказал от месечната си заплата само да не бяхте влезли през задното стълбище. Но сте тук. И аз трябва да ви разпитам. Капитан Ванс, възхищавам ви се и аз не съм единственият. Вие сте не само филмова звезда, вие сте голям пилот и герой от войната. За мен ще е удоволствие да ви пусна да си отидете от тази къща. Само ми подайте някаква сламка. Някого, с когото сте били. Момиче. Ще бъде конфиденциално.

Кингдън погледна ръцете си. Вените бяха изпъкнали като въжета от напрежението.

На вратата се почука. Някой пошепна нещо на лейтенанта. Той се обърна към Кингдън, извини се и го остави сам.

Вратата се затвори. Кингдън не се помръдна. Би могло да се помисли, че лейтенантът го остави нарочно сам с трупа в тази

безмълвна стая. Но идеята бе твърде театрална, за да се роди в главата на един полицаи.

Кингдън гледаше костеливата ръка на Фултън. Сапфирът блестеше. Оформените нокти лъщяха. На палеца имаше остатък от розова пудра. Безполезно, всичко щеше да посинее и да спре да расте. Докато гледаше трупа, Кингдън изпита странното чувство, което го спохождаше, когато слагаше ръка на лоста по време на пикиране.

Беше усещането за това колко близо е животът до смъртта.

Разтреперан, той зарови лице в дланите си.

Вратата се отвори.

— Можете да си вървите — каза лейтенант Дюпрей.

— Какво? Няма ли да ме разпитвате повече? — попита Кингдън изненадан.

— Не е необходимо повече.

Няколко полицаи се бяха скупчили в коридора. Замълчаха, когато лейтенант Дюпрей и Кингдън минаха край тях.

Теса стоеше там. Очите ѝ бяха засенчени от широкопола филцова шапка, ръката ѝ в ръкавица притискаше края на скъпо кожено палто, което той никога не бе виждал. Кожата и нежният израз на лицето ѝ придаваха ореола на несметното богатство, наследство на семейство с голямо обществено влияние.

— Мис Ван Влайът — гласът на лейтенант Дюпрей звучеше смирено, — по-добре излезте отзад. Нека капитан Ванс ви закара вкъщи. Ще изпратя наш човек да докара колата ви.

Когато Кингдън отвори вратата на шевролета, беше обзет от гняв не защото бе тръгнала да го спасява, а защото бе дъщеря на баща си. Спомни си неотдавнашната намеса на чичо си и го болеше, че Бъд отново се набъркваше. Но знаеше, че Амели и Бъд са с приятели из Средиземно море, и затова се задоволи само с думите:

— Чичо ми и полицията на Лос Анджелис ли командва? Затова ли ме освободиха?

— Искаха да знаят къде си бил снощи. Казах им.

— Бих могъл и аз да им кажа — рязко натисна газта и колата подскочи.

— Ние сме братовчеди. Обясних на дребосъка с мустаците, че понякога ти оставаш при мен.

Обърнаха се назад и видяха, че на поляната пред бунгалото се тълпяха хора. Сред тях имаше и репортери, които разговаряха с полицаите.

— Виж, лешоядите.

— Какво се случи?

— Прислужникът дошъл по-рано. Посрещнаха ме полицаите.

— Боях се, че се е случило нещо такова. Закарах Лайа обратно в Игълс Руст, после се прибрах вкъщи да те чакам. След като не си дойде, започнах да се безпокоя дали... дали Лайа е казала истината. Ужасно ли звучи?

— И аз си помислих същото. — Пресегна се и погали ръката ѝ. — Скъпа, не исках хищниците да се докоснат до теб.

Пътуваха мълчаливо на запад от Бевърли Хилс и Игълс Руст.

В предния двор един шофьор оправяше лимузината. Римини крачеше по терасата. След като Кингдън спря, той слезе по стълбите.

— Теса — обърна се Римини към нея, — ако работиш за Римини Продакшън, ще се возиш в по-хубава кола, а не в тоя шевролет.

Не я беше виждал от четири години, откакто снимаха „Авиаторът“. Беше научил, че е единствената наследница на „Паловерде Ойл“. Сервилно ѝ отвори вратата.

— Какво правиш тук? — попита Кингдън.

— Имам приятел в полицейското управление — отвърна Римини. — Обади ми се преди тридесет минути, че Фултън е бил застрелян и че са те задържали за разпит в къщата му. — Обърна се към Теса. — А ти го освободи, като им каза, че е бил при теб ли? Нали ти е братовчед?

— Да, той ми е братовчед — потвърди Теса — и прекара нощта в моята къща.

Върху лицето на някаква приятелка на Римини се изписа едновременно възхищение и недоверие.

Кингдън ѝ подаде ръка.

— Приятно ми е, Чарли Кингдън ван Влайът — каза той. — Теса, ще помоля Майк да те закара вкъщи.

— За мен ще е удоволствие — каза Римини, хвана Теса под ръка и я поведе към сводестата входна врата.

Лайа, със свеж грим, облечена в роба от сатен в прасковен цвят, се бе изтегнала на канапето в дневната, където сутрешното слънце огряваше златистата ѝ коса. Леко сдържано ги поздрави. Ужасът ѝ бе изчезнал, изтрит като че ли от магическа пръчица или хапче.

Римини се разположи в креслото до камината.

— Ще говоря направо — заяви той. — Кингдън, става въпрос за теб.

— За мен ли? Аз съм чист.

— Няма да говорим за филми. Винаги казваш, че филмите не са от значение за теб. Единственото, което има смисъл, е авиацията. Е, добре, какво ще кажеш за летенето?

— Това е нещото, в което съм добър.

— Най-добър. Винаги взимам най-добрите. Но да погледнем от друг ъгъл. Парите изтичат между пръстите ти.

— А аз съм екстравагантна — обади се Лайа.

— Вие изхарчвате всичко, което изкарате — добави Римини. — Кингдън, нямаш избор. Ако искаш да останеш в киното или ако искаш да си пилот, необходимо е едно и също нещо. Доверие. Никой не би си позволил да лети с пилот, на когото няма доверие. Ако не ти вярват, няма да ти поверят самолета. Е, сега научих, че имаш и богати роднини.

Кингдън скочи.

— Седни, седни де. Не се опитвам да те засегна. Доколкото виждам, и ти си забъркан. Не ме разбирай погрешно. Зная всичко за Фултън и какво обичаше той. Не си забъркан лично. Ето, Лайа е тук. Тя обясни всичко за нея и Фултън. Това, което тя не каза, аз го допълвам. Лайа, ще закъсаш. Но важното за двама ви е, че Кингдън е тук, където трябва да бъде. До теб.

— Да, тук и ще бъда — обади се Кингдън.

— Лесно е да се каже — подхвърли Римини.

— Това е обещание — допълни Кингдън.

— Лайа няма договор с Римини Продакшън, но тя е близка на студиото, откакто се появи.

— Летящите възлюбени — тъжно отбеляза Кингдън — правят своя последен поклон.

— Тая история с възлюбените ще е от полза и за двамата. Нужна ви е. Очите на всички са устремени към Холивуд. Историята с Фултън е на дневен ред.

— Виждал съм го веднъж за пет минути — поясни Кингдън.

— Какво значение има? Моят приятел от полицейското управление каза, че в къщата са намерили достатъчно материал, за да унищожат кариерата на стотици. Лайа е позирала за частни френски картички заедно с Мейбъл Ленард, Лилиан Уайт и...

— В доста добра компания — прекъсна го Кингдън, без да поглежда към Теса.



— Има ли нещо друго, което трябва да знам? — попита Римини.

— Оставила е също дневника си и няколко безсмъртни вещи, белязани с лилия — отговори Кингдън.

Римини погледна Лайа и тя кимна.

— Значи добре се е подредила, предостатъчно, за да се удави. А ти също. Репортерите ще слушат със зяпнали уста. Нищо няма да можете да запазите в тайна. Нищо.

— Тайна ли? — възкликна Кингдън.

— Чуй един съвет от стар приятел, който ти се явява и началник. Забрави за филмите на Кингдън Ванс. Спри всичко, докато отшуми това. Казах, че ти все още работиш в Римини Продакшън.

— Съжалявам — измърмори Кингдън.

— Кингдън, чуй ме. Ако не играеш внимателно, ще бъдеш унищожен. А... — той замълча за момент — Лайа ще бъде смачкана до смърт. — Добре познаваше Кингдън и знаеше, че такава заплаха ще има по-голяма тежест за него. — След малко тук ще дойде Еди Стоун. — Еди Стоун водеше връзки с обществеността на Римини Продакшън. — Никой не знае в кой момент репортерите ще започнат да бълват. — После се обърна към Теса. — Момичето ми, возила ли си се някога в лимузина с шофьор? Такава възможност ти си отдава сега — пошегува се той.

— Никога не съм знаел, че името му не е Ванс — продължи Римини вече в колата. — Честно казано, когато за първи път чух името ти Ван Влайът, то нищо не ми говореше.

— Бащата на Кингдън и баща ми са братя — отговори Теса и погледна през прозореца.

— Между вас има и нещо повече от роднинството. Видях как го гледаш и той как те гледа.

— Ти искаше да чуя това, което каза на Кингдън, нали?

— Винаги си била хубаво, добро, сладко, невинно момиче и не си се променила — каза Римини. — Да, исках да чуеш.

Лицето ѝ изглеждаше уморено.

— Не мога да ти кажа какво трябва да направиш ти и какво „ПалOVERде Ойл“. Теса, не трябва да го виждат да излиза с красивата си братовчедка. Но е нормално да посещава богатия си чичо. Можеш ли да се преместиш в къщата на баща си?

— Трябва ли?

— Кингдън ми е приятел, див бяс. Ще му бъде трудно. Вестниците ще се занимават с него месеци наред, лицемерите също. Когато става въпрос за някой друг, всички започват да вярват в брака. Ще трябва да стои до малката кучка. Ако не го направи, с него е свършено. — Замълча и я погледна. — Трябва.

— Благодаря ти.

Когато стигнаха до къщата, шофьорът ѝ отвори вратата. Римини я гледаше как бавно се отдалечава по пътеката.

Теса отиде направо в задната градина, която гледаше на изток. Загърна се с палтото, вдигна глава нагоре, като че ли търсеше слънчевата топлина, и остана абсолютно неподвижна. На тревата кацна лъскава черна врана. Тежко се заклати и запристъпя към нея, преди да плесне с криле и литне нависоко, надавайки злокобен крясък. Гледа дълго след птицата, докато тя изчезна. Мъглявина обвиваше хълмовете, небето бе прозрачно, нежносиньо. Сутрешните облаци се бяха разпръснали. Топлината на леглото им бе останала в някакво друго измерение. Струваше ѝ се, че биха могли да са заедно само на някой друг континент.

Спомни си го как изглеждаше, докато Римини му разясняваше закона. Бе обещал да помогне на Лайа, защото бе напълно почтен. Неговата почтеност винаги бе подплатена с честност. Състраданието балансираше със самокритичност. Той се саморазкъсва, но винаги накрая прави това, което трябва. Той ще я подкрепи.

Не ревнуваше.

Несигурността на Теса не касаеше любовта. Усещаше, когато я обичат. И, разбира се, Кингдън никога не се бе опитвал да скрие това, което чувства. Беше се борил за нейната любов, но никога не беше крил, че я обича или че се нуждае от нея.

„Как да го оставя?“

Как да замина за Франция? Това ще е невъзможно за него... И все пак не мога да остана тук.“

Загърна още по-плътно палтото си, потрепери от хлад. Мислеше си за чернокосото дете, тяхното дете, което така силно желаше. Представяше си го да тича из градината с разперени ръчички, както тичат много малките деца, волни и безмерно свободни в своя плен на физическата радост да живеят.

Теса направи крачка напред и високият ток на обувката ѝ потъна в мократа трева.

„Кингдън“ — помисли си тя.

Лицето ѝ трепна. Обърна се и влезе в къщата. Отвори чекмеджето, извади лист, на който бе скициран Кингдън.

Веднага щом затвори телефона, опакова няколко нощници и тоалетни принадлежности. Все още с меката шапка и палтото, караше на изток, избягвайки центъра. Мина през богатия квартал Пасадена и навлезе в сянката на Сан Габриел. „Трябва да издържиш, трябва да се свърши и това“ — повтаряше си тя.

Санаториумът Грийн, някогашно зимно убежище на меден магнат, бе заобиколен от високи стени, обсипани с блестящи на слънцето натрошени парченца стъкло.

Санаториумът беше към Холивуд: в него пребиваваха актьори и актриси с нервни разстройства, алкохолизъм, пристрастяване към морфина, звезди както женени така и неженени, които не желяеха да имат деца. Абортите бяха специалност на д-р Грийн. Кабинетът му се намираше в библиотеката. Стените бяха целите в рафтове с медицински книги, а зад бюрото висяха окачени в рамки дипломите му. Усмехнат стана да я поздрави.

— Мис Ван Влайът, не мога да ви кажа, какво облекчение е да посрещнеш някого, който не носи името Смит.

Опитваше се да я предразположи. Отвърна му с усмивка.

— Ще останете тук три дни. Посещенията са разрешени — поясни докторът.

— Никой няма да... идва — отговори Теса. Дори и да не бяха на средиземноморското пътешествие, никога не би казала на родителите си, че е тук. Колкото до Кингдън, след предупреждението на Римини не би могла да му каже да дойде.

Д-р Грийн и сестрата се подготвиха за прегледа. След това ѝ взеха кръв от вената, което напомни детските години на Теса, когато лекарите правеха безплодни опити да установят причините за внезапните ѝ заболявания.

— Защо го правите? — попита тя.

— Това е рутинно изследване на кръвта, което се прави при всяка операция — обясни д-р Грийн вместо сестрата.

— Чували ли сте за кръвни групи? Е, това ще направим сега. Ще определим какъв вид е кръвта ви. Това е сравнително нова процедура.

Много интересно е за мен. Знаете ли, учил съм във Виена и мой професор по патология беше Карл Ландщайнер. Вероятно неговото име не ви говори нищо, но той е човекът, който откри, че човешката кръв принадлежи към една от четири възможни групи. И ако се налага да се прелее кръв на даден пациент, неговият организъм може да приеме кръв само от същата група. И вече щом се наложи, винаги знаем каква кръв да прелеем на пациента. — Сестрата разхлаби маркуча на ръката ѝ. — Това е много лека операция — продължи д-р Грийн.

— Едва ли ще се наложи кръвопреливане. Но ако потрябва, пробата от вашата кръв ще е изследвана и определена. Така че може да бъдете напълно спокойна — увери я той.

Тялото на Теса беше ледено. „Престанете да ми съчувствате. Да се свършва с това по-бързо.“

В седем часа на следващата сутрин легна на операционната маса в силно осветена стая. Д-р Грийн с хирургическа маска и шапка се наведе над нея с успокоителни думи. Сестрата сложи маска с етер върху лицето ѝ. Преди да я хване упойката, тя започна да си задава странни въпроси. Защо майка ѝ беше отишла в Оукланд, за да я роди там? Какви са тези четири групи кръв? Кой е написал:

*„Чедо мое, о, ела!  
Във дълбинната вода  
с приказното да вървим,  
че светът е пълен с мъка  
и със гнет необясним.“*

Защо мама е напуснала... Кръвни групи...

Когато дойде в съзнание в голямата ъглова стая, където бе прекарала предишната нощ, долови странното потракване на нещо познато. Различи сестрата с посивялата коса да седи край нея и да плете. Като че ли някой ѝ бе източил кръвта. Стиховете, които си бе спомнила, бяха от Йейтс, „Откраднатото дете“. Те бяха в книгата, подарена ѝ от Кингдън, и ги бе научила наизуст.

Сестрата видя, че се е събудила, дойде при нея и я попита как се чувства.

Теса излъга, че се чувства чудесно.

Следобедните сенки изпълниха стаята. Сестрата излезе и след малко се върна с поднос в ръце. Миризмата на пилешка супа и препечени филийки хляб подразниха обонянието на Теса. Извърна глава. Беше се смрачило, завесите дръпнати, лампите светеха.

Сестрата премери пулса и температурата ѝ. Нищо не каза, но Теса знаеше от болките в главата и пробожданията в корема, че имаше треска. Сестрата изтича навън. Теса лежеше, искаше ѝ се да заплаче, а не можеше.

„Никога не съм си представяла, че ще се чувствам така празна“  
— мислеше си тя.

— Теса.

Теса изплува от трескавия сън. За момент загуби чувство за ориентация. После си спомни, че преди два дни я бяха оперирали и три нощи беше прекарала в сън.

Кингдън хвана долната табла на леглото.

— Какво правиш тук? — попита го тя. Болестта бе обезличила гласа ѝ.

— Бълнуваше.

— Да. А ти откъде знаеш? Откога си тук?

— От половин час. — Придърпа стол и седна до нея.

— Не биваше да идваш.

— Доктор Грийн препоръчва посещенията.

— Господин Римини...

— ... ми плаща, но не ме притежава — продължи той. — От три дни пресата държи къщата под обсада. Телефонирах у вас. Никой не отговори. Най-сетне тая вечер теренът се изчисти. Отидох до вас и прислужничката ми каза, че си заминала. — Подаде ѝ един жълт плик. — Това беше пъхнато под вратата.

— От кого е?

— Не съм го отварял.

Отвори плика и прочете телеграмата: „Връщаме се на двадесет и четвърти май. Обичаме те. Майка и татко.“

— Казала ли си им за това? — попита приглушено Кингдън.

Поклати натежалата си глава.

— Защо не ми каза?

— Ти не би трябвало да си тук.

— Теса, къде ти е гласът.

— Имам треска.

— Доктор Грийн стана посред нощ да обсъжда твоята треска. Според него тя е свързана с операцията, но във физически смисъл. Употребява дълги думи на немски език, мисли се за един от учените новатори по психиатрия.

— Учил е във Виена. Но е било свързано с кръвта.

— Трябва да е взел някой и друг курс и по подсъзнателната нагласа. Смята, че си болна, защото те боли отвътре. Вината е моя.

— Не, не.

— Същински ад — тихо каза той. — Докато Лайа и Римини говореха за Фултън, умирах от срам да те погледна. Всичко е толкова унижително и тъжно и аз съм част от него. Потвърждение на доктрината на майка ми. Един Кингдън неизбежно е свързан с дявола и също така неизбежно унищожават хубавото.

— Не, аз съм виновна. Кингдън, мразя се.

— Няма никаква полза. Питай ме. Това го знам.

— Кошмарът, непрекъснато сънувам един и същи кошмар. Едно дете умира в сиропиталището и аз съм с него в коридора, където спяхме. Нощ е. Не мога да заспя. Грижа се за детето, давам му лекарства с лъжичка. Но то си отива, колкото и да се старая да му помогна. Нищо. То умира. Плача и чупя ръце. Виждаш колко състрадателна съм. В Руан плачех за умиращите деца, после плащах за надгробните им парцели и плачех още повече. А вкъщи, в Лос Анджелис, света Теса от Френския военен легион си плаща аборта и не плаче. — Горчивината, която й бе чужда, се изля в монотонен шепот.

— Трябваше да си представя, че ще се чувстваш така, скъпа — нежно промълви той. — Нито една жена, работила три години като доброволка, не може да приеме спокойно лекар като доктор Грийн. — Пое въздух. — Лайа забременява на четири пъти, нито веднъж по моя вина, тя го призна. Докарвах я тук, а тя искаше шампанско всеки път след това, за да го отпразнува — така казваше.

— Това беше твоето дете.

— Правили са ти кюретаж.

— Убих едно бебе. Нашето.

— Това е много страшно.

— Нашето дете — повтори тя, — аз го убих.

В коридора се чува стъпки. Сянка премина по лицето на Кингдън и той се замисли кое е по-голям грях — унищожаването на неродения зародиш или да има незаконно родено дете от братовчедка си. Преди седмици бе решил, че абортът е по-малкият грях.

— Всички тези мъртви католици Гарсия, които притежават Лос Анджелис, твърдят, че е грешно. Не чуваш ли гласовете им? Те кълнат



със звъна на църковните камбани. Теса, побърквам се и страдам заради теб. — Прегърна я. — Мила, грешката е моя. Заради мен си тук.

— Всичко е така ужасно. Празно и безсмислено.

— Радвам се, че го направи — каза той.

Плачеше.

Притисна мократа си страна до нейната. Никой не продума. Една сестра отвори вратата. Като видя, че не я усетиха, излезе на пръсти и ги остави сами в тъмната стая.

Колата следваше пътя през добре поддържаните градини. Когато се показа голямата къща с керемидения покрив, Бъд се усмихна и възкликна:

— Няма нищо по-хубаво от това да си у дома.

— Дано винаги да е така спретнат — добави Амели.

— Не ми харесва, че Теса не дойде на гарата — намръщи се Бъд.

— Хосе обясни, че се възстановя след треска. Престани да бъдеш нетърпелив. Само след минута ще я видиш.

— Мислиш ли, че има нещо общо с тая бъркотия около съпругата на Кингдън?

Бъд й задаваше този въпрос под най-различна форма по пътя към Лос Анджелис. Веднага, щом като чува за убийството на Фултън и връзката на Кингдън с него, решиха да се върнат вкъщи. Не бе лесно за дванадесет дни да се върнат от Кан до Лос Анджелис. Бъд трябваше да го постигне с цената на много усилия, мила усмивка и всякакви други престижни средства.

Както бе предсказал Римини, по случая се пишеше. Вестниците се изкупуваха бързо. Освен подозрението за неизвестен убиец имаше и допълнителни любопитни неща. Естествено снимките не можеха да се възпроизведат, но жълтата преса намекваше за позите, които актрисите — сред тях Филис Ленард, Лилиан Пейдж, Никол Уейн и Лайа Бел — бяха заемали пред камерата, точно каквито бяха и инсинуациите за „неестествените пороци“ на Фултън. Полицията бе намерила вещи на жените, които режисьорът е обличал. Някои от тях можеха да се разпознаят и идентифицират по инициали или по избродираната единаединствена лилия. За непросветените читатели се поясняваше, че лилията е търговската марка на Лайа Бел, съпруга на известния филмов авиатор капитан Кингдън Ванс.

Във влака и пет дни в колата Ван Влайътови купуваха вестници на всяка гара и изчетоха всичко, което пишеше за бельото на Лайа Бел и за съпруга, който неотлъчно стоеше до нея.

— Теса е получила треска.

— Не се е разболявала, откакто се върна от Франция.

— Престани да се притесняваш. Ето я и нея.

Теса, облечена в синя ленена рокля с къси ръкави, ги чакаше пред вратата. Бъд се наведе и отвори вратата на ролса, преди да е спрял напълно. Закрачи с широко отворени ръце.

— Татко — извика Теса, като го прегърна.

— Липсваше ми — каза той и я целуна по бузата.

— И ти на мен.

— Ще останеш ли да нощуваш? — попита я той.

— Аз... татко, давам къщата под наем и... се местя обратно тук.

— Сигурно ли е?

Теса кимна.

— Чудесно.

Аmeli, която по природа бе по-сдържана от Бъд, поздрави дъщеря си и я взе в прегръдките си само веднъж — малката, нежна Амели целуна високата тъмна Теса, след това взе ръцете на дъщеря си в своите и се отдръпна назад. Двете жени се гледаха изпитателно. Бяха много по-близки от повечето майки и дъщери. Радост огря кафявите очи на едната и сините на другата.

— Как си? — попита Амели, повдигнала вежди.

— Днес температурата ми спадна — отговори Теса и неочаквано се изчерви. — Имам гостенин — каза тя, като стигнаха до остъкления вход.

Висока мъжка фигура стана от едно от креслата около фонтана наред вътрешния двор.

— Добре дошъл, чичо Бъд, добре дошла, лельо Амели — поздрави ги Кингдън.

— Значи ти си Кингдън — каза Амели. Леко ѝ призля, като се спомни изживяното преди години. „Колко много прилича на 3-те В — помисли си тя. — Не можеш да избягаш от миналото.“ Зарови пръсти в ръкава на Бъд. — Зная те от филмите ти.

Бъд, хванал Теса през кръста, представи своя племенник на жена си. Здрависаха се.

— Кингдън, съжаляваме за бъркотията. Ако има нещо, с което можем да помогнем на теб или жена ти, не се притеснявай да ни кажеш.

— Точно за това искахме да говорим с теб — обади се Теса.

— Разбира се — каза Бъд. — Само че по-късно. Майка ти е изтощена. Може би след няколко дни Кингдън ще дойде на вечеря и ще говорим. Какво ще кажете?

— Като че ли съм на пет години — отвърна Теса.

Бъд я погледна изненадан.

— Няма да отнеме много време — срещна погледа му тя.

— Не съм уморена — обади се Амели. — Можем да прием чай и да поговорим. Теса, би ли го поръчала, докато си сваля шапката и палтото?

— Но за какво е всичко това? — попита Бъд вече в стаята. — Трябва да разбере нещата, дето ги пише в пресата. Искам да разбере кой е убил този холивудски перверзен тип, ако мога. Какво прави той тук все пак, имам предвид Кингдън? Общува с мен чрез Теса. Трябва да открия.

— Не бих предпочела да третирам дъщеря ни, като че ли е придобивка на „Паловерде Ойл“.

— Слез долу на земята. Смяташ, че така искам, така ли? По дяволите, знаеш, че тя е по-важна за мене от всичко, което се отнася до „Паловерде Ойл“! Той вече веднъж се беше лепнал за нея. Трябва да обмисля нещата предварително.

— Тогава мисли бързо — посъветва го Амели.

Докато се миеше, Амели се изпръска и се наложи да смени блузата си. Ръцете ѝ трепереха и едва закопча кристалните копчета.

Когато излезе от стаята си, Бъд говореше по телефона.

— Бързо ли ще слезеш долу? — попита тя.

Той кимна.

Погледна към Теса и Кингдън, седнали във вътрешния двор. Кингдън седеше в едно кресло, а Теса на ниско столче. Не говореха, твърде далеко бяха един от друг, за да се докоснат, те ѝ напомниха двама жалеещи след погребение. „Но защо? Скандалът ли? Да. Трябва да е заради скандала. Зная как се чувства човек, когато хрътките тичат след него.“

Кингдън каза нещо, Теса отметна глава и той кимна. Този мълчалив начин на общуване я накара да разбере, че бяха повече от приятели, повече от братовчеди.

Мистериозната им скръб бе нещо споделено. Дали са любовници? Не! Не може да бъде! Няма да го преживея. Никога! Спомни си своята клетва никога да не говори за миналото — освен ако не се наложи. Не мога да го пазя в тайна още дълго. Каквото и да струва на мен или на тях, трябва да им разкажа. Мълчанието е грешка. Жестока грешка. Неморално е.

Бавно слезе при тях по широкото стълбище. Нежната ѝ фигура излъчваше аристократична гордост.

Малко по-късно Бъд се присъедини към тях. Пиха чай с прясно изпечени сладкиши. Бъд седеше в отморяваща поза на аутсайдер, Кингдън ядеше тънка филийка орехов сладкиш, чувствайки се артистично добре. Теса бе необичайно тиха. Затова Амели се почувства длъжна да разказва истории за средиземноморското им пътешествие.

— Репортерите — заговори Теса — са навсякъде и непрекъснато в Игълс Руст. На Кингдън... му е нужно място, където да е на спокойствие. Той иска... да ни посещава.

— Жена ти също ли ще се отбива? — обърна се Бъд към Кингдън.

— Тази шумотевица не я притеснява. Тя обича суматохите. Родителите ми пристигат утре.

— Така ли? — подхвърли Бъд.

— Римини Продакшън смята, че едно събиране около Лайа би ѝ се отразило добре и ще размекне и най-твърдото сърце.

— Разбирам — каза Бъд.

— Няма да ни притеснят. Често са били у нас. Мама и Лайа се разбират и са привързани една към друга. Започвам снимки, така че няма да ви безпокоя често.

— Това няма нищо общо със старите взаимоотношения между теб и Теса, нали? — попита Бъд.

— Нищо общо, сър — безизразно отговори Кингдън.

— Кингдън, най-добре би било, ако посещавате и отсядате у други приятели — обади се Амели с развълнуван глас.

— Мамо? — погледна я Теса изненадана.

— Не ви интересуват приказките, така ли, лельо Амели? Обещавам да не ви досаждам. От време на време ми е нужно просто тихо място.

— Където можете да се виждате с Теса ли? — попита тя.

— Той току-що каза, че няма нищо общо с това — обади се Бъд. — Той си има жена. Иска да идва вкъщи, за да си почива.

— Бъд, ти наистина не може да насърчаваш...

— Какво да насърчавам? — попита Бъд. — Не може ли моят племенник да идва в моята къща?

— Бъд, трябва да им кажем. Как иначе ще живеем? Да постъпваме така с тях нечестно. Те трябва да знаят.

— Какво да знаят? — гледаше я Бъд искрено озадачен.

— З-те В... — започна тя.

— Тази стара семейна вражда! — избухна Бъд. — Омръзна ми! Искам отново да видя брат си! Спри да правиш от мухата слон!

Изправи се и се наведе над нея. Сребърните прибори издрънчаха, когато ги остави на масата. Ръката му бе загоряла от слънцето, обсипана с лунички, с изтъняла кожа, вените прозираха като през пергамент. „Та това е ръка на възрастен човек“ — помисли си Амели. Вдигна поглед и видя, че кожата на брадичката му бе отпусната, а челюстта не така твърда. Кога бе остарял? Къде беше изчезнал светлокосият, загорял, много красив млад мъж, който я бе завел в прашната стая?

Гледаше я с умоляващ поглед. Бъд, този, който никога не бе подминал битка. Бъд, който се беше бил и побеждавал смъртта.

„Не разбира, че се моли — мислеше си тя. — Не си спомня неприятностите.“

Яснотата и деликатността на мисловните процеси на Амели никога не ѝ позволяваха да пренебрегне несигурността на миналото. Бъд бе по-различен. За него имаше само две възможности. Или нещо беше лъжа, или бе истина. Така той най-напред напълно отрече Теса, после я прие с цялото си сърце. Амели си спомни нощта в Оукланд и тихия искрен глас на Бъд, който се кълнеше, че Теса е негово дете. Никога оттогава насам не бе се усъмнявал в бащинството си, никога не се бе поколебал да я дарява с обичта си. Когато научи за Кингдън, водеща бе враждебността му към 3-те В. Друга пречка според Амели бе религията на Кингдън. Отдавна бе разбрала, че Бъд бе надживял миналото с присъщата решителност на Ван Влайътови. И сега за първи път проумя, че изваждането на миналото би го разтърсило напълно. Ако го накараше да се изправи пред старите несигурни положения, щеше да го унищожи.

Погледна към искреното лице на дъщеря си и уязвимия млад човек, пилота на 3-те В.

Решението ѝ трябва да е обосновано.

За Амели бе ясно, че Кингдън не търсеше спокойствие от репортерите. Спокойният глас на Теса и финото ѝ тяло бяха неговото убежище. Но как да си мълча?

Почтеността и моралът изискват да им кажа. Сега.

— Не помислих как се чувстваш — каза тя на Бъд и сложи длан върху пулсиращите вени на ръката му. — Разбира се, че Кингдън е добре дошъл тук. В края краищата не принадлежи ли той на Паловерде? — пое дълбоко въздух и продължи. — Ще поканя 3-те В и Юта на вечеря. А също Том и Ле Рой.

— Чудесна идея — каза Бъд с треперещ глас. Само секунда бе нужна на Амели да си спомни, че той използва същите думи и тон, когато доня Есперанса покани на чаша чай едно ужасено петнадесетгодишно момиче. „Днес е ден на миналото“ — тъжно си помисли Амели.

— Мислиш ли, че семейството ти ще приеме поканата? — попита тя Кингдън.

— Татко със сигурност. И момчетата. — Погледна към чичо си. — Предполагам, че познавате братята ми, сър. — Бъд кимна утвърдително. — Значи и мама ще дойде. В крайна сметка може да покаже тримата си синове, вие имате само тази дъщеря.

Иронията на Кингдън не би могла да намери по-лош изказ. Амели потрепери. Хвана се за ръба на масичката и се изправи.

— Кингдън, би ли написал адресите им, за да им изпратя утре поканите. — Обърна се към съпруга си. — Бъд, ти беше прав. Изтощена съм от пътуването.

Двамата мъже станаха, докато тя бързо се изкачи по широкото стълбище, една крехка жена на средна възраст, извърнала глава встрани от срам.



## ГЛАВА 21

### 1

Вечерта в съботата, след като Бъд и Амели се бяха прибрали в Грийнуд, електрически факли осветяваха предната тераса в очакване на гости. За първи път от почти тридесет години братята Ван Влайът щяха да бъдат заедно.

Поканите, написани от Амели, а не от секретарката ѝ, бяха изпратени на Юта и З-те В, Лайа и Кингдън, Том и Бет ван Влайът, Ле Рой ван Влайът и годеницата му Мери Лу Прентис. Двамата по-малки братя на Кингдън живееха в Лос Анджелис. Том работеше в адвокатска кантора, а Ле Рой току-що бе започнал в един счетоводна фирма. Бъд, след като бе издирил племенниците си, често ги беше канил да обядват с него в „Клуб Калифорния“, добър знак, който помогна на младите хора пред техните шефове.

Всички покани бяха приети. Същия ден следобед заведоха Лайа за разпит в Градския съд и Кингдън, естествено, бе отишъл с нея. В четири и половина се бе обадил да каже, че не се знае дали ще могат да бъдат на семейната среща.

Ван Влайътови посрещаха официални гости в синьо-бялата гостна, където се намираще колекцията на Амели от модерно френско изкуство. Вече бе окачила новата картина на Реноар. Тази вечер, тъй като бе семейно събиране, очакваха гостите в креслата, разположени около дърветата и фонтана на вътрешния двор.

Страните на Теса горяха. Три седмици след като бе излязла от санаториума, треската намаляваше, после се връщаше с нова сила; когато се чувстваше по-добре, като сега, тя въобще не занимаваше родителите си с проблема. Температурата бе направила кожата ѝ чувствителна, лекият допир на перлите ѝ причиняваше болка в тила. Седеше неподвижно. Болестта ѝ се усилваше от притеснението. Не бе виждала Кингдън от деня, в който се върнаха родителите ѝ. Но днес бе

на телефона, когато той се обади. Замислена, не забелязваше мълчанието на родителите си.

Обикновено докато пиеха по питие преди вечеря, Бъд и Амели обсъждаха как е минал денят, разменяха новини, говореха за „Паловерде Ойл“, за приятели, за предстоящи пътувания по работа или за развлечения. Но тази вечер Амели седеше и гледеше зюмбюлите. Бъд, прясно избръснат, нетърпеливо барабанеше с пръсти по стените на чашата си.

По чакъла изскърцаха гумите на кола. Напрежението в смълчания вътрешен двор нарасна. Синклер, английският иконом, тръгна към остъкления вход.

Влязоха две двойки млади хора. Ле Рой и Том бяха ниски, с пясъчен цвят на косите, с типичен Ван Влайътов нос. Бъд се забърза към вестибюла да поздрави племенниците си, а и да се запознае с двете млади жени. Жизнената червенокоса жена с къса фризура беше Бет ван Влайът. Мери Лу Прентис, по-старомодна и по-тиха, имаше пълнички ръце. Четиримата връчиха палтата и шапките си на Синклер, докато отговаряха на поздравите на Бъд и оглеждаха просторния вътрешен двор.

Теса, самата тя свита, почувства тяхната неловкост. След като Бъд ги поведе към фонтана, пристъпи напред да ги поздрави. От всички вкъщи Амели имаше дарбата да предразполага непознатите, за да се чувстват добре. Усмиввайки се, поздрави всеки по име и добави приятелска забележка. Помоли ги също да ѝ казват леля Амели.

Бет ван Влайът, съпругата на Том, която се смяташе за помодерна, произхождаше от добро семейство от Синсинати. Кой бяха тия нефтени мултимилionери все пак, ако не парвенюта от Лос Анджелис?

— Леля Амели? Това достатъчно учтиво ли е? — попита Бет, тръскайки червената си коса.

Останалите трима стаиха дъх.

— Да, Бет, ако направиш един дълбок реверанс, докато го казваш — весело се засмя Амели.

Бъд и Теса също се засмяха, гостите им видимо се отпуснаха.

Докато Синклер им поднасяше шери, отново се чу шум от кола.

Този път Бъд бързо отиде да отвори. Преди още икономът да стигне до вестибюла, той вече широко отваряше вратите.

Юта бе станала страшно едра. Черната ѝ кожена наметка бе отворена и разкриваше масивното ѝ, стегнато в корсет тяло, облечено в пурпурен сатен, на който лъщеше машинна бродерия. Нанизи перли лежах на мощната ѝ гръд. Пристъпваше разкрачена, за да могат дебелите ѝ крака да издържат тежестта над тях. Бузите ѝ бяха провиснали, двойната брадичка скриваше очертанието на врата ѝ. Гледаше високомерно, по лицето ѝ нямаше нито една бръчка.

Брадата на 3-те В бе напълно бяла, черната му коса изпъстрена с бели кичури. През многото години работа на открито кожата му бе загрубяла. Тъмният евтин костюм висеше набръчкан на приведените му рамене, докато другите носеха вечерни облекла. Очите му обаче бяха същите — тъмни, нежни и блестяха като осветени от някаква вътрешна светлина.

Изглеждаше много години по-възрастен от Бъд.

На прага двамата братя се оглеждаха един друг учудени, търсеха да открият ерозията на времето.

— Братле — сухо каза Бъд. — Братко.

Протегна ръка към 3-те В, после вдигна две ръце и го прегърна. Двамата силно се притиснаха един към друг. Всеки отнесен от спомените за детството — мечтателният по-малък брат и непрекъснато дразнещият го по-голям, които живеяха в голямата червена къща в покрайнините на горещ малък град, високата калифорнийска дама, дребният сопнат холандец — всичко бе миг в една кратка прегръдка. Като се разделиха, очите им бяха навлажнени.

— Брадата ти е побеляла, братко — подхвърли Бъд.

— А ти си оплешивял.

— Остаряваме, 3-те В. Как стана това? — Бъд намигна и се обърна да целуне Юта по бузата. — Юта. Изглеждаш тип-топ. Все такава хубава жена. Колко ли се гордееш с тримата си синове.

Тя успя някак да се усмихне. Къщата бе по-голяма, отколкото си я представяше. Цял палат!

— Том завърши право. А Ле Рой е счетоводител. Завършиха колежа в Бъркли.

— Много по-учени са от нас — усмихна се Бъд.

— З-те В е завършил „Харвард“.

— Така е. — Бъд удари едро кроше в стомаха на брат си. — Помниш ли? Дойде си вкъщи с ръкавици на ръцете в най-топлия ден.

— И ти ми ги свали.

Бъд погледна към осветената алея навън. Бял ролс-ройс се насочваше към гаражите.

— Върнаха ли се Кингдън и Лайа?

— Все още са при адвокатите — отговори З-те В. — Кингдън току-що се обади. Каза, че Лайа е изтощена, но той ще дойде, ако стигне вкъщи по-рано.

— Справя се страхотно — вметна Бъд. — Държи високо главата си в тази трудна ситуация.

— Сам си го избра — обади се Юта.

Теса бе прекосила вътрешния двор. Бъд обхвана с дясната си ръка раменете ѝ, притегляйки я до себе си.

— Това е моята Теса — каза той. — Теса, запознай се с чичо си З-те В и леля си Юта.

— Чичо З-те В, приятно ми е — тихо каза тя и се наведе до го целуне.

Тялото му се вледени. Физиономията му замръзна.

— Лельо Юта, приятно ми е — обърна се тя към нея. Този път се поколеба. Подпухналото лице на Юта се извърна встрани.

Тилът на Теса, където се връзваха перлите, изстина. Не очакваше родителите на Кингдън да я обсипят с милувки, не и след дългогодишната семейна вражда, но разбра, че бе залагала на това да я приемат. Кингдън говореше за баща си разочарован и със забавна ирония за фанатизма на майка си. И все пак Теса сама виждаше, колко много му се иска да получи тяхното одобрение. Усети, че нейното присъствие бе унищожило топлината от срещата. В трескавото си безпокойство се питаше дали З-те В и Юта одобряват аборта. Знаеше, че не е логично, но все пак си помисли: „Тяхното внуче.“

Пристъпи по-близо до баща си и усети топлината от пръстите му на рамото си, докато гостоприемно канеше гостите да дадат палтата си на Синклер.

Юта подаде кожената си наметка, подарък за Коледа от Кингдън и Лайа, а З-те В — старата си мека шапка.

Останалите станаха. Амели поздрави гостите. Облечена в семпла вечерна рокля, от нея лъхаше спокойствие и честолубие, които успешно скриваха притеснението ѝ.

Повтаряше си, че не трябва да се страхува да не би Юта да каже нещо. Никога и през ум не ѝ минаваше, че З-те В би изрекъл каквото и да е. Въпреки това се срамуваше, че с мълчанието си бе допуснала компромис с честта си.

— Радвам се, че сега познавам всички от семейството — каза тя, като свършиха с поздравите. — Разбира се, вече познавам Кингдън.

— Кингдън е божествен, нали, лельо Амели — попита Бет ван Влайът с широко отворени очи. И като получи одобрение, продължи: — А как се запознахте с нашия известен авиатор?

— Теса го познава от години — отговори Амели.

— Преди да се ожени за Лайа ли? — Бет отправи въпроса си към Теса.

— Да. С Лайа бяхме приятелки. Пиших сценарии за филми, в които тя играеше... — Колебливият отговор на Теса замря. Юта бе впила очи в нея.

— Кариеристки! — изръмжа Юта. — Кариерата не е присъща за една жена — изкоментира тя и отказа да вземе шери.

— Смятам, че да направиш кариера е божествено за жена. Печелиш тонове пари точно като мъжете! — възкликна Бет.

Преместиха се в трапезарията. Масата бе отрупана. Теса се опита на няколко пъти да заговори чичо си или леля си. З-те В извъръщаше очи. Юта непрекъснато наблюдаваше Теса, но всеки път, когато тя се опитваше да я заговори, Юта се обръщаше към Бет или Мери Лу.

Накрая, докато ядяха печеното, Юта се обърна към Теса:

— По пътя насам пресмятах. Ти не си ли на около тридесет години?

— На двадесет и осем е — отговори Бъд. Юта, като почетна гостенка, седеше от дясната му страна.

— Бет е на двадесет и две, а Мери Лу на двадесет. По-добре престани да си толкова свита, че ще си останеш стара мома — заяви Юта, като се наведе напред.

— Аз съм виновен — обади се Бъд, гласът му бе нежен, очите студени. — Срещу всеки мъж, чийто крак стъпи тук, аз насъсквам

кучетата. Така ли е, Теса?

Теса се опита да се усмихне. Главата я болеше жестоко. Не бе от болестта или от прекалено очевидното неодобрение от страна на родителите на Кингдън. Беше сигурна, че на Кингдън му се е случило нещо ужасно. „Може би са го арестували“ — помисли тя. Притисна ледени ръце в коленете си.

Докато поднасяха десерта, на врата се позвъни. Беше Кингдън.

Извини се на Амели, заобиколи масата и целуна майка си по бузата, ръкува се с мъжете, усмихна се на жените. Като стигна до Теса, усмивката му леко угасна.

Беше се преоблякъл. Независимо от видимата умора всички го слушаха как саркастично се шегуваше за хората с камерите и тълпата зяпачи. Напрягаше се, а когато Кингдън правеше нещо с усилие, то се усещаше. Моментното успокоение, което бе обзело Теса, се изпари. „Защо толкова се напъва? — чудеше се тя. — Какво е станало?“ Главата ѝ пулсираше.

— Теса? — осъзна, че майка ѝ се бе обърнала към нея. — Бет те питаше дали си член на Младежката лига.

Теса измрънка, че е член, но не е активна. Не можеше да погледне Кингдън, защото Юта не сваляше очи от нея. Амели стана.

— Юта, Бет, Мери Лу, Теса, хайде да прием кафето във всекидневната.

След като жените излязоха, Бъд направи знак на прислугата да напусне. Петимата мъже Ван Влайът се събраха в единия край на масата. Бъд предложи пури.

— Какво стана? — се обърна Бъд към Кингдън.

— Обичайното — отговори Кингдън. — Обсипаха ни с лайна и ни изпратиха вкъщи.

Том и Ле Рой се изчервиха при думите на Кингдън. Двамата братя си приличаха като близнаци що се отнасяше до притеснението, което изпитваха. Пристигнали наскоро в Лос Анджелис, те споделяха хорското мнение, че Холивуд бе заразен като рака и че хората на киното са сексуално разюздани, измет и шарлатани. Не бяха много сигурни къде да сложат Кингдън. В Бейкърсфийлд бяха далеч от по-големия си брат и всичко около него и сега желяеха пак да останат настрана от него и връзката му със случая Фултън. Никога дори не го бяха споменавали един пред друг, но бяха доволни, че Кингдън не използваше фамилията си. Все пак бяха почтени млади хора и предложиха на своя по-голям брат помощта си.

— Какво искаш да кажеш, Кингдън? — попита З-те В и си взе пура.

— Лайа е водила дневник. Полицията току-що го е намерила в дома на Фултън. Не зная много, полицията не показва придобитото доказателство. Мога обаче да предложа съпругата ми за наградата Пулицър за художествена литература. Смятам, че най-старата лъжа на света е, когато една жена каже на любовника си, че е чудесен. Тоя нещастен перверзен тип трябва да е потръпвал от удоволствие, когато е чел, че е „царят на нощите, изпълнени с екстаз“! За съжаление Лайа не пише за радостите на плътта. Пише за голямото откъдване. По-скоро би предпочела да е мъртва, отколкото да се раздели с царя. Последно е писала на 2 май: „Не мога да понеса мисълта, че Дейвид може да промени планове ни. Дейвид, любими мой, скъпи мой! Толкова много го обичам! Животът ми ще бъде като пустиня без него. По-добре двамата да бъдем там, откъдето никой не се връща!“ — Кингдън смени тона и сниши глас. — По дяволите. Тя е скапана писателка и малка

глупачка. Пазела е дневника само за да го види Фултън. Но полицията мисли, че думите са полети с кръв.

— Ще бъде ли обвинена? — попита Бъд и остави чашата си.

— Адвокатите смятат, че наличието на дневника е достатъчно доказателство, така че може би ще я подведат под отговорност.

— Съжалявам — вметна 3-те В безпомощно.

— Кой е нейният адвокат? — попита Бъд и наля още бренди на Кингдън. — Можете ли да вземете Дароу?

— Успях да убедя Джулиъс Редпат.

— Редпат. Да. Добър е като Дароу. И не е така претенциозен.

— В този случай няма нужда от претенциозност.

— Как се справяш с парите? — попита Бъд.

— Чичо, ти си роднина с един известен...

— Не се засягай, Чарли — прекъсна го Бъд. — Зная каква е тарифата на Редпат.

— Не ми е нужна помощ, чичо — отговори Кингдън. — Съжалявам. Римини ми дава заеми колкото са ми необходими.

— Досега клиент на Редпат не е загубил дело. Освен това има много други забъркани в този случай. Той ще се възползва достатъчно от това, за да запази Лайа чиста.

— Тя ли го е убила? — попита 3-те В.

При този въпрос брат му и тримата му синове го погледнаха изненадани. Въпросът за вина и невинност не бяха част от дискусията.

— Ех, братле, не си се променил много. Ще я измъкнем от тази бъркотия — усмихнато отговори Бъд.

— Не е — поясни Кингдън. — Татко, познаваш Лайа. Тя не е способна да извърши убийство.

— Всеки може — тихо отвърна 3-те В. Въпросително погледна Бъд. — Къде е тоалетната?

— Втората врата вляво — упъти го Бъд.



Като излезе от тоалетната, 3-те В видя Теса да се качва по стълбите. Чу го, обърна се, вдигна брадичка. След кратко колебание слезе по стъпалата, чукайки с високите си токчета. 3-те В я наблюдаваше.

Беше развълнуван много преди да влязат в Грийнуд. Стигаше му самата къща. Тучните земи не се виждаха в нощта, но факлите осветяваха познатите гънки между хълмчетата.

— ПалOVERде — високо бе прошепнал той. — ПалOVERде.

Бъд бе изкопирал белите стени, покрива с червени керемиди. Вторият етаж бе променен, както и външните прозорци, въпреки това тесните балкони и висящите саксии цветя безспорно придаваха чар. Когато видя Бъд, изпита братска обич. И Амели. Като стисна ръката ѝ, дъхът му спря в гърлото. Годиците на спомени не представляваха нищо в сравнение с това, което бе тя на живо. Все още я обичаше.

Нещата с Кингдън още повече го бяха притеснили. Беше си взимал почивки от службата, все още работеше за „Юниън Ойл“, за да помага на сина си и снаха си. Нищо не постигна. „Както обикновено“ — помисли си той.

И тази вечер пак Бъд взе инициативата, той се беше загрижил, той направи практически предложения, дори предложи пари.

3-те В обаче бе разтърсен от тази студена красива млада жена, която не си бе направила труда да скрие досадата си най-вече от бедните роднини. „Дъщеря ми“ — помисли си той. Нито веднъж през всички тези години не си бе помислял, че детето на Амели може да не е негово.

Поради някакви причини бе очаквал, че тя ще е пъргава и дребна като Амели. Бе шокиран от приликата ѝ с рода Гарсия. Цяла вечер скришом я бе наблюдавал, защото се опасяваше да не разбуди никога незатихващия гняв на ревност у Юта. Сега, когато Теса вървеше право срещу него, можеше спокойно да я разгледа. Черна лъскава коса, самоуверено овално лице, стройни дълги крака. Под проникателния му поглед тя забави крачка, смутено докосна наниза перли и той със задоволство откри, че бе успял да обърка тази млада жена.

— Чичо — обърна се тя към него, спряла се в подножието на стълбата.

— Да, Теса — отвърна той. — Не попречих ли?

— За какво?

— Беше намерила извинение да оставиш гостите?

— Отивах горе да си взема аспири.

— Бедните роднини ли ти причиниха главоболие? — опита да се пошегува той.

Изгледа го дълго и продължително.

— Тогава няма да те задържам.

Тя не се помръдна.

— Предполагам са ти казвали, че приличаш на баба си — каза той след дълго мълчание.

— Да. Дядо Хендрик ми казваше... често... — гласът ѝ почти заглъхна и З-те В предположи, че всички тия богати съвременни момичета нарочно говорят така.

— Имам снимки... и вие приличате на нея също...

— Гарсия.

Кимна. Очите и бяха тъмносини като на Бъд. Очите на Бъд бяха нежни... или сурови. За З-те В очите на Теса имаха загадъчна дълбочина. Каза си, че това е въпрос на конструкция на лицето.

От едната страна на вътрешния двор долиташе сподавен женски смях, а от другата приглушен мъжки разговор. З-те В скръсти ръце на гърдите си, чувстваше се глупаво, защото не бе способен да води разговор с тази елегантна и непозната негова дъщеря.

— Чичо, какво е станало? — попита Теса.

— Къде?

— При адвокатите — уточни тя, а той реши, че въпросът ѝ е чисто любопитство.

— Още един ден, още един скандал в живота на Кингдън — отвърна той, стана му горещо. Въпреки че Кингдън се шегуваше за нелепите писаници и заглавията във вестниците, З-те В не смяташе, че трябва да се говори по този начин за сериозни неща.

— Скандал ли?

— Лайа водила дневник. Полицията току-що го открила в дома на Дейвид Фултън.

Очите ѝ блестяха. Придвижи се до един стол, сграбчи го за облегалката. След секунда седна.

— Теса, добре ли си?

— Главоболието... от треската е. Боледувала съм от дифтерит и понякога получавам треска. Този път продължи много дълго. — Бе извърнала глава.

Седна до нея.

Започваше да разбира, че мълчанието и колебанията ѝ се дължаха на свенливост. И тя като него изживяваше нещата отвътре. Срещата с непознати бе мъчителна, а за нея вероятно още по-трудна. Бе се извинила с болестта. А 3-те В си беше 3-те В и си въобрази, че е бил груб с нея и че жестокостта му я е довела до сълзи. Засрами се, буца заседна в гърлото му. Жадуваше да се извини на това свое дете, пазено в тайна, да я прегърне и успокои. От друга страна, искаше му се сходните неща помежду им да бяха по-малко. Нямахше ли да е полесно, ако Теса, както си представяше, приличаше повече на Амели? Или да беше като рода Ван Влайът, русокоса и убедителна, с типичния за семейството нос?

— Кингдън малко говори за теб. Казва, че пишеш роман. За какво е? — попита след малко 3-те В.

— За Франция... — пое дълбоко въздух и въздъхна. — Не зная дали би имал смисъл за някого.

— Но за теб има, нали?

— Да — кимна тя.

— Франция ли? Роман за семейството на майка ти?

— За едно сиропиталище в Руан, където работих — обясни и поклати глава.

— Отдавна ли беше?

— Преди три години...

— По време на войната ли?

— Да. И след това. — Замълча. — Чичо, трудно ми е да говоря за това.

— Не исках да те насилвам.

— Не, заради мен. Не ме бива да говоря. Затова и пиша. „Искам да я опозная“ — внезапно си помисли 3-те В.

Но как можеше да стане това? Само да проявеше интерес към нея, и Юта веднага щеше да извади наяве цялата история. Водата се плискаше във фонтана.

— Искаш ли някой ден да дойдеш в Сан Педро? — попита З-те В.

Погледна го въпросително.

— С един куршум два заека. Бих искал да те опозная по-добре. Там се намира земята, която притежавам, Сигнал Хил. Била ли си някога там?

— Да — кимна тя. — От едната страна има изглед към пристанището и океана, а от другата се простира равнина чак до планините. Това е нещо като остров в сред земята. — Беше се съвзела вече. Стискайки дългите си изящни пръсти, тя се наклони към него несъзнателно. — Татко е бил там сонди за нефт преди много години. Беше малък обект, а и Паловерде не беше толкова голямо тогава. Когато отиваше, ме взимаше със себе си. — Вдигна рамене. — Прахоляк. На Сигнал Хил има само прахоляк. Той продаде акциите си.

— Бъд е находчив. Пусках сонди в прахоляка преди него. Но никога не продадох моята част от земята заради това, което казваш. Няма да мръдна от наблюдателницата.

— Имах навик да се качвам горе.

— Това място ме кара да се чувствам част от старата легенда за Калифорния като остров вдясно от индианците.

— Със смели, силни амазонки, които укротявали новодошлите европейци.

— Много близо до земния рай — продължи той, усмихвайки се свенливо по младежки. — Е, Теса, сега знаеш защо Бъд е печелившият, а аз съм губещият.

Гледаше го с недоумение. Той усети, че обичайните представи за успех и падение са непонятни за нея. С присъщата си интуиция З-те В разбра защо се бе подвел и бе я разбрал неправилно. Теса бе много добра. Истинска богиня, по-голяма рядкост от красавица или талант, или голям интелект, уникално явление, което неминуемо се сбърква с някакво друго качество — глуповатост и надменност.

— Ще ти се обадя, преди да отида там — уточни той. — Миличка, не ти е добре. Защо не си полегнеш?

— Чичо, радвам се, че сме приятели — дръпна го за ръкава.

Бавно се заизкачва по стъпалата нагоре. Махна му, като стигна най-горе, и изчезна по коридора. З-те В остана, докато чу вратата да се отваря и затваря след това. Стоеше замислен, доволен от общуването с нея. Като се усмихваше леко на поетичната си слабост, той се върна в трапезарията, където продължаваха да говорят за дневника на Лайа.

## ЛАЙА ЛИ Е УБИЛА ДЕЙВИД

## ПОТУЛВАНЕ НА ДОКАЗАТЕЛСТВО ЗА УБИЙСТВОТО НА ДЕЙВИД МАНЛИ ФУЛТЪН

„Ние в «Хералд Американ» вярваме, че се укриват доказателства за убийството на Дейвид Манли Фултън.

Нашият вестник обслужва общественото мнение, а на читателите им бе отказано правото да знаят истината. Забъркването на хора от киното в този случай бе накарало полицията на Лос Анджелис да се страхува от истината. Истината се бе превърнала в «горещ картоф». Отхвърлена бе Първата поправка на Конституцията на Съединените щати.

Ние от «Хералд Американ» обещаваме да възстановим свободата на пресата. В съответствие с нашата клетва започваме отпечатването на дневника на Лайа Бел, съпруга на героя на Ескадрила Лафайет капитан Кингдън Ванс. Полицията откри дневника на мисис Бел в дома на убития английски филмов режисьор Дейвид Манли Фултън.

*«... Колко различен е Дейвид, щом си свали очилата. О, какъв ххххх е той. Толкова вълнуващо и красиво е да си в леглото му. О, как обичам да ххххх през дългите страстни нощи. Невероятни са възможностите му за възстановяване. Никога не съм си представяла, че може да съществува мъж като Дейвид.*

*Горкият Кингдън. Не го обвинявам.*

*Как мога да го обвинявам. О, колко мразя войната, задето ни измами, превърна нашия брак в празна черупка. Колко жестоко войната измами и двама ни.*

*Проблемът на Кингдън с ххххх не е по негова вина. Обичам го като мой брат.*

*Горчивата шега е, че светът гледа на Дейвид като доста обикновен, а възприема Кингдън като помъжествен от другите мъже, един xxxxx»*

Ще бъдат публикувани без страх всякакви доказателства по делото Фултън, включително и още записки от дневника на мисис Бел.“

В деня след отпечатването на първата извадка от дневника Римини Продакшън трябваше да потърсят допълнителна помощ, за да се справят с пощата. Писмата до Кингдън бяха пропити от симпатия. И то от жени. Пишеха млади жени, жени на средна възраст, възрастни жени, вярващи или свободомислещи жени, жени от градове и села, предлагаха на Кингдън своята свята любов, предлагаха му да опита с друга, в случая с авторката на писмото, за да се излекува. Жените му изпращаха разни рецепти, пакетчета с билки или хартиени пликчета с лекарства. Повечето жени просто искаха да го окуражат, като споделяха колко много харесват неговите филми. Молеха за автографи на снимките и секретарките не спираха да изписват името му на хиляди фотографии, направени в студиото — с очила на пилот, застанал до крилото на своя самолет „Джени“.

В студиото на Римини репортерите се мотаеха извън снимачната площадка, където се снимаше филмът „Над облаците“. Кингдън разменяше шегички с тях между снимките. Както Римини, така и адвокатът на Лайа Джулиъс Редпат го бяха помолили да не определя дневника на Лайа като блъф. Джулиъс Редпат заяви, че тя навлиза в блато и ако се окаже, че е измамница, ще затъне в него. Римини повтаряше, че хората, които си купуват билети за кино, вярват, че мъжът трябва да подкрепя жена си във всичко.

Нито шефът му, нито скъпоструващият адвокат не накараха Кингдън да мълчи. Той не проговори поради много по-сложни причини. Лайа знаеше за неговите празни нощи, без никаква жена, след като бе свален със самолета си, и оттам бе сътворила написаното в дневника. Толкова много ѝ се искаше да стане звезда! Признаваше го и казваше, че заслужава планът ѝ да бъде раздухан в аванс.

Парираше всякакви въпроси на репортерите, отнасящи се до раната му от войната. Загърбваше ги и отиваше в гримьорната си.



В петъка след семейната среща на Ван Влайътови Кингдън не обядва в студиото. Каза на режисьора, сърдит сприхав талантлив новак, че излиза. После, завит с одеяло, легнал на пода в колата на Текс Аргайл, избяга от репортерите. Текс го закара в Грийнуд.

Бъд бе в офиса си в сградата на „Паловерде Ойл“ на Спринг Стрийт, Амели на концерт на Лосанджелиската филхармония, за чието откриване бе помогнала преди две години. Теса пишеше, когато прислужницата, подсмиввайки се от вълнение, ѝ съобщи, че е дошъл капитан Ванс.

От двата края на стаята се гледаха като двама души, оцелели при катастрофа. Не се бяха любили от деня, в който се бе появила Лайа, когато навря красивото си лице в къщата в Бевърли Хилс. Твърде много неща се случиха и на двамата оттогава: абортът и болестта на Теса, унизяването му пред обществото.

— Не е лесно, нали? — попита той.

— О, Кингдън.

— Слушай, искаш ли да знаеш как дойдох тук? Едва ли има човек, който да пътува на пода на колата през цялото време. — Крачеше из кабинета.

— Мислех си — проговори тя. — За къщата, все още не е взета под наем, бих се преместила...

— Искаш да бъдеш част от бъркотията ли?

— По-лесно ще е, ако живея там.

Вдигна лист от купчината разбъркани листа по бюрото ѝ и прочете:

— „Ана удължи времето.“ Що за изречение е това? Как може да се разтегне времето?

— Кингдън, искам да се преместя в къщата.

— Защо? — попита я той. — За да има още нещо, за което да се мразя ли? — Очите му блестяха. На сърдито му лице нервно потрепваше мускул.

Теса се приближи, взе ръката му и го поведе към спалнята си.

— Тук сме сами и можем да правим каквото искаме.

Целуна го. Отпуснаха се върху леглото. После той лежеше и я гледаше усмихнат, а тя се любуваше на слънчевата светлина, която проникваше през прозореца.

— Теса?

— М-м?

— Погледни ме.

Тя се обърна.

— Добре ли беше? — попита той.

— Хубаво — примига тя.

Станаха.

Седнаха на терасата, взеха си питие, без да говорят. Гълъбите нежно гукаха, пчелите жужаха из храстите камелии. Един много висок човек с голяма сламена шапка се изкачваше по хълма, от време на време изчезваше от погледа им и потъваше в сянката на разлистените дървета.

— Кой е този? — попита Кингдън.

— Не съм сигурна — отговори тя, примижавайки на слънцето. — Може би някой от градинарите.

Човекът се приближаваше към тях.

— Не е от градинарите. Той да не би...

Репортерът свали шапката си и сложи крак на първото стъпало.

— Капитан Ванс — проговори той.

— Какво, по дяволите, правите тук? — скочи Кингдън.

— Тоби Мелън, „Хералд Американ“ — представи се мъжът и се обърна към Теса. — Мис Ван Влайът?

Теса кимна утвърдително.

— Отдавна ли сте приятели с капитан Ванс?

Кингдън застана пред Теса. Сви ръце в юмруци.

— Тя няма нищо общо с това, така че се махайте оттук.

— Мис Ван Влайът, как се отнасяте към проблемите на капитан Ванс? Нашите читателки биха се интересували от мнението на...

Кингдън знаеше правилата. Глупаво бе да си груб с пресата, а посягането на репортер се наказваше с професионална смърт. Удари решетката със свития юмрук. Мъжът отстъпи назад и залитна. Озова се на земята. Сламената му шапка се претърколи и спря в цветната леха. Кингдън се дърпаше от ръката на Теса, която се опитваше да го задържи.

— Какво става тук? — попита Бъд от прозореца зад тях. Кингдън и Теса се сепнаха. Не бяха разбрали, че си е вкъщи.

— Вие сте Хендрик ван Влайът, нали? — попита репортерът, като се пресегна за шапката си.

— Приятелите не ме наричат Хендрик — обясни Бъд и се усмихна. — А тъй като в Грийнуд идват само приятели, наричайте ме Бъд, както всички. — Слезе надолу по стълбите да помогне на високия репортер да се изправи. — А вие сте?

— Тоби Мелън. От „Хералд Американ“.

Кингдън изпсува.

— Чарли — укори го Бъд, повдигайки вежди.

— Откога сте приятели с капитан Ванс? — попита Тоби Мелън. — Или не сте приятели, сър... ъ, Бъд?

— Казах ви. Всеки тук е приятел. — Бъд се усмихна с дежурната си усмивка. — И все пак Чарли, така и не мога да свикна с Кингдън, не ми е точно приятел.

— Тогава е приятел на мис Ван Влайът?

— Не зная ти откъде си, Тоби — повлече Бъд, — но аз съм роден тук, в Лос Анджелис... е, ние сме доста гостоприемни хора... — Бъд красноречиво го караше да замълчи и всеки път, когато репортерът понечеше да го прекъсне, отново го заливаше с порой от думи, докато най-сетне Кингдън седна. Тогава Бъд продължи: — И за какво говорех, преди да поискаш да разбереш всичко за старите калифорнийски обичаи? О, да. Чарли, искам да кажа Кингдън. Ами, както ти казах, хората наоколо винаги постилат на приятел килимчето за добре дошъл. Но за хора на семейството, да, роднини...

— Семейство ли?

— Тоби, ти не каза ли, че си репортер? — Бъд се направи на искрено изненадан.

— Да, но...

— Аз си мислех, че вие, момчета, знаете всичко за всеки. Разбира се, семейство. Кингдън е мой племенник.

— Това не е общоизвестно.

— Общоизвестно ли? Какво е това? Всеки, когото аз познавам, знае, че Чарли е син на брат ми 3-те В. Сега, Тоби, ти спазваш ли закона? Или ще пиеш едно питие със семейство Ван Влайът?

Кингдън наблюдаваше, видя колко добре бе изиграно всичко, та само идиот би продължил да задава още въпроси. Всеки средно интелигентен човек щеше да приеме, че Бъд като мултимилionер просто си играе на простолудие. Изпи още едно питие. Мразеше чичо си, искаше Теса да се премести в къщата си. Толкова много се нуждаеше от нея. Но не можеше да я защити. Само добрият стар чичо Бъд можеше да го направи. „Независимо от евентуалните писания на Тоби Мелън аз не съм скопен петел — мислеше Кингдън, — така че защо седя тук, изпълнен с покорност? Нима някога тя е крила, че има нужда от мен, както аз от нея?“

Теса, напрегната от сблъсъка на баща ѝ с репортера, се обърна към него.

Той раздвижи устни, произнасяйки думите ясно като за пред камера:

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Братовчеди сме.

— Това вече няма значение.

— Сигурен ли си?

— Бог ми е дал Своето лично уверение.

— Ще се чувстваш виновен.

— Спри да шикалкавиш. Да или не.

— Да. Кога?

— Веднага щом свърши всичко това. Преди да съм станал заложник на Римини.

— Какво значи това? — Тоби Мелън извърна глава към тях.

— Една от нашите странни калифорнийски семейни закачки — отговори Кингдън.

Същата вечер Тоби Мелън написа най-добрия си репортаж, който бе озаглавен: „В Грийнуд с Капитан Кингдън Ванс и неговия чичо, нефтения магнат Бъд ван Влайът и...“ Очакваше да бъде поместен на първа страница в сутрешното издание.

Не се получи.

Бъд се беше обадил по телефона. След което на репортерите, които идваха в Грийнуд, се сервираше кафе, а секретарката на Амели ги забавляваше. Бъд незабавно се обаждаше по телефона, ако лично познаваше собственика на вестника. Иначе вицепрезидентът на „Паловерде Ойл“ поместваше обширна реклама във вестника и по

някое време на сделката ставаше ясно, че господин Ван Влайът не желае да вижда имената на жена си или дъщеря си споменавани там. Всъщност предпочиташе името му изобщо да не се появява в пресата.

## ГЛАВА 22

### 1

В един мрачен юнски следобед 3-те В приседна върху купчина камъни на хълма Сигнал. Старото пристанище долу се сивееше като захабена слонска кожа, а прозорците на скъпите домове, построени тук за наслада от гледката, приличаха на притворени и насълзени от катаракта очи. Беше валяло цяла сутрин и скупчените облаци предвещаваха още дъжд.

От хребета на хълма 3-те В наблюдаваше сондите на Шел. От котела се вдигаше пара и петима яки мъже с каски и работни облекла се трудеха на сондажната кула. Един от тях въпросително вдигна бутилка. 3-те В поклати глава. Хората от екипа на Шел му бяха приятели.

Почти всеки ден беше тук, наблюдаваше ги. Надеждите му го теглеха насам. Ако Шел откриеше нефт, земята щеше да струва цяло състояние. Но имаше и нещо друго. Трябваше да избяга от тъжната купчина тухли на Игълс Руст. С изострените черти на лицето си Лайа му напомняше малка лисичка, хваната в капан. Приближаваше времето, когато разследването по смъртта на Фултън щеше да бъде внесено на заседанието на Голямото жури, и вестниците бълваха поток от всевъзможни доказателства за взаимоотношенията на режисьора с някоя жена. Всеки ден полицията получаваше около десет доброволни признания, които до едно се оказаха фалшиви. Лайа изчиташе всичко. За 3-те В пискливият ѝ говор беше вик от болка. Беше наблюдавал Падрик Хорти да я обучава и беше склонен да се съгласи с Кингдън — убийството бе извън емоционалната нагласа на Лайа. Съжаляваше я, но не я харесваше.

Кингдън я придружаваше, когато се срещаше с адвокатите и детективите; ходеше с нея на партита и премиери; срещаше се очи в очи с обществото, когато я водеше на чай в хотел „Александрия“.

Не спяха заедно.

Това беше нещо, върху което 3-те В също размишляваше. Кингдън беше тръгнал с момичета още когато беше див разбойник от Бейкърсфийлд на четиринадесет години и ако намеците на Римини и останалите бяха истина, беше продължил с пълна сила убежденията си по време на брака си. 3-те В не бе забелязал да е чак такъв женкар. „Ако не спи с жена си — мислеше 3-те В, — ами ако... Може ли дневникът на Лайа да е истински?“

Кингдън прекарваше дните си весело. И все пак няколкото пъти, когато 3-те В беше свидетел на безгрижието на сина си, бе забелязал самотата, изписана на финото му красиво лице. Веднъж почти на разсъмване от стаята на сина му долетяха приглушени стонове и 3-те В реши, че някой плаче. Тактично го бе попитал.

Смеейки се, Кингдън му бе отговорил:

— Хърках. Това не е за разказване. Татко, остави ми поне тази последна тайна.

От всички вкъщи само Юта беше щастлива. Беше се посветила на слугите и новите си дрехи. Любуваше се на огромната диамантена брошка с формата на самолет, която Кингдън ѝ бе подарил за рождения ден. Шофьорът я караше на служба в „Св. Катерина“. Тя и Лайа забавляваха отец Макаду.

— Отец Макаду се държи с мен като с особа — обяви Юта.

Двама от работещите вдигаха стоманен цилиндър, който приличаше на огромен дълъг кюнец. Спираха, смееха се, поглеждаха надолу по хълма. После сред дрънченето на веригите и зъбчатите колела 3-те В различи одобрителното им подсвиркване.

Теса се изкачваше нагоре по калната пътека. Чувайки подсвиркванията, тя ускори ход, като заобикаляше локвите. На петнадесетина метра от него вдигна ръка за поздрав в неизменната ръкавица.

3-те В така и не изпълни обещанието си да ѝ се обади по телефона.

На два пъти получава съобщение, че го е търсила. Не ѝ се обади. Жадуваше да я види и въпреки това беше решил, макар и много натъжен, че приятелството им, дори само временно, можеше да докара само неприятности. Беше сигурен, че нито брат му, нито Амели желяеха той да играе ролята на любящ чичо. А що се отнасяше до Юта... Ех, Юта.

Юта казваше, че Теса е снобка, която просто се лепи за хората. Считаше я за богата жена, от която нямаше никаква полза, за стара мома — самодоволна и студена. Тъй като и З-те В отначало я считаше за такава, едва ли имаше право да вини Юта за изводите ѝ. Всъщност злобата на Юта не бе насочена към Теса, а към него. Беше истинско предупреждение. „Долу ръцете“ — му казваше Юта, Лайа никога не споменаваше старата си приятелка, а и Кингдън не говореше за Теса — както и за всичко, свързано с посещенията му в Грийнуд.

Теса бавно се изкачваше нагоре по хълма.

Изправи се и я поздрави:

— Теса, радвам се да те видя.

— Помислих си, че може би... Надявам, че не би имал против, ако... дойда тук... — Първоначалната ѝ колебливост се бе върнала.

— Искях да те видя — отвърна той.

Погледна го сериозно.

— Така е. Но... — Той заекна и хвърли поглед надолу към сондата. Един нахалник вдигна ръка, направи кръгче с палеца и показалеца. — Ами нали виждаш, тук не е място за хубаво момиче като теб. Но се радвам, че те виждам. Седни, Теса, седни.

Постла носната си кърпа върху един сух камък. Тя седна, а той опря калния си ботуш в скалата и така продължиха да наблюдават как работят долу.

— Все още са чисти — отбеляза тя. — Трябва току-що да са застъпили на смяна.

— Да, дойдоха преди малко.

— И все още не са попаднали на истинските нефтени залежи — продължи тя. — Когато това стане, ще се притесняват, да не би да ги блокират с въртящата се кал, ще спрат сондата и ще докарат екипа, който ще върти ръчно и ще използва специални инструменти.

— Говориш като истински професионалист — усмихна ѝ се З-те В.

— Искях да ти докажа, че не съм дилетант. Чичо, баща ми казва, че ти знаеш за нефта повече от който и да е дипломиран геодезист.

— Бъд ли казва това?

— Да. Той твърди, че имаш нещо повече от познания, имаш усещане, каквото има човекът на изкуството, нещо като шесто чувство за това, което е под земята.



— Не звучи като казано от Бъд. Твърде загадъчно е.

— Обикновено той не говори за неизвестното — продължи тя, — но знае, че съществува. Чичо, къде е твоята земя?

— Ей там. — Посочи към празното пространство между 388 площадката на Шел и луксозната сграда на Мишън Ревайвъл.

— Защо пусна сондата?

— Прецених, че Сигнал Хил е част от голямо старо находище на нефт. Това означава, че на един по-ранен етап всичкият нефт наоколо се е стекъл тук.

— Земята ти е изключително скъпа.

— Вече не съм съвсем сигурен, че нефтът е тук. Тя погледна надолу към сондата на Шел.

— Другите смятат, че е тук.

— Аз. Бъд. „Юниън Ойл“, а сега „Шел“. Както ти каза, не е само прахоляк. Може би това също е сух кладенец.

— Ще опиташ ли пак?

— Единствените ни пари са от продажбата на пансиона и за щастие леля ти Юта много разумно дърпа връзките на фамилната кесия.

— Но би ли го направил?

Усмихна й се лукаво.

— Да не се казвам Ван Влайът, ако не го направя.

Теса пое дълбоко въздух.

— Вчера получих аванс за романа.

Обърна се към нея с грейнало лице.

— Теса! Чудесно, много се гордея с тебе. Сигурно книгата е много хубава.

— Все още не е съм я завършила... но ми изпратиха чек. Не е голям... Парите не са много.

— Не бива да се безпокоиш за това. Важното е, че книгата ти ще бъде отпечатана.

— Ами... хиляда и петстотин долара достатъчни ли са... — тя се поколеба и после бързо добави — да се бие сонда?

Примига изненадан.

— Искаш да взема тези пари?

Тя кимна.

— Но защо? Теса, защо? Ти едва ме познаваш. Дори не бях мил с теб.

— Чичо — отрони тя, — ужасно е да си роден да правиш нещо и да не можеш да го направиш.

Говореше с такъв гняв и тъга, че я разбираше. В целия си съзнателен живот досега Теса проваляше всичко, което започваше, и затова копнееше да дари свобода на някой друг, така както затворникът пуска птичката от клетката на свобода. Той сграбчи ръката ѝ, без да може да каже нищо.

— Чичо?

Тъжният ѝ израз му напомни странните шумове в нощта, „хъркането“ на Кингдън. Стисна ръката ѝ по-силно.

— Твърде много ме разчувстваха думите ти, скъпа, това е всичко. Никой никога не е правил такова нещо за мене, никога.

— Ще стигнат, нали?

Не бяха достатъчно, но това ще е началото.

— Теса, ще приема твоя дар при едно условие — каза той. — Кингдън се нуждае от пари...

— Кингдън ли? — гласът ѝ бе нежен.

— Изненадана си, нали, понеже е филмова звезда? Има нужда от пари. Той е невнимателен, пък и Лайа, а делото струва цяло състояние. Взима на заем от Римини. Така че ще взема твоя чек и ще опитам още веднъж. Тоест, ако не възразяваш да го взема за партньор.

Наведе се и бързо го целуна по брадата.

— Чичо, чудесен си.

— Разкъсван от родителска вина, това е — отвърна той. — Скъпа, ти си единственият наистина прекрасен човек, когото някога съм срещал.

Взе една пръчка при камъните и започна да почиства калта от обувките си.

— Кингдън би ли взел пари поне от тебе? — попита тя, изчервявайки се.

„Не е безразлична към него“ — помисли си 3-те В. Толкова жени не бяха безразлични към него, въздишаха по него — и Теса не правеше изключение. Тя поне познава лудия авиатор, така че не може да се самозалъгва. Странно, при всичката му прозорливост на 3-те В никога

не му бе минавало през ум, че може да има нещо между Кингдън и Теса. „Твърде различни са“ — разсъждаваше той.

— Ще намеря начин да го убедя — отвърна З-те В. Теса отвори чантата си и извади сгънат чек.

— Да напиша ли нещо на гърба или отпред?

Засмя се, като си спомни как бе реагирал преди тридесет години, когато беше взел заем. Бъд знаеше всичко, а Теса не знаеше дори как да завери чека.

— На гърба напиши името си и отдолу добави: „Да се изплати по нареждане на Винсент ван Влайът“ — обясни той.

Извади златна писалка и завери чека. Очите ѝ блестяха от удоволствие.

— Този път — заяви тя — ще има нефт.

На вечеря З-те В каза на Юта, Лайа и Кингдън, че един приятел му е дал пари. Юта застрашително почервеня. З-те В уведоми Кингдън, че трябва да му плаща за храна и квартира и когато той възрази, З-те В заяви:

— В такъв случай ще ми станеш партньор, колкото и да струва това!

— Глупости! — избухна Юта. — Да плащаш на човек от собствената си плът е най-глупавото нещо, което съм чувала! Сигурно си мислиш, че сме отново в пансиона в Бейкърсфийлд.

— Благодаря ти, татко — отговори тихо Кингдън. Вдигна чашата си, в която имаше бърбън, а не вино. — Желая успех.

С аванса от книгата на Теса З-те В купи дървен материал за кулата и откри акредитив в компанията „Херън“, за да си поръча доставки за сондата.

Решението на Кингдън да се ожени за Теса по-скоро бе стар факт, отколкото нова идея. Отдавна знаеше, че родствената им връзка не беше от такова значение, както желанието му да бъде с нея. Сега усещаше, че има двойствено отношение към тайния им годеж. Чувстваше спокойствие и лекота заради промяната в положението, която ги улесняваше в желанието им да бъдат заедно. И повече от всякога съзнаваше, че ще трябва да плати.

Цената бе Лайа. Тя все повече разчиташе на него. Непрекъснато се интересуваеше от мнението му за писаното във вестниците. Искаше да ѝ казва какво да облече за разпитите в полицията, как да се държи с Джулиъс Редпат, нейния адвокат.

Беше се обърнала към религията. Винаги беше приемала формите на изява. Изповедта. Причастието. Сега тя като че вярваше, че би могла да изтрие своето трескаво, изпълнено с тревоги настояще, като се посвети на църквата. Ходеше редовно на служба заедно с Юта и двете прекарваха часове в обсъждане на погубените души, грехопадението и контролирането на раждаемостта. Кингдън се чудеше как Лайа беше останала през всичките години практикуваща католичка. Ритуалът и догмата запълваха желанието ѝ за театралничене.

Щеше да се притеснява за развода, ако Лайа не му го беше обещала като награда за това, че я подкрепяше. А каква друга по-голяма награда можеше да има?

Една вечер, след като родителите му си легнаха, пушеха с нея в библиотеката и преглеждаха разсъжденията на пресата за ползваните от Фултън наркотици.

— Когато най-сетне се изясни цялата тая бъркотия — попита той с обичайния си тон, — искаш ли Игълс Руст?

Вдигна поглед от „Екзаминър“:

— Какво имаш предвид?

— Ще продължиш ли да живееш тук?

— Толкова усилия ни струваше. Басейнът, испанската ламперия, мраморът от Италия, мебелите. Смятам, че това е нашият дом.

— Не и моят.

— Ако искаш да се преместим, скъпи, ще намеря друго жилище.

— Знаеш за какво говоря. Интересува ме нашия брак. Обеща ми развод.

— Никога — рязко отвърна тя. — Как бих могла, скъпи? Венчани сме в църква.

— Не е валидно. Помниш ли? Когато искаше да бъдеш Умиращият лебед, ти заяви, че не сме венчани.

— Как можах да позволя на Дейвид да ме накара да кажа това? — въздъхна тя. — Наказанието ми е справедливо.

Кингдън изведнъж скочи. Чу се да крещи:

— Твоето наказание ли? Ами моето? Хванат в капана на тази пародия!

— Кингдън, крещиш?

— Не крещя — извика той.

— Тихо. Ще събудиш майка и татко. Ти си полудял. Развод ли? Защо? Да не би да съм казала и една дума, че през всичкото време се виждаш с братовчедката си?

— Само да споменеш името ѝ, ще те убия! — извика той с изопнати жили на врата.

Затръшна вратата на библиотеката. Беше побеснял от ярост. Тежко изкачи стъпалата, спря се горе и процеди:

— Кучка, кучка! Ще трябва да получа развод!

„Да, няма достатъчно доказателства. Ако се стигне до развод — мислеше си той, — Лайа ще въвлече и Теса в него. Теса в тази мръсотия? Дали ще може чичо Бъд с всичката си слава да я опази от вестниците? «Любовната игра на Ванс ван Влайът. Евнух ухажва наследница.» Как ще понесем всичко това? Как ще се отнасяме един към друг, когато всичко свърши? Какво ще изпитва тя към мен?“ — Влезе в спалнята и си наля питие.

Застанал на прозореца, впери поглед към небето, на което принадлежеше. Мислеше си за нежността, обичта, спокойствието и петте дни от живота си. Спомни си вилата в Бевърли Хилс. Пет дни. „Ще ми се случи ли отново?“ Студени, безпристрастните звезди гледаха отгоре нещастие му.

За състава на Голямото жури всеки местен съдия предлагаше по едно име. От тези предложения се избираха заседателите. Бе чест да си един от двадесетте подбрани мъже в съда. Ето защо нямаше нищо чудно, че Бъд ван Влайът имаше много приятели всред избраните. Тази година неговият най-дългогодишен и най-добър приятел Чо ди Франко беше от заседателите.

Голямото жури щеше да заседава, за да изслуша свидетелите във връзка с изстреляните два куршума калибър 38 в гърдите на Дейвид Фултън. Съгласно закона всеки свидетел даваше показания сам, без своя адвокат.

— Сама ли ще вляза вътре? — запита Лайа. — Твърде притеснена ще съм, за да си отворя устата.

— Какво? След школата на Падрик Хорти? — учуди се Кингдън. — Хайде, Лайа, ти можеш да се справиш.

— Няма да мога — отвърна тя, треперейки.

Бяха с белия ролс-ройс на път към Съдебната палата на Лос Анджелис. Яростта на Кингдън отпреди три ноци вече се беше стопила. Как можеше да се сърди на една толкова беззащитна, трепереща жена?

Краят на широкополата ѝ шапка стигаше до изрисуваните ѝ с молив вежди, високата яка на сакото ѝ — до брадичката. Строгийт костюм подчертаваше притесненото ѝ бледо лице.

— Аз също ще свидетелствам — продължи Кингдън. — Какво толкова? Ще отговорим на няколко въпроса, на които вече хиляди пъти сме отговаряли, а и без светкавици и репортери. Това не е съдебно заседание. Това са група хора, които отсяват фактите. Това е Голямото жури.

— Не разбираш — хленчеше тя. — Всички в него са мои врагове. Ще бъда сама с тях.

— Приятелите ти ще чакат в коридора. Аз. Джулиъс Редпат. Римини. Еди Стоун и момчетата му. Чичо ми ще е там.

— Не мога!

— Представи си, че това е големият ти шанс. Ролята на Южната красавица в отчаяние. Оправи си грима.

— Но те са двадесет души!

— Повярвай ми, че след като видиш тълпата отвън, тази малка групичка ще ти се стори просто смешна.

Като се усмихваше на изпълнените с ужас очи, той потискаше собствената си тревога. Кингдън също се ужасяваше от разпита, защото отправяните въпроси бяха инсинуации, намеци, които накърняваха раната му, мъжествеността му, стойността му като мъж.

— Не може ли да дойдеш с мен?

— Знаеш, че не може. — Замълча. — Лайа, това е лично като изповедта.

Бяха сигнали до булевард Уилшир. Когато завиха на изток, лимузината поднесе по разкаляната улица. Лайа изпищя. Пресегна се и я хвана за ръка, а тя се вкопчи в пръстите му така силно, че го заболя.

Ужасът на Лайа му действаше. Откакто не я изпускаха от поглед, беше станала зависима и непрекъснато бърбореше. И въпреки това след онази сутрин в дома на Теса не беше губила контрол над себе си. Понякога, изглежда, влечението ѝ към филмовата игра я водеше и в истинския ѝ живот. Направи грандиозни изпълнения пред полицията и пресата.

— Ще бъдеш ли до мен?

— За Бога, Лайа, не се ли появявам навсякъде до тебе, верен и усмихнат? Така че помогни ми и ти. Бих влязъл и вътре. Но... те... няма... да ми... позволят. Това... е... противозаконно. — Разчлени думите той. — Добре. Ти спа с Фултън и води дневник. Е, и? И други жени са били недискретни като тебе. Те също имат основание да мразят това нещастно копеле. Няма смисъл, повтарям, няма основание Голямото жури да те подвежда под отговорност за убийството.

Само като спомена думата убийство, Лайа хвърли поглед към плъзгащия прозорец, който ги разделяше от шофьора. Калвин, така ли се казваше? Калвин, или който и да е, беше техен шофьор от три дни. Всеизвестно е, че прислужниците продаваха домашните истории. „Мога да си представя — мислеше си Кингдън. — Човекът, който ходеше навсякъде с Лайа Бел.“

Лайа дишаше задъхано и на пресекулки.

— Аз го направих — заяви тя.

Кингдън я погледна втренчено. Начервените устни странно се изкривиха.

— Какво си направила?

Тя не отговори. От нея лъхаше студенина.

— Правилно ли те разбрах? — попита той. — Току-що казах, че Голямото жури няма основание да те подведе под отговорност за убийство. А ти каза: аз го направих — така ли?

Отново не отговори.

Кингдън усети, че го побиват студени тръпки. Нито веднъж досега не си бе помислял, че Лайа може да е убила Фултън. Но защо? Тя не притежаваше способността да мрази или да обича друго човешко същество, но какво доказваше това? Човешката обич и омраза не са единственият барометър. „Тя се врътка пред филмовата камера — разсъждаваше той. — Страстта напират от финото ѝ тяло. Ако беше мъж, бих решил веднага, че го е извършила. Мъжете убиват от амбиция. Цезар е бил амбициозен — и Лайа Бел е такава. Какъв глупак съм само. Глупак ли? Господи, та аз съм най-големият наивник на света.“

— Ти ли уби това перверзно копеле — попита студено той — и после ме прати в къщата му да прибера парцалите и лъжите ти?

С нищо не показва, че го е чула. Туптенето продължи. Веднъж по време на войната един самолет се плъзна на пистата близо до мястото, където се беше разположил той. „Спадът“, лесно управляем самолет, можеше да се приземи и от ранен пилот. Така че, когато никой не излезе от кабината, той изтича до самолета. Двамата летци бяха мъртви. Верният „Спад“ се беше върнал на земята без човешка намеса.

Като се взираше в Лайа, Кингдън настръхна по същия начин, както когато видя умрелите мъже, притегнати с колани в пилотната кабина. „Мъртва е — помисли той, — само механичните функции продължават.“

Яростта му поутихна.

— Как? — попита.

— Знаеш, че беше застрелян — отговори безизразно тя.

— Никога не си хващала пистолет. Не притежаваш такова оръжие.

— С господин Хорти сме работили и сцени с убийства. Дейвид имаше револвер с инкрустиран седеф на дръжката и го държеше в



стаята си. — Гласът ѝ беше монотонен, без следа от южняшкия акцент.

— Но той бе голямата ти надежда.

— Когато отидох при него онази сутрин, ми каза, че секретарят си бил променил намерението. Няма да вдига скандал. Дейвид заяви, че не съм необходима. Попитах за филма за Павлова и той се изсмя. Дейвид се смееше. Каза, че не съм Умиращият лебед. Каза, че бил видял само пилета да се мятат като мен. Каза, че може би ще направи филм и ще го нарече „Умиращото пиле“, комедия, а аз ще играя звездата в него. Беше жесток, толкова жесток. Изтегна се на леглото ѝ се смееше. Не помня да съм взела пистолета или да съм стреляла. Но аз бях там, надвесена над него. Наоколо имаше пушек. Пушекът ме изненада. Миришеше на сяра.

Миризмата тежеше в стаята, когато ти телефонирах.

— Но никой не намери пистолета.

— На път към дома на Теса спрях до Ла Бреа и го хвърлих там в ямите.

„Оръжието от едно убийство лежи заедно със скелетите“ — помисли си той.

— Кингдън, трябва да ми помогнеш. Трябва.

— Защо да го правя? Да го възкреса ли?

— Там вътре ще съм сама. Без нито един приятел. Само ако ме притисне някой, просто зная какво ще се случи. Цялата история ще се излее от мен.

За секунда на Кингдън му се стори, че това е най-доброто разрешение — електрическият стол е по-малък проблем от развода. После въздъхна, срамувайки се от себе си. Проумя какво му казваше Лайа. Спомни си оня, безумен ужас, който бе изпитал, докато обикаляше около самолета на Текс. Ако Теса я нямаше там, вперила влюбен поглед в него, никога нямаше да успее. Страхът щеше да го победи, да го унищожи.

— Чичо ти познава всички, той може да уреди нещо.

— Не, само това не. Той не може да уреди.

— Хората от Голямото жури са големи и важни личности. Сигурно познава много от тях. Може да ги помоли.

— Да ги подкупи, това е думата.

— След това ще се махна. Ще ти дам развод. Ще направя всичко, което поискаш. — Ярво начервените ѝ устни потрепераха на бледото

лице.

— Успокой се — утешаваше я той. — Не са ни разпънали на кръст.

— Ако чичо ти би поговорил с един от тези хора, ако имах един-единствен приятел там, все едно че целият свят ще е с мен.

— Лайа, познаваш ме. Не мога да искам услуги. Винаги се притеснявам. Хайде. Наистина ли смяташ, че ще поискам от Хендрик ван Влайът II да уреди...

— Не да урежда, Кингдън. Просто да помоли един от своите приятели да бъде и мой приятел и да възпре останалите да ме притискат. Мили, мили, толкова ме е страх.

Кингдън погледна през прозореца.

— Имаш думата ми — продължи Лайа. — Ще ти дам развод тихо, без каквото и, да било шум.

Кингдън се извърна към нея.

— Добре — отвърна с безизразен глас той. — Ще видя какво мога да направя.

Широките внушителни стълби на десететажната сграда на съда бяха задръстени от мъже и жени, които се блъскаха и суетяха — бяха фенове на Кингдън. Хората на шерифа обкръжиха бялата кола, после се наредиха в редица нагоре по стълбите.

Бъд стоеше до прозореца в дъното коридора на петия етаж и гледаше надолу. Камерите непрекъснато работеха, като че ли снимаха филм. Тълпата се раздвижи. Виждаха се само шапките на Кингдън и Лайа.

Бъд погледна към мястото, където улиците Мейн и Спринг се събираха, припомняйки си старата тухлена сграда на съда. „По онова време няхаме нито кино, нито коли, нито самолети, нито нефт. Лос Анджелис беше малък град и не бихме могли да съберем такава тълпа. Как се променя светът!“

Някой бутна шапката на Кингдън с ръка.

Бъд се намръщи. Изпитваше противоречиви чувства към племенника си. От една страна, искрено бе привързан към Кингдън, гордеше се със смелостта му, зарадван от начина, по който подкрепяше съпругата си, и от това, че не я изостави. От друга страна, приятелството на Кингдън с Теса го вбесяваше. Сега Теса не приемаше никакви покани — освен отправените и до родителите ѝ.

Ако уредяха някакво излизане със запознанство, тя го отклоняваше с извинението: „Имам да довършвам глава от книгата си.“ Бъд ѝ беше обърнал внимание, че Кингдън е женен, а тя се изчерви и му отговори, че както и на останалата част от света, този факт ѝ е известен. Сарказмът не бе присъщ на Теса. Бъд не можеше да обсъжда деликатния въпрос за мъжествеността на Кингдън. Старовремски разсъждаваше, а и след толкова години съвместен живот с Амели и взаимно опознаване трудно говореше за секс. Беше помолил Амели да обясни на Теса, че взаимоотношенията ѝ с Кингдън може да я наранят. Амели бе преbledняла и той не можа повече да настоява.

Кингдън и Лайа се изгубиха от погледа му. Задържаха пресата в мраморното фоайе. Хора на шерифа охраняваха стълбищата и асансьорите, предотвратявайки появяването на репортери и търсачи на

усещания нагоре. Бъд се приближи до асансьора и поздрави униформения служител.

— Голям ден е днес, господин Ван Влайът.

— Така е — отговори Бъд.

— Голям почитател съм на капитан Ванс. Господи! Представяте ли си тази съпруга, която разказва на цял свят какво става в леглото.

Вратата на асансьора се отвори. Кингдън и Лайа се появиха, следвани от Римини и Джулиъс Редпат с двамата му помощници.

Римини застана близо до Кингдън, а Кингдън продължаваше да държи ръката на Лайа. Джулиъс Редпат беше облечен в класически костюм бостънска кройка, на лицето му бе изписана адвокатска загриженост. Пристъпи напред и поздрави Бъд с уважение.

Кингдън се обърна към жена си:

— Лайа, иди най-напред да си оправиш грима и шапката.

Погледна го умолително.

— След това ще говорим с чичо Бъд — добави той, поглеждайки към чичо си.

— Разбира се, Кингдън — отвърна Бъд. Беше изключително предразположен към племенника си.

Залата изглеждаше задимена, без да има видим прах. Около дълга дъбова маса бяха подредени осем грамадни неудобни стола. Лайа, с освежено напудрено лице, оправена шапка, приседна на края на масата, пръстите ѝ стискаха дамската чантичка.

Бъд и Кингдън стояха до нея. Спокойствието на Кингдън се бе изпарило. Присъствието на чичо му в съда подсилваше ужаса от скандал. Само по себе си бе добро стечение на обстоятелствата и затова Кингдън се затрудняваше да моли за още благоволение.

— Лайа е притеснена — каза той с приглушен глас. — Никога не са я разпитвали без адвоката ѝ.

— Няма нищо. — Бъд се усмихна на Лайа. — Просто повтори това, което си казала вече на полицията.

— Не може да приеме, че са група добри граждани, които се опитват да разберат какво става — поясни Кингдън. — Група хора като теб и мен.

— С някои от тях играя поло — каза Бъд и на мига падна в капана. — А Чо — Чонси ди Франко, е моят най-стар приятел. От бебета сме заедно. Господи, колко истории мога да ти разкажа за мен и стария Чо. Е, сега вече се укроти, също и аз. Той все пак е най-хубавият човек, когото някога би искала да срещнеш. — Бъд сложи ръце на масата, наведе се напред и се опита да я насърчи. — Лайа, не бива да се безпокоиш. Хората вътре не се впечатляват от плевката, извини ме, от всичко писано във вестниците. Това е група от здравомислещи хора. Чо и аз сме родени ей там. — Бъд погледна през прозореца в посока на Мейн Стрийт. — Помисли по този начин. Съдебните заседатели на Голямото жури ще те измъкнат от цялата тази бъркотия.

Лайа облиза сухите си устни.

— Чичо — обърна се Кингдън към него, — след като се познавате с господин Ди Франко от толкова дълго, а и сте такива добри приятели, мисля, че Лайа би се чувствала много по-добре, ако размениш две думи с него. Тогава тя ще знае, че също има приятел.

Лицето на Бъд стана сериозно. С годините чертите му се бяха изострили и подчертаваха носа. В случай като този беше очебийно, че чувството му за власт го обземаше бързо. Беше изключително щедър, но никога не позволяваше да го използват.

— Кингдън — рече той с все още приятелски глас. — Излязох от заседанието на Секретариата. Обсъждахме въпроса с лизинга на моите земи за нефтеното находище. Това не доказва ли на Лайа, че има свой приятел в мое лице?

Кингдън трепна. Беше развълнуван, че чичо му, който строго пазеше името и личните си дела, беше застанал на тяхна страна в тази клюкарска история, като публично ги подкрепяше. А от друга страна, той бе бащата на Теса, човекът, който го бе разделил с нея. Чу се да казва:

— Чичо, ти си тук, за да докажеш пред Теса алтруистичните си наклонности.

— Щях да съм тук дори ако никой, включително дъщеря ми, не знаеше за това! Ти си мой племенник, Кингдън, и затова съм тук. Поради която причина няма да повтора този разговор пред областния съдия. — Гневът му беше открит и неподправен.

Кингдън пое въздух.

— Съжалявам, сър.

— Вярваш ли ми?

Кингдън се почеса. Отново му се искаше да благодари на чичо си, но думите му бяха.

— Искаш да ти се извиня отново ли? Или трябва да падна на колене и да лъсна обувките ти със сълзи на разкаяние?

— Моля ви, господин Ван Влайът — извика с пискливия си глас Лайа. — Не мога да вляза вътре при всички тези, които ме мразят. Знаем, че всеки един би скочил срещу мен при всяка моя дума.

Стискаше ръцете си. Кингдън седна до нея.

— Спокойно, Лайа — каза той. — Ще съм до теб. Не се притеснявай.

Изправи се, взе чичо си под ръка и го дръпна към прозореца.

— Ще ѝ стане зле — поясни тихо. — Трябва да отиде на лекар, а не да се изправи пред съдебните заседатели.

— Обясни това на Джулиъс Редпат, Кингдън. Ще ѝ даде отсрочка.

— Какъв смисъл има, след като ще свидетелства? — Кингдън шепнеше. — Лайа е права. Те я ненавиждат. Получава писма, от които блика жлъч. Боже мой, няма да повярваш каква омраза! Изригва от хартията.

— Тези хора не са невежи човекомразци. Те са Голямото жури.

— Двадесетте души около масата са по-екзалтирани от останалите. Те не ни обичат нас от Холивуд. Чичо, ще се радват да я разкъсат.

Споменът за гордото младо момиче прониза Бъд за секунда и изчезна.

— Те само отсяват доказателствата. Ще ѝ задават въпроси, подобни на тези в полицията.

— Но тогава Редпат бе до нея.

— Тя е актриса. Кажй ѝ да се разплаче. Ще ги трогне.

— Трябва ѝ само едно приятелско лице. В противен случай ще избълва какво ли не.

— Кингдън, в какво повече може да се забърка?

— Като каже истината — отговори тихо Кингдън.

Слънчевите лъчи се прокрадваха през прашния прозорец и хвърляха сенки върху Бъд, присвил въпросително вежди. Накрая попита:

— Тя ли го е направила?

— И съответно е наказана — отвърна Кингдън.

— Откога знаеш?

— Каза ми на път за тук. Договорихме се, че ще ми даде развод, ако те убедя да говориш с някой приятел, който и да е, от Голямото жури.

— Етичните въпроси настрана, Кингдън. Сключил си лоша сделка. Можеш да получиш развод по всяко време, щом поискаш.

— Прав си. Лайа винаги ме е карала да изпитвам нещо, не точно симпатия, но нещо такова. Каквото и да направи, престъпление или нещо неморално, винаги се усещам по този начин. Знам, че дори да не съм виновен, бих могъл и да бъда.

— Не мога да разбера този начин на разсъждения.

— Работата е там, че жена ми вече е преминала собствения си ад. Вече си носи наказанието, отредено ѝ от Господ Бог. Не искам да бъда част от неговите по-нататъшни жестокости.

— Не трябва да я защитаваш.

— Трябва.

— Защо?

— Току-що се опитах да ти обясня.

— Тя защити ли те? Дори не можа да опази най-личната ти тайна... — Гласът на Бъд заглъхна.

Кингдън трескаво се взираше в него.

Бъд го усети, но не отклони поглед и каза:

— Във Франция вече си имал достатъчно лош късмет за цял живот.

Кингдън погледна настрани, опрял чело в мръсното стъкло. Бъд си припомни горчивия привкус на арсеник от поражението преди четири години, когато бе разделил племенника си от дъщеря си. Тогава му се искаше да обгърне с ръка раменете му. Направи го сега.

— По дяволите, Кингдън. Чо е правил къде по-лоши неща от това да подкрепи свидетел.

Кингдън кимна.

Бъд прекоси стаята, притегли стол и седна до Лайа.

— Лайа, Кингдън ми разказа колко неспокойна се чувстваш. Ти си съпруга на племенника ми, приятелка на моята Теса. Освен това си много хубава жена, а аз винаги съм имал слабост към хубавите жени. — Усмихна ѝ се. — Не мога да те гледам притеснена. Така че ще направим следното. Ще си поговоря с тези приятели, за които ти споменах. По-специално със стария Чо. И когато влезеш в залата при Голямото жури, ще знаеш, че хората там са с тебе.

— Ще го направиш? Наистина ли ще го направиш?

— Моите приятели са и твои приятели.

— Ти си просто чудесен — засмя се тя.

Кингдън видимо накуцваше, докато се приближаваше към масата.

— Благодаря ти, чичо.

— De nada.

— Не е нищо — отвърна Кингдън. — Знам какво значи това. Други хора с твоето положение непрекъснато използват властта си, докато с теб не е така.

В коридора се чуха гласове. Голямото жури излизаше за кратка почивка. Бъд стана, достолепно прекоси стаята и Кингдън го видя да се



здрависва с един човек с побеляла коса. Вратата се затвори.

Лайа извади сребърния си комплект, избърса огледалото и подсили червилото на устните си. Отново тръпки побиха Кингдън. „Съгласно всички правила би трябвало да мога да я мразя — мислеше си той. — Не само ме забърка в това убийство и ме направи за смях, но заради нея Теса трябваше да отиде сама в санаториума «Грийн». А сега, като гледаше как Лайа навлажни пръсти, за да подреди къдриците си, изпита само съжаление. Нищо чудно, че чичо Бъд не може да ме разбере. И аз самият не разбирам.“

Коридорът утихна. Шерифът отвори вратата. Двамата се изправиха.

— Госпожо Ванс? — обърна се шерифът към нея.

— Готова съм — отговори Лайа.

— Успех — пожела Кингдън.

Отметна назад глава, погледна смело, както я беше учил Падрик Хорти, и каза:

— Смятам, че няма от какво да се страхувам.

Разследването на Голямото жури не стигна до никакво заключение. Събранието на почетните граждани не намери достатъчно доказателства за обвинение срещу лице или лица за убийството на Дейвид Манли Фултън.

Частният съд на Холивуд обаче бе на друго мнение.

След този неразрешен скандален случай през септември щеше да има друго дело — на Фати Арбъкъл. Беше обвинен в убийството на филмовата актриса Вирджиния Рап и в пресата се появяваха всевъзможни заглавия.

Конкуренти в дейността си, шефовете на различни филмови студии се обединиха, за да защитят интересите си, и наеха адвокатата Хейс да ги защитава срещу нападките на пресата. Хейс твърдеше, че филмите щели да станат „чисти и непорочни като децата“. В потвърждение на казаното той подготви клауза, която студиите трябваше да включват във всеки следващ договор с актьорите. Даде на продуцентите списък на 117 скандални актьори и актриси. На тези мъже и жени завинаги бе забранено да се появяват на филмовия екран. Списъкът бе наречен „Книга на обречените“.

Името на Кингдън Ванс липсваше, но Лайа Бел бе в списъка.

Тя разбра и това ѝ подежда по-убийствено, отколкото би ѝ се отразило обвинение на Голямото жури. Въпреки че бе попаднала в Холивуд, без да е талантива, без да има необходимите маниери, с твърде безцветни очи, не можеше да приеме такова развитие. За нея животът бе целулоидната лента в светлината на прожектора. Беше изучила, планирала, обрекла себе си, спала с всеки, който би ѝ помогнал да я включат в този филм — живота. „Книгата на обречените“ я изключи от единственото нещо, което имаше значение за нея, за нейното съществуване.

Няколко месеца преди да се появи на бял свят никога неспоменаваната преди това „Книга на обречените“, се случи нещо, което имаше далеч по-голямо отражение върху града.

С каска на главата З-те В, запретнал ръкави, беше приклепнал на горното стъпало на своята сонда на хълма Сигнал и наблюдаваше обекта на Шел. След рутинната проба екипът на „Шел“ бе открил нефт над двадесет метра дълбочина в стар кладенец. Новината се разнесе. „Шел“ трябваше да вдигнат висока ограда, за да преградят пътя на зяпачите до платформата. Посетители прииждаха до оградата и спираха колите си кой където намери.

З-те В се усмихваше, като гледаше тия прашни автомобили, защото си спомняше страховете на Бъд, че суровият нефт на Лос Анджелис с голямото количество отпадъчен газьол ще има проблеми на пазара. Разбира се, той бе признал, това гориво би могло да се използва за новосъздаващите се превозни средства, но някъде в двадесет и пети век.

З-те В се изправи и протегна. На платформата му имаше купчина кал. Погледна я. Машините тракаха с ритъма на своя живот. Слънцето грееше. З-те В взе една лопата, здраво стискайки в мазолестите си загрубели ръце напечената от слънцето дръжка. Бавно започна да изгребва натрупаната кал. Брадатото му лице се проясни, изсипа калта във висока тенекия, пълна с вода. Водата забълбука и почти веднага отгоре се показа лъскав слой.

Помощникът дойде да види, бършейки запотеното си чело. Наддаде вик:

— Следи от нефт!

Предзнаменованието беше добро.

Петнадесет минути по-късно от недрата на земята се чу глухо бучене, после звукът се усили, започна да съска, да напират.

З-те В познаваше този звук. Познаваха го и другите трима мъже от дневната смяна. Тичешком се втурнаха покрай оградата нагоре по хълма.

Над сектора на „Шел“ изригна черен гейзер, стълбът достигаше около тридесет и пет метра височина. Хората на „Шел“ танцуваха, прегръщаха се под димящия черен душ, виковете им се заглушаваха от грохота на нефтения стълб. Зад оградата зяпачите също викаха — непознати хора, станали свидетели на събитието, също се радваха и изживяваха заедно този исторически момент.

З-те В свиваше и разпускаше юмруци. Хората му се скупчиха около него.

— По дяволите, З-те В! Ще станеш най-големият милионер в Лос Анджелис!

— Четиридесет декара са това! Исусе Христа, четиридесет декара!

З-те В се отдалечи от тълпата и потегли към малкото кафене в края на хълма. Мястото беше усамотено. Собственикът беше някогашен морски търговец. Клиентите му се радваха заедно с тълпата. З-те В извади от джоба на панталона си късче хартия. Краищата му бяха смачкани и изцапани, едва различни написаните цифри.

Теса наскоро бе инсталирала отделен телефон в кабинета си. Като чу гласа ѝ, попита:

— Спомняш ли си едни стихове, които звучат така:

*„Устремът на нощна пеперуда към звездите,  
на нощта към утрото,  
посвещаване на нещо по-различно  
от света на нашата тъга.“*

— Шели, нали? — попита тя.

— Точно така. По-лесно е да се наслаждаваш на нещата, които искаш от далеч, Теса.

— За мен не е така — отвърна тя. — Винаги съм искала моите звездички да са наблизо. Прекалено по женски ли звучи?

— Значи си мислила върху това?

— Да.

— И аз. За мен постигането на поставената цел е въпрос на личен морал.

— Чичо, да не искаш да кажеш, че твоят кладенец е тръгнал?

— Не. Бликна при „Шел“. Аз ще съм следващият.

— Чичо...

— Кой друг би бил толкова глупав, че да рецитира поезия на своя благодетел?

На другия край на жицата настъпи мълчание.

— Теса? Чуваш ли ме?

— Плача... Чичо, толкова се радвам за теб.

— Колкото и глупаво да се държа, трябва да знаеш. Това бе най-милото, най-скъпото, най-хубавото нещо, което някой е правил за мен някога.

След като приключи разговора, 3-те В остави монета. Не се обади на никой друг.

Деня, в който бе бликнал първият кладенец в Лос Анджелис, той бе препускал до града, целият омазан в черно масло. Спомняше си напрежението в магазина, пълничкия Хендрик, изправен и важен във фрака си. Спомни си как младият Бъд сияеше от радост. Спомни си очите с лешников цвят на Амели да се вторачват в него с изненада, след това със страх и бавно — о, колко бавно — да му прощават.

На 10 септември бликна неговият кладенец. По това време хълмът се задръстваше от безкрайна колона камиони. Сондите работеха денонощно. Напористи представители на нефтени компании предлагаха огромни суми за нефт и газ. Хора, които никога не бяха помирисвали нефт и виждали нефтени платформи, получаваха работа, а проститутките набързо разпънаха палатки наоколо. Всяко момиче стоеше в очакване пред палатката си, докато някой от здравеняците не влезеше вътре. Кладенците привличаха пожарни и нефтени фирми, които се бореха с пламъците, с калта, с динамита.

На шумния хълм Сигнал, където той си бе мечтал за митичния остров, където беше претърпял най-ужасното си поражение, 3-те В бе станал милионер.

Една топла сутрин през октомври новият шофьор откара Лайа и Кингдън на пристанището на Лос Анджелис. Репортерите чакаха на кей 22, където беше акостира корабът. Кингдън и Лайа се спряха на палубата.

— Госпожо, защо заминавате за Париж?

— Имам предложение за филм — отговори Лайа.

— Кой е продуцентът?

— Ще ви кажа, ако реша да приема ролята. — Усмихна им се по южняшки. — Много по-предизвикателна е от всички, които някога съм играла.

— Капитан Ванс, вие заминавате ли?

— Аз съм зает човек, за Бога.

— Вие току-що завършихте последния си...

— И следващата седмица започвам нов филм, казва се „Победители отвъд синьото“.

Една репортерка подхвърли:

— Но едно пътешествие през Панамския канал би бил чудесен втори меден месец.

— Така казват — отвърна Кингдън.

— Значи ли, че всичко е все така прекрасно?

— Все същите влюбени папагалчета сме — продължи Кингдън.

— А сега бихте ли ни извинили?

Двойката изчезна от погледа им.

Каютата на Лайа беше украсена с огромни кошници с лилии. На нито една нямаше визитна картичка. Всичките бяха от Кингдън.

— Ако нещо ти е нужно, обади ми се — поръча той.

— Благодаря, скъпи.

— Помниш името на човека в Акапулко, нали? — попита я той и извади бутилка шампанско от една кошница с цветя.

— Сеньор Антойа — отговори тя и влезе в банята да донесе чаши.

Кингдън отвори бутилката и наля.

— Приятно плаване — вдигна наздравица той.

— Скъпи, ни най-малко не се безпокой за сеньор Антоя.

— За теб се притеснявам — отпи той. — Лайа, ако се нуждаеш от нещо, не забравяй, че винаги сме били приятели.

— Ти вече ми даде повече, отколкото поисках. Защо правиш всичко това за мен?

— По дяволите, ако знам.

— Трудно е да те разбере човек. Затова успяваш да се справиш с всичко.

— Ако се нуждаеш от нещо, Лайа, само кажи.

— Сигурна съм, че ще си намеря работа във Франция — механично и весело отговори.

— Сигурно — излъга той. Знаеше, че никъде по света нямаше да ѝ разрешат да се снима във филм.

— Смятам, че няма да обръщат внимание на тази „Книга на обречените“ — подхвърли тя. — Луди са по американците.

„Съзнава ли, че наказанието ѝ е доживотна присъда? Надали.“  
Целуна я по бузата.

— Пази се, Лайа — поръча ѝ той.

— Господинчо, по-скоро ти може да си имаш неприятности, отколкото аз.

## ГЛАВА 23

### 1

Една мъглива ноемврийска вечер в камините на всички стаи на първия етаж на Игълс Руст горяха евкалиптови цепеници.

Най-големият огън беше в дневната и Юта усещаше приятна топлина, докато завършваше последните приготовления. Тежките масивни мебели много повече подхождаха на нея, отколкото на Лайа. Премести пепелника, отвори купичката с ядките и си взе бадем. Дъвчейки го, поклати замислено глава. В пансиона бе свикнала само на прясно приготвена храна. Погледна неодобрително към барчето, където се виждаше изобилие от бутилки, после се обърна към огледалото в позлатена рамка.

Отметнала глава назад, се изучаваше. Диамантената брошка самолет, която Чарли Кингдън ѝ бе подарил за рождения ден, блестеше отляво на дрехата ѝ, а на шията ѝ лежеше диамантена огърлица. Погали ги и усети топлината на камъните. Отразени видя новия си пръстен със сапфир и копчетата на ръкавелите, украсени с диаманти и сапфири. 3-те В бе казал, че тези изящни бижута не са подходящи за семейна вечеря. Всеки друг път, когато се бе осмелявал да изкаже мнение, се бе съобразявала. Тази вечер обаче сред поканените бяха Бъд, Амели и Теса. Това не бе семейна вечеря. Това беше триумф.

Надолу по стълбите отекнаха тежки стъпки.

Появи се 3-те В. С ръце на кръста, Юта стоеше и оглеждаше съпруга си. Доволна, потисна усмивката си. „Изглежда чудесно.“

— Връзката ти се е изкривила — обади се тя.

Приблужи се и пъкна пръсти под яката.

— Ще трябва да свикнеш да носиш други дрехи — коментираше тя, докато я оправяше.

За Юта 3-те В с бялата си брада и посивяла коса си оставаше момче. Бдеше над него повече, отколкото над синове си. Заглади немирна косъм на веждата му.



— Така е по-добре. З-те В, това е твоята голяма вечер. — Отиде до барчето и му наля уиски. Подаде му чашата.

— Но, Юта, защо — изненада се той. — Благодаря.

— Само тази вечер — каза тя и седна в креслото. Биха се изненадали единствено на факта, че Лайа е в Париж. Но Чарли Кингдън бе плътно до нея. И тя трябваше да го подкрепи. Юта лапна още един осолен бадем, като се разкъсваше между раздражението и удоволствието от случилото се. Удоволствието надделя. „Имаме три чудесни момчета, а Чарли Кингдън е дори известен. И сега сме толкова богати, колкото и Бъд.“

З-те В се загледа в горящите цепеници.

— Престани да гледаш така отнесено. Кажу нещo.

— Бъд много се радва за мене — отвърна той.

— Той ли? Ха! Сега не е най-големият богаташ на рода!

— Сто пъти може да ме купи и продаде. Аз не държа на имането.

— Винаги се подценяваш! Нищо чудно, че дръпна толкова по-напред от тебе.

З-те В допи питието си.

— Юта, аз съм този, който винаги се е борил да го настигне. Винаги ме е закрилял — поне докато... — З-те В отиде до барчето.

— Вече си изпи питието за вечерта — предупреди Юта.

— Каза, че е моята вечер. — Наля си още два пръста. — Юта, Бъд никога не е бил дребнав. Много години ми трябваша да го проумея. Той е истинският Гарсия, а не аз. Помагаше на татко. Всеки от рода ни, който се нуждае от помощ, отива при Бъд. Той се погрижи и за роднините на мама, все още им дава работа, изпраща им пари. Построи болници в Лос Анджелис, даде пари на университета, проектира парковете...

— Искат да е крал на планината! — прекъсна го Юта.

— Той строи, създава, непрекъснато прави нещo. Градът му е задължен.

— Какво ще кажеш за нефта? Кой откри нефта за този град? — При този неоспорим факт Юта се усмихна на мъжа си. — Чарли Кингдън върна ли се?

Кингдън бе прекарал деня във въздуха.

— Преди около час.

Погледна към големия часовник на стената:

— Почти осем без четвърт е. Всеки момент ще дойдат. По-добре го доведи.

З-те В послушно стана, но в този момент вратата горе се хлопна. Кингдън слезе долу, като си подсвиркваше. Кичур черна коса бе паднал на челото му. Усмиваше се.

Най-трудно бе да разбереш Чарли Кингдън, беше най-дивият и най-независимият син на Юта. Събуждаше у нея спомени за старо прегрешение. Все пак майчиният ѝ инстинкт беше по-силен. Радваше я очевидното му щастие.

— Трябва да си имал добър ден?

— Набито око имаш, мамо — отвърна Кингдън и се засмя.

З-те В погледна любимия си син. Кингдън бе имал трудна година. „Може би ще приеме парите от нефта, ще купи летище и ще се откаже от киното.“ З-те В знаеше, че Кингдън не се чувства добре като актьор. Но отказа на З-те В своя дял от печалбата и правеше по два допълнителни филма на година, за да изплати това, което бе взел на заем от Джакомо Римини за защитата на Лайа.

— Каза ли на господин Римини, че смяташ да караш по-спокойно? — попита З-те В.

— Казах му. Не му се вярва. — Кингдън стоеше пред камината. — Мамо, татко, имам нещо наум.

— Тази вечер — рязко напомни Юта — е вечерта на татко ти.

— Кингдън е мой партньор.

— Не става въпрос за бизнес.

— Тогава за какво? — попита Юта.

— Когато се съберат всички, ще обясня. Но съм много щастлив. Обещайте ми, че ще проявите разбиране?

— Невъзможно е да се даде обещание за нещо, което не знаеш!

Кингдън не обърна внимание на гневната забележка на майка си.

— Като се прибрах къщи, надникнах в трапезарията. Мамо, банкет ли си запланувала?

— Чарли Кингдън, кажи ми какво толкова важно ти се е случило, та не можеш да позволиш на баща си да отпразнува своята голяма вечер.

На вратата се звънна.

Том и Бет идваха заедно с Ле Рой и Мери Лу, които се бяха оженили през юни.

3-те В наблюдаваше синовете си, единия висок, здрав, тъмен, другите двама дребни и светли; двете му снахи бяха във вечерни рокли.

— Юта, не сме ли късметлии? — попита я той, сложил ръка на рамото ѝ.

Кръглото ѝ лице сияеше, тя споделяше радостта му, докато погледът ѝ не падна на часовника. Сви устни.

— Закъсняват — намекна тя.

— Десет минути не означават, че няма да дойдат — обади се Кингдън.

А Бет тръсна червеникави къдрици:

— Ние подранихме. Нали всички тук знаем, че никакво парти не започва, докато лорд и лейди Грийнуд не пристигнат?

Чу се шум от кола и Кингдън изтича в мъглата на двора. Амели и Бъд никога не бяха идвали в Игълс Руст. Кингдън отвори задната врата на колата и ги покани.

— Добре дошли. — Помогна на Амели да слезе от колата и се здрависа с Бъд. Подхвана Теса за ръка и ги поведе.

— Каква чудесна къща имате — отбеляза Бъд, като се огледа във входното антре.

Кингдън посочи към доспехите.

— Филмова звезда, готически стил. Опитвам се да ги продам на баща си, но той проява прекалено взискателен вкус.

Новият прислужник пое връхните дрехи. Кингдън поведе Бъд, Амели и Теса надолу по стълбите към дневната.

Когато бликна първият кладенец на 3-те В, Бъд отиде на Сигнал Хил да поднесе поздравленията си. „ПалOVERде Ойл“ имаше вече бъдеще и двамата братя си взеха по чаша кафе в малкото кафене на хълма.

— Голяма вечер, братле — каза Бъд. — Голяма работа е кланът Ван Влайът!

От вечерта в Грийнуд Амели не бе виждала нито Юта, нито 3-те В.

— Юта, трябва да си много горда — поздрави тя и пристъпи да стисне грубата и мазолеста ръка на 3-те В. Той се изчерви. — 3-те В, толкова се радваме за теб. Да можеха доня Есперанса и татко Хендрик да са тук тази вечер.

Прислужникът внесе сребърна кофичка, от която се подаваха гърлата на две бутилки шампанско. Зад него пристъпваше новоназначената прислужничка със сребърен поднос, на който звънтяха чашите за шампанско.

— Ще вдигнем тоста по време на вечерята — изсъска Юта на Кингдън.

— Спомни си какво си говорихме — напомни ѝ той.

Юта го стрелна ядосано. Бъд и Амели се обърнаха към него. Синовете и снахите му, всички гледаха смълчани, докато изскочат тапите и искрящото вино започне да се лее. Раздадоха чашите.

Кингдън се приближи до Теса и взе чашата ѝ.

— Няма нужда да я пиеш — каза той и обви със свободната си ръка кръста ѝ.

Стояха близо до камината, пламъците на горящите евкалиптови дървета омекотяваха острата светлина на електричеството. Взрени един в друг, той се усмихваше, а тя бе сериозна. Бяха замечтани, като че ли съвсем сами.

Кингдън вдигна чашата си.

— За булката. За жена ми. — Сниши глас. — Любов моя.

Отдалечаващите се стъпки на прислужниците бяха заглъхнали. В топлатата стая бе абсолютно тихо. В това безмълвие проехтя остър вик и звън от чашата на Амели, която падна и се разби на паркета. Плисналото се шампанско потъмни бежовия цвят на вечерната ѝ рокля. Стоеше неподвижно.

Том проговори пръв.

— Лельо Амели, ето, вземи — притече се той и тикна в ръката ѝ ленена салфетка.

— От няколко седмици съм свободен човек. Един адвокат в Акапулко ни разведе с Лайа.

Бет ван Влайът възкликна:

— Да ви е честито!

А Мери Лу ван Влайът добави:

— Това е чудесно.

Стаята отново потъна в тишина. Мирисът на шампанско тегнеше във въздуха.

Устните на Юта трепереха, като че искаше да говори, но никакъв звук не излизаше. Тежкия ѝ бюст се надигаше. Амели притисна с ръка

вената, която неудържимо туптеше на шията ѝ. Лицето на 3-те В изразяваше изненада и ужас. Бъд погледна Теса така, като че ли бе насочила оръжие срещу него.

Нямаше и следа от радост по лицето на Теса.

— Татко? — промълви тя.

Бъд бавно се отдръпна от нея.

— Не може да сте се оженили. — Гласът на 3-те В бе дрезгав, като че ли го болеше гърло.

— Ходихме до Юма сутринта — поясни Кингдън.

— Грях! — избухна Юта.

Амели потрепери.

— Мамо — попита я Теса, — какво има?

— Невъзможно — прошепна Амели.

— Трябва да сте... разбрали какво изпитваме един към друг... — колебливо промълви Теса. — Братовчеди не се женят.

Кингдън притисна Теса по-силно и се обърна към Юта.

— Лайа разбра от отец Макаду, че бракът ни е невалиден. А що се отнася до Теса и мен, че сме братовчеди — мамо, чувала си за опрощение, нали?

— Трябва да го разтрогнете — обади се 3-те В.

Амели с изпълнени със страх очи поглеждаше ту към Теса, ту към Кингдън. Том я хвана за ръка.

— Седни, лельо Амели — покани я той.

— Грях — повтаряше дрезгаво Юта.

Кингдън тъжно погледна към майка си.

— Доволен съм, че всички споделяте щастието ни — отбеляза той.

— Теса — попита Бъд, без да се обръща към нея, — не разбираш ли? Това не може да е нормален брак.

Кингдън забеляза, че баща му го гледа странно.

— Господи, татко, дори ти ли?

— От дълго време си любовник на Теса, нали? — прекъсна го Амели.

Уплахата не бе я напуснала, но гласът ѝ отново звучеше ясно.

— Хей — весело възкликна Бет, — мисля, че това е по-въълнуващо дори от филмите на Кингдън.

Забележката ѝ и тръскането на червената ѝ коса останаха незабелязани.

— Чудовищно бе от моя страна да позволя връзката ви да продължи — каза Амели на Кингдън. — Никаква църква. Трябва да се анулира. Има причина.

Пребледнял, Бъд се бе приближил до канапето, където седеше Амели. Облегна се и се наведе над нея:

— Скъпа, говорихме си. Имаме зет, когото познаваме и харесваме. Теса го обича. А аз, аз не съм против него.

Амели го погледна уплашена.

— Бъд, добре ли си?

— Моля ви. Толкова ли е страшно, че са братовчеди? — Очите му за миг прерязаха светлината. Стисна устни от болка. После светлината изчезна. — Защо вдигате толкова шум?

Едно дърво догоря в камината и падна. З-те В подскочи.

— Бъд, не можеш да говориш така.

— Ако съм съгласен с този брак, кой си ти, та да ми противоречиш? — изстреля Бъд.

З-те В изведнъж разбра, че брат му с някакво невъобразимо усилие е заличил миналото. Погледна Амели.

Устните ѝ казаха: после ще им обясня.

Юта нищо не виждаше. Тялото ѝ като че се подуваше, огромна плът, накичена с лъскави бижута. Чувствата, които я изпълваха, бяха твърде бурни, за да се определят. Ярост и гняв. Нестихваща сексуална ревност. От много години не беше спала с мъжа си, но завистта към етърва ѝ си беше останала. Изпълваше я чувство за малоценност. „За тях — мислеше тя — винаги ще съм никоя.“ Испитваше ненавист към Теса. Беше се провалила като майка. Напразно бе наказвала Чарли Кингдън през детството му; инстинктът му към забраненото, който според нея той имаше от самото си зачеване, бе взел надмощие.

— Вие не сте братовчеди! — изкрещя тя.

Бъд се смали във вечерния си костюм. Амели се изправи и го хвана за ръка.

— Юта — студено се обърна към нея, — излей злобата си върху мен, но не върху тях.

— В името на Божията обич, Юта, децата ще бъдат достатъчно наранени. Нека поне почтено да се каже.

Лицето на Юта почервения.

— Как може да се каже почтено? Твърде късно е.

Бъд тежко се отпусна на дивана. Разтриваше гърдите си.

Теса се дръпна от прегръдката на Кингдън.

— Татко? — извика с нежен тих глас.

— Какво, по дяволите, ви има на всички? — попита Кингдън. — Най-сетне се ожених за момичето, което винаги съм обичал, което винаги ме е обичало. Нито един ли от вас ли не е достатъчно човечен, за да си даде благословията? — Обърна се към Юта. — Мамо, ще получим разрешение от църквата. Обещавам ти, отново да приема църквата и ще получим опрощение. Тогава ще бъде ли всичко наред?

Дали всичко ще е наред? Думите изсъскаха в съзнанието на Юта като желязо във вода. Всяка дума, казана от този човек с тъмна коса и измъчено лице, доказваха нейния вечен грях.

— Не ми задавай въпроси — изкрещя му тя. — Говори с тъща си. Питай я защо мъжът ѝ я прокуди от града да роди принцесата си! Попитай баща си защо брат му го мрази. Не съм аз тази, която мога да ти дам отговорите!

— Май имам разстройство — обади се Бъд.

Бет и Мери Лу се засмяха на думите му. Съпрузите им ги погледнаха укорително. Жените млъкнаха.

Бъд пхна ръка под сакото си и пак разтри гърдния си кош. На лицето му се изписа учудване.

— Какво има? — попита Теса. — Боли ли те, татко?

— Татко ти е добре! — пищеше Юта. — Ти просто не говориш с него! Това е чичо ти! 3-те В ти е баща!

Аmeli се изправи, за да застане между мъжа си и Юта, като че ли искаше да защити Бъд.

— Никой ли от вас не изпитва поне малко страх? — Пот се стичаше по лицето на Юта. — Или вие, Ван Влайътови, сте толкова велики и всемогъщи, че свещената дума на Господ не означава нищо за вас?

— Господ не одобрява нечовечността — въздъхна 3-те В. — Не можа ли да почакаш?

— Амели — промълви Бъд, — не мога да дишам. По-добре да се прибираме вкъщи.

— Чичо — обади се Кингдън, — искаш ли да полегнеш?

— Лекар — извика Амели.

— Не! — изстреля Бъд. — Вкъщи ще се оправя.

Изви гръбнак, опитвайки се да поеме въздух. Амели погледна към Кингдън. Той изтича навън и извика на прислужника шофьорът на господин Ван Влайът да докара колата пред входа. Бъд се изправи, пристъпвайки сковано като спянат. Амели го придържаше с две ръце отдясно, а Теса пое лявата му ръка и те бавно прекосиха стаята.

Близо до последното стъпало на входа Юта стисна Теса за рамото и я спря.

— Може би грехът не представлява нищо за тях или за теб! Но за Чарли Кингдън е! Отгледах го почтен. Грехът е от значение за него. Това не е брак. Това е богохулство!

Теса се дръпна и последва Бъд и Амели. Кингдън помогна на леля си да облече коженото палто. Подаде на Бъд шапката и наметна палтото върху раменете му. Теса сграбчи наметката си, без да я слага.

Колата беше пред вратата. Като излязоха навън, Бъд види дълбоко на няколко пъти влажния и мъглив въздух.

— Така е по-добре — промълви той.

— Теса, с теб ли да дойда или да ви следвам с моята кола? — попита Кингдън.

— С мен — отговори тя.

— По-добре съм — обади се Бъд, поемайки отново дълбоко въздух. — Нека скапаният ми стомах да не разваля партито на 3-те В.

— Истината е една — каза Кингдън. — Аз го развалих.

— Ами вземете вашата кола. — Гласът на Бъд звучеше почти закачливо. — Ще се върнете веднага.



Когато шумът на първата кола заглъхна надолу по пътя, 3-те В се обърна към Юта.

— Вампир такъв! — извика той. — Ненадминат вампир.

Излезе от стаята, стъпките му тежко затрополиха по стълбите.

На Юта ѝ се гадеше, винаги се чувстваше така, когато се ядосаше. Местеше поглед от бутилките шампанско до пръснатия кристал на пода.

Двамата ѝ по-малки синове и снахите ѝ отвърнаха очи от нея. Отчаянието ѝ беше толкова голямо, че хлипаше. И все пак — чудеше се тя — защо да се мрази? Другите, нали другите бяха прегрешили?

Прислужникът дойде до вратата и съобщи:

— Мадам, вечерята е сервирана.

Юта го зяпна изненадана, с несмислен поглед.

Бъд стоеше в банята на долния етаж в Грийнуд. Облекчението, което бе изпитал от свежия въздух навън, бе изчезнало. Отново усети тежестта в гърдите си. Бе изпратил Амели да му приготви хладка вода със сода. Не пожела да телефонира на д-р Уолвю.

За разлика от повечето мъже на неговата възраст Бъд се радваше на изключително добро здраве. Най-лошото неразположение, което бе изпитвал, бе стомашно разстройство, и това, казваше си той, го мъчи и сега. Разкопча панталона си. Нищо не се получи. Усещаше вкуса на соления бадем, който бе вкусил в дома на Кингдън.

Изведнъж ясно видя пред себе си Юта, дебелото ѝ тяло се надуваше като на пустинна жаба след дъжд. Чу скърцащия ѝ като трион глас. Не можа да си спомни думите ѝ, но усещането за омраза не го напускаше. Победите в живота му, „Паловерде Ойл“, богатството му, благотворителността му, този дом, който бе Паловерде, уважение, привързаност, нищо не означаваха. Защо ли? За какво бе крещяла Юта?

Вкусът на лепкавата сол върху бадема бе останал в устата му. Пронизваше го раздразнение. „Къде, по дяволите, е Амели? Защо се бави толкова дълго, като знае, че ме е хванало моето разстройство?“ Опря длани върху мраморната мивка. Обля го пот и овлажни яката му. „Веднъж да взема тая сода и ще се почувствам по-добре.“

Юта бе викала за стария им спор, станал преди Амели да отиде в Оукланд. „За нищо на света не мога да си спомня защо се карахме тогава. Стоеше до прозореца и изглеждаше горда и много зле. За какъв дявол ще съм се разправял с нея, когато тя бе в последните месеци на своята бременност? Бебето — спомни си той. — Беше нещо за бебето. О, Господи!“

Теса...

И тогава почувства удара под рамото.

Болката беше толкова остра, силна и неудържима, че изпълни света. Но той не загуби съзнание. Видя как се хваща за умивалника. Усещаше миризмата на собствения си афтьршейв, вкуса на тоя проклет бадем. Болката го повали. Почувства, че тялото му се свлича,

мускулите му омекват, а костите му се пълнят с вода. Да, това отколешно пораженческо чувство го бе връхлетяло. „Теса“ — помисли отново той. Усещаше, че припада, бавно се свлече на пода.

Движението отне много време. Почувства, че главата му опира в земята. Не усети да губи съзнание. Лежеше долу, вперил поглед в розовия неполиран мрамор.

Тръбите пропълзяваха в стените. Опита се да извика, но не можа да издаде и звук. Болката го пронизваше надолу по гръбнака. Усещаше само болката.

— Бъд? — гласът на Амели долетя от разстояние. — Бъд?

Опита да се да отговори. Хъхрещ звук напираше откъм дробовете му. Лекарите й стъпки заглъхнаха.

Чу далечен шум от гуми на кола по чакъла. Тръшнаха се вратите на кола, а входната врата на къщата се отвори и затвори. Чу остро потракване на женски токчета, едва доловимо неравномерни мъжки стъпки, които се приближаваха все по-близо, след това спряха пред банята.

— О, Господи — прошепна мъжкият глас.

— Татко... — едва чуто изрече жената. Наведе се. Черната ѝ коса обкръжаваше белия овал на лицето. „Прилича на мама — помисли си Бъд. — Да, това е мама. Тя ще успокои болката. Тя може да лекува хората.“ Опита се да обясни болката, която го притискаше, но не можеше да проговори. Изглежда, го разбра.

Развързваше връзката му, разкопчаваше го.

Стъпките на мъжа прокълтяха.

— Амели. Амели!

След това друга жена се наведе над него. Имаше очи с цвят на лешник и веднага разбра коя е тя. Момичето от съседната къща. Дъщерята на полковник Дийн. Но какво правеше тя тук? Съзнанието му се замъгли.

— Бъд — викаше го тя, докосвайки лицето му. Ароматът на цветя се прокрадна през болката и той разбра, че я желае. Не трябва ли? Та тя е само на петнадесет години. Едно малко, съзряващо момиче, но ме докосва, както никой друг, така нежно.

— Бъд, Бъд, скъпи. Чуй ме. Ти не можеш да си отидеш. Не можеш да ме напуснеш.

Да я напусне? Защо? Това странно малко момиче галеше лицето му с обич, а тежката като планина болка, която го натискаше, му се стори по-лека.

— Амели Дийн — чу тихия си агонизиращ шепот. — Имаш много красива коса.

Болката го повали. Повърна.

Час по-късно Кингдън и Теса седяха в кабинета на Теса. Вратата бе отворена. През осветения коридор виждаха плътно затворената врата на спалнята. Вътре трима доктори и две сестри се бореха за живота на Бъд. Амели сновеше между тях и в дневната си.

Кингдън държеше ръката на Теса. С палец търкаше халката, която беше сложил с разрешението на мировия съдия в Юма. Знаеше, че трябва да каже нещо успокоително. В момента чичо му можеше да е мъртъв или дишаше с помощта на тази твърда тръба, която предхожда смъртта. Дори огромната му обич към Теса не бе в състояние да предизвика ни най-малка симпатия. „3-те В ти е баща.“ Думите кънтяха в мозъка на Кингдън и той не можеше да се съсредоточи върху каквото и да било. Цялото му същество крещеше, че майчините устни са изrekli лъжа, но знаеше по реакцията на останалите трима, че е бил близо до истината.

Различи шум откъм спалнята, който наподобяваше преместване на мебели. Теса се изправи. Продължи да държи ръката ѝ. Шумът спря. Дръпна я обратно на кожената кушетка. Страшно се срамуваше, че не може да се присъедини към нейното безпокойство. Но как можеше да мисли за нещо друго, освен „3-те В ти е баща“?

„Класическа реплика — мислеше си той, — несъмнено превод на гръцка трагедия.“

Вратата на спалнята се отвори. Стегна се. Уплаши го силната светлина в стаята. Във Франция, когато беше в болницата, го държаха на тъмно, докато премина опасността за живота му. Разбираше се, че някой е починал, когато лумнеше светлината и осветеше празното легло. Несъзнателно стисна по-силно ръката на Теса.

Амели затвори вратата и бързо прекоси коридора до кабинета на Теса. В свободна копринена роба, с разпуснати коси, тя му се струваше по-крехка и уязвима от когато и да било. Свлече се на кушетката.

В този момент Кингдън бе почти сигурен, че чичо му е мъртъв.

Теса за секунда се отпусна на рамото му и прошепна:

— Мамо?

— Сложиха му кислородна маска — поясни Амели.

— А болката? — попита Теса.

— Въпреки лекарствата продължава да е силна.

— Но той е жив? — попита Теса.

— Доктор Левин не може да каже нищо повече от това, че все още е жив.

— Това единствено е важно — настоя Теса. Прегърна майка си и сълзите ѝ рiekнаха. За секунда Амели се остави да бъде успокоявана, след това се дръпна.

Очите ѝ бяха сухи.

Теса позвъни да донесат нещо за ядене. Прислужницата, плачейки, качи в кабинета поднос с чай и лимонов кейк. Теса наля чая, пиха и ядоха мълчаливо.

Амели остави чашката си.

— Време е — каза тя. — Трябва да ти кажа.

Въпреки че Кингдън беше усетил силата на обаянието на Амели, той никога не бе я харесвал. Омразата на майка му бе насадена у него преди паметта, като зараза. По свои собствени наблюдения смяташе, че леля му е студен човек. Но сега старата антипатия бе изместена от възхищение. Колко жени са в състояние, питаше се той, да разголят истината, докато смъртта витае във въздуха?

— Мамо — помоли Теса, — не е необходимо. Не тази вечер.

— Правих компромиси до днес. Защото се страхувах да не се случи това, което стана с Бъд. Все отлагах. Прекалено дълго отлагах.

Седяха един до друг на кушетка и гледаха към затворената врата на спалнята. Теса седеше в средата. Кингдън се наведе напред, за да чуе от Амели тайните, които не изпитваше никакво желание да научи.

— Лос Анджелис — започна Амели. — Важно е да разберете, че тази история се върти около Лос Анджелис. Едно прашно селище на края на света. Когато валеше дъжд, прасетата се търкаляха в калта на главната улица. Половината от годината прекарвах в Париж. Можете да си представите какво може да изпитва към това място едно образовано момиче, половин парижанка. — Обясняваше своята привързаност към баща си, странните проблеми на полковника с бившия му приятел Колинс Хънтингтън, разказваше за железницата. — Бях на четиринадесет години, 3-те В бе на седемнадесет. О, Кингдън, той беше толкова глупаво, сладко момче, самотно и много чувствително в един суров западен град. — Разказа им за самоубийството на

полковника и решението на мадам Дийн да съди компанията. — Това означаваше, че трябваше да продължим да живеем тук. — Разказа за скандала, както и за своето нарастващо желание да отмъсти за баща си. — Започнах да се виждам като Електра. Искях да изпълня спомена за него с достойнство. Начинът бе, или поне на мен така ми се струваше, да поставя железницата в толкова положение, в каквото бе и татко. Имаше някои писма...

— Писмата на Дийн ли? — попита Кингдън.

— Да — отговори Амели.

— Странно. Никога не съм ги свързвал с теб.

— Бяха изпратени от господин Хънтингтън до баща ми. Трябваше ми някой, който да ми помогне за моя план. Мъж. 3-те В бе в „Харвард“. Но и беше момче. На погребението на баща ми Бъд бе единственият, който се доближи до нас и поднесе съболезнования. Очевидно той бе мъж. Помолих го да ми помогне. — Пое дълбоко въздух. — Започнахме да се срещаме — в Паловерде.

— ... И се влюбихте — допълни Теса.

Амели кимна утвърдително.

— Не от самото начало. Бъд не бе като 3-те В. В Лос Анджелис той се чувстваше като у дома си. Можех ли да си мисля за някой местен младеж в този ужасен изоставен остров? И въпреки това той бе всичко, за което си мечтаех. Силен. Благороден. И като баща ми малко безскрупулен. Освен това бе много красив млад мъж. — Сви рамене и погледна към затворената врата на спалнята. — Обещах да се омъжа за него, защото смятах, че ако не го направя, ще постъпя нечестно. Не знаех, че го обичам, докато майка ми не ме върна във Франция.

— Мамо, недей...

— Трябва — продължи Амели. — Той изпълни своята част от сделката и представи писмата на процеса. Върнах се в Лос Анджелис да се омъжа за него.

Пое въздух отново и леко потрепери.

— 3-те В не беше на сватбата ни. Беше избягал от къщи. Никой не знаеше защо. Бяха изминали седем години, откакто бяхме женени с Бъд, когато той се върна с Юта. Отидохме в Паловерде за уикенда и там ги посрещнахме. 3-те В пи твърде много и напусна партито. Знаех, че не е щастлив. Последвах го, за да го успокоя.

Стегна се и отново изправи гръб.

— Беше достатъчно пиян, за да признае, че не е безразличен към мен, че винаги ме е харесвал. Каза, че като видял, че съм щастлива с Бъд в Паловерде, решил да избяга. — Стисна ръце в скута си. — Това, което се случи после, просто не подлежи на описание. Бе пиян, нещастен. Отначало ме уплаши, борих се. Всичко стана в миг. — Обърна се и погледна Теса. — Не след дълго разбрах, че съм бременна. — Пое въздух. — Един миг за цял живот. Ако вселената бе справедлива, щеше да заличи тази минута.

— Не е добре устроена нашата вселена — обади се Кингдън, като се опитваше със сарказъм да скрие мъката. Пресявайки чувствата към баща си, откри само омраза.

— Плати за това с вина за цял живот — каза Амели.

— Доста ниска цена — вметна Кингдън.

Амели не обърна внимание на горчивината.

— Те са братя — продължи тя. — Наследствените признаци и симпатии са едни и същи. Бих дала всичко да докажа обратното.

— Други бременности имала ли си? — попита Кингдън.

— Ходихме при много лекари. Тук. В Ню Йорк. В Лондон. В Париж. Всеки ни уверяваше, че е възможно да имаме още деца. Но не, никога повече не забременях.

Преди или след това.

— Чичо Бъд имал ли е друго дете?

— Да. Бил е много млад. С Роуз. Искал да се ожени за нея. Тя настояла да направи аборт. — Впила поглед в Кингдън, Амели не виждаше болката на Теса. — Момичето починало. Роуз. Чувствал се ужасно.

— Защо напусна Лос Анджелис? — попита Кингдън.

Ненавиждаше да разпитва и въпреки това не можа да премълчи.

— Когато бях в деветия месец, Бъд разбра какво се е случило. Винаги беше искал дете. Стори му се, че отново е предаден. Не повярва, че съм била насилена. Каза, Теса, мила, прости ми, каза, че никога няма да приеме детето. Моето дете.

Нежната кожа около очите и устните на Амели имаше синкав оттенък като наранена.

— Напуснах го. Достатъчно много те обичах, за да избягам и да не му кажа къде съм. След година и половина ни откри. Беше болна и той ти спаси живота. — Говореше много бързо. — Оттогава те обикна



безрезервно. Отначало мислех, че никога не споменава миналото от лоялност. Но после осъзнах, че то лежи погребано в мозъка му като мина със закъснител. Готова да избухне и да го убие.

— Татко имаше навика да разказва истории за Паловерде — обади се Кингдън, — дома на общите ни предци. Това е история, която никой не е чувал. — Лицето му помръкна със замислен израз, какъвто понякога камерата успяваше да хване.

— Исках да ти го кажа още в деня, когато се върнахме от Европа. Знаех, че сте влюбени. Да не говорим колко нечестно е. Надявах се да приключи. Кингдън, ти беше женен. Бъд бе успял да забрави миналото. Боях се, че ако го накарам да се изправи пред стари спомени, би могло да се окаже твърде опасно за него. — Гласът ѝ потрепери. — Това го убива.

Теса сложи нежната си ръка върху малката свита в юмрук ръка на майка си.

— Не говори така, мамо.

— Сега знаете защо трябва да се анулира бракът — заключи Амели.

— Не. Не мога да го направя — проговори Кингдън.

— Но — не бях ли достатъчно ясна?

— Много.

— Тогава какъв избор имате?

— Лельо Амели. — Пое рязко въздух. — Изобщо не съм сигурен за себе си. Не съм убеден нито в твоите твърдения за естествения закон на честта, нито във вратата на майка ми, че тя и Бог си съдействат. Аз не съм твърдоглавият Ван Влайът. Всеки въпрос подлагам на милион съмнения. Само че в този случай си спестявам въпросите. Не мога да си позволя да задавам въпроси. Обичам братовчедка си, женен съм за братовчедка си. До края на живота си ще бъда женен за братовчедка си. Теса? — повика я той.

Точно тогава вратата на спалнята се отвори. Тримата се изправиха и наблюдаваха набития човек с посивяла коса, който идваше към тях. Амели глухо попита:

— Издъхна ли?

— Не, мисис Ван Влайът, не. Все още е жив. — Тонът на доктора бе твърде подчертан, за да се нуждае от потвърждение. Представи се на Теса и Кингдън. — Аз съм доктор Левин. Понякога кислородната

маска плаши пациента. Смятаме, че ако ви види, мисис Ван Влайът, господин Ван Влайът ще се успокои. В съзнание е.

— Все... така силна ли е... болката му? — попита Теса.

— Боя се, че да.

Амели пристъпи към вратата.

— Само минута — предупреди лекарят. — Само една минута, не повече.

— Мамо? — спря я Теса.

— Разбира се. Ела с мен — повика я Амели.

Д-р Левин застана на врата и прегради пътя на Амели.

— Мисис Ван Влайът, струва ми се, че не разбирате. Може да се окаже, че това е последният път, когато е в съзнание.

— Тогава по тридесет секунди за всяка — увери го тя. Лекарят направи път да минат.

Кингдън ги гледаше как се забързаха надолу по коридора. Бялата копринена роба на Амели се вееше около нея. Дори в своето нещастие разбра, че леля му проявяваше щедрост. Беше изповядала своята страстна и вечна любов към мъжа си, а може би това бе последната ѝ минута с него. Да я сподели, мислеше си Кингдън, да я сподели?!

— Вие сте Кингдън Ванс, нали? — попита д-р Левин.

— Ван Влайът — допълни Кингдън.

Всички лампи бяха запалени, лекарите шепнеха, една сестра седеше на леглото.

Морфинът отпускаше мускулите на лицето на Бъд. Устните му непрестанно се движеха.

Когато се наведе над него, той отвори очи. Мигна в знак, че я разпознава.

— Обичам те, скъпи — рече тя. Той мигна отново. Докосна с два пръста устните си и ги опря в стъклото на маската. Тя отстъпи встрани.

Теса застана до него.

— Татко.

Устните му се отвориха и затвориха два пъти.

Д-р Левин влезе и ги погледна. Излязоха и отидоха в дневната. Амели затвори вратата, облегна се на ламперията и избухна в плач. Теса я остави да си поплаче.

Накрая Амели извади носна кърпичка от джоба на робата си и си издуха носа. Теса обгърна с ръка раменете ѝ, поведе я да седне и притегли главата ѝ до себе си.

— О, Господи! — изплака Амели. — Той е толкова силен човек. Да го гледаш такъв. Как мразя тази жена! Да го оставя да си отива по този начин.

— Той не умира. Мамо, много мило бе от твоя страна да ми позволиш да споделя миг с него. Мислиш ли, че... се разстрои, като ме видя?

— Разбира се, че не.

— И аз не мисля. Но какво каза?

— Мама. Изглежда, те взе за доня Есперанса. — Амели отново изчисти носа си. — Кингдън е много разстроен. По-добре иди при него.

— Не мога да те оставя сама.

— Скъпа, Бъд е единственият човек, който може да ми помогне.

Теса се пресегна и докосна малката ѝ ледена ръка. Амели се изправи. Лицето ѝ се набръчка, докато се опитваше да потисне сълзите.

— Мамо, чичо З-те В е бил много нещастен една вечер. Това е всичко.

— Никога не съм се лъгала.

— Аз също не се самозалъгвам. Просто знам, че татко е моят баща.

— Бъди разумна, Теса, няма начин да бъдеш сигурна.

— Инстинкт. Винаги разчитам на инстинкта си.

Амели въздъхна, но нищо не каза.

— Зная какво си мислиш — обади се Теса. — Че се нуждая да вярвам, за да оправдая целта си. Но не е така.

— Трябваше да ти кажа по-рано. Пожертвах те.

— Мамо, била си много смела. Аз, аз не бих могла да го сторя.

Амели я погледна със зачервени от плач очи.

— Теса, когато се върнахме от онова пътешествие, ти... Ти беше абортирала ли?

Теса наведе глава тъжно.

— Да... Трябваше да напусна Кингдън за няколко месеца. Толкова много исках бебето... но беше в началото на бъркотията около Лайа.

— Дете ли? Теса, трябваше да ти разкажа преди години.

— Няма смисъл да се чувстваш виновна.

— Теса, ти просто не разбираш...

— Братовчеди се женят помежду си, мамо. Защо да не може...

Прекъснаха я гласове откъм спалнята. Извърна глава. Амели тръгна към вратата, опитвайки се да различи сподавените думи.

— Иди при Кингдън — въздъхна тя. — Сега не мога да споря за моралната страна на нещата, не тази вечер. Иди при него.

Кингдън бе захвърлил фрака и черната вратовръзка на леглото и обливаше с вода лицето си в банята ѝ. Вдигна глава и попита:

— Как е той?

— Знам, че ще се оправи.

— Сигурно — под метна Кингдън. — Аз съм единственият Ван Влайът, който не се държи като булдог. Когато последният рог изсвири за мене, ще изляза на пистата.

Теса извади халат от гардероба си и го метна на стола. Започна да разкопчава вечерната си рокля. Ако успее да сваля тая рокля, мислеше си тя, вечерта ще приключи.

Теса говореше честно с Амели. Тя бе сигурна, че Бъд е нейният баща. Ако майка ѝ не бе убедена, тя е сигурна, и нейната убеденост се дължеше на мистериозното място, където бе прекарала по-голямата част от времето си.

Дължеше интуитивната си сила — а тя включваше и умението ѝ да пише — на прадедите, за които Бъд ѝ бе разказвал, на хората, които някога са бродели из необятната равнина. Колебанията ѝ се появиха, когато се изправи пред правилата на цивилизацията. Интелигентността ѝ твърде малко ѝ помагаше при взимане на решения. Остана вярна на инстинкта.

Кингдън пусна кърпата и се появи от банята.

— Защо от всички жени на света скъпият ми стар татко трябваше да изнасили майка ти?

— Тя каза, че той винаги я е обичал.

— Едва ли това е най-възпитаният начин да покажеш чувствата си. Лично аз никога не съм виждал татко да се държи като пещерен човек. А и какво може да каже евнух като мене по такива въпроси?

„Боли го — мислеше тя, — а аз не мога да му помогна, особено тази вечер.“ Спомни си изкривената уста на Бъд и преbledнялото му посърнало лице.

— Мистерията на феодала Ван Влайът е разкрита — подхвърли Кингдън. — Гневът на чичо Бъд е справедлив. Когато е разбрал, мислиш ли, че в калифорнийски стил е предизвикал татко на дуел с

пистолети от петдесет крачки? Или мислиш, че са се били с юмруци? Татко е доста едър, ядът на чичо Бъд е бил справедлив, така че силата му е била равна на десет души. Освен това той изглежда и по-силен.

— Чичо 3-те В не ми е баща.

— Значи не си слушала — отвърна Кингдън.

— Мама каза, че се е случило веднъж. Това не означава нищо.

— Така ли? На майка ти й липсва твоята убеденост. А чичо Бъд очевидно е изпитал съмнение. Или не би искала да се съгласиш, че да отпратиш жена си бременна в осмия месец показва някаква липса на, да го наречем доверие? — Усмихна се. — Веднъж, когато се щурах из тавана, попаднах на стара кутия, в която имаше разрешително за брак с дата шест месеца преди аз да се родя. Попитах мама за това. Напердаши ме, несъмнено заради греховете на баща ми. Татко, мъжкарят, тичащ подир жените. Не прилича на такъв, нали? Тая негова извинителна усмивка! Е, тази вечер променям официалния му портрет.

— Няма да ти стане по-леко, ако го мразиш.

— Теса, погрешно тълкуваш синовната обич.

Разкопчала всички копчета, Теса остави роклята да се свлече на пода.

— Само се нараняваш.

— Гледам на случая като на дискусия по тема от световен интерес. Мъжествеността на Ван Влайът.

— Той бере душа. Всяка глътка въздух е агония. Кингдън, той е моят баща.

— Кога има време да се консултираш с циганките гледачки?

— Не мога да обясня. Просто съм сигурна.

— Мистериозни връзки, искаш да кажеш? Кръвна линия? Да, съществуват. Да. Очевидно. Иначе защо прескочих през верандата на хотела в Холивуд, за да дойда при теб? От всички момичета в Лос Анджелис — при теб? Кръвта вода не става.

Облечена в дълъг червен комбинезон от сатен, тя се обърна към него.

— Кингдън, зная колко много те боли. Но не мога да ти помогна тази вечер. За нищо друго не мога да мисля, освен за него, че лежи там, сякаш гигантски крак иска да го смачка.

— Отново си права. Има ли смисъл да се обсъжда? В Хаваите старите крале и кралици винаги са били пълнокръвни братя и сестри.

Фараоните са се женили за своите сестри, но аз няма да възстановявам стари традиции. Защо да говорим за факта, че моралът е въпрос на време и география? Нека оставим нещата както са — женени сме и ще бъдем женени, сестро моя, любов моя.

— Кингдън, уморен си. Легни си.

Сграбчи я за раменете.

— Да, — легни си — повтори той.

„Не мога — помисли си тя. — Как, когато не съм на себе си от притеснение? Как да се любя, когато там татко бере душа.“

— Не сега — измърмори тя.

— Какво? И ти твърдиш, че ни най-малко не се съмняваш ли?

— Не е това.

— О? Просто съвпадение ли е, че точно тази вечер за първи път ще ме отблъснеш?

— Лицето му, Кингдън, то е с цвета на смъртта. Упоен е от лекарствата, освен болката нищо не е останало от него.

— Чие лице?

— О, престани, моля те, спри.

— Чие? — попита отново той.

— На баща ми. Твоят чичо.

Намигна ѝ. Нищо не бе пил целия ден, очите му бяха червени.

Накрая я попита:

— Не те ли отвращавам?

— Обичам те.

— И аз също. Но не е там работата.

— Това няма нищо общо с желанието да се любим. Кингдън, аз... добре. Винаги съм го чувствала много близък. Моля те, моля те не ме насилвай, не и тази вечер.

— Стана тъмно след сватбеното пиршество.

Дръпна надолу презрамките ѝ. Червеният сатен се разкъса. Обхвана с ръце кръста и раменете ѝ и силно я наклони назад, впивайки устни в нейните. После започна да целува шията ѝ, повеждайки я към леглото. Свлякоха се на покривката и той се просна върху нея. Беше нетърпелив, както първия път в „Хотел дел Коронадо“. Задържа главата му между гърдите си. Ужасена от себе си, се опита да извика измъченото лице на баща си, но образът беше далечен, и неволно

отговори на напористите чувства на Кингдън. Взе ръката ѝ и я притисна към белега си, като шепнеше:

— Усещам, че горят огънове. Вече съм бил в ада. Любима, любима, можеш ли да си представиш само какво означаваш за мен?

— Кингдън... Толкова много те обичам... винаги и завинаги. Сега, моля те сега!

— Не ме отблъсквай повече — настоя той и проникна в нея.

— Никога... — Светлина бликаше през тялото, а думата бе чувствен вик.



На разсъмване Теса, облечена в плисирана пола и цветна блуза, слезе долу да занесе кафе на майка си. На входа се звънна. Очаквайки друг лекар, сестра, още медицински апарати от болницата, отвори вратата. З-те В, който не бе сменил новите си, специално за вечерта дрехи, стоеше там и мачкаше в ръка шапката си.

Като я видя, изразът му се смени от смирение в тревога.

— Защо си станала? — попита той. — Къде е Кингдън?

Погледна го учудено. Като че ли земетресение бе разтърсило Лос Анджелис, срутило къщи и магазини, напукало паважа, а той не го беше усетил.

— Баща ми получи сърдечен удар — отговори тя.

Стъпките на З-те В отекнаха тежко в сенчестия вътрешен двор. Отпусна се на един фотьойл. Обля го пот. Накрая попита:

— Тежък ли е?

— Лекарите не дават много надежда. — После гласът ѝ трепна. — Чичо, ужасно го боли, но ще се оправя.

З-те В гледаше нагоре към широкото стълбище.

— Неразрушим. Винаги съм го мислил за такъв. Неуязвим. — Обърна се към Теса, кафявите му очи странно блестяха. Започна да говори тихо. — Винаги е бил такъв. По-големият брат, успелият по-голям брат, с когото съм измервал всичките си постижения. Моята мярка. Когато беше момче, всички го харесваха, мислех си, че в град като Лос Анджелис той ще стане известен. Мечтаех да победея враговете си в училище. Бъд бе този, който ме закриляше. Справяше се добре в училище — с лекота. Казах си: „Харвард“ ще докаже превъзходните ми умствени способности. — З-те В въздъхна. — Винаги се мерех с него. Дори в годините, през които не бяхме заедно, той не излизаше от ума ми. При всеки мой провал си мислех: „Добре че го няма Бъд, та да не види.“ — З-те В поклати глава. — Целият ми живот бе една надпревара и все сравнявайки се с летвата на Бъд. Как не разбрах, че умира?

— Жив е — каза Теса. — Чичо, мама обясни... за теб и нея.

З-те В подскочи.

— Затова дойдох. Кингдън тук ли е?

— Горе е, спи.

— Слава Богу. Не си легнах, чаках го. Като не се прибра вкъщи, много се притесних. Кара кола, като че ли лети със самолет. Има мъгла. Пие твърде много. А след това, което Юта изрече...

— Добре е — прекъсна го тя. — Ще остане в Грийнуд.

— Да живее тук ли?

— Докато татко се подобри. После ще се преместим.

3-те В я погледна. Веждите му, макар и удебелени с годините, бяха все така черни. Контрастът между тъмните рошави вежди и добре оформената бяла брада придаваха на вида му старозаветна сила. Теса, приседнала на табуретка близо до него, гладеше с ръце полата си.

— Амели ви е разказала, че преди да се родиш, аз... бях с нея, така ли?

— Веднъж — отговори Теса.

— Скъпа, беше девет месеца преди раждането ти.

— Знам.

— Каза го и на Кингдън, нали?

— На двамата.

— Трябва да му е било много трудно да се реши да се ожени за братовчедка си, а сега и това. — Гласът на 3-те В потрепери. — Не зная какво да кажа или да направя. Кингдън и ти да понесете наказанието вместо мен!

— Чичо, всичко е наред. Той... все още... ме обича. — Изчерви се, опитвайки се да бъде красноречива, и 3-те В си спомни, че онзи спи горе в леглото ѝ.

Той също се изчерви.

— Не е толкова шокиращо. Ние сме женени.

— Кингдън повярва ли?

Отново поглади полата си.

— Да — тъжно отговори тя.

Докато говореше, 3-те В сви юмруци, разкъсван от спомена за бледото изпито лице на Кингдън, когато осъждаше Юта с опрощението. Не се учудваше вече. 3-те В сравняваше амбициозната Лайа и изисканата Теса и разбираше избора на сина си, но фактът, че Теса е негова дъщеря, го шокираше и ужасяваше.

Страхът от реакцията на Кингдън при неоспоримото разкритие на Юта го бе накарал да търси сина си в тази мъглива нощ. Поради този същия страх искаше двойката да разтрогне брака си. Това желание го разкъсваше.

Острият ум на Кингдън бе бариера, през която 3-те В никога не можа да проникне. Вдигна очи към овалното лице на Теса. „Толкова е нежна. Мога да я убедя.“

— Чичо — извика тя толкова високо, като че ли искаше да го обиди.

— Трябва да разбереш Юта. За нея съществува Господ, който наказва, който преследва грешниците векове веков. Тя вярва, че Кингдън е роден в грях, и винаги е имала за свое задължение да го спаси от проклетие. Чувства, че тя е наставникът на неговата безсмъртна душа. Той може би е най-искрено вярващият човек, когото познавам. Колкото по се отдалечава от църквата, толкова по-силно се свързва с нея. Звучи ли противоречиво?

— Винаги съм разбирала това.

— Тогава знаеш как му се е отрази истината, която чу снощи?

— Не е вярно — каза Теса. Гласът ѝ бе решителен.

За първи път 3-те В видя в нея упоритостта на рода Ван Влайът, но не разбра, че с нея щеше да води много по-тежка борба, отколкото с Кингдън. Стана му още по-тъжно заради нея. „Горкото момиче — мислеше си той — Не може да си позволи да повярва.“

— Само ако имаше някакъв начин да докажа коя съм аз.

— Що се отнася до мен, ако никой не бе казал на Кингдън, аз щях да продължа да поддържам, че Бъд е твоят баща — говореше 3-те В със скръбен израз на лицето.

— Той е — отговори кратко Теса. Погледна вдясно от стълбището, като че ли там щеше да види Бъд. — Толкова е ужасно. Като си помисля, че през всичките тия години го е таил у себе си, защото е бил верен към мен. — Преглътна сълза. — С кислородна маска е. Дори не ме разпознава.

Без да скрива лицето си, се разрида.

— Повярвай ми, последното нещо, което искам да направя, е да се намесвам между теб и Бъд.

— Баща ми — поправи го тя.

— Кингдън не повярва на това — тихо каза 3-те В. — Теса, не можете да останете заедно.

— Историята е ужасна за него — призна тя. Плачът ѝ пречеше да диша. — Разкъсва се от съмнения.

— Разбира се.

— Но каза на мама, че няма да ме остави. Каза ми никога, никога да не го отблъсквам — а и аз не бих могла. Чичо, не можем да се разделим.

— И двамата ужасно ви обърках. — 3-те В се наведе напред. — Може би затова не мога да се откажа.

Тя вдигна поглед нагоре и 3-те В разбра, че гледаше към вратата на стаята си, където спеше Кингдън.

— Няма смисъл да говорим.

— Теса...

— Той ме обича, желае ме и докато е така, не съм в състояние да го оставя.

— Ами съмненията му?

— Те ще го глождят независимо дали сме заедно или разделени. Знаеш, че е така.

Като гледаше сините ѝ очи, пълни със сълзи, 3-те В с любопитство и изненада установи, че е упорита като баща му и Бъд.

— Имаш ли носна кърпа? — попита тя и избърса с ръка сълзите си.

Той бръкна в джоба си и ѝ подаде.

— Не е моментът — каза. — Не исках да усложнявам нещата. Аз съм само един отчаян човек, който се опитва да ги оправи. Колко ли ме мразиш?

— Чичо, хванал си се за твоите грехове, като че са нещо изключително. Всички ние сме виновни. Защо за теб да е по-тежко, отколкото за останалите?

— Защото аз съм по-виновен.

— Не си. Обичал си мама, това е всичко.

Истината, видяна пред погледа на нейната доброта, го засрами повече от всякакво отричане. Въздъхна.

— Ще говорим за това по-късно. — Стана. — Майка ти не би искала да ме види тук сега. Нито пък. Кингдън. Бих искал да знам как е... — Поколеба се, преди да продължи. — Баща ти.

— През няколко часа ще ти телефонирам — увери го тя.

Отиде с него до изхода. Навън зората пробиваше през мъглата. 3-те В потрепери. Погледна нагоре към силно осветените прозорци на втория етаж. Мъглявина обвиваше балконите и лепнеше по стъклата. Тръпки побиха 3-те В, той сви рамене и заслиза по широките стълби надолу. „Бъд — помисли си той. — Кингдън.“ Не би могъл да каже кое име предизвикваше у него по-голям страх.

Погледна от колата си назад. Теса стоеше пред вратата, скръстила ръце върху гърдите си. В мъглявината на фона на мъждукащата зад нея светлина тя приличаше на строен изящен ангел, който бди над Паловерде срещу цялото зло, включително срещу него и смъртта.

Бъд лежеше зад огромния прозорец. Болката го бе поваляла безброй пъти. Струваше му се, че все се опитваше да се освободи от кошмарния прозорец, но така и не успя. Отвъд стъклото един глас пищеше. Не можеше да различи сподавените думи, но знаеше, че са тежки. Веднъж, далечна и призрачна, Амели се бе опитала да го предпази от злобните звуци. А един път и майка му дойде със същата цел.

Сега отново чуваше пищенето. Но какво казваше гласът? Чувстваше, че думите са отровни. Не трябва да се опитва да чува. А кога е бягал от предизвикателство? Трябваше да счупи стъклото, за да чува тия думи — дори ако това го убиеше.

Напрегна всичките си сили и леко повдигна дясната си ръка, но това движение му костваше твърде много. Отпусна се задъхан, после се напъна и бутна силно.

Пръстите му срещнаха някаква плъзгава мека повърхност. От докосването формите се набръчкаха и изкривиха. От едната страна затворът му се откряна.

— Господин Ван Влайът — каза човекът с очилата. — Аз съм доктор Левин. Доктор Уолвю ме извика. Моля ви, не се плашете от кислородната маска. Тя е, за да ви помогне.

— Не чувам. — Трудността, с която произнесе думите, го изтощи.

— Не говорете. Не бива да се напрягате и притеснявате. Опиатите потискат усещанията ви. Трябва да почивате.

— Сърцето ли?

— Да — отвърна докторът. — Мигнете, ако болката е понамаляла.

Бъд мигна.

Видя притеснено овално лице. Същата жена, която бе идвала по-рано. Не е била майка му, неговата майка бе починала отдавна. Беше Теса. Усилията му да говори го бяха изтощили неимоверно и все пак се опита да отвори уста и помоли дъщеря си да поседи при него.

— Господин Ван Влайът — обади се лекарят, — моля ви, опитайте се да се отпуснете. Единственият лек е пълната почивка.

Бъд погледна Теса, устните му не се движеха.

— По-добре ли ще си, ако съм при теб? — попита тя.

Мигна.

— Тогава ще остана тук.

Решителният ѝ тон му подейства успокоително. „Няма да позволи на никой лекар да я отпрати — помисли си той, — не и моята Теса.“

Каза си, че не трябва да се противи на лекарствата им. Получил е сърдечен удар. Но бе жив и с Божията помощ щеше да прескочи трапа. Почивай си. Неясната фигура, която бе на Теса, насърчително докосна прозорчето на маската.

Бъд затвори очи. Опасният глас не викаше повече в далечината. „Видение е било — реши той — от лекарствата. Всичко е наред. Моята дъщеря е до мен.“

Заспа.

## ГЛАВА 24

### 1

В Грийнуд говореха шепнешком, вървяха безшумно по пода, покрит с плочки, внимателно придвижваха бутилките с кислород, на никого не се разрешаваше да спира пред къщата.

Сред стотиците телеграми имаше от президента, от мисис Удроу Уилсън, от секретаря на Вътрешното ведомство, от единадесет сенатори. Сенатор Хайрам Джонсън лично донесе щайга портокали. Джон Д. Рокфелер, въпреки че бе съперник, изпрати сребърно преспапие с формата на нефтена сонда. Господин и мисис Уилям Рандолф Хърст пиха чай с Амели. Хенри Хънтингтън дойде на посещение с жена си, която бе вдовицата на чичо му Колие П. Хънтингтън. Пристигнаха цветя и книги от приятели, от служителите на „ПалOVERDE Ойл“. Всички от Лос Анджелис, чиито съдби по някакъв начин се бяха докоснали до Бъд, изпратиха картички. Прислужниците от Грийнуд се организираха и му купиха нов тапициран стол за верандата от ковано желязо. Роднината му Гарсия му изпече сладкиши и курабии с канела, а братовчедите му Ван Влайът му изпратиха колекция от модерни картини. Глинени съдове с домашно сладко пристигнаха от онези далечни роднини на семейството, които все още наричаха „хората на мама“.

На Коледа Грийнуд отново бе залян от подаръци. Бъд вече седеше в леглото, подпрян с възглавници. Амели и Теса се редуваха да отварят подаръците му. Противно на лекарите Бъд настоя да драсне по един ред на всеки в знак на благодарност за даровете. Не беше от лесните пациенти, както казваше доктор Левин. Тежкия сърдечен удар накара Амели да бъде изключително внимателна при всяко споменаване за женитбата. Заедно с Кингдън и Теса решиха да не говорят за това.

Прислужниците в Грийнуд не казаха на никого. Медицинският персонал прие присъствието на Кингдън като на любим племенник, а и



Холивуд толкова впечатляваше всеки, че и лекарите, и сестрите се надяваха да зърнат известния летец от филмите.

Кингдън пиеше много.

След като свършеше един филм, веднага започваше следващия. Камерата го привличаше все повече, а във вътрешния джоб на коженото си яке държеше по една бутилка. Всяка вечер прекарваше по няколко минути в болничната стая и като наблюдаваше привързаността на чичо си и леля си, не можеше да не преосмисли съвременната теория, че любовта не надживява брака. „С нас ще бъде по-лошо“ — отчаяно си мислеше той. Поднасяше извиненията си, слизаше долу и се запътваше към алкохола, заключен в шкафа на иконома.

Пиеше винаги щом си помислеше да се върне към църквата и да уреди опрощение от папата, за да се ожени за братовчедка си. Трябваше ли да го прави? Този въпрос го разкъсваше. Като че ли имаше значение! Не бе в състояние да я напусне. Воден от непреклонността на Юта и неумолимия Господ, се порицаваше като най-големия грешник.

Пиенето много малко го успокояваше. Летенето му предлагаше най-добрия балсам за намаляване на вътрешното напрежение. Само когато се любеха с Теса, можеше да забрави съмненията.

Един вторник следобед в началото на януари, когато бе твърде облачно, за да се снима, Кингдън и Теса се разходиха в отдалечения край на градината, той с миксера за коктейли в ръка, а Теса с бележник и писалка. Наля си и остави миксера в краката на мраморната статуя. Тя седна на тревата и замечтано отбеляза нещо ново за романа си.

— За първи път пишеш, откакто чичо получи удара — подхвърли Кингдън.

— Прав си, така е. Изглежда по-добре, нали?

— Като нов. — Кингдън приседна до нея с протегнат ляв крак напред. — Кога каза добрият ми стар татко, че ще се отбие?

— В три и половина.

— Хайде! Сега трябва да настояваш да се срещна с него — каза той.

— Така ужасно се срамува.

— Господи, чудя се защо? — Кингдън пресуши чашата си и се пресегна за миксера.

— Той те обича.

— Ако обичаш много, не трябва ли и да прощаваш много?

— Какво смяташ, че правиш, като го отбягваш?

— Отново ли ти каза да ме изгониш?

— Нещо такова... не съвсем.

— Теса, не се изразяваш ясно.

— Той говори за това. Аз не слушам. Кингдън, толкова е тъжен.

— Направи ми една услуга днес следобед. Кажи му да престане да ми изпраща чекове от нефта по пощата. За квартира и храна сумата е твърде голяма. За изкупление — недостатъчна.

— Ти си му партньор.

— И ако те попита какво да прави с парите, кажи му да си ги завре в проклетия задник!

— Кингдън, недей! — възкликна тя. Високият тон я смути и тя се извини. — Съжалявам.

Сложи ръка на рамото ѝ.

— Не, аз съжалявам. Теса, мислила ли си какво съм?

— Да.

— Само за това си мислим.

— Тия сватбени нощи — обади се тя.

— Никога не сме се любили толкова много преди.

Опря чело на коленете си. Кингдън казваше истината. Беше ги обзела страст. Мислеше си за това непрестанно, винаги беше готова. Понякога дори не чакаха да стигнат до леглото. Правеха любов в банята, на кушетката в кабинета сред разпилените листове хартия, в оранжерията, заобиколени от розови и червени азалии, нацъфтели за вътрешния двор. След тяхната брачна нощ следваха непрекъснати зашеметяващи изживявания.

— Аз... станах по-добра.

— И аз. Действието приключи. То е като да окастриш розов храст, за да разцъфти само един-единствен огромен цвят.

— Метафората е лоша — отвърна тя. — Аз все така те обичам.

— Аз също. Преди като че ли изпитвах някакво чувство за грях.

— Недей.

— Нека да довърша. Толкова често те желая, защото си моя, а все пак ми се забранява да бъда с теб.

— О, Кингдън.

— Любима, не се натъжавай. Погледни от светлата страна. От моя страна няма никаква възможност за изневяра. Никога няма да пожелаю друга жена. Защо ми е? На кого ще му трябва да търси навън, когато в собствения си дом си има това сладко дяволско чувство?

— Няма нужда да се чувстваш така...

— Да, има нужда. По дяволите! Аз наистина се чувствам по този начин. — Захвърли чашата към статуята и Теса подскочи. — Защо ли? Питай татко. Ти си единственото наистина добро нещо в живота ми, и той го омърси.

— Ние не сме мръсници.

— За мене сме — повтори Кингдън. — Любима, любов моя, за мен ние сме такива.

През отворения прозорец на всекидневната Амели чу остър звук като от счупено стъкло. Погледна в градината. Кингдън бе сврял лице в рамото на Теса. Амели вдигна бързо поглед към облачното небе. Държеше книга в скута си и се опитваше да чете. Продължи да гледа към мрачното небе.

— Пие — произнесе шепнешком. — Винаги ще пие. — Някои нощи виждаше Кингдън с чашата във вътрешния двор, а в по-късните часове чуваше Теса да го подкрепя нагоре по стълбите. — Аз съм виновна — пошепна Амели.

Веднага след като махнаха кислородната маска на Бъд чувството ѝ за гордост я накара да разговаря със зет си и Теса. Теса отново потвърди своята убеденост, че Бъд е нейният баща. Докато разговаряше с Кингдън, чертите на мургавия Гарсия цинично изпъкнаха и може би затова Амели двойно повече се притесни, когато той започна да ридае. „Мъжете не плачат“ — безпомощно си мислеше тя, спомняйки си как го бе държала в ръцете си като бебе. Сега отново го обгърна с ръце. След Бъд нежната фигура на Кингдън изглеждаше невероятно беззащитна. Сви рамене и се отдръпна.

— Харесвам те, лельо Амели, запомни това — каза той. — И обичам дъщеря ти. Ние не можем да се разделим и сме неделими, и тя също ме уверява, че нашият съюз е свещен. Нека оставим нещата така. — Сарказмът, сълзите му така повлияха на Амели, че тя не можа повече да му възрази.

Една от стаите за гости беше преустроена на офис за Бъд и оттам се носеха мъжки гласове. Амели се чувстваше страшно самотна, така злочеста и нещастна, както през онова горещо лято, предхождащо самоубийството на баща ѝ. Тогава беше дете, обречено да наблюдава разпадането на един човек, неспособна да помогне. Погледна към градината. Кингдън и Теса, хванати за ръце, отиваха към басейна. Нямаше нищо обезпокоително около тях в момента и все пак нещо тегнеше и измъчваше Амели. „Трябва да направя нещо — помисли си тя. — Но какво?“

Все още бе отнесена в мислите си, когато стъпките на Теса отекнаха по стълбите. Амели отвори вратата.

— Теса, скъпа. Може ли за момент?

Дъщеря ѝ влезе в стаята. Очите ѝ бяха изпълнени със светлина и блян. Амели не знаеше как да започне.

— Смяташ ли, че ще вали? — попита накрая тя.

— Притъмняло е — отговори Теса.

— Нямам усещането, че познавам Кингдън много добре — поде Амели. — Много галантен е. И много труден. Теса, винаги ли пие толкова много?

Щастието помръкна в очите на Теса.

— Когато го срещнах за първи път, струва ми се, че изобщо не пиеше. Но след като се хвана с филмите, господин Римини каза, че имал проблем. Но когато е с мен, той никога не пие повече от един коктейл. Или малко вино.

— В такъв случай това не е обичайно за него.

— Толкова много се безпокоя, мамо. — Нежният ѝ глас бе изпълнен с мъка. — Не знам как да се справя с това. Да се натяква, е така погрешно, както и да се заключва алкохолът. Това няма да помогне. Надявам се да го превъзмогне.

— Да го превъзмогне ли? Надяваш ли се? Теса, ти, разбира се, знаеш защо той пие.

— Когато го раниха, искаше да лети, но не можеше да пристъпи до самолета. Успя да го преодолее, да победи.

— Не е същото.

— Почувства се хванат в капан тук, на земята.

— Теса, толкова много други обстоятелства се преплитат в този случай. Той е израснал като католик...

— Мамо, недей — прекъсна я Теса. — Моля те, няма смисъл. Не си губи времето да се опитваш ме убедиш. Кингдън и аз обсъдихме всичко. Невъзможно е да се разделим. — Бе силно пребледняла.

— Притеснявам ли те, скъпа? Не искам. Не знам защо греховете на родителите трябва да се изкупват от децата им. Но когато се случи, родителите реагират по най-лошия начин.

— Той наистина иска да приеме църквата. Да получи опрощение означава много за него.

— Къде е сега? — попита Амели и погледна към градината.

— В гаража, приготвя колата. Ще отиде до летището Зефир.

— Няма да лети в това време, нали? — промълви уплашена Амели.

— Не. Просто ще се види с Текс. Не иска да е вкъщи, когато чичо идва на посещение тук. Чичо няма вина за това и Кингдън го знае.

— За един негодник би било по-лесно — съгласи се Амели. — Слава Богу, няма такива около нас.

— Мамо, за мен не е от значение, но за Кингдън е различно. Чула ли си за някакъв начин да се доказва бащинство?

— Не — отсече Амели с разтреперан глас, — може би е по-добре без това. Доказателството може да се окаже далеч по-тежко.

— Как си могла да повярваш? — прошепна Теса. — Защо този един път е от такова значение за всички?

— Защото е — отвърна Амели. Обзе я страх. Обичаше дъщеря си така силно, че почти изглеждаше непосилно за нежното ѝ аристократично тяло. Преди да се роди Теса, бе готова на всякаква саможертва за нея. И сега беше готова. Но не се изискваше никаква саможертва. Можеше само да се взира в тъжните сини очи на дъщеря си — тъмносините очите на Бъд — и да чувства безпомощна паника.

Теса протегна ръце и я прегърна.

След като излезе, Амели се опита да успокои страховете си с книгата. Може би щеше да е най-добре, ако можеше по някакъв начин да се докаже...

Юта изпрати шофьора да докара трите жени, които бе срещнала в „Света Катерина“ и които бе поканила вкъщи да поиграят маджонг.

3-те В отвори врата на кабинета.

— Отивам да видя Бъд — уведоми я той.

Тихият му тон неизбежно ѝ напомняше за нейните груби маниери.

— От една седмица не си ходил на сондата. Мислиш ли, че кладенците могат сами да вадят нефта? — Опитваше да изрича упреците с тих глас.

— Майсторът там си знае работата.

— 3-те В, ти си фантазьор. Стигна само до началото. После загуби интерес. Отново всичко ще потъне в земята.

— Не си се оженила за бизнесмен, Юта.

— И преди съм виждала какво правиш.

— Не слагай вечеря за мен.

— Ще загубиш цяло състояние, докато си чешеш езика с твоите роднини! — побесня Юта.

Той нищо не каза.

— Мразят ме — изкрещя Юта. Лицето ѝ се сбръчка и тя заприлича на голямо пухкаво бебе, което ще се разплаче. — И ти ме мразиш.

— Не, не те мразя — обади се 3-те В. — Юта, закъснявам.

Последва го в антрето. Подаде шапката, която му бе подарила за Коледа. Той взе старата.

— Май ще вали. Тази е съвсем нова.

— Поне нека да отида до сондата и да проверя да не те окрадат посред бял ден. — Разбираше от счетоводство от времето, когато водеше сметките в пансиона си.

— Ще имаш гости.

— Ще накарам шофьора да ме закара след това.

— Не е необходимо.

— Мразиш ме, задето казах истината на Чарли Кингдън!

3-те В затвори пътната врата.



Юта се отпусна в едно кресло. Резбованият бук изскърца под тежестта ѝ. Премятайки новата шапка в ръце, въздъхна. Срамуваше се и я беше яд, че бе изпуснала нервите си онази вечер, но не съжаляваше, че бе казала истината. Беше абсолютно сигурна, че З-те В беше дал на Бъд и Амели едно нещо на света, което те никога нямаше да имат — дете.

Къде беше сбъркала? Кингдън скоро щеше да разбере. Защо бе наказана така сурово затова, че си изпусна нервите? Чарли Кингдън не се отказа от Теса. Вместо това той отказа да говори и с двамата и отиде да живее при „тях“. Заради това З-те В я обвиняваше и отбягваше.

Отхвърляше всяко нейно предложение да движи бизнеса му. Същата стара история. След като доказа, че има нефт под хълма Сигнал, сега вече не проявяваше интерес към производството му. Не беше никакъв шеф, гордееше се с него като джентълмен. Но от всичко най-много ѝ се искаше да бъде победител във вечната си битка с брат си.

Надигна се от креслото и шапката се търкулна по паркета. Остави прислугата да я вдигне. Бяха четирима, а като че ли къщата беше празна. „Защо ме мрази? Защо поне не ми разреши да се грижа за нефтения кладенец? Защо винаги съм сама?“

Комплектът за играта бе стар, така ѝ бе казал продавачът, и ценен. Заради приближаващия дъжд в стаята беше тъмно и трудно различаваше продълговатите фигурки от слонова кост. Взе една, поднесе я към очите си, като че ли фината азиатска калиграфия би могла да отговори на някои от въпросите ѝ.

Кълбести облаци затъмниха залеза, а с падането на нощта дъждът започна да плющи, да залива хълмове и равнини, да барабани по покривите, да наводнява пресъхналата земя. Първият зимен дъжд. Само за един час водата заля улиците и те заприличаха на реки.

Кингдън не обърна никакво внимание на времето. Беше в „Клуб Върнън“, тъй като 3-те В бе на посещение в Грийнуд. В клуба се събираха хора от киното, половин дузина пилоти, включително Текс, които си говореха за авиацията. Кингдън многократно почерпи групата с яко пиене.

Около единадесет часа се изправи, залитайки.

— Искаш ли да те закарам? — попита Текс.

— Защо?

— Струва ми се, че идеята не е лоша — отвърна Текс.

— Мога и сам да се справя — каза Кингдън. Беше пиян. Често караше нетрезвен. Чистачката трудно насмогваше, фаровете осветяваха тъмния мокър пейзаж, който за замъглените му очи наподобяваше друга планета. Дъждът тропаше по металния покрив на ланчията.

Беше в новото разклонение на Западното авеню, когато колата поднесе. Рефлексите му, макар притъпени от алкохола, бяха добре тренирани от дългите години летене. Без да се замисля, намали скоростта, но без спирачки. Гумите продължиха да се плъзгат и под изпотените си длани усети как кормилото се изплъзва. Видя дървото, голямо и неизбежно. Инстинктивно вдигна ръка да запази очите си. Чу как лявата му китка изпука. Усети иглички по лицето си. Всичко замря. Дъждът се лееше през клоните и се сипеше на огромни капки. В този момент мозъкът му свободно се рееше, невредим. Помисли си колко лесно щеше да бъде, ако бе умрял.

Често си мислеше за самоубийство и неведнъж ръцете му потрепераха на лоста. Докато кръжеше към пистата на Фер-ан-Тарденоа в горящия „Нюпорт“, гласът му бе редил молитва. Но сега не го спря страх от болката. Не и страх от смъртта.

За него актът на самоунищожение не бе само грях. Беше малодушие.

Какво пък, ами ако смъртта дойде като катастрофа?

„Просто нещастен случай — мислеше си той. — Един нещастен случай ще сложи край на годините безполезни битки със самия себе си, на мъката, която причинявам на другите, тъгата, която изписвам по лицето на Теса. Нещастният случай не е израз на страх и малодушие.“

Дойде в съзнание. Болеше го лявата китка, а дясното му око пулсираше. Вратата на колата се отвори. Човек с качулка на главата го гледаше.

— Слава Богу, че сте жив. Какъв удар! Колата се смачка и си помислих най-лошото. А, но това е капитан Ванс, нали?

Човекът настоя да закара Кингдън вкъщи. Теса повика доктор Уолвю, който превърза лицевите рани и наложи окото. Прегледа лявата му ръка и каза, че китката е счупена.

Кингдън спа до късно следващата сутрин. Когато се събуди, Теса говореше по телефона от кабинета си. Мърморейки, стана от леглото. Заради превръзката на ръката не можеше да се изкъпе. Разгледа се в огледалото. Беше прежълтял. Твърде силно трепереше ръката му, за да рискува да се обръсне. „Какъв красавец си само“ — каза си той, докато си миеше зъбите.

Теса беше в стаята и гледаше пред прозореца. Валеше слаб дъжд.

— И по-лоши катастрофи съм имал — подхвърли той и пак си легна.

Тя се обърна. Забеляза, че е пребледняла като него.

— Не беше катастрофа — каза тя, гласът ѝ трепереше.

— Добре де, добре. Известен пилот от филмите нарочно разбива кола в проливен дъжд. Снощи ме видя. Бях прогизнал.

— Защо?

— Какво защо?

— Защо беше пил толкова много?

— Защото е забранено, защо иначе?

— Ако... ако толкова много те боли, че си женен за мене, аз... Те са прави. — Гласът ѝ стана по-твърд. — Кингдън, не трябваше да се женим.

Намигна ѝ със здравото око.

— Мила, махмурлия съм. Не съм във форма да обсъждам невъзможни неща. Ти и аз бяхме разделени в продължение на три години. Експериментът се провали. Колко пъти сме се опитвали да го направим?

— Пиеш, за да удавиш болката.

— Спри да говориш de profundis<sup>[1]</sup>, Теса. Пиенето ми е временен проблем, това е всичко. — Разтърка слепоочията си. — Какво каза на шефа ми?

— Че си се поднесъл с колата в дъжда.

— Истината. На което той отговори?

— Да не се безпокоиш. Твоите снимки в едър план са приключили, а за останалите ще използват Текс. — Пое въздух. — Помоли ме да те пазя от алкохола.

— Така ли? Излишно за писателското ти въображение. Защо да се мъчиш да търсиш сложни обяснения? Грешката е твоя. Оттук нататък ме пази от долнокачествена пиячка и аз няма да се блъскам в дървета през дъждовните нощи.

— Наистина ли беше катастрофа?

— Да — честно отговори Кингдън. — И още нещо. Върнах на Римини всичко, което му дължа. Така че той вече не ми е шеф.

— Приключваш с киното ли? — попита Теса.

— Веднага, щом като този филм се завърти, аз напускам. Не искам никога повече да играя. Ще си омъжена за беден честен авиатор. Тя се усмихна.

— Така ще е по-добре — продължи той. — Чуй, но слушай внимателно. Блъснах се в едно дърво. Това е всичко. Не търси обяснения за действията ми. Аз те приемам каквато си. Приеми ме мен по същия начин. Разбра ли?

Очите ѝ го пронизваха и имаше чувството, че го разбира по-добре, отколкото той самия себе си.

— Да — тихо повтори тя. — Било е катастрофа.

Отпусна се на възглавницата.

— Ако следващия път посегна да си наляя второ питие, напомни ми за тоя махмурлук.

Целуна я нежно по челото.

— По-добре ли си?

— По-добре. Позвъни за кафе.

Кингдън, чувствайки колко много я обича, си спомни за ония няколко удара на сърцето си по време на катастрофата, когато се бе почувствал свободен. Помисли си колко просто нещо е смъртта.

---

[1] de profundis (лат.) — От дълбините (на сърцето). — Б.пр. ↑

Грийнуд, както Паловерде преди, бе опасан от гладко подрязани храсти от горната страна и равнината от долната, но тъй като Лос Анджелис се разрастваше на запад, децата от околните къщи, които играеха из свободните земи, гадаеха какво ли се крие зад високите дървета и сенчестите зелени шубраци. Малките доставяха удоволствие на Бъд и забавляваха Амели — докато един за малко не се удави в плувния басейн. С неохота заградиха земите си.

Портите бяха затворени, когато 3-те В стигна до къщата. Изчака в колата си, докато се появи един възрастен човек от портиерната да отвори. Беше два дни след инцидента с Кингдън, за който 3-те В все още не бе чул. Отиваше да види Бъд. Щеше да натисне звънеца, когато забеляза Амели забързана по пътеката. Бяха оставали само веднъж сами, и то против желанието — сутринта, когато горещият вятър Света Ана бе разтърсил живота им. Изненада се, като му махна. Идваше да го посрещне! Докато я гледаше, почувства, че занича през един зелен тунел и наблюдава малкото съседско момиче, неговата приятелка, неговата любов.

— Амели — поздрави той и свали шапката си.

— Трябва да говоря с теб. — Отвори едно от крилата на входната врата. — Ако оставиш колата, можем да вървим заедно до къщата.

Паркира и тръгнаха по алеята. Беше слънчев следобед. Градината тънеше в нацъфтели камелии и Амели явно изчакваше да ги отминат, преди да проговори.

3-те В се чудеше за какво иска да говорят. Беше сигурен, че е нещо сериозно, и въпреки това му бе приятно да е с Амели, без да я гледа, да вдишва парфюма ѝ с дъх на цветя. Вървеше само на няколко сантиметра разстояние и усещаше излъчващата се от нея топлина. Трудно възприе факта, че главата ѝ не стигаше дори до рамото му. Как бе останала в съзнанието му много по-висока?

— За Кингдън — накрая каза тя.

Страховете и вината, изтласкали всяка друга емоция, свиха стомаха му.

— Какво се е случило?

— Преди две ноци в бурята се удари с колата в едно дърво.

— Защо никой не ми каза? — 3-те В посърна. — Лошо ли се е ударил?

— Фрактура на китката. Насинено око. Физическо нараняване...

— Физическо нараняване ли? — прекъсна я 3-те В. — Какво искаш да кажеш? В кома ли е?

— Не, не е. Нищо такова. Има късмет, че е жив. Бил е пиян, валеше силно. Много пие, 3-те В. Кара твърде бързо.

— Винаги е бил безразсъден.

— Не е само привързаността и алкохолът. Толкова е нещастен — поясни Амели. Замълча. — Лятото преди да почине, баща ми бе като разпнат на всички страни. Напрежението се чувстваше около него, нервите му бяха обтегнати. Аз всъщност не можех да усетя какво чувства. Всичко у него бе твърде изострено.

Страх се изписа на лицето на 3-те В.

— Искаш да кажеш... мислиш, че Кингдън иска да сложи край на живота си?

— Казвам, че това е нещо твърде силно за всеки от нас. О, разбирам го в абстрактния му смисъл, а в действителност се ужасявам. Ти също. А Юта още повече. Бъд... ех, Бъд. — Въздъхна. — Колкото до Кингдън, той се измъчва по начин, който наистина не мога да си обясня.

— Когато беше малък, все напираше да опита всичко, сякаш да го изчисти от пътя си. Струваше ми се, че ще приключи като свещеник. — 3-те В погледна дребната жена до себе си. — Познаваш ме. Разбирам възжеленията на хората, но съм неспособен да работя с познанието. Разбрах на секундата колко пагубно ще му се отрази това и исках да разговарям с него. Да му помогна. Но как? Той не идва у дома и изчезва отгук, щом прекрача прага на тази къща.

— Забелязах, 3-те В, съжалявам.

— Ами Теса? В нощта, когато Бъд получи сърдечния удар, се опитах да я убедя, че бракът трябва да приключи, преди да е започнал. Тя отказа. Всеки път, когато се опитам да заговоря за това, срещам затруднения. Нямам предвид упоритост. Теса не е твърдоглава. Но е непреклонна. Тя или не казва нищо, или пита защо не трябва да бъдат женени. Те са братовчеди, твърди тя. Братовчеди! Тя просто отказва да допусне, че Бъд не е неин баща.

— Какво те кара да смяташ, че не е права?

Амели имаше логическа мисъл. Бе логична като музиката на Моцарт. В сянката на дърветата лицето ѝ бе бледо и каменно. З-те В, обхванат от бащинска тревога, прие въпроса ѝ като риторичен. Амели със сигурност вярваше, както и самият той, че Теса е негова дъщеря.

Червеният покрив на къщата беше над тях. Амели сви по тясна пътечка в сянката на лимоновите дръвчета встрани от алеята за коли. Не проговори, докато не стигнаха до една пейка. Седна на гладкия бял мрамор. З-те В стоеше пред нея, скръстил ръце на гърба си.

— Освен рождените петна — подхвана тя — има ли някакъв друг начин да се докаже бащинство?

З-те В, убеден, че Амели мисли като него, с готовност отговори:

— Права си. Трябва да я убедим, че не е дете на Бъд; тогава ще разбере, че наистина е невъзможно да е омъжена за Кингдън. — Откъсна листче от лимона и го запремята из пръстите си. Лекият аромат ставаше все по-натрапчив. — Преди година-две четох нещо някъде, че били правени изследвания в областта на серологичната генетика. От един професор патолог във Виена, Ландщайнер.

— Карл Ландщайнер ли? Откривателят на кръвните групи?

— Значи си чувала за него.

— Малко. Откритието му направи възможно преливането на кръв на ранените по време на войната.

— Сега е тук, в Рокфелеровия институт.

— З-те В, разкажи ми за труда му върху доказване на бащинството.

— Ще се опитам, но дали ще мога да го обясня. Има четири вида кръв и Ландщайнер смята, че те се управляват според закона на Мендел за наследствеността. Ако даден вид кръв не се намира нито у майката, нито у бащата, то тя не може да се открие и у детето. Ето защо може да се твърди, че лицето не е баща на дадено дете. Но не може да се установи, че е баща. — З-те В знаеше, че обяснението му не е много добро, и затова добави: — Твърде сложно е. Трябва да пиша, за да ти покажа.

Гледаше го напрегнато. Присви очи и се усмихна с онзи стар, добре познат нюанс на интелигентната жена.

— Ако кръвните групи на майката и детето са известни, значи може да се определят характеристиките на кръвната група, която



бащата не може да притежава, така ли?

— Забравил съм колко бързо схващаш. Да, така е. Никога не съм чувал дали Ландщайнер е доказал тази теория.

— Тогава ще платим на доктор Ландщайнер да я докаже.

При тази забележка З-те В си спомни, че тя бе изключително състоятелна жена, която би могла да направи дарение на науката. Но винаги когато теорията трябваше да се свърже с фактите, той ставаше несигурен.

— Доколкото си спомням, пишеше, че бащинството може да се докаже в около петдесет процента от случаите. Ами ако и тогава Теса откаже да приеме, че аз съм нейният баща?

Амели стисна устни.

— Ще ѝ кажем само ако се потвърди, че Бъд е нейният баща.

З-те В я погледна с неприязън. Какво говори тя? Може ли да се съмнява, че са свързани чрез Теса?

— Искаш... искаш да кажеш, че не възразяваш да останат заедно?

— Те отказват да се разделят. Какво значение има какво искам аз?

— Значи работата на Ландщайнер не те интересува спрямо нас, така ли?

Като че ли не чу въпроса му или във всеки случай го пренебрегна.

— Теса боледуваше толкова често. Кръвта ѝ е изследвана много внимателно. Доктор Уолвю със сигурност има резултатите от нейните изследванията. Не е необходимо да ѝ казваме какво правим. От това, което казваш, ще ни е нужна нейната кръвна група, моята, твоята и доктор Ландщайнер.

З-те В вдигна поглед нагоре към червения покрив, който едва се виждаше от разлистените дървета. Пухкав облак се бе спрял над Паловерде — никога не го възприемаше като Грийнуд. Това, което Амели искаше да направят, нямаше да оправи нещата. Ако младите разберяха някога за изследванията, при положение, че бъдат направени, резултатите щяха да бъдат жестоки за Теса и убийствени за сина му.

— Не — каза той.

— Не ли?

— Няма да говорим с Ландщайнер. Амели, ти също обичаш Кингдън. Колкото и ужасно да е това за него, поне се съмнява. Съмнението е някаква надежда. Нещо, за което може да се хване.

— Толкова ли си сигурен, че ти си нейният баща?

— Разбира се, че съм аз.

— Защо?

— Заради едно нещо, Бъд не може...

— Бъд може! Бъд има дете!

Почуди се как и кога, но не посмя да попита. Направи няколко крачки.

— Този труд е само на книга, не е доказан — продума той.

— Не те разбирам — студено каза Амели.

— Кингдън — не мога да го досъсия.

— Това е за него. Освен ако не са братовчеди, той никога няма да узнае.

— Ами ако разбере?

— Ти си този, който не иска да разбере — прошепна тя.

Очите ѝ бяха студени.

Ледени тръпки го побиха.

— Преди татко да се застреля, аз те попитах какво е залог. Ти не можа да ми отговориш. Сега знаеш ли?

— Разбира се — измънка той.

— Пред нас е залогът, 3-те В, ти и аз.

Изражението ѝ бе каменно. 3-те В се взря в това гордо лице и знаеше, че щеше да чуе думите, които се бе страхувал да чуе почти тридесет години.

— Ненавиждам се за това, че наричам положението залог, но така трябва — свали ръка от яката си. — 3-те В, ти ме взе пряко моята воля. Беше ужасно, унижително. Ти унищожи нещо, което бе много ценно между мен и Бъд. Хвърли съмнения върху едно дете, което желях с цялото си сърце. — Сведе очи, после вдигна непреклонен поглед. — Ти ме отдели от Бъд. Причини ни най-страшната болка. Не искам да се спирам на лошото, но това бяха най-тежките моменти в живота. Мълчах тогава, когато трябваше да говоря. И когато Юта проговори, а Бъд получи удара — Господи! Помислих, че сме го убили. Помислих, че е мъртъв.

— Амели — проговори той разстроен, — смяташ ли, че не съм се укорявал милион пъти за случилото се?

— Тогава трябва да направиш това, което казвам.

— Ако Кингдън разбере резултатите, ще го съсия.

— Или спасиш — допълни тя. — Не искаш ли да го спасиш?

— Теса е единственото ти дете. Това не е ли достатъчно доказателство?

— Дължиш ми го, З-те В. Дължен си ми.

Стана от пейката и тръгна към къщата, като го хвана под ръка. При докосването ѝ омразата, която изпитваше към себе си, ту го вледеняваше, ту го изгаряше, примесена със смущаващо приятно физическо удоволствие. Виждаше онзи горд, смразяващ поглед, както при най-уязвимите моменти в живота си. Това бе Амели, Амели, която му бе принадлежала за няколко минути през целия му живот. Усещаше пръстите ѝ през ръкава.

— Винаги си завиждал на това, което принадлежи на Бъд — продължи тя. — Искал си и все още искаш всичко, което е имал и има. Неговите приятели, неговата способност, неговото тяло. Този дом. Мен. Не можеш да понесеш мисълта, че моята дъщеря е също негова. Това е истината — довърши тя.

Не отговори. Виждаше само една истина. Любовта за него не бе безлична дума. Любовта за него бе името, изречено с различен тон, а името, което единствено искаше да чуе и чуваше, бе Амели. „Амели, Амели — мислеше си той. — Амели.“

Нямаше да се предаде не заради горчивите и честни упреци и обвинения, а защото тя означаваше за него повече от когото и да било в живота му.

Все пак желанието му да защити Кингдън оставаше все така силно.

— Ще се опитам да се свържа с Ландщайнер — каза тихо и извърна глава, за да не види сълзите му.

— Никога не съм имала предвид да те обвинявам за миналото, З-те В — тихо продължи и пусна ръката му. — Но целите ни се кръстосаха. Кингдън е толкова нещастен, а аз смятам, че има шанс. — Поколеба се. — Теса трябва да е знаела от години. Постоянно си мисля за това.

Той кимна утвърдително.

— Тук ли ще доведеш доктор Ландщайнер?

Пак кимна.

Чуваше я като в унес. Питаше се как Амели бе успяла да запази по момичешки гордостта и честността си; питаше се за мистериозните закони на шанса, които бяха събрали неговия живот с нейния.

*„Ликът на целия ни свят се промени,  
видях, в мига когато стъпките на твоята душа  
за пръв път долових...“*

„Трябва да престана да мисля чрез поезията на викторианската епоха.“

Бе неспособен да проговори, докато не завиха към къщата. Тук за пръв път къщата ясно се виждаше. Вдигна глава нагоре.

— Амели, права си. Винаги съм завиждал на Бъд за неговите способности, успеха му, приятелите му. Паловерде. Той няма нищо общо обаче с това, което изпитвам към теб. Винаги съм те обичал и все още те обичам.

Рано на следващата сутрин 3-те В отиде в офиса си, който се намираше на хълма Сигнал. Затвори прозорците и се подготви да се обади в Рокфелеровия институт.

Обаждането бе равностойно на гръмотевица. Дори хора като Римини и Бъд обикновено изпращаха телеграми, вместо да говорят по телефона за сериозни неща. Не заради разходите. Кой би приказвал с непознат в другия край на континента?

3-те В приседна на очуканата маса, която служеше за бюро, развърза връзките на обувките си, после на един използван плик надраска с големи букви: „Ландщайнер да дойде тук.“

Бе обещал на Амели. Сега трябваше да го изпълни.

Вдигна слушалката и поиска междуградски разговор. Свързаха го с централата на 435 Олив Стрийт. Изведнъж чу далеч глас. Ню Йорк!

Телефонистката там го свърза с телефонистката на Манхатън, която го прехвърли в Рокфелеровия институт. Петнадесетте минути, в които се осъществи връзката, промениха несигурността на 3-те В в екзалтация.

Карл Ландщайнер говореше с немски акцент. 3-те В започна развълнувано. Представи се, спомена, че един приятел се интересува от възможността докторът да установи бащинство със средствата на серологията.

— Този постулат не се приема от официалната медицина — нервно отговори доктор Ландщайнер.

— Четох вашата разработка. — 3-те В избърса изпотеното си чело. — Бихте ли могли да поясните още малко?

Д-р Ландщайнер започва да му обяснява подробно... така че само в половина от случаите можем да получим доказателство, да потвърдим. Господин Ван Влайът, как да помогна на вашия приятел?

3-те В гледаше написаното пред себе си: „Ландщайнер да дойде тук“.

За секунда се попита защо. Вярваше, беше убеден, че той е бащата на Теса, и доказването на този факт можеше да прерасне в

трагедия. Спомни си докосването на ръката на Амели.

— Би ли се променил тестът, ако оспорваните бащи са братя?

— Донякъде — отговори Ландщайнер. — Но още в началото ви казвам и трябва да го кажете на приятеля си, че серологичната генетика все още не е призната.

— Но вие вярвате в нея, нали?

— На база стотици изследвани случаи.

3-те В се замисли за секунда. Искаше му се да се извини и да затвори. Отново си спомни за Амели, за нейните горди и притеснени очи.

— Приятелят ми се нуждае да се увери за едно дете.

— Не е лесно. Има само няколко души, които знаят как да оценят резултатите.

— Той е богат. Аз — той ще ви се отплати, много ще ви е задължен, ако можете да дойдете тук, в Лос Анджелис.

— Лос Анджелис? — Топлината изчезна от гласа на доктора, усещаше се само раздразнението му.

— Парите ще са от полза за работата ви — продължи 3-те В, като се надяваше лекарят да откаже.

— Може би един асистент би могъл да дойде. През април — отговори доктор Ландщайнер след известно мълчание.

— Сега е началото на януари. Не може ли да е по-скоро?

— Тогава в края на март. — Компромисът пропътува около пет хиляди километра по кабела.

— Чудесно — благодари 3-те В.

Затвори, смачка плика и го хвърли в кошчето за боклук, наведе се напред и обхвана с ръце главата си, която изведнъж го заболя ужасно. „Бъд“ — помисли си той.

На негово място Бъд, използвайки всякакви средства, щеше да докара световноизвестния доктор в Калифорния със следващия влак.

## ГЛАВА 25

### 1

Теса прочете на глас:

— „Римини Продакшън съобщава, че Кингдън Ванс ще играе главната роля в «Безстрашният», приказка за героизма в бойното небе над Западния фронт. Капитан Ванс...“

— ... Ще играе своята вечна роля на обречения летец — довърши Кингдън.

Беше средата на февруари и лявата му китка бе вече без превръзката. Седяха в кабинета на Теса. Повдигна вестника, за да му покаже съобщението.

— Сърдиш се, че не ти казах ли? — попита той.

— Да.

— Сърдиш се, че ще летя още веднъж.

— И за това.

— Още веднъж, и ще съм в чудесна финансова форма.

— Каза, че си щастлив, че напускаш Римини.

— Теса, трябва ми още пари. Или по-скоро Текс и аз имаме нужда от повече пари. Трябва да купим пътническия фокер, за който ти казах. А и нов хангар.

— Баща ми би могъл да ти заеме...

— Знам — прекъсна я той. — Но ти ме познаваш. Мрачен, отчаян, труден мъж, който няма да вземе пари на заем от тъста си. — Направи актьорска гримаса.

Тя се усмихна.

— Значи ми прощаваш, така ли?

— Да.

— Тогава за какво спорим?

Не искаше той да прави друг филм и затова защитаваше позицията си. Кингдън притежаваше остър ум, можеше да бъде жесток опонент, но не заради това се отказа. Беше разбрала, че иронията му

идваше от дълбокото чувство за нещо, което не му достигаше, и затова ѝ бе ясно, че ако решише да използва своята нежност плюс неотстъпчивостта си на Ван Влайътови, би могла да го надвие. Бремето на неговата несигурност тегнеше върху нея.

— Значи ще можем да се справим — каза тя и го целуна.

Преди да започнат снимките, Римини Продакшън излезе със съобщение в пресата. Лайа Бел, решила да започне нова кариера в Европа, бе получила развод от капитан Кингдън Ванс. Пишеше малко. Обществеността сега бе заета с процеса на Фати Арбъкъл за изнасилване и убийство, който се гледаше във Върховния съд на Сан Франциско.

Кингдън писа на Лайа в Париж. Тя не отговори. Знаеше, че е жива, но не хранеше никакви илюзии за положението ѝ. „Книгата на обречените“ бе разпратена по света и тя нямаше да има достъп до нито една голяма филмова продукция, което за нея бе много по-жестоко наказание дори от смъртта. Продължаваше да ѝ изпраща писма по пощата, но като че ли се опитваше да се свърже с мъртвец.

Студията не огласи втория брак на Кингдън. Все още се пазеше в тайна. Семейството изчакваше Бъд да се възстанови напълно.

Самолетът с оператора летеше малко под лявото крило на Кингдън. Не гледаше към него, шумът на мотора го поглъщаше изцяло. Когато натисна лоста и започна да набира височина, се почувства сам.

Както винаги полетът освобождаваше мислите му. „Аз съм човек, който е извървял живота си по един тесен коридор без прозорци и врати и изведнъж забелязва, че някои от стените всъщност са врати. Вратите са на разстояние една от друга, простото око не може да ги различи. Човек трябва да си позволи да пипне и да употреби сила. И ако има дръжка, тогава вратата се отваря широко и идва случайната смърт.“

Защо ли тази мисъл ми доставя спасителна радост?

Теса.

Тук горе нямам никакво чувство за грях. Помня добротата ѝ, всякаква липса на злоба. Спокойствието, докато четете. Лекият белег на



гърлото ѝ, топлата ласка на гърдите ѝ и малката бенка между тях, нейната ведрост.

Защо долу на земята тя и аз заедно олицетворяваме злото?

Не стигаме по-далеч от тия класически думи, изречени от мама: З-те В ти е баща.

Тези думи слагат бариерата между доброто и злото, между опрощението за женитбата и кръвосмесителната сласт. Ще докосна стените и ако някоя случайно се окаже врата, ще мина през нея.“

Кингдън не замисляше самоубийство. Не мислеше да играе на руска рулетка. Просто беше решил да напрегне до последно всичката си смелост — и ако се провали, ще се отвори вратата на смъртта. Докато летеше и вятърът го брулеше, той се чудеше още колко ли дълго ще продължи да съществува на тази шеметно въртяща се измъчена планета.

„Безстрашният“ започна да се снима на втори март. Бяха снимали вече две седмици, когато Римини повика Кингдън. Късно този следобед двамата с режисьора седяха в апаратната и гледаха лентата от предишния ден. Кингдън знаеше какво означава това. Излезе от тъмнината и премига на силната светлина, спря се да запали цигара, преди да влезе при Римини. Декорите за различните сцени ставаха все по-високи и високи, за да поемат всички използвани приспособления. Намираше се в бетонов каньон. Снимките бяха привършили и актьорите се тълпяха, все още с грима по лицата, та в тъмното блестяха като обречени нощни пеперуди. Кингдън вървеше в обратна посока и с вдигната ръка поздравяваше тези, които познаваше. Какъв дълъг път бе изминала студията Римини Продакшън.

Първоначално Римини бе замислил офиса си като посреднически. Кингдън прекоси няколкото персийски килима, за да стигне до масивното огромно бюро. Чудеше се дали щеше да се държи така обикновено, ако не знаеше откъде беше тръгнал и как бе започнал Римини.

— Седни — нареди Римини и запали настолната лампа. Кингдън остана прав, притиснал пръсти о полираното бюро.

— Какво има?

— Знаеш, по дяволите, какво има! Както винаги. Видях летателния ти план. Измислял си някакви безумни маневри, но чак като тази!

— Налудничава, но добра, нали?

— Не — натърти Римини. — Твърде опасно е. Ще ползваме дубльор.

— Винаги сам правя снимките си.

— Но не и нощните!

— Да, защото досега не сме снимали през нощта. Нова идея.

— Запомни, няма да го бъде, и толкоз! Това е заповед! — Римини повиши тон. Винаги е бил неуравновесен и се бе научил как да използва ефекта от гнева си. Холивуд уважаваше гнева като драматург на успеха. Само тези на върха можеха да си позволят да се гневят.

— Защо се ядосваш? Просто снимки.

— Обикновени ли! — възкликна Римини, като извади един голям лист от чекмеджето, разстла го на бюрото и проследи с пръст по него многото означени точки, очертаващи летателната траектория. — На това ли му викаш просто? Вдигах се и се спусках на два пъти и после точно над плевнята се измъкваш!

— По-голямата част от това съм правил и преди — вметна Кингдън.

— Никога не си правил двоен лупинг...

— Писателите, твоите писарушки, измислиха някакъв невъзможен механичен дефект. — Кингдън изгаси цигарата си в пепелника. — Винаги се спускам към някаква сграда или нещо друго.

— Но не като това. — Дебелият пръст на Римини проследи спиралата по чертежа. От двете страни на виещата се линия имаше светлинни арки. На едно място, където бе отбелязано 45 метра, линията се снишаваше успоредно на земята. — Не и през дъгите.

— Това е нощен бой — търпеливо обясни Кингдън.

— Казах ти. Никакви нощни снимки.

— Самолет, който преминава от светлина в тъмнина, е страхотно ефектен, Римини.

— Ако искаш да изгориш, направи го в свободното си време. Тези снимки са твърде опасни и при дневна светлина!

— Двамата с Текс цяла седмица работихме върху плана.

— Кингдън, много години сме заедно. — Вече нямаше гняв в гласа му и говореше трудно. Беше ядосан заради тези снимки не от желание да запази най-ценното от собствеността си, една звезда. Спореше заради приятелството. Кингдън му беше направил цяло състояние и докарал язва, но той държеше на приятелството му. — Чуй ме поне веднъж. Счупи си китката. Не си във форма.

— Китката ми вече е здрава. Тип-топ съм. Или може би не си чул? Не съм лизвал.

След катастрофата, когато се разбра, че живее втори живот, Кингдън спря да пие. Можеше да се справи с измъчващите го съмнения и да обича Теса и без алкохола.

Болката остана, но беше поносима, защото разбра, че неговият Господ, който даваше живот, можеше да дарява и преждевременна смърт.

— Чух — отговори Римини.

— Аз правя сам кадрите си — повтори Кингдън. — Така е записано в моя договор.

— Забрави проклетия договор. Ти работиш за мене. — Римини удари с юмрук по масата. — Ако не — вълн! Вълн!

— Чудесно, щом така искаш.

— О — възкликна Римини и присви очи, като чу, че Кингдън така внезапно се предава.

— За какво ми е самолет? Ще се приземя на собствен ход.

— Значи така. — Гласът на Римини прозвуча без каквато и да е нотка на вълнение. — Утре Еди Стоун ще съобщи, че дневникът на Лайа е пълна измама. Никога не трябваше да те карам да защитаваш тая малка...

— Нищо не си ме карал да правя — каза Кингдън. — Кажи на Еди да сере в кенефа. Лайа не заслужава повече неприятности. Оставете я на мира.

— Ти си един от малкото почтени мъже, които познавам — заяви Римини и заобиколи масата. — Тая работа с импотентността вече е забравена. Всички чакат Фати Арбъкъл. Горкото копеле е обвинено, че се гаврил с някакво момиче. Сега се интересуват само от него. Не се безпокой за твоите топки. Направи нещо хубаво, някои готини снимки.

— Имаш ли предложение?

— Разходка по крилата.

Излизането от кабината за разходка по крилата, докато самолетът е в полет, винаги спираше дъха на публиката. Пилотите смятаха този номер като извинение, задето им плащаха.

— Добра идея — отвърна Кингдън. — Жалко, че сценарият не предвижда разходката. Сюблимният момент в „Безстрашният“ е въздушен бой между изстребители.

— Сюблимният момент е тогава и както аз кажа!

— Ще го снимаме утре вечер.

— Аз ръководя Римини Продакшън!

— А моят договор ми дава свобода да планирам последователността на снимки в самолета.

— Кингдън, за всеки филм обсъждаме снимките. Но този път...

— Ако искаш да прекратиш договора, имаш моето съгласие — прекъсна го Кингдън. — Излизам. Това са последните ми снимки. Не

ме интересува дали изобщо някой в Холивуд ще ме наеме. Но ти си обвързан с това начинание. Без мен не можеш да приключиш. Как ще обясниш това на банкерчетата от „Истърн“?

Дебелият врат на Римини почервения. Изръмжа. Като всяко студио, Римини Продакшън работеше с кредити и най-големият страх на Римини бе да не застраши своя кредит, деня, в който се окажеше, че представлява риск за банкерите, щеше да излети от Холивуд и да се озове обратно в месарския си магазин.

Изпробва последната дума на пиротехниката да покаже своя гняв.

— Що за начин да се живее! Убивайки се, да докажеш, че не си пъзльо.

Риминизъм.

— Знаех си, че ще погледнеш от моята гледна точка — усмихна се Кингдън. Прекоси персийските килими и се спря до вратата. — Римини, прав си за едно нещо.

— За какво? — изръмжа Римини.

— Ние сме приятели.

Докато затваряше вратата, Кингдън мерна възрастния човек приведен над плановете, свел посивялата си глава над огромното бюро.

Пожела лека нощ на секретарките. Останал сам в коридора, пристъпваше тежко. Истинското приятелство не бе по-ниска степен на обич; за да си приятел, се изисква много повече честност. Кингдън стисна зъби.

Въпросната сутрин младият асистент на Ландщайнер беше пристигнал в Лос Анджелис.

3-те В бе уредил среща с него в четири часа същия следобед. Амели чакаше девер си в „Пиг енд Уисл“. В този час пазаруващите се струпваха там на чаша кафе, парче парфе или сладоледена торта. Амели седеше сама на малка кръгла маса, пиеше чай и разглеждаше хората наоколо.

Разговорът с нея в градината на Грийнуд бе помогнал на 3-те В да се освободи от своята скованост. Нейното честно отношение, както и неговото обяснение в любов, бяха изчистили мъглявината между тях — поне що се отнасяше до него. Съпруга е на брат му, той самият е женен, твърде стар е за флиртаджийски глупости — и освен това със сигурност не му е времето. Седеше срещу нея, и се усети, че сплита пръсти и се усмихва, докато ѝ прави комплимент за шапката и костюма на Шанел. Всъщност искаше да ѝ каже, че бежавите тонове много ѝ отиват.

— Не си за тук. Мястото ти е в „Кафе де ла Пе“ — отбеляза той, когато сервитьорката донесе и сервира чая им.

— В Париж ли? Родена съм в Сан Франциско.

— Не си достатъчно надменна за калифорнийка.

— Още някой и друг комплимент — усмихнато го насърчи тя. — И ще бъде все едно че сме избрали „Пиг енд Уисл“ за любовна среща.

Дотук с усмивките и сериозно се заеха с чая си.

— Какво щеше да стане — попита 3-те В шепнешком, — ако аз ви бях намерил, теб и Теса, в Оукланд? Би ли повярвала, че съм нейният баща, ако бях спасил живота ѝ?

— Казах ти. От самото начало не бях сигурна. И все още не съм — тъжно отговори Амели. — Но тогава горко ми, че и аз съм Ван Влайът.

— Искаш да кажеш, че съм инат ли? — изненадано я погледна 3-те В.

— Минава и петнадесет. По-добре да тръгваме — леко усмихната напомни Амели, като погледна малкия си часовник Тифани.

— Разполагаме с още петнадесет минути, а и офисът е отсреща. На шестия етаж.

— Колко време ще е необходимо за теста?

— Лекарят ще ни вземе кръв, това е всичко. Асистентът на Ландщайнер ще свърши останалото.

— Кога ще получим резултатите?

— Утре или в другиден. Амели, нищо няма да се промени. Но ако кажем на Теса, вероятно тя ще...

— И питаш дали си инат човек ли? — Стисна устни. — Ще действаме по моя план.

— Но...

— 3-те В, правил си някога сделка със съдбата? Казвал ли си някога, че жребият е хвърлен и да става каквото е писано? Вярвам, че генетичните закони ни управляват. Ще приема всичко, което човекът на Ландщайнер ни каже.

— Аз също.

— Грешиш, 3-те В. Грешиш. Теса ти е нужна, за да ни свързва, теб и мен. И чрез нея ти ще наследиш ПалOVERде. Даде доста пари този човек да дойде тук, но никога няма да приемеш, ако ти каже, че не е твоя. Ще си мълчим, ако не е дъщеря на Бъд. Няма да казваме на Бъд. Няма да казваме нито на Теса, нито на Кингдън. Само ти и аз ще знаем. И като зная този факт, 3-те В, целият ми живот ще бъде една измама.

— Амели, недей — помоли той и се облегна в креслото.

— Съдя себе си, не тебе. Нищо не може да промени това, което изпитвам към теб, Теса или Бъд. То засяга, само мен. — Бе пребледняла. — Бъд ми даде всичко. Любов, щастие. Ако Теса е негово дете, ще му се отплатя. Ще му посветя идните си дни. Ако ли не, била съм безполезна за него.

— Той е благословен — тихо каза 3-те В.

— Отново грешиш. — В гласа ѝ нямаше горчивина, а само симпатия. — Ти си много мил човек, 3-те В. Но не си практичен. Никога не гледаш реалността с отворени очи. Детето е единствената конкретна победа, която постигаме във времето. О, как Бъд мрази да губи. Ако не е негова, той ще загуби последната битка.

— Гласът ѝ потрепери. — И аз ще бъда причината за това.

Загубата на Бъд бе печалба на З-те В. Толкова сигурен бе за Теса, че независимо от тъгата на Амели и чувството за собствена вина за секунда изпита бащински триумф. Потуши го, като отброи дребни за бакшиш.

— Странно, нали, колко много мотиви може да изтъкне човек? — замислено каза Амели, взе чантата и ръкавиците си. Сви рамене. — Започнах всичко това, или поне така мисля, само за да помогна на Кингдън.



На следващата сутрин времето бе ясно и приятно. Стъклените врати бяха широко отворени. Бъд закусваше на терасата с изглед към градината, без да се подчинява на нареждането на доктор Левин да не напуска леглото преди десет часа. Изглеждаше добре и отпочинал. А и по-млад, отколкото преди сърдечния удар. Масата бе сложена за четирима души — обичай, а не необходимост. Амели спеше до късно и закусваше в леглото. Теса, сега вече омъжена, обикновено закусваше в кабинета си с Кингдън.

Бъд се изненада, като видя Кингдън да се появява на терасата.

— Мислех, че отдавна си излязъл.

— Късно ще излизам, чичо. Имаме нощни снимки.

— Седни тогава — покани го Бъд и махна към масата. — Бъбреци. Печени яйца. Шунка. Препечени филийки. Конфитюр. Кафе. Ако искаш нещо друго — варени или бъркани яйца, — ще поръчам.

— Няма нужда. — Кингдън отвори съда с бъбреците и си сервира.

— С Теса искате да се преместите да живеете другаде — каза Бъд, докато наливаше кафе на племенника си.

Кингдън го погледна въпросително.

— Чудиш се откъде зная ли? Ами много просто. Не го обсъждаш с мен. Това означава, че имаш нещо предвид. Нали съм прав?

За секунда Кингдън се поколеба, после кимна.

— Сега ми падна случай и пръв говоря.

— Продължавай, чичо. Ще си ям закуската и няма да ти обръщам внимание.

И двамата се засмяха под мустак.

— Първо — започна Бъд, — много почтено от твоя страна, че остана толкова дълго тук.

— Не бе съвсем трудно — отвърна Кингдън, като хвърли поглед към къщата, после надолу към огромната градина.

— По време на медения месец? Кингдън, още не съм за боклука. Знаеш, че не те исках за зет. Въпреки това винаги си ми харесвал. Притежаваш изключително много смелост, нямам предвид само това,

че летиш. Имам предвид и начина, по който си държа затворена устата и защити Лайа. Може би щеше да е много по-лесно да я натопиш. Съжалявам, че дадох ухо на това, което беше писала за теб.

— Остави.

— Искам да се извиня — каза Бъд и се облегна.

— Хванат съм натясно, чичо. — Извинението не бе от голямо значение за Кингдън. Изразът на чичо му го развълнува със своята искреност. — Ето ме тук, в неловка ситуация, аз наистина харесвам тъста си.

— Кингдън, това е чудесно. — След секунда мълчание Бъд посочи към градината. — Виждаш ли онова дърво? Ей там, в средата.

Дървото, единствено сред кактусите, се извисяваше около три метра над тях и беше с абсолютно зелена кора.

— Знаеш ли какво е? — попита Бъд.

Кингдън поклати отрицателно глава.

— Това е паловеерде. Зелено дърво на испански език. Почти не са познати като дървесен вид в Лос Анджелис. Тук е имало едно такова дърво и затова старият дон е нарекъл това място на неговото име.

— Не знаех.

— Дървото паловеерде е характерно за пустинята. Научило е същите трикове като кактуса, за да оцелява. Паловеерде не изразходва влагата, за да произвежда листа. Събира слънчевата светлина в кората. Това го прави яркозелено. През дъждовните сезони обаче паловеерде като че ли си спомня, че все пак е дърво, и тогава пуска по няколко нежни листенца. Но щом изсъхне земята, те веднага окапват. Естествено, откакто старият фермер е избрал името на ранчото си, зеленото дърво винаги е било от особено значение за мен. — Бъд го погледна право в очите. — Гарсия не бяха много плодови. Но сме здрави и жилави хора, Кингдън. А и Ван Влайътови няма защо да хленчат.

Кингдън бавно остави вилицата. Приятният вкус на бърбреците изпълваше устата му. Чичо му говореше за деца. Но как можеше той измежду всичките мъже да препоръчва деца? Или като Теса притежава някакво вътрешно усещане, интуитивна сигурност? Ако е така, защо получи сърдечния удар? Очите на Бъд го гледаха топло. Мистерията си оставаше неразгадана.

— Чичо, както казваш, зеленото дърво няма листа.

— Не падай по гръб, Кингдън. Нали знаеш отношението на Теса към децата. Със сигурност тя ще иска да има поне едно дете.

Кингдън отпи глътка кафе.

— Теса ми каза, че няма да работиш повече при Римини.

— Това са последните ми снимки. Заедно с Текс Аргайл ще купим летището Зефир.

— Добре ли ще изкарвате?

— Туристи за разходка, поща, пътници; Текс ще продължи да се снима. Това е добро летище. Не, не е много *доходно*.

— А, вие, момчета мислили ли сте да правите самолети? Братята Локхийд имат хубава малка фабрика. Глен Къртис се справя много добре, като произвежда самолети. Разбира се, той се премести на Изток, но е местно момче.

— Добре си се справил с домашното.

— Откровено казано, повече бих се радвал, ако се интересуваше от нефт.

— Аз ли? Чичо, не ме бива за бизнесмен.

— Ако „Паловерде Ойл“ правеше самолети, нямаше да имате грешка.

— Знаеш ли, че си много прав.

— Освен това си в бизнеса с нефта, нищо че не взимаш чековете на 3-те В.

— Той ли ти каза?

— Само веднъж. Много му е мъчно, че не искаш да говориш с него. — Бъд замълча. — Една вражда в семейството е достатъчна.

— Щях да му се обаждам. Ако го видиш преди мен, кажи му, че ще го потърся.

— Добре де, добре — усмихна се Бъд. — Кингдън, винаги мисля за баща ти като за дете, зад което трябва да застана. Когато дойде тук и леем носталгични сълзи в бирата си, хващам се да се безпокоя, че не е на хълма Сигнал, а се размотава. По дяволите, баща ти е цар на идеите, но хич го няма за ежедневната работа. Изобщо не знае по колко варела на ден източва от кладенеца или кой купува суровия нефт. Може да загуби всичко.

— Това би му харесало. Предпочита мечтите пред действителността. Веднъж загубил всичко, ще започне от самото

начало. — Кингдън взе вилицата си и пак спомена: — Нали няма да забравиш да му кажеш, че ще му се обадя?

— Разбира се, ще запомня.

— Ами какво ще кажеш за къщата? — попита Кингдън.

— Къща ли?

— Разбрах, че се местим. Следващата крачка не е ли да ни предложиш къща?

— Ти и Теса си имате къща. В Бевърли Хилс.

— Откъде знаеш?

— Не съм толкова глупав, колкото изглеждам — отвърна Бъд. — И сега, защо дойде тази сутрин?

— Мислех си, че няма да ѝ разрешиш да се премести без разпавии. Чичо, ти си чудесен човек.

— Аз съм просто едно провинциално момче — закашля се Бъд. — Освен това Амели винаги ме спираше, когато исках да се бъркам в живота на Теса. Все пак мога да кажа на жена ти да стяга багажа.

— С това ще се справя сам.

Размениха усмивки. Кингдън бутна стола си и се изправи. Бъд понечи да стане.

— Радвам се, че имахме възможност да си поговорим — каза той.

— Аз също — отговори Кингдън и въпреки че не се съгласи с нищо и каза твърде малко, той постигна това, което искаше. Постигна мир с чичо си и прости на баща си. Като влезе вътре, го обзе странно спокойствие, като че ли беше взел опият.

Теса лежеше както я беше оставил, свита на кълбо в леглото. Но вече бе будна и когато той тихо затвори вратата, го поздрави с добро утро.

— И на теб — отговори той и приседна на леглото.

— Ял си бърбери.

— Закусих с баща ти.

Тя забеляза, че каза баща ти вместо чичо, но реши да премълчи.

— За какво си говорихте? — попита.

— Решихме, че е време да си имаме наша къща — не се притеснявай, мила. Много внимателно го направих. Поне така си мисля. Не получи втори удар.

— И какво друго?

— Ами нищо. Предложи ми „Паловерде Ойл“. Отказах му. След това ми предложи да ми купи фабрика за самолети. Доста добре е проучил нещата.

— И това ли му отказа?

— Помислих си, че може да го обсъдим утре с Текс.

— Искане ми се да ти кажа, че... — седна и взе ръката му в своята.

На лицето ѝ се изписа притеснение.

— Да ми кажеш какво, любима?

— Довечера — измърмори тя.

— Довечера ли? След като разпали любопитството ми? Честно ли е така?

— Ще разполагаме с повече време.

— Ще се върна към десет часа.

— Толкова късно? Отиваш ли някъде?

— Не. Нощни снимки. — И за да няма повече въпроси, наведе се и я целуна по устните. Миришеше на утро, а лекият ефирен аромат, който беше смятал, че се дължи на парфюма ѝ, сега разбра, че е естествен.

— Ще ми приготвиш ли вечеря?

Винаги когато се прибираше късно, тя му приготвяше омлет с гъби или някакво ястие от тия, които беше усвоила в Руан. Сядаха да

ядат в кухнята на голямата маса. Кулинарните способности на Теса нямаха нищо общо с френската кухня на Амели и въпреки това любими му бяха гозбите, приготвени от нея в сенчестата, кухня.

— Нещо специално — обеща тя.

— И голямо. Знаеш колко изгладнявам по време на снимки.

С мъка се изправи, преодолял притегателната сила на тялото ѝ. Тя бе всичко, което знаеше за уюта, за безрезервната щедрост — единственият истински добър човек, който някога бе познавал. Обичаше я страстно, което по никакъв начин не намаляваше тези ѝ качества.

В единадесет часа сутринта Амели разглеждаше в будоара вечерните си рокли и полиците с обувки от сатен, креп, брокат и сребристо шевро. Когато чу телефона, усети кисел вкус в устата. Остана неподвижна, докато не чу гласа на Катрин, която ѝ каза:

— Бихте ли се обадили, мисис Ван Влайът? Господин 3-те В ви търси.

Зави ѝ се свят точно както навремето. В това състояние бе от вчера, когато младият лекар с черни вежди изтегли една спринцовка кръв за пробата. Усети, че не е подготвена за този миг.

— Госпожо Ван Влайът, добре ли сте?

— Кажи на господин Ван Влайът да изчака за момент — отговори Амели с изнемощял глас. После седна и вдигна слушалката: — Да — пророни тя.

— Току-що ми се обади — каза 3-те В и млъкна.

— Това си ми го казвал тридесет пъти. — Студеният ѝ тон изненада нея самата.

— Теса има кръвна група „В“. — И отново замълча.

— Това ти го казах аз самата — натърти тя.

— Ти си „А“ — бързо каза той. — Аз съм нулева. Буквите се въртяха в омагьосан кръг пред очите и в главата ѝ. Не можеше да проумее смисъла им.

— Амели?

— Да.

— Като се има предвид тази кръвна проба, мен ме изключват.

— В такъв случай Бъд е нейният баща.

— Методът не е потвърден. Необходима им е статистика...

Гласът му продължи да цитира различни случаи за доказване на бащинство. Амели беше очаквала такъв отговор от него — ако резултатът от пробата сочеше, че Бъд е бащата. Пое дълбоко въздух, като че ли се намираше на върха на планината, където разределеният въздух просто ней достигаше, и дръпна слушалката от ухото си.

Бе спечелила предизвикателството към съдбата.

За нея резервите на 3-те В бяха толкова без значение, колкото и останалата част от миналото. Беше се освободила от въпроса, висял във въздуха на Паловерде от почти тридесет години. Тъй като отдавна бе простила на 3-те В, не изпитваше никаква горчивина. Липсата на озлобление ѝ помогна да се освободи от страданието, предателствата, от тайната, която бе носила в себе си като някакъв спящ пагубен вирус; можеше да каже сбогом на собствените си съмнения и всички изстрадани загуби. Силата и слабостта на Амели бе да се прекланя пред разума, както другите пред Господа. Законите на наследствеността следваха логиката. Предварително беше решила, тъй като 3-те В не би могъл, че заровете, които хвърля, не са обременени, а честни.

Прекъсна го.

— Теса винаги е знаела истината. Трябва да кажа на Кингдън веднага щом си дойде.



В кабината на летището Кингдън сложи кожените боти, които беше носил във Франция. Не му бяха необходими в слънчевия Лос Анджелис. Но тази вечер бе студено. Щом се издигнеше нагоре, температурата на въздуха щеше да пада с три градуса на всеки триста метра. Под летателния си костюм носеше дълги гащи и дебел пуловер. Облече коженото яке и взе очилата и шапката. Излезе на пистата. Светлините от хангара осветяваха мъглява редица от коли. Снимачният екип ги бе подредил от двете страни на пистата. Щяха да запалят фаровете, за да осветят полосата при излитането и кацането.

Спокойствието, което го бе обзело сутринта, не го напусна целия ден. Не се страхуваше.

Страхът, който нормално изпитваше при всяка фигура от висшия пилотаж, сега му се струваше абсолютно безпричинен. Беше превъзмогнал страха в онази дъждовна нощ, когато бе решил да пробва стените в коридора на своето съществуване.

Камерите бяха разположени на различни места по пистата. Операторът духаше в ръцете си, за да ги стопли.

— Късмет, Кингдън — викна му той.

— Внимавай с камерата — отвърна Кингдън. — Няма да снимаме дубли.

Смехът на оператора замря зад него, той описа кръгове със светлината от фенера като огромен октопод. По-голямата част от снимачния екип стоеше по места и чакаше около самолета. Римини крачеше нагоре-надолу. Като видя Кингдън, се упъти към него и му подаде ръка. Кингдън се здрависа с тази ледена и твърда ръка.

— Летателният план ми се стори добър — каза Римини, намеквайки на Кингдън да изостави вчерашните съмнения.

— Победител — отговори Кингдън.

— Слава Богу, че напускаш киното. Да си хапя ноктите не е полезно за язвата ми.

— Ще станеш пухкав и дебел.

— Кингдън, приземи се бавно.

— Ще си поиграя малко.

И Текс се приближи.

— Ще се видим по-късно — каза той, както винаги лаконичен.

— До скоро — отвърна Кингдън и му стисна ръката. Приятелството им бе силно и ръкостискането породило болка. Текс продължаваше да лети, така че нямаше защо да извърща очи. И двамата знаеха, че летиш ли достатъчно дълго, съдбата те впримчва.

Кингдън си сложи шапката и очилата, а докато обикаляше „Нюпорта“, някой му подаде подплатени кожени ръкавици. Обновен, самолетът имаше мотор Къртис ОХ-5, 90 конски сили. Сложи десния си крак на крилото, хвана се и се изтегли нагоре. Внимателно спусна свободния си крак в тясната пилотска кабина, като се придържаше с две ръце за ръба, сниши тялото си и се потопи в добре познатия мирис на газолин и масло. Затегна колана, преди да се заеме с проверката. Удари кормилото отляво, после отдясно, погледна през рамо да види движението. „Странно — помисли, — да правиш всичко това в тъмното.“ Провери лоста — напред, назад, встрани.

Движеше се леко. Всичко отговаряше точно. Свързващите кабели изскърцаха задоволително.

— Готов — извика той.

Текс се приближи към перката и сложи двете си ръце на горния край на витлото. Кингдън врътна ключа, а Текс завъртя перките няколко пъти, изпращайки гориво по вала до цилиндрите.

— Контакт! — извика Текс.

Кингдън завъртя ключа на съединителя на „включено“.

Текс натисна с цялата си тежест перката. „Нюпорт“ се събуди за живот, разтърси се, започна да вибрира, бълвайки бял дим. Светлините от фаровете на колите образуваха пътека през дивите жълти буренаци. Моторът влезе в обичайния си ритъм, механиката прибра долните крила, а Текс, Римини и останалите се обърнаха с гръб към отдалечаващия се самолет, за да избягнат мръсотията и прахоляка. Кингдън следваше пътя, очертан от светлината. Натискаше лоста леко напред, докато не се вдигна опашката. След като набра скорост, дръпна лоста назад.

И тогава вече бе свободен, издигайки се в безкрайната нощ, насочвайки се към блещукащите линии и светлинни на Лос Анджелис. Там долу, под лявото му крило, бе малкото парче земя, наречено Холивуд. Сега, през нощта, изпита още по-силно от когато и да било

чудото, което небето разкриваше пред него. Бе обхванат в небесната мрежа между звездите, един земен с криле, способен да пита за неща, принадлежащи както на небето, така и на земята. Чудеше се какво е това, което го преследва, и от какво бяга. „От Господ ли бягам? — чудеше се той. — Вярвам ли в Бог? Или съм запазил своята собствена разкъсана и противоречива натура и съм я нарекъл Бог? Това е кредото на атеиста. Но защо, ако не съм сигурен, че вярвам в Бог, защо съм настроен така към греха и злото? Мама сложи ръката ми на топлата печка — на колко ли години бях? — пет или шест — и като изпищях, тя ми каза, че ако продължа по моя греховен начин, би означавало, че ще горя във вечни пламъци. Фрази като «ще продължиш по греховен начин» и «вечни пламъци» в устатата на необразована жена впечатляват едно ужасено момче. Редях молитви, когато паднах горящ над Фер-ан-Тарденоа, така че може би вярвам. Странно, да мислиш за огън в този студ.“

С височината въздухът бе станал леден, пронизваше дробовете му, проникваше през подплатените с кожа дрехи и обувки.

„Тук горе не мога да видя земята, която някога са владели Гарсия, земята, върху която баща ми и чичо ми са мразили, обичали, любили и почти разкъсали една дребна горда жена.

Теса — помисли си той. — Теса със сигурност вярва, че е дъщеря на Хендрик ван Влайът номер две. «Той е моят баща» — настояваше тя. Защо тогава трябва да си мисля, че е моя сладка сестра? Не е ли моята убеденост, че не струвам нищо, че винаги ще продължавам по моя си греховен начин? Може би довечера ще сложа ред във всичко.“

Зави към летището. Дъгите бяха в действие, златисти пръски светлина се сипеха в тъмнината; дръпна лоста и се озова над тях. Носеше се. Внезапно изключи двигателя и безмълвието го обгърна, представяше си, че това е плащът на Господ. Прекръсти се. „Атеист съм“ — помисли си. Помогна си със зъби да свали ръкавиците. Трябваше да усеща голи ръцете си за прецизността на пилотското умение. Смяташе да отдаде дължимото уважение на тези снимки. Щеше да направи всичко, зависещо от него. Във всяко безразсъдство има някакъв смисъл и необходимост да се изправиш на бойното поле на своя живот лице в лице със собствената си смелост, а Кингдън не

правеше изключение. Присви очи зад очилата и мислено прехвърли всички детайли от летателния план.

Включи шумния двигател.

Натисна лоста напред и започна да пикира. Вятърът бучеше покрай него. Отново си помисли за Теса. Тази сутрин чичо му бе говорил за зеленото дърво, което през малкото дъждовни дни запазва слънчевата светлина в зелената кора на стъблото си и рядко дарява короната си с листа, сравнявайки донякъде дървото с любовта, която Кингдън дари на Теса. След като премина през първите светлини, Кингдън изведнъж се сети какво искаше да му каже Теса и защо го беше отложила за по-късно. Още една дъга го заслепи, а вятърът, проникнал през очилата, овлажни очите му. „Да, това е — възкликна той. — Дете. — Трябваше да му стане далеч по-неприятно от първия път, вместо това гърдите му се изпълниха с възбуда. — Бебе — мислеше си. — Бебе!“

Светлините искряха и се пръскаха край него, изчезвайки в тъмнината. Видя четвъртата дъга, което според плана означаваше, че трябва да се изтегля от пикирането. Дланите му здраво стиснаха лоста да го върнат назад.

Лостът го отблъсна. Отказа да се върне. Беше блокирал! Ръцете му трепереха и рязко се дърпаха. Земното притегляне трансформираше траекторията на лекия самолет.

Тогава Кингдън разбра, че не докосва стена, а врата. Щеше да се освободи, но той не искаше свобода. Искеше да остане част от живота на хората долу, искаше да изживее бъдещето и да наблюдава как Теса ще наедрява, носейки детето им. „Теса — помисли си той. — Сутринта след катастрофата тя ще знае, че никога не съм имал предвид да се убивам. Винаги ме е разбирала по-добре от мен самия.“ Със сетни усилия се опитваше да се спаси. „Любима, любов моя, мила, помогни ми.“

„Никога няма да бъда с нея отново.“

Едното крило на профучаващия „Нюпорт“ се откъсна и той рязко се завъртя шеметно право надолу. Вятърът го блъсна, ураганът спуска капиллярите на кожата му, сплеска лицето до кървавочервено и разкъса мускулите, очилата му счупиха носа. Изпотените му ръце се впиваха в неуправляемото кормило. Тялото му се плъзна напред и когато коланът

разкъса корема му, невъобразима болка изпълни пилотската кабина.  
„Теса, боли ме.“

Градът се приближи, заобикаляше го, поглъщаше го и в последния миг преди да се разбие, си помисли: „О, Отче, приеми своето смирено чедо.“

## ГЛАВА 26

### 1

И кралска особа не бе погребвана така. През следващите месеци му бе отдадена последна почит на всички континенти. Една ролка време, дванадесет минути, се въртеше възпоменателен филм, озвучен по поръчка на Римини Продакшън с траурния марш за Зигфрид от Вагнеровата опера „Залезът на боговете“.

В деня на погребението тълпи хора се стекоха по павираните улици от „Св. Катерина“, където бе изпълнен реквиемът, до гроба, който се намираше в гробището при Мемориалния парк на Холивуд. Римини не би могъл да организира този кортеж, ако Кингдън не бе от рода Гарсия, един Ван Влайът, член на Ескадрилата Лафайет, както и скандална, но и възхитителна личност. Почтен и смел човек.

Начело на кортежа яздеха коне членове на първите фамилии, сребристите юзди и костюмите им блестяха на студената слънчева светлина. Следваше теглен от коне лафет, на който бе сложен покритият със знамето ковчег. Излезлите по улиците хвърляха цветя, стъпквани от повече от петстотин коли, следващи ковчегата.

Непосредствено след него черна лимузина взе опечалените родители. 3-те В гледаше право напред, докато Юта, забулена в траур, се разтърсваше от ридания. В следващата кола бяха Том и Бет с Ле Рой и Мери Лу, седнали срещу тях.

Черният джип на Грийнуд ги следваше, а Теса седеше сама на задната седалка. Докато слизаха с родителите ѝ бавно по стълбите на къщата, Бъд пребледня. Все още не биваше да напуска Грийнуд.

— Добре съм — каза Бъд и приседна на стъпалата. Амели изпрати Хосе да извика доктор Левин. Притеснена, тя остана вкъщи, въпреки че Бъд настояваше да отиде с Теса.

Вестниците бяха научили за повторната женитба на Кингдън по същото време, по което научиха за смъртта му. Холивудската преса, вбесена от мълчанието, наложено от „Паловерде Ойл“, си

отмъщаваше. Дълго време Кингдън и Лайа бяха тържественият символ „Летящите възлюбени на Америка“, така че не бе трудно разни историйки да докажат, че Теса е крадла на съпрузи, богата скучаеща любовчийка, успяла да подмами галантния авиатор. Някои от феновете сочеха бавно движещата се кола.

„Ето я!“, подвикваха наоколо, а близкостоящите подхвърляха обидни думи.

След нея пътуваха Ван Влайътови, които познаваха Кингдън само от екрана, родствениците Гарсия, няколко много стари приятелски семейства, почти роднини, и след тях господин и мисис Джакопо Римини. Следваше кадилакът на губернатора Стивънс, дошъл от Сакраменто, защото бе приятел на Бъд, персонал от Игълс Руст, многото на брой прислужници от Грийнуд, някои от които бяха от „хората на мама“, кметът и трима членове на градския съвет. Военен оркестър приглушено биеше барабаните, а отзад следваха хората от Холивуд.

Колите след ветераните предизвикаха възбудени викове, защото в тях бяха известни знаменитости: Теда Бара, Вилма Банки, Мери Пикфорд, която ридаше на рамото на Дъглас Феърбанкс, Рудолф Валентино, който щеше да заеме мястото на Кингдън като екранен любовник; Елинор Глин, популярна писателка, която бе написала два сценария за Кингдън. Ричард Бартълмес. Мейбъл Норманд. Уил Роджърс. Сестрите Гиш.

След екзотичните коли на звездите се движеха скромните автомобили на хората от Римини Продакшън, които, както от „Паловерде Ойл“, не бяха на работа. Хората на Римини жалееха Кингдън, защото, въпреки че понякога беше много трудно да се работи с него, бе мил, никога не бе обвинил някой друг заради своите недостатъци, рядко явление сред звездите на Холивуд. Работниците от „Паловерде Ойл“ и нощните смени на 3-те В също бяха на погребението.

Когато процесията наближи гробището, ескадрила от самолети се сниши и пръсна рози. Пилотите бяха Глен Мартин, Джак Нортроп, Алън Локхийд, Доналд Дъглас, Сесил Б. дьо Мил и капитан Еди Рикенбакър.

Съобщено бе, че погребението ще бъде в тесен кръг, но беше невъзможно да се спре пресата и обществеността да дойде в

гrobiщето при Мемориалния парк на Холивуд. При железните врати млада жена се спусна към ковчега и едва я спасиха от копитата на конете. Полицията, наета от Римини, задържаше тълпата да не нахлуе навътре в Двора на апостолите. Струпаните хора при входа не бяха просто любопитни или фенове. Много служители от студиите и авиомеханици не разполагаха с лични автомобили и затова не можаха да бъдат част от кортежа. Обичаха Кингдън и бяха пътували с градския транспорт на Лос Анджелис, за да му кажат последно сбогом.



Помогнаха на Юта да слезе от лимузината. Тълпата гледаше с уважение масивната скърбяща фигура в черно от горе до долу, дръпнаха се и ѝ направиха път да мине, докато тя и 3-те В, придружени от синовете и снахите си, се придвижваха към отворения гроб.

Жози, шофьорът на Грийнуд, помогна на Теса да слезе. Тълпата изръмжа сърдито. Репортерите се втурнаха напред. Фотографите се провикваха:

— Погледнете насам, мисис Ванс.

Теса изумена извърна подпухнали от плач очи.

Джакопо Римини си проби път до нея през хората от пресата, разбута ги, забравяйки всякакви добри обноски, подхвана я и каза достатъчно високо да го чуят:

— Просто не поглеждай тия копелета, Теса.

Очите ѝ, пълни с мъка, го гледаха неразбиращо, като че ли не проумяваше езика, на който ѝ говореше. Тръгна към останалите, които чакаха. Естествено бе да е с тях; дори да не се бе омъжила за Кингдън, те бяха нейни чичо и леля, нейни братовчеди.

Юта вдигна воала си. Лицето ѝ, червено от плач, бе набраздено от концентрични кръгове около устата ѝ. Приличаше на ония огромни кръгли маски, използвани в древногръцката драма, за да покажат страданията на героите. Теса се оттегли в края гроба и застана отделно от чичо си и леля си. Другите роднини, които не искаха да взимат ничия страна, застанаха срещу 3-те В и Юта: добре познато семейно разделение на групи. Епископ Кантуел чакаше до гроба.

— Мисис Ванс — провикна се един фотограф, придвижвайки се към Теса. Проблесна светкавица.

— Ще те убия — изрева Римини.

— Разбива семейства! — изкрещя една жена.

Друга блъсна Теса.

3-те В се стегна, готов да отиде при нея. Воалът на Юта все още бе вдигнат и тя го погледна въпросително. Два дни и три ноци след смъртта на Кингдън бе оплаквала и се молила с отец Макаду. Молитвите ѝ бяха думи към Бог да опрости непокаялия се грешник.

Мъката, изписана в очите ѝ, бе истинска. Загубила бе сина, който бе нейната гордост и тъга; погребваше второто си дете в земята. Бе неутешима. „Способна е на всичко — помисли си З-те В, — дори пак да изкрещи своите обвинения.“ Не посмя да помръдне по-далеч от нея.

Епископ Кантуел започна да говори. Латинските думи се носеха във въздуха и лекият ветрец ги отнасяше на далеч. Тялото на Теса се разтрепери и сълзите рукнаха неудържимо. Фотографите, без да обръщат внимание на заплашителния поглед на Римини, насочиха апаратите си към нея. Зяпачи гледаха и шушукаха.

„Тя — мислеше си З-те В, — свита и притеснена сред непознати, трябва да е ужасена от това, че е център на този варварски интерес.“ Знаеше, че в мъката си Теса се безпокоеше и за Бъд. Гледаше я открито, изпитвайки желание да сподели съчувствието си.

И тогава си спомни едно друго погребение: непоносимо слънце грееше над малък пращен град, самият той се обливаше в пот, облечен в нов вълнен костюм, зяпнал едно гордо младо момиче, на което се опитваше да предаде своето съчувствие. „Да, Бъд — спомни си той. Бъд бе този, който направи няколко крачки, Бъд, който повдигна шапката си и произнесе точните думи.“

Самолет, пилотиран от Текс, прелетя съвсем ниско над гробището и пусна една-единствена роза. Военният тръбач пристъпи напред и изсвири траурните ноти.

Теса се обърна. Замъглените ѝ очи срещнаха погледа на З-те В. Беше я напуснал гордият стоицизъм, с който неотдавна подкрепяше майка си. „Тя е толкова мила, толкова нежна“ — мислеше си З-те В. Очите ѝ го гледаха учудено, като че ли не разбираше какво става. „Тя дойде при мен — мислеше си той, — даде ми своята обич, даде ми пари, за да успея. Опита се да въдвори мир между Кингдън и мен. А какво направих аз за нея? Внуших ѝ съмнения относно Бъд, съмнения, които убиха младия човек, когото тя обичаше, моя син.“

Гледаше напрегнато високата страдаща жена и почувства как го обзема нещо по-тъжно от тъгата, по-жестоко от самообвинението, усети как се смаява до онова момченце, каквото бе преди четиридесет години. „Как можа да измениш на дъщерята на Амели по същия начин, както на самата Амели?“

— Извини ме, синко — пошепна той на Ле Рой, който стоеше отляво до него.

— Няма да ходиш при нея — дръпна го Юта за ръкава.

— Тя е сама.

— Твоето място е тук. Ще стоиш до мен.

— Юта, тя си няма никого.

— Трябваш ми — отвърна Юта, гънките по врата ѝ потрепваха от плача.

— Ще се върна.

Усещащ хилядите любопитни, дебнещи очи, чувствайки се изложен на показ повече от когато и да било, З-те В заобиколи гроба и стигна до Теса в момента, когато прозвучаха последните акорди на тръбата. Гробарите започнаха да спускат ковчега в кафявата земя. Сложи ръка на нежното ѝ рамо и тя захлупи лице в него.

Държаха се един за друг, ридаейки. По някаква необяснима причина му се искаше тяхната споделена печал да провъзгласи това, което се страхуваше, че Юта би могла да изрече отново. Искаше всички да знаят, че той е бащата на Теса.

Сгънаха знамето и за момент настъпи колебание на коя от жените трябва да се предаде. Един войник пристъпи до Теса, козирува ѝ и връчи светлия триъгълник.

3-те В, неспособен да изостави обляната в сълзи Теса, притеснен дали брат му е добре, отиде заедно с нея до Грийнуд. Постепенно спря да ридае и продължаваше да глади знамето, сгънато в скута ѝ.

— Обичаше небето — каза най-сетне тя. — Грехота е да е в земята. Не мога да повярвам. По време на погребението непрекъснато си мислех, че лети с един от самолетите.

— Беше така жизнен. Теса, аз всъщност никога не го разбрах. Има толкова много стъпенки до него.

— Бе добър, това е всичко. Не можеше да повярва, че може да бъде така опърничав и в същото време добър. Винаги постъпваше почтено, а след това търсеше мъчителни обяснения за поведението си.

— Права си, така е. Не мога да си представя, че друг мъж би подкрепил Лайа.

— Все още ѝ пише... — Теса се поправи: — Пишеше ѝ.

— Обвинявам се, исках да му бъда по-добър баща.

— Той не би искал да се чувстваш така, чичо — отвърна тя. — Щеше да ти се обади.

Бъд вече бе предал на 3-те В намеренията на сина му за примирие. Това му даваше някакво успокоение, защото го разглеждаше като доказателство, че синът му наистина не е искал да се разбие при пикирането.

— Чичо, той правеше снимки — Теса като ли прочете мислите му. — Не се опитваше да се самоубие.

3-те В извърна глава.

— Татко не трябваше да се опитва да тръгва днес — с разтревожен глас промълви Теса.

— Ще се оправи.

Теса свали прозореца на колата. Полъхът на студения въздух разклати цветята във вазата на колата. Внезапно се разплака.

— Бъд е жилав — увери я 3-те В.

— Заради Кингдън... Как мога да го оставя... зарит в земята?...

— Ако това може да е някакво успокоение, гробището някога беше земя на Паловерде. Скъпа, той ѝ принадлежи — отново я

притегли до себе си.

Все още тихо ридаеше, когато възрастният портиер отвори вратите на Грийнуд. Колата продължи по пътеката. 3-те В пое дълбоко въздух. „Паловеерде“ — мислеше си той и му се струваше, че съвсем правилно и естествено е да се връщат именно тук — към ядрото на тяхната семейна вселена. Паловеерде, домът на Гарсия, място на любов и загуби за Бъд и него самия, а също и за Кингдън. Паловеерде, някога център на необятната шир синап с височина човешки ръст, а сега дом на половин милион хора. Паловеерде в запустелите руини, където бе наблюдавал как неговият брат бе подал портокала на едно прекрасно, недостижимо момиче. Паловеерде, където в няколко пиянски минути бе променил завинаги бъдещето. Паловеерде, което някога бе смятал свое, но все пак по право принадлежеше на брат му, който бе по-силен и пощедър от него и който, за разлика от повечето хора, бе научил цаката на любовта. Паловеерде.

Щом Хосе отвори вратата на колата пред къщата, Амели излезе на балкона и махна с ръка на Теса.

— Той е добре — каза майка й.

В светлия, облян с небесна светлина вътрешен двор, тя свали семплата черна шапка. Косата й бе плътно прибрана. Очите подпухнали, лицето изпито.

— Чичо, преди да се качим, трябва да те попитам...

— Какво, скъпа?

Мъката й прерасна в неудобство.

— Никога не съм вярвала... в това... но Кингдън повярва. А татко, е, татко не може да допусне. Мама не е сигурна.

Значи Амели не й е казала, помисли си той.

— Искаш да знаеш дали вярвам, че съм ти баща?

Кимна.

Разхлаби връзката си, за да спечели време. „Защо пита сега? Кингдън е мъртъв, какво значение има? И все пак, щом няма значение, защо да не мога да я убедя?“

Пот изби по челото му.

— Чичо? — Тъмносините й очи бяха станали още по-големи от сълзите. В претъпканата с хора чайна Амели бе казала: „Теса ти е нужна, за да ни свързва, теб и мен. И чрез нея ти ще наследиш

Паловерде... никога няма да можеш да приемеш, ако тестовете покажат, че тя не е твоя.“ Амели е права. Не мога да го приема.

— Защо питаш сега? — Въпросът прозвуча трудно.

— Важно е за мен. Много.

Особена светлина озари очите му, мускулите на лицето му се стегнаха. Сега е моментът. Сега. Ако мога да отрека претенциите си към Амели и Паловерде, най-сетне ще мога да дам нещо на Теса. Тя иска моята благословия. Сви черните си вежди. Бавно, неохотно дясната му ръка леко се повдигна. Раменете му потръпнаха от усилието. Докосна и погали косата ѝ.

— Бъд е твоят баща — изрече той. — Майка ти ще ти обясни точно. — Думите сякаш трепкаха като благословени. — Ти си на Бъд.

Тя кимна.

— Винаги си била сигурна в това, нали? — попита той. — Защо моето мнение е от значение?

Изчерви се.

— Щях да кажа на Кингдън вечерта, когато загина. Но се боях... дори преди да чуем за тая история. Опасявах се, че той не вярваше, че трябва... че ние не трябва да...

— Искаш да ми кажеш, че ще имаш бебе?

— Толкова много го исках, чичо — наведе глава Теса. — Но сега... Мислех си, че няма да мога да... мисля, че нямаше да мога, ако не ми беше казал това...

В миг огромната, ужасна тежест падна от сърцето му и неочакваната радост го изпълни. Не можеше да сдържи усмивката си.

— Скъпа, това е чудесно.

— Радваш ли се?

— Много.

— Но ти се опитваше да ни разделиш — каза тя.

— Жилката ми инатлива — отвърна 3-те В и я целуна по челото. — Много, много съм щастлив.

— Благодаря ти, чичо — въздъхна тя и усети топлия му дъх на врата си.

— Беше ужасен, но вълшебен ден — малко неловко отбеляза 3-те В.

Теса вдигна сгънатото знаме и с ръката му на кръста си бавно изкачиха широкото стълбище към стаята, където чакаха нейните

родители.

Законите, които управляваха промените в Лос Анджелис, действаха бързо и въпреки че имаше наследник на богатствата на Паловерде, къщата нямаше и не можеше да остане. Градът, от който тя бе част, продължаваше да се разраства по градините и хълмовете наоколо, по плодородното и равно плато. Но понякога в ранна пролетна сутрин, когато бризът подухнеше между къщите, разположени върху зелените тераси, човек можеше да усети как кожата му настръхва. И ако застанеше върху някогашното свещено плато, ако ушите му можеха истински да чуват, долавяше гласове на благодарност за златистата омара, ширнала се околоръст.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.